Un secret minunat

Christina Lauren

Un director britanic înțepat.
O americancă aventuroasă.
Un scandal internațional fierbinte,
gata să izbucnească.

Al patrulea volum din seria *Beautiful Bastard*

Bestseller New York Times și USA Today

EROSCOP

Ruby Miller este șocată de anunțul că va trebui să lase Londra pentru New York, unde firma ei are un contract important. Nu provocarea profesională o sperie, ci faptul că va fi nevoită să colaboreze îndeaproape cu Niall Stella, directorul executiv al firmei de planificare urbană la care lucrează ea și cel mai seducător bărbat din lume. Deși îl place de multă vreme, Ruby e sigură că Niall nici nu știe de existența ei... până când el o remarcă în timpul zborului transatlantic.

Recent divorțat, Niall este descurajat în privința femeilor. Chiar și așa, știe că fata originară din California este o ispită de neignorat. Odată ce își face o misiune din a-l ajuta pe britanicul sexy să se relaxeze, Ruby este de neoprit. La mii de kilometri de Londra, amorezilor le este ușor să se joace.

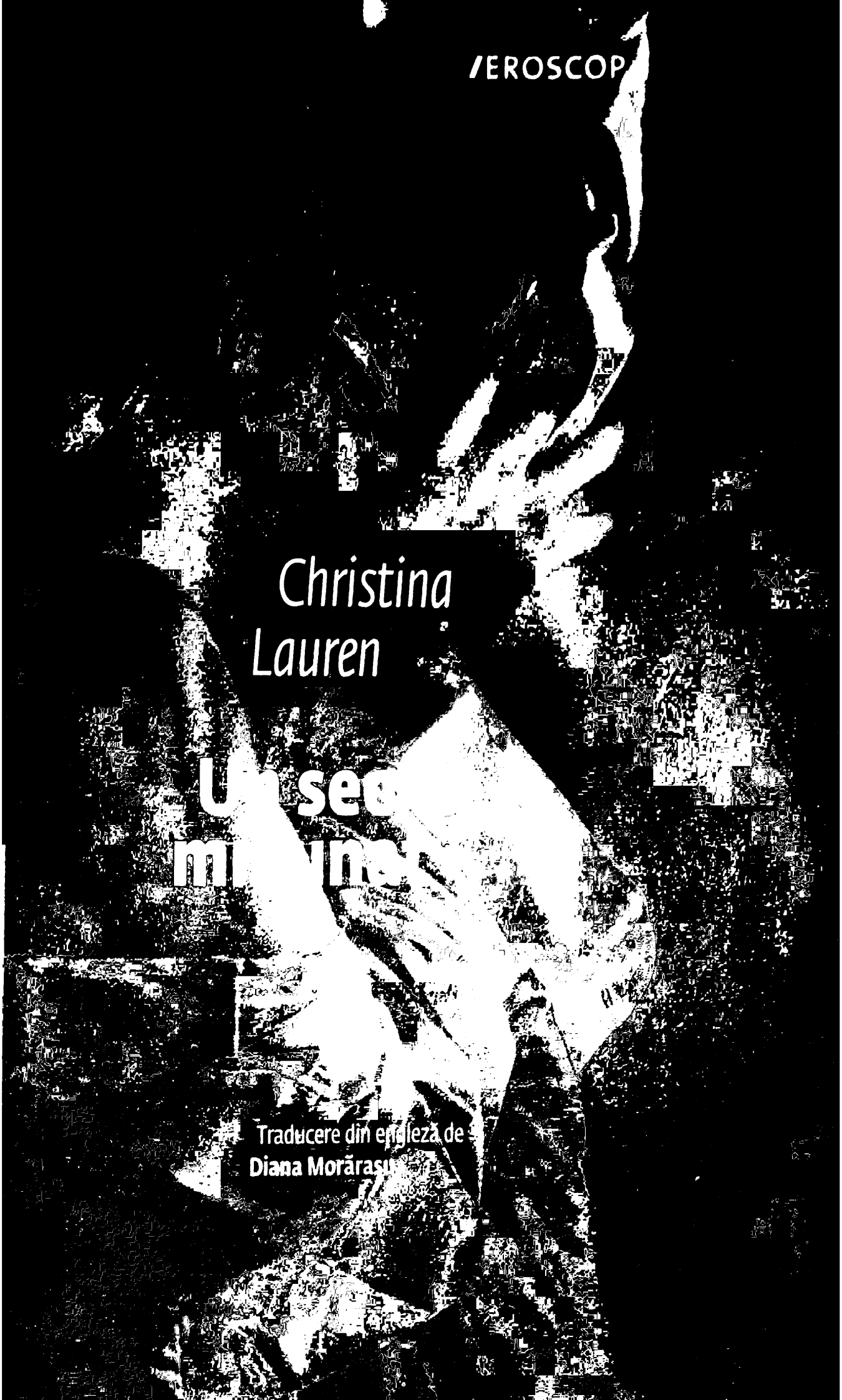
Dar oare finalul călătoriei de afaceri va duce și la dispariția relației lor?

ISBN: 978-606-40-0678-3

http://www.edituratrei.ro/
categorie/eroscop/14/

EROSCOP
Christina
Lauren
Traducere din engleză de
Diana Morărașu

Capitolul 1
Ruby

— Eu nu zic că are un penis uriaş, dar nici nu zic că n-are.

— Pippa, am gemut eu, acoperindu-mi faţa, îngrozită.

Era într-o zi de joi, ora 7:30 dimineaţa, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putea fi beată deja.

Am zâmbit stingherită bărbatului care se holba din partea cealaltă, întrebându-mă dacă sunt în stare să accelerez viteza liftului cu puterea gândului.

Când m-am uitat urât la ea, Pippa m-a apostrofat, apoi a arătat cu degetele o dimensiune de aproape o jumătate de metru şi a zis în şoaptă:

— Atârnă ca la un blestemat de armăsar.

Liftul m-a salvat de la încă o scuză jenată când s-a oprit la etajul al treilea şi uşile s-au deschis.

— Îţi dai seama că nu eram singure, nu? am şuierat, urmând-o de-a lungul holului şi apoi după colţ. Ne-am oprit în faţa unor uşi late, cu numele *Richardson-Corbett* inscripţionat pe sticla mată.

Şi-a ridicat privirea, oprindu-se din scotocit după chei prin poşeta enormă, în timp ce brăţările de la încheietura dreaptă scoteau

un clinchet de clopoței de vânt. Avea o geantă imensă, de un galben-deschis, împodobită cu ornamente metalice lucioase. În lumina puternică, fluorescentă, părul ei lung și roșu părea de neon.

Eu aveam părul de un blond-închis și o geantă bej; lângă ea, mă simțeam ca o vafă cu vanilie.

— Nu eram?

— Nu! Tipul ăla de la Contabilitate stătea exact lângă tine. Mai târziu va trebui să urc la ei și, mulțumită ție, când privirile ni se vor întâlni accidental, ne vom feri ochii, jenați, amintindu-ne cum ai zis tu *penis*.

— Am mai zis și „Atârnă ca la un blestemat de armăsar". O clipă, a avut un aer destul de vinovat, dar și-a întors repede privirea la geanta ei.

— Oricum, băieții de la Contabilitate ar trebui să se destindă și ei puțin.

După aceea, înaintând teatral pe holul încă întunecat care se deschidea în fața noastră, a spus:

— Presupun că suntem acceptabil de singure pentru tine?

Am intrat în jocul Pippei.

— Te rog. Dă-i bătaie.

Ea a încuviințat, apoi s-a concentrat, încruntându-se.

— Vreau să spun că, logic vorbind, *trebuie* să fie uriaș.

— Logic vorbind, am repetat eu, înghițindu-mi zâmbetul. Inima mea începuse să țopăie accelerat, așa cum făcea de fiecare dată când vorbeam despre Niall Stella. Speculațiile despre mărimea penisului lui puteau însemna distrugerea mea.

Ridicând victorioasă mâna, Pippa a fluturat mănunchiul de chei și a vârât-o pe cea mai lungă dintre ele în încuietoare.

— Ruby, tu ai văzut ce degete are? Și ce picioare? Ca să nu mai amintim că are doi metri jumătate înălțime!

— Ba doi metri și șase centimetri, am corectat-o eu în barbă. Dar mărimea mâinilor nu înseamnă în mod necesar ceva.

— Am închis ușile după noi și am aprins luminile în sala mare.

— O mulțime de tipi au mâinile mari și nu au dotări speciale în departamentul Părți Bărbătești.

Am urmat-o pe Pippa pe holul îngust până într-o încăpere plină de birouri, în cel mai lipsit de opulență cotlon de la al treilea etaj. Mica noastră zonă de birouri era înghesuită, dar agreabilă, ceea ce era un mare noroc pentru mine, căci petreceam mai mult timp aici, muncind, decât în apartamentul micuț pe care l-am închiriat în sudul Londrei.

Poate că Richardson-Corbett Consulting era una dintre cele mai mari firme de tehnologie din lume, dar dintr-o promoție primea în echipă doar câțiva interni. După ce am absolvit Universitatea San Diego, am fost încântată peste măsură când am izbutit să prind un loc. Munca era multă, banii m-au obligat rapid să renunț la pasiunea mea pentru pantofi, dar sacrificiul începea deja să dea roade: după ce am terminat stagiul de nouăzeci de zile ca intern, o plăcuță adevărată, din metal, a înlocuit bucata de bandă adezivă cu numele *Ruby Miller* scrijelit pe ea, și am fost mutată din debaraua de la etajul doi într-unul dintre birourile de la etajul al treilea.

Am zburdat prin liceu și am supraviețuit facultății fără prea multe hopuri majore. Dar să mă mut în partea cealaltă a globului și să stau alături de cele mai strălucite creiere în materie de tehnologie din Marea Britanie? Nu am muncit pentru nimic mai mult în *viața mea*. Dacă reușesc să termin stagiul ăsta la fel de bine cum l-am început, un loc în programul pentru absolvenți de la Oxford, la care visez de mult, va fi al meu. Desigur, a-l termina bine probabil nu implică analiza penisului directorului executiv în lift, la muncă...

Dar Pippa abia își făcuse încălzirea.

— Îmi amintesc că am citit pe undeva că se măsoară de la încheietură până în vârful degetului mijlociu..., a adăugat ea, folosindu-și degetele pentru a măsura lungimea propriei mâini, apoi le-a ridicat pentru a-și ilustra ideea: Dacă-i adevărat, bărbatul visurilor tale e bine garnisit.

— Probabil, am bâiguit, agățându-mi haina în spatele ușii.

Pippa şi-a aruncat geanta pe scaunul ei şi m-a măsurat cu o privire atotştiutoare.

— Îmi place la nebunie cum încerci să pari complet dezinteresată. De parcă nici nu te-ai holba la vintrele omului de fiecare dată când e la mai puţin de trei metri de tine.

Am încercat să o fac pe indignata.

Am încercat să o fac pe oripilata şi să vin cu un argument, ceva.

Nu mi-a ieşit. În ultimele şase luni, am aruncat atâtea priviri pe furiş în direcţia lui Niall Stella, încât dacă exista vreo expertă în topografia organelor lui genitale, eu eram aceea.

Mi-am îndesat geanta în sertarul de sus al biroului şi l-am închis, suspinând resemnată. Se vede treaba că privirile mele pe furiş nu au fost chiar atât de furişate pe cât mi-am închipuit.

— Din păcate, sunt destul de sigură că mădularul lui nu a fost şi nu va fi vreodată prea aproape de mine.

— Păi, nici nu va fi, dacă nu vorbeşti cu el. Adică, uite, cum am ocazia, am de gând să mă giugiulesc cu roşcatul ăla de la PR până o să-i meargă fulgii. Ar trebui măcar să vorbeşti cu omu' , Ruby.

Cum eu deja începusem să clatin din cap, ea m-a prins de un colţ al eşarfei.

— Consider-o muncă de cercetare pentru cursul tău de Integritate Structurală. Spune-i că trebuie să testezi rezistenţa la întindere a drugului lui de oţel.

Am gemut.

— Grozav plan, n-am ce zice.

— OK, altcineva, atunci. Tipul blond de la Corespondenţă. Are o slăbiciune pentru tine.

M-am strâmbat.

— Nu mă interesează.

— Atunci Ethan de la Achiziţii. E scund, într-adevăr, dar e bine făcut. Şi l-ai văzut când a făcut chestia aia cu limba la pub?

— Dumnezeule, nu.

M-am aşezat, copleşită sub povara analizei ei.

— Chiar avem discuția asta? Nu putem pretinde că pasiunea mea e, de fapt, o bagatelă?

— Mă tem că nu. Nu te interesează niciun alt bărbat, dar nici nu faci vreo mișcare spre Domnul Scorțos. A oftat. Nu mă înțelege greșit: Stella arată beton, dar nu ți se pare că e puțin cu nasul pe sus?

Mi-am trecut unghia peste marginea biroului.

— Mie îmi place chestia asta la el. E ferm.

— Ba de modă veche, m-a contrazis ea.

— Reținut, am insistat. Parc-ar fi ieșit dintr-un roman al lui Jane Austin. E domnul Darcy.

Speram că explicația mea o va ajuta să înțeleagă.

— Nu pricep cum vine asta. Darcy e dur cu Elisabeth până la limita grosolăniei. De ce ai vrea un tip cu care ai atât de mult de lucru?

— Cum adică mult de lucru? am întrebat. Darcy nu o copleșește cu laude mincinoase sau complimente care nu înseamnă nimic. Când spune că o iubește, o spune pentru că chiar așa simte.

Pippa s-a trântit într-un scaun și și-a deschis calculatorul.

— Poate mie îmi plac flirturile.

— Dar un flirt poți avea cu oricine, am contrazis-o eu. Darcy e ciudat și greu de citit, dar odată ce i-ai cucerit inima, a ta e.

— Adică o groază de muncă, după gustul meu.

Am știut mereu că am o slăbiciune pentru partea romantică a lucrurilor, dar gândul de a-l vedea pe sobrul meu erou dezlănțuit așa cum nu l-a mai văzut nimeni, niciodată — neinhibat, flămând, seducător — mă făcea să nu mă mai pot concentra la nimic altceva când el se afla în preajma mea.

Problema e că deveneam brusc proastă-grămadă ori de câte ori el era prin preajmă.

— Cum aș putea spera să am vreodată o discuție adevărată cu el? am întrebat-o.

Știam că nu voi face niciodată primul pas, dar îmi făcea bine să vorbesc în sfârșit cu cineva despre asta, altcineva decât London și Lola, care oricum erau la jumătate de glob distanță.

— Uite, a existat un moment când am ştiut amândoi că *avem* discuţia cu pricina. La şedinţa de săptămâna trecută, Anthony m-a întrebat dacă aş putea prezenta nişte date din proiectul Diamond Square pe care m-a pus să le organizez; eu am muncit pe brânci ca să termin, când l-am văzut stând în spatele lui Anthony. Ştii cât am muncit la proiectul ăsta? Săptămâni întregi. A fost suficientă o privire din partea lui Niall Stella pentru ca toată concentrarea mea să se facă praf.

Dintr-un motiv oarecare, nu eram în stare să folosesc doar prenumele când vorbeam despre el. Niall Stella era un fel de nume de gală, ca prinţul Harry sau Isus Hristos.

— M-am oprit la jumătatea propoziţiei, am continuat. Când e lângă mine, ori încep să bat câmpii, ori mă blochez şi amuţesc de tot.

Pippa a râs în hohote, apoi a mijit ochii şi m-a măsurat din cap până-n picioare. A luat calendarul şi s-a prefăcut că-l cercetează plină de interes.

— Ciudat, tocmai mi-am dat seama că azi e joi, a fredonat ea. Aşa se explică de ce părul tău arată atât de sexy şi porţi cămăşuţa aia obraznică.

Mi-am trecut mâna prin părul meu ondulat, tăiat la nivelul bărbiei:

— Arată la fel în fiecare zi.

Pippa a pufnit. Sinceră să fiu, am pierdut multă vreme dimineaţa asta cu aranjatul, dar azi chiar trebuia să mă simt stăpână pe mine.

Pentru că, aşa cum a zis Pippa, era joi, ziua mea preferată din săptămână. Căci joia apucam să îl văd.

La drept vorbind, ziua de joi nu ar trebui să mă entuziasmeze în mod deosebit. Cu atât mai puţin acea joi anume, cu sarcini care includeau corvezi precum — să ud amărâtul ăla de ficus pe care Lola a insistat să-l ascund în bagaje şi să-l car cei aproape 8 700 de kilometri care despart San Diego de Londra, să redactez o ofertă pentru licitaţie şi să o trimit prin poştă, să-mi reciclez gunoiul. Viaţă de vedetă. Dar în fruntea calendarului meu din fiecare joi era şedinţa

echipei de ingineri condusă de Anthony Smith la care săptămânal, timp de o oră, îl puteam vedea liberă și nestingherită pe Niall Stella, vicepreședinte, director de Planificare și, pe toți sfinții, Cel Mai Sexy Bărbat În Viață.

Ce n-aș da să-l pot adăuga și pe el pe lista mea de sarcini.

O oră de prime time cu Niall Stella era deopotrivă o binecuvântare și un blestem, deoarece chiar mă interesa ce se întâmpla în firmă și cele mai multe dintre discuțiile pe care le aveau partenerii seniori mi se păreau absolut fascinante. Aveam douăzeci și trei de ani, nu doisprezece. Aveam o diplomă în inginerie și într-o bună zi s-ar putea să le fiu șefă, dacă ar fi după mine. Faptul că un singur individ avea puterea să îmi deturneze în halul ăsta atenția era mai mult decât înspăimântător. Nu eram fricoasă sau ciudată și am avut destule relații. La drept vorbind, m-am întâlnit cu mai mulți tipi de când am venit în Londra decât acasă pentru că... ei bine, pentru că băieții din Anglia au ceva aparte. Și cred că am zis destul.

Dar acest băiat din Anglia era, din nefericire, mai presus de posibilitatea mea de atingere. Aproape literal, chiar: Niall Stella avea în jur de doi metri înălțime și avea un rafinament înnăscut, părul șaten perfect aranjat, ochii căprui plini de viață, umerii largi, musculoși și un zâmbet atât de minunat, încât în rarele ocazii când înflorea pe buzele lui la muncă, șuvoiul gândurilor mele se oprea scrâșnind.

Conform bârfelor de la birou, a terminat școala de puști și era un soi de legendă în materie de planificare urbană. Nu am realizat că era o chestie cât se poate de reală până nu am început să lucrez în echipa de ingineri de la Richardson-Corbett; l-am văzut făcând recomandări în toate domeniile, de la Controlul în Construcții până la compoziția chimică a aditivilor din beton. Avea ultimul cuvânt, neoficial, în toate proiectele londoneze pentru poduri, centre comerciale, structuri de transport. Spre marea mea durere, o dată a plecat la jumătatea unei ședințe de joi ca să îndrume o echipă de constructori pentru că îl sunase un funcționar speriat de la primărie că o altă firmă a dat-o-n bară cu planul unei fundații, iar betonul fusese deja

turnat. În principiu, în Londra nu se construia nimic fără ca Niall Stella să aibă un cuvânt de spus.

Își bea ceaiul fără zahăr, cu lapte (laptele întâi), avea un birou enorm la etajul al treilea — departe de al meu — și era limpede că nu avea vreme de televizor dar, ocazional, era fan Leeds United. Deși a crescut în Leeds, și-a făcut școala la Cambridge, apoi la Oxford, iar acum locuia în Londra. Undeva, pe drum, Niall Stella a căpătat un accent destul de șic.

Încă ceva: recent divorțat. Inima mea abia putea să îndure asta.

Să trecem mai departe.

De câte ori m-a privit Niall Stella la întrunirile de joi? De douăsprezece ori. De câte ori am discutat cu el? De patru ori. Câte dintre aceste evenimente și le-ar putea aminti? Niciunul. Zero. Eu mă luptam de șase luni cu pasiunea mea pentru Niall Stella și eram destul de sigură că el încă nu știa dacă eram angajată în firmă sau fata care livra gustările.

Surprinzător — pentru că era aproape zilnic primul la birou —, omul despre care vorbim nu venise încă. Am verificat de câteva ori lungindu-mi gâtul ca să-l pot vedea în masa de oameni care se bulucea la ușa sălii de conferințe.

Sala noastră de ședințe era mărginită de un perete de ferestre care dădeau spre șoseaua destul de aglomerată de jos. Drumul meu de dimineață a fost relativ uscat, dar, ca în mai toate zilele, din cerul îngreunat de nori cenușii începuse să cadă o ploaie măruntă. Era genul de ploaie care părea o burniță nevinovată, dar am învățat să nu mă las păcălită: în trei minute afară, ești ud leoarcă. Chiar dacă aș fi crescut într-o zonă mai ploioasă decât sudul Californiei, tot nu aș fi fost pregătită pentru aerul londonez dintre octombrie și aprilie, atât de saturat cu apă, apăsător și înăbușitor. Parcă un nor de ploaie mi s-ar fi înfășurat în jurul trupului și acum se prelingea prin oasele mele.

În Londra abia începuse primăvara, dar grădina micuță de peste Southwark Street era în continuare deprimantă și desfrunzită. Mi s-a spus că vara se umplea de scaunele roz și măsuțele care

aparţineau restaurantului din spate. Acum însă, nu era decât beton şi copaci cu crengi golaşe, iar pe pământul pustiit zburau frunze uscate, maronii.

În jurul meu, oamenii vociferau în continuare nemulţumiţi de vreme, în timp ce îşi deschideau laptopurile şi îşi terminau ceaiul. Mi-am desprins la timp privirea de la fereastră pentru a vedea ultimii câţiva întârziaţi grăbindu-se să intre. Toată lumea voia să se aşeze înainte ca Anthony Smith — şeful meu şi directorul departamentului Tehnologic — să coboare de la etajul şase.

Anthony era... ei bine, da, era un mic nemernic. Făcea ochi dulci stagiarelor, îi plăcea să se audă vorbind şi nu spunea nicio propoziţie care să sune sincer. În fiecare dimineaţă de joi îi plăcea să facă un exemplu din ultima persoană care intra, emiţând comentarii acide, cu un zâmbet mieros, despre vestimentaţia sau coafura nefericitului, astfel încât toţi cei prezenţi să se holbeze la el în timp ce-şi căuta ultimul scaun liber şi se aşeza ruşinat.

Uşa a scârţâit, deschizându-se. Emma.

Emma a zăbovit, ţinând uşa cuiva. Câh. Karen.

De afară se auzeau voci care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se apropiau: Victoria şi John.

Apoi iată-l.

— Începe spectacolul, a bombănit Pippa de lângă mine.

Am văzut creştetul lui Niall Stella care intra chiar în spatele lui Anthony şi a fost ca şi cum încăperea s-ar fi golit brusc de aer. Oamenii şi zumzetul conversaţiilor s-au estompat şi nu a mai fost decât el, cu expresia aceea neutră pe care o adopta instinctiv, de parcă ar fi fost şi n-ar fi fost acolo, cu umerii înfăşuraţi într-un sacou închis la culoare şi o mână strecurată relaxat în buzunarul pantalonilor.

Sentimentul pătimaş, presant din pieptul meu a devenit şi mai năvalnic.

Niall Stella avea ceva ce te făcea să vrei să îl priveşti. Nu pentru că ar fi fost agitat sau gălăgios, ci tocmai pentru că nu era. Degaja

un fel de încredere tăcută, avea un fel de a se mișca prin care cerea atenție și respect și inducea sentimentul că, atunci când nu vorbea, urmărea pe toată lumea, observându-i pe toți.

Pe toți, cu excepția mea.

Provenind dintr-o familie de terapeuți care discutau despre orice, nu am fost niciodată genul tăcut. Fratele meu, chiar și Lola probabil, a început să-mi spună guraliva după ce am început să vorbesc. Faptul că eu, dintre toți oamenii din lumea asta, nu puteam articula nici măcar o vorbă ori de câte ori el era în preajma mea nu avea absolut niciun sens. Ceea ce simțeam pentru el era o pasiune extrem de deranjantă.

El nu avea nicio obligație să participe la ședințele de joi. Venea, pur și simplu, pentru că voia să se asigure că exista „consens inter-departamental" și că divizia lui de Planificare „putea avea măcar un vocabular tehnic funcțional", căci responsabilitatea lui Niall Stella era să coordoneze Tehnologia cu Politicile Publice și cu propria lui divizie de Planificare.

Nu că aș fi memorat tot ce a zis el la ședința asta.

Astăzi purta o cămașă bleu pe sub costumul gri-petrol. Cravata era un joc fascinant de albastru și galben, iar ochii mei s-au mutat de la nodul Windsor dublu de la gât către pielea fină de deasupra lui, la curba grea a mărului lui Adam, la maxilarul ascuțit. Gura lui de obicei impasibilă era lăsată în jos, cu o expresie consternată, iar când am urcat către ochii lui... am înregistrat cu groază că se uita la mine cum îl înfulecam din priviri de parcă ăsta ar fi fost jobul meu.

Dumnezeule.

Mi-am înfipt ochii în laptop, ecranul strălucind la fel de intens ca privirea mea. Zarva telefoanelor și a copiatoarelor de afară năvălea pe ușa deschisă și părea să crească în intensitate. Cineva a închis ușa, semnalizând începerea ședinței. Zgomotul a încetat brusc, ca și cum încăperea ar fi fost sigilată.

— Domnule Stella, a zis Karen, în chip de salut.

Am făcut clic pe e-mail, cu urechile vâjâindu-mi în timp ce mă străduiam să-i aud răspunsul. Inspir, expir. Încă o dată. Mi-am tastat parola. Mi-am strunit inima cât am putut.

— Karen, a zis într-un sfârşit cu vocea lui profundă, adâncă, iar pe faţa mea s-a întins, inconştient, un zâmbet larg. Ce zâmbet, un adevărat rânjet, de parcă mi-ar fi oferit cineva o felie imensă de tort.

Dumnezeule, sunt prinsă rău de tot.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru şi m-am străduit din răsputeri să-mi compun o expresie serioasă. Judecând după cotul Pippei înfipt în coastele mele, presupun că nu mi-a ieşit.

Ea s-a aplecat spre mine.

— Uşurel, fetiţo, a şoptit. Au fost doar două silabe.

Uşa s-a deschis şi Sasha, altă stagiară, s-a strecurat şovăielnică înăuntru.

— Îmi pare rău că am întârziat, a şoptit ea.

Am aruncat o privire la ceasul afişat pe laptop, care mi-a spus că fata a fost cât se poate de punctuală, dar Anthony nu avea de gând s-o lase să scape aşa de uşor.

— E-n regulă, Sasha, a zis el, urmărind-o cum se strecoară nefiresc între lungul şir de scaune şi perete, încercând să ajungă la scaunul gol din colţul îndepărtat.

În cameră s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Drăguţ pulover. E nou? Îţi stă foarte bine cu albastru.

Sasha s-a aşezat cu obrajii în flăcări.

— Şi apropo, bună dimineaţa! a încheiat Anthony cu un zâmbet larg.

Am închis ochii, inspirând adânc. Ce nemernic era!

În sfârşit, şedinţa a început în forţă. Anthony a scos lista cu întrebări pentru fiecare dintre noi, hârtiile circulau de la unul la altul şi, tocmai când mă răsuceam pe scaun ca să înmânez teancul cu acte persoanei din dreapta mea, m-am uitat în sus. Şi aproape că mi-am înghiţit limba.

Niall Stella se afla la numai două scaune distanţă de mine.

M-am uitat la el de la adăpostul genelor, la unghiul maxilarelor — mereu impecabil rase, impecabil de curate — la ochii străjuiți de pleoape grele, cu gene dese și lungi, la sprâncenele întunecate, la cămașa și cravata, perfecte și ele. Părul lui părea atât de fin în lumina slabă din sala de conferințe. M-am încruntat când am remarcat că trebuie să fie și moale — pentru că, desigur, așa trebuie să fie — și m-am întrebat pentru a suta oară cum ar fi să-mi trec mâinile prin el, să-l trag în jos și...

— Ruby? Am primit vreun răspuns de la Adams și Avery? a întrebat Anthony.

M-am îndreptat de umeri și m-am întors către ecranul laptopului — doar acesta era dosarul la care lucrasem până târziu noaptea trecută.

— Nu încă, am răspuns cu un tremur imperceptibil în voce. Au planurile noastre, redactate și gata pentru semnat. Dar voi încerca să iau din nou legătura cu ei dacă nu primesc niciun răspuns până la sfârșitul zilei.

Da, de acord, am fost destul de articulată ținând cont că acum Niall Stella și-a îndreptat toată atenția asupra mea.

Destul de mulțumită de mine, am tastat repede o notă scurtă și mi-am proptit cotul pe masă, jucându-mă cu o șuviță în timp ce îmi analizam calendarul.

Dar era ceva ciudat. Stăteam în scaunul ăsta câte o oră în fiecare săptămână și eram sigură că nu mă simțisem niciodată cum mă simțeam acum. Era o presiune la nivelul feței, *greutatea fizică* a atenției cuiva.

Mi-am răsucit părul pe deget și am aruncat o privire spre Pippa. Nu, dinspre ea nimic.

Aplecându-mă discret în față — cel puțin așa îmi imaginam eu — mi-am lungit și mai mult gâtul, am privit în dreapta și am înghețat instantaneu.

El se uita în continuare la mine. Niall Stella se uita la mine. Se uita cu adevărat. Ochii lui căprui-deschis i-au întâlnit pe ai mei și am

schimbat o privire adevărată, întreagă, nicidecum o ocheadă fugară. Avea o expresie curioasă, de parcă aş fi fost o nouă piesă de mobilier pe care a pus-o cineva întâmplător în încăpere.

Inima mea a luat-o razna, sângele îmi bubuia în vene. În pieptul meu toate erau fluide şi nestăpânite, iar dacă cineva ar fi strigat *Foc!*, m-aş fi prăbuşit în flăcări, pentru că nu aveam nici cea mai mică şansă să controlez ceea ce se întâmpla cu corpul meu.

— Niall, a zis Anthony.

Niall Stella a clipit, apoi şi-a luat privirea de la faţa mea.

— Da?

— Poţi să ne spui în ce stadiu sunteţi la Planificare cu propunerea Diamond Square? Aş vrea ca echipa mea să îţi prezinte nişte specificaţii până la sfârşitul săptămânii, dar nu ştim dimensiunea spaţiului lor parcelat...

Am renunţat să mai urmăresc discuţia, căci Anthony, ca de obicei, şi-a structurat întrebarea într-un stil care o făcea de şapte ori mai lungă decât ar fi fost cazul să fie.

Când, în sfârşit, şi-a dus întrebarea până la capăt, Niall Stella a clătinat din cap.

— Dimensiunile..., a zis el, şi a început să caute prin teancul de hârtii din faţa lui. Nu sunt foarte sigur că le am aici...

— Dimensiunile urmau să fie finalizate în dimineaţa asta, am răspuns eu în locul lui şi am explicat că aprobarea va fi dată cel târziu mâine. L-am rugat pe Alexander să-mi trimită o copie a proiectului azi după-amiază.

În cameră s-a lăsat o tăcere aşa de adâncă, încât preţ de câteva secunde m-am temut că am surzit.

Problema e că toţi se holbau la mine. Dumnezeule, ce am făcut?

Am întrerupt fără să gândesc.

Am răspuns la o întrebare care nu îmi era adresată.

Am răspuns la o întrebare al cărei răspuns el îl ştia în mod cert.

Simţeam cum sprâncenele mi se îmbină. Şi atunci, de ce n-a răspuns?

M-am aplecat în faţă şi m-am uitat la el.

— Bine, a zis. Liniştit. Profund. Perfect. Răsucindu-se în scaunul lui, m-a privit şi a schiţat un zâmbet recunoscător. Îmi trimiţi şi mie copia?

Inima mea a luat-o cu totul razna.

— Desigur.

El mă privea în continuare, la fel de nedumerit ca şi mine de cele tocmai întâmplate, dar şi cumva mulţumit într-un fel misterios. Habar nu aveam ce anume m-a împins să vorbesc. Acum Niall Stella se uita la mine, iar în clipa următoare bâjbâia încercând să adune datele şi să răspundă la o întrebare la care eram sigură că ar fi putut să răspundă şi în somn.

Era aproape ca şi cum ar fi fost cu gândurile în altă parte. Nu mai văzusem aşa ceva la el până azi.

— Acum veştile mari, a spus Anthony, frunzărind un teanc de hârtii pe care-l avea în faţă, apoi dându-l la o parte şi ridicându-se în picioare. M-am uitat în sus, surprinsă de schimbarea lui de ton. Lui Anthony îi plăcea să capteze atenţia auditoriului, iar după tonul lui, sigur urma ceva important.

— Sistemul de metrou din New York a fost construit cu ideea că furtunile secolului se întâmplă o dată la un secol. Din nefericire, realitatea de azi e alta. Dezastre precum uraganul Sandy ne arată că ceea ce era planificat să survină o dată la o sută de ani se întâmplă acum o dată la câţiva ani. Statele Unite cheltuiesc miliarde pe discuţii despre înălţarea intrărilor şi despre diguri, şi, pentru că noi am lucrat atât de mult cu Subteranele Londrei, vor şi părerea noastră. Aşa că voi lipsi o lună de zile şi voi participa la Summitul Internaţional pentru Pregătirea Situaţiilor de Urgenţă în transportul public, aerian şi infrastructura urbană.

— O lună? a întrebat o ingineră din grupul seniorilor, făcându-se ecoul gândurilor tuturor.

Mă întrebam dacă se făcea careva ecoul primei mele reacţii de bucurie la gândul unei luni întregi fără Anthony la slujbă.

Anthony a încuviinţat în direcţia ei.

— De fapt, se desfăşoară trei conferinţe separate. Nu toţi cei care au fost invitaţi stau la toate, dar, pentru că firma noastră e specializată şi în transport, şi în infrastructură urbană, Richard a decis să fim prezenţi la toate.

— Să fim? a întrebat unul dintre executivii din departamentul lui Niall Stella.

— Exact, a răspuns Anthony, înclinând capul spre stânga. Niall vine cu mine.

— Veţi fi amândoi plecaţi o lună? am izbucnit eu, dorindu-mi imediat să-mi pot lua cuvintele îndărăt şi să mi le îndese pe gât.

Eram o stagiară. Una dintre regulile nescrise ale lui Anthony era că la această şedinţă nu vorbeşte nimeni neîntrebat. Puteam simţi greutatea privirilor tuturor aţintite asupra mea. Şi mai rău? Puteam simţi privirea lui străpungându-mi pielea, cercetându-mă.

— Aaa, da, Ruby, a zis Anthony, şi el destul de nedumerit.

Şi-a ocolit scaunul şi a venit lângă mine, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor.

— Dar nu-ţi face griji. Ştiu că eşti aproape gata cu proiectul Oxford Street şi faptul că sunt plecat nu va afecta în niciun fel semnarea lui. Dacă ai nevoie de ceva de la mine, poţi suna oricând.

— Ăă, am îngăimat eu, simţind cum mi se scurge sângele din obraji. E bine de ştiut, mulţumesc.

Evident, Anthony îşi imagina că izbucnirea mea se datora îngrijorării că el pleca — şeful meu, nu? —, iar absenţa lui îmi putea afecta într-un fel sau altul munca.

— Fooaarte elocvent, a şoptit Pippa, trecându-şi unghiile lungi şi ovale peste tastatură.

— Taaaciii, am gemut eu, făcându-mă şi mai mică în scaun.

Habar n-aveam dacă Niall Stella se mai uita spre mine sau nu, iar fetiţa de doisprezece ani din mine voia s-o tragă pe Pippa în toaletă şi s-o pună să reia scena, minut cu minut.

Dar ştiam că ar fi o greşeală. Prima zi când el m-a remarcat cu adevărat, iar eu o dau în bară, purtându-mă ca o nebună. Nu aş fi

putut să o aud spunându-mi că el a făcut faţa aceea privind înspre mine, aia când se încrunta şi arăta ca şi cum i-ar fi vărsat careva smântână pe costumul acela scump al lui.

Îmi venea să intru în pământ.

* * *

Sfârşitul zilei m-a găsit la biroul lung, pe care-l împărţeam cu Pippa, aranjând teancul de aprobări. Cola mea dietetică se încălzise şi număram invers minutele rămase până la o baie fierbinte sau la o carte şi mai fierbinte, când e-mailul meu a ţârâit, anunţând intrarea unui mesaj.

— În sfârşit, am oftat.

Aşteptasem toată ziua confirmarea aceea, iar acum poate mă puteam duce şi eu acasă.

Sau poate că nu.

Pippa căsca lângă mine, întinzându-şi braţele deasupra capului. Era deja întuneric, iar drumul până la metrou se anunţa înfrigurat şi umed.

— Putem pleca acum?

Mi-au căzut umerii.

— De fapt, e-mailul e de la Anthony, i-am răspuns, încruntându-mă la ecran. Vrea să trec pe la el înainte de a pleca, iar eu îţi pot spune dintr-o suflare cel puţin o sută de alte chestii pe care aş prefera să le fac în loc de asta.

— Cum? a exclamat ea, aplecându-se spre monitorul meu. Ce vrea?

Am scuturat din cap.

— N-am nicio idee.

— Da' n-are şi el un ceas? Ar fi trebuit să fim plecate de mai bine de douăzeci de minute.

Am tastat repede un răspuns anunţându-l că vin şi am început să închid aparatura pentru noapte.

— Mă aștepți? am întrebat-o pe Pippa.

Oprindu-se din împins sertarul, mi-a aruncat o strâmbătură dezolată.

— Trebuie s-o șterg, îmi pare rău, Rubes. Am așteptat cât am putut, dar am o groază de treburi de făcut în seara asta.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă destul de stânjenită la gândul că voi rămâne singură în clădire cu Anthony, la ora asta târzie.

Când am urcat în lift și m-am îndreptat spre etajul șase, toate holurile erau pustii.

* * *

— Intră, intră, Ruby, a zis el, oprindu-se din adunatul câtorva lucruri din încăpere pe care le aranja într-o cutie de pe birou.

Oare a fost concediat? Pot îndrăzni să sper?

— Închide ușa și ia loc, a continuat.

În colțul gurii mi-a apărut o cută dezaprobatoare.

— Dar nu e nimeni aici, am zis eu, lăsând ușa deschisă.

— De ce te-au botezat părinții tăi Ruby? m-a întrebat el, cercetându-mă agale cu privirea.

Cuta mea s-a adâncit. *Cum?*

— Ăă... Nu sunt sigură. Cred că le-a plăcut numele ăsta.

Anthony respecta câteva reguli vechi din lumea afacerilor, printre care păstrarea unei carafe de cristal cu scotch pe măsuța din spatele biroului. Oare o fi băut?

— Ți-am spus vreodată că pe bunica mea o chema tot Ruby?

M-am uitat spre scotch, încercând să îmi amintesc cât de plină era carafa când am fost ultima dată aici.

Anthony a ocolit biroul și s-a așezat pe colț, lângă mine. Coapsa lui îmi apăsa brațul și m-am foit stingherită pe scaun.

— Nu, domnule. Nu mi-ați spus.

— Nu, nu, nu-mi spune domnule, a fluturat el mâna în semn de protest. Mă face să mă simt de parcă ți-aș putea fi tată. Spune-mi Anthony.

— OK. Îmi cer scuze... Anthony.

— Nu sunt tatăl tău, ştii, a zis el, aplecându-se spre mine. A urmat o pauză grea. Nu sunt suficient de vârstnic.

Am încercat să ascund frisonul care m-a străbătut din cap până-n picioare. Sunt destul de sigură că, dacă ar fi fost posibil, Anthony s-ar fi prelins peste birou, ar fi aterizat la picioarele mele, şi apoi mi-ar fi descheiat cămaşa.

— Dar nu de asta te-am chemat. Şi-a dres vocea şi a luat o foaie de pe birou. Te-am chemat pentru că a apărut o schimbare de planuri.

— Da?

— A intervenit ceva şi nu voi mai putea merge la New York.

Şi ce avea de-a face chestia asta cu mine? Chiar îşi imagina că eram aşa de îngrijorată că pleacă încât a crezut de cuviinţă să mă informeze personal?

Am înghiţit în sec, încercând s-o fac pe interesata.

— Nu?

— Nu, a zis el, zâmbind într-un fel care îmi imaginez că se dorea generos, poate chiar indulgent. Ai să mergi tu.

Capitolul 2
Niall

Am aranjat telefonul în aşa fel încât să-l pot ţine între umăr şi ureche şi, cu mâinile libere, am aranjat un teanc de hârtii, pe care l-am pus în faţa mea.

— Înţeleg.

Vibraţie statică pe linia tăcută.

— Înţelegi? a întrebat Portia, cu o voce care devenise ascuţită şi răutăcioasă. Măcar asculţi dracului sau ce faci?

Întotdeauna a fost aşa de nerăbdătoare cu mine?

Din păcate, cred că răspunsul e da.

— Sigur că ascult. Mi-ai spus că eşti blocată. Dar nu ştiu ce aş putea face eu, Porsh.

— Dar aşa ne-am înţeles, Niall. Ai fost de acord să mă laşi să păstrez câinele, iar eu am fost de acord să ai grijă de el când plec eu în vacanţe. Acum plec în vacanţă şi am nevoie să ai grijă de el. Dar dacă e o povară pentru tine... Vocea Portiei s-a oprit brusc, dar ecoul a persistat pe fir ca o picătură de acid care sfârâie pe metal.

El a ridicat din umeri.

— E condamnată la pat până vine pruncul. Concluzia: rămân în Londra.

M-a străbătut un val de uşurare. Tony era un coleg decent, dar o călătorie de afaceri cu el de obicei însemna vizite în cluburile de striptease noapte de noapte şi, ca să fiu sincer, era ultimul lucru pe care doream să-l fac o lună întreagă la New York.

— Carevasăzică, mă duc singur atunci, cu un ton deja mai relaxat decât acum câteva clipe.

Tony a scuturat din cap.

— O trimit pe Ruby.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama la cine se referea. Richardson-Corbett nu era o firmă mare, dar Tony angaja câte stagiare drăguţe îi permitea bugetul. Erau câteva în echipa lui acum şi niciodată nu am izbutit să le ţin prea bine şirul.

— E bruneta din Essex?

Expresia lui de dezamăgire era atât de pronunţată, încât era aproape audibilă.

— Nu. E bucăţica aia delicioasă din California.

Aha. Acum ştiu la cine se referea. Era cea care a sărit în ajutorul meu când m-am poticnit inexplicabil.

În mod ironic, fusesem de fapt tulburat de vederea ei. Era, într-adevăr, încântătoare.

Măi să fie...

— E cea care părea îngrijorată că ai să lipseşti o lună?

Lui Tony i s-a umflat pieptul şi a zâmbit mândru.

— Da, ea e.

— Dar chiar e necesar să trimiţi pe cineva? am întrebat. Oricum majoritatea întrunirilor vor fi pe teme de logistică. Departamentul de ingineri venea numai pentru asigurarea consilierii.

— Hai, mă, nătărău îngâmfat ce eşti, sunt sigur că o poţi convinge să meargă în barurile de noapte cu tine.

Am mormăit în barbă.

— Nu e...

— În plus, m-a întrerupt el, tipa arată beton. S-ar putea să nu ai nevoie de fetițe din baruri dacă faci o mișcare spre Ruby. Picioare lungi, sâni perfecți, o față splendidă.

— Tony, i-am răspuns cât se poate de calm, nu am de gând „să fac nicio mișcare spre" o stagiară.

— Poate ar trebui. Dacă n-aș fi fost legat de mâini și de picioare, sunt al naibii de sigur că nu m-aș fi dat în lături. A tăcut, iar în încăpere s-a lăsat o liniște grea. De câtă vreme n-ai mai ieșit?

Mi-am ferit ochii din fața privirii lui provocatoare și mi-am căutat de lucru pe birou. Nu mai ieșisem la nicio întâlnire de la divorț și, cu excepția pipăielii stropite cu alcool de care am avut parte la pub în urmă cu câteva săptămâni, nu mai fusesem în preajma unei femei de-o veșnicie.

— Bun, deci tu rămâi aici, m-am eschivat eu, iar Ruby merge la New York. Am trecut-o măcar prin agendă?

— I-am spus că, odată ajunsă acolo, agenda ei este: bate barurile, îmbată-te, fă sex.

Mi-am trecut mâna peste față, bombănind.

— Drace!

El a izbucnit în râs, s-a întors și a luat-o spre ușă.

— Sigur că i-am explicat agenda. Băteam și eu câmpii, așa. Fata e cu adevărat bună, Niall. S-ar putea chiar să-i impresioneze plăcut pe cei de calibrul tău.

* * *

Eram singur în lift pregătindu-mă să ies în noapte când, exact înainte ca ușile să se închidă, a intrat Ruby. Privirile ni s-au întâlnit, eu am tușit răgușit, ea a răsuflat precipitat... și am început să coborâm într-o tăcere apăsătoare care a devenit imediat îngrozitoare.

Liftul se mișca prea încet.

Liniștea era copleșitoare.

Plecam într-o călătorie de afaceri împreună şi, uitându-mă acum la ea — tânără, energică şi, trebuie să recunosc, incredibil de frumoasă — îmi dădeam seama că va trebui să facem conversaţie, să devenim amici, dar puţine erau lucrurile la care eram mai slab decât conversaţia cu femeile.

Ea a deschis gura să spună ceva, a închis-o la loc, recăzând în tăcere. Când s-a uitat la mine şi am privit-o şi eu, şi-a ferit ochii. Când am ajuns la parter şi s-au deschis uşile, am poftit-o printr-un semn să iasă prima, dar în loc să se pună în mişcare, ea aproape că a strigat:

— Se pare că urmează să plecăm împreună!

— Aşa e, am zis, dar zâmbetul meu a părut nătâng.

Încearcă Niall. Încearcă să ieşi din modul robot pentru o conversaţie măcar.

Creierul meu era ca o sită, golit complet de toate politeţurile uzuale. Şi ea nu mai ieşea odată din lift.

Clipa asta trebuia să se termine. Eram cumplit de stângaci în discuţiile mărunte, iar ea, privită de aproape, era mai atrăgătoare decât mă aşteptam. Cu câţiva centimetri mai mică decât mine, dar în niciun caz scundă, Ruby era subţire şi frumos dăltuită, cu părul auriu şi cârlionţi ghiduşi, obraji bronzaţi... şi o gură într-adevăr perfectă.

Ruby era superbă. Dintr-un instinct ciudat, mi-am ţinut respiraţia.

Ea a ridicat uşor din umeri, zâmbind.

— Sunt din State, dar nu am fost niciodată la New York. Sunt foarte entuziasmată.

— Aha. Atunci... Am căutat un răspuns potrivit, cercetând din priviri spaţiul mic, înainte de a încheia cu un *E foarte bine.*

Am gemut în sinea mea. A fost rău de tot, chiar şi pentru mine.

Ochii ei erau enormi, verzi şi atât de luminoşi, încât a fost de ajuns să îi văd o clipă, pe furiş, ca să-mi dau seama că fata asta nu

avea cum să mintă: toată lumea ei lăuntrică i se citea în ochi, iar în clipa asta era copleşită de anxietate.

Eram VP în firmă. Sigur că era nervoasă în preajma mea.

— Ne întâlnim la aeroport luni dimineaţa? a întrebat ea, întorcându-mi privirea. Şi-a umezit buzele cu limba, iar eu mi-am fixat atenţia asupra frunţii ei.

— Da, cred că da, am început, apoi m-am oprit. Oare n-ar trebui să aranjez o maşină pentru amândoi? Dumnezeule, dacă trei minute în lift au fost atât de rele, nici nu puteam să-mi imaginez cum ar arăta un claustrofobic drum de patruzeci şi cinci de minute până la Heathrow. Doar dacă...

— Nu vreau să...

— Tu...

— Vai, îmi cer scuze, a zis ea cu obrajii strălucitori. Te-am întrerupt. Continuă.

Am oftat.

— Te rog, continuă tu.

Era sinistru. Nu-mi doream decât să se dea la o parte şi să mă lase să trec. Sau să se caşte pământul şi să mă înghită cu totul.

— Pot veni la aeroport şi ne întâlnim acolo, a zis ea ridicându-şi bareta genţii mai sus pe umăr, făcând nişte gesturi inexplicabile prin spate. La poartă, vreau să zic. Va fi foarte devreme şi chiar nu ar trebui să te...

— Corect. Aşa e. Nu ar trebui.

Ea a clipit des, în mod firesc nedumerită. Pierdusem cu totul şirul subiectului discuţiei noastre.

— OK. Bine. Desigur, tu... nu ar trebui.

M-am uitat peste umărul ei, am binecuvântat libertatea de partea cealaltă, apoi ochii mei s-au întors la ea.

— Va fi în regulă.

Uşa liftului a început să bâzâie în semn de avertisment în timp ce eu o ţineam în continuare blocată, o coloană sonoră stridentă a celei mai ciudate discuţii pe care am purtat-o vreodată.

— Ne vedem luni, atunci. Îi tremura vocea, iar eu am simțit o picătură de sudoare rece prelingându-mi-se pe ceafă. Aștept cu nerăbdare ziua de luni, a încheiat ea.

— În regulă. Bine.

Cu un semn scurt din cap și o ultimă îmbujorare care a înflorit drăgălaș în obrajii ei, a ieșit din lift.

Cu totul neintenționat, ochii mei s-au ațintit asupra posteriorului ei în timp ce se îndepărta. Era rotund, obraznic, perfect conturat în fusta strâmtă, de culoare închisă. Mi-am imaginat cum ar fi să-i simt rotunjimea în palmă, în vreme ce în lift încă plutea mireasma parfumului ei.

Am ieșit în holul întunecat și am urmat-o spre ieșire. Fără niciun efort, mintea mea a început să rumege gânduri despre cum sânii ei îmi umplu palmele, despre gura ei lipită de gura mea, despre palmele mele lipite de fundul ei. Nu eram chiar un dezastru în pat, nu-i așa? Și chiar dacă, în general, Portia a considerat sexul ca o favoare pe care mi-o făcea, nu a ratat nicio ocazie ca să se bucure de el...

Scânteia inconștientă de interes a fost brutal zdrobită când Tony a năvălit pe scări, mi-a făcut cu ochiul și a ridicat o sprânceană, șoptind „Începe dansul", în vreme ce Ruby tocmai dădea colțul. Eu am rămas cu gustul acru al rușinii de a fi permis insinuărilor de mai adineauri ale lui Tony să se târască precum un vierme în mintea mea.

* * *

Crescând într-o casă cu douăsprezece suflete, călătoria cu avionul nu era la ordinea zilei, dar când se întâmpla — zborul în Irlanda cu un bătrân avion de linie împreună cu câțiva copii și a doua oară, când acasă am rămas numai eu și Rebecca, iar părinții ne-au dus la Roma să-l vedem pe papă — toată casa era cuprinsă de febra pregătirilor. Aveam hainele obișnuite de duminică și acestea nu erau la fel de dichisite ca ținutele de Crăciun, dar până și acestea păleau în fața costumelor de călătorie. Era un obicei greu de uitat, nu conta că trebuia să fiu gata echipat înainte de răsărit, dar așa stăteau lucrurile,

iar eu m-am prezentat la Heathrow într-un costum la patru ace dis-de-dimineață în ziua de luni.

Spre deosebire de mine, Ruby a apărut exact în momentul când eram pe punctul de a intra în panică — adică la îmbarcare — într-un hanorac roz cu glugă și fermoar, colanți negri și adidași bleu-deschis. Am observat cum, la trecerea ei, mulțimea a susurat ușor. Nu îmi dădeam seama dacă Ruby a remarcat sau nu, dar aproape fiecare pereche de ochi masculini — dar și feminini — a urmărit-o cu interes cum își croia drum spre mine.

Arăta casual, dar fresh, era îmbujorată toată, căci alergase spre poartă, iar buzele roz erau întredeschise, căci încerca să-și tragă răsuflarea.

S-a oprit brusc când m-a descoperit în mulțime și a făcut ochii cât cepele.

— Rahat. A dus repede mâna la gură. Adică... ei, drăcie, a bombănit ea în palmă. Avem o întâlnire imediat ce aterizăm? A început să-și caute telefonul. Am memorat programul și aș putea jura că...

Am ridicat din sprâncene.

— Nu... A memorat programul?

— Ești... te-ai îmbrăcat atât de elegant pentru zbor. Mă simt ca un vagabond în comparație cu tine.

Nu eram sigur dacă asta era o insultă sau o laudă.

— Nu arăți deloc ca un vagabond.

Am gemut, acoperindu-mi fața cu mâinile.

— E un zbor lung, m-am gândit că o să dormim, a continuat.

Am zâmbit politicos, deși gândul de a dormi lângă ea în timpul unui zbor mi-a provocat un ghimpe de neliniște în stomac.

— Am avut câteva treburi legate de muncă de rezolvat înainte de a ajunge. Mă simt mai bine îmbrăcat așa, asta-i tot.

Nu știu care dintre noi apreciase greșit situația, dar judecând după înfățișarea pasagerilor din jur, am început să cred că eu eram acela.

Aruncând o ultimă privire la costumul meu, s-a întors şi s-a îndreptat spre avion, a urcat la bord şi şi-a îndesat sacul în plasa de deasupra locurilor noastre. Am făcut toate eforturile din lume să nu mă uit iar la fundul ei şi... am eşuat.

Dumnezeule! Era incredibil!

Ruby s-a întors, distrată, şi am ridicat repede ochii către faţa ei exact în clipa-n care ea a arătat spre cele două scaune.

— Vrei la margine sau la fereastră? m-a întrebat.

— Mi-e indiferent.

Mi-am dat jos sacoul şi i l-am dat însoţitoarei de zbor, urmărind-o pe Ruby cum se aşază în scaunul de la fereastră, îşi strânge iPadul şi cartea, păstrând doar o agendă micuţă.

Cum stăteam alături de ea, deşi ceilalţi pasageri încă se îmbarcau, între noi s-a lăsat deja o tăcere grea. Doamne. Nu ne aşteptau doar cele şase ore de zbor de pe ziua de azi, ci patru săptămâni la New York, împreună la summit.

Patru săptămâni. Mi se face rău.

Presupun că aş fi putut să o întreb cum îi place la Richardson-Corbett sau de câtă vreme locuieşte în Londra. Nu aparţinea de departamentul meu, dar sunt sigur că munca sub conducerea lui Tony a fost... plină de evenimente. Aş putea să o întreb unde a crescut — deşi parcă Tony mi-a spus că în California — orice, numai să sparg puţin gheaţa.

Dar ar însemna s-o ţinem tot într-o discuţie şi e limpede că asta nu avea cum să meargă bine. Mai bine o las baltă.

— Vă pot oferi ceva de băut înainte de decolare? a întrebat însoţitoarea de zbor aşezând un şervеţel în faţa mea.

M-am întors spre Ruby, iar ea s-a aplecat să vorbească cu femeia, încercând să se facă auzită în zarva pe care o făceau ceilalţi călători. Sânul ei s-a apăsat de mâneca cămăşii mele şi tot corpul meu s-a încordat, având mare grijă să nu pară că mă aplec şi eu spre... el.

— Aş vrea un pahar cu şampanie, a spus Ruby.

Însoțitoarea de zbor a zâmbit inconfortabil — fără doar și poate nu era ceva ce se bea de obicei înainte de cinci dimineața — și s-a întors către mine.

— Eu..., am început poticnindu-mă. Ar trebui să comand și eu șampanie ca să nu se simtă stânjenită Ruby? Sau ar trebui să fiu un exemplu de comportament profesional și să comand sucul acela de grepfrut la care mă gândisem? Atunci, dacă nu deranjez prea mult, presupun că aș putea și eu să...

Ruby a ridicat o mână.

— Am glumit, serios vorbesc. Îmi pare rău. A fost o bombă. Adică, nu! Nu o bombă, bombă, nu aș glumi niciodată despre... așa ceva! A închis ochii și a mormăit. Aș vrea un suc de portocale.

M-am uitat în sus, schimbând o scurtă și nedumerită privire cu însoțitoarea de zbor.

— Am să iau un suc de grepfrut, vă rog.

După ce ne-a luat comenzile stewardesa a plecat, iar Ruby s-a întors către mine. Era ceva pe chipul ei, poate sinceritatea nedisimulată din ochi... care mă făcea să mă simt mult mai în largul meu decât eram eu obișnuit.

Apoi s-a răsucit, fixând cu atâta intensitate tava din fața ei, încât m-am temut că o s-o facă țăndări cu puterea gândului.

— E-n regulă? am întrebat-o.

— Doar că... Îmi cer scuze pentru asta. Și da. Eu... A făcut o pauză, apoi a luat-o de la capăt. Nu voiam să comand șampanie. Chiar ai crezut asta?

— Bun. De fapt, chiar comandase, chiar dacă în joacă. Nu? Am sperat că ăsta era răspunsul corect.

— Și toată chestia cu bomba, a spus fluturând din mână ca și cum ar fi încercat să alunge un gând urât. Sunt așa o idioată când sunt în preajma ta.

— Doar în preajma mea?

Ea s-a făcut mică, iar eu am realizat ce-am făcut.

— Nu... Eu... Ei bine, nu sunt de acord cu asta. Nu te-am văzut niciodată comportându-te prosteşte în preajma mea.

— Liftul?

Am încuviinţat, zâmbind.

— Fie.

— Şi acum?

M-am simţit adânc mişcat.

— Te pot ajuta cu ceva?

A ridicat privirea spre faţa mea şi s-a uitat la mine cu un fel de afecţiune familiară.

Apoi a clipit, a scuturat din cap şi licărirea aceea a dispărut.

— Voi fi bine. Sunt puţin nervoasă din cauza acestei călătorii cu directorul de la Planificare, şi toate celelalte.

Dorind să o ajut să se simtă mai confortabil, am întrebat-o:

— Unde ai făcut facultatea?

Ea a inspirat adânc, apoi s-a întors cu totul spre mine.

— La Universitatea San Diego.

— Inginerie?

— Da. Cu Emil Santorini.

Am întâmpinat răspunsul ridicând o sprânceană.

— E dur.

Ea a râs.

— E extraordinar.

M-a străbătut o undă vie de interes.

— Numai cei cu adevărat sclipitori ajung să absolve simţind asta despre el.

— Ori strângi din dinţi şi rezişti, ori cedezi şi pleci, a zis ea ridicând din umeri în timp ce accepta sucul de portocale de la însoţitoarea de zbor cu un zâmbet luminos. Aşa ne-a spus în prima săptămână în laborator. Şi nu s-a înşelat. Am fost trei colegi care am început simultan orele cu el. Până la Crăciunul din anul întâi am fost singura care a rămas.

— Şi de ce eşti în Londra? am întrebat-o, deşi bănuiam cumva răspunsul.

— Sper să intru în programul Civil. Am intrat deja la inginerie generală, dar încă nu am aflat dacă Margaret Sheffield mă acceptă sau nu în grupul ei.

— Nu se decide decât chiar înainte de începerea cursurilor. Îi înnebuneşte de tot pe studenţi, dacă mă mai ajută memoria.

— Nouă, inginerilor, ne plac calendarele noastre, şi tabelele, şi planurile. Dar cred că nu stăm prea bine la capitolul răbdare.

Am zâmbit.

— Exact ce spuneam. Îi înnebuneşte.

Şi-a supt colţul gurii şi a zâmbit.

— Nu ai studiat cu ea.

— Oficial, nu, dar mi-a fost îndrumător mai mult decât mi-a fost propriul meu îndrumător.

— La cât timp după ce ai absolvit s-a pensionat Petersen?

Am făcut ochii mari. Câte ştia despre fostul meu departament? Despre mine?

— Presupun că ştii răspunsul şi la întrebarea asta.

Ea a sorbit din suc, a înghiţit, apoi s-a scuzat calmă.

— Ştiu că ai fost ultimul lui student şi cred că eram curioasă să aflu cât de rău a fost.

— A fost groaznic, am recunoscut. Era un beţiv şi, mai mult decât atât, o persoană oribilă şi grosolană. Dar asta a fost cu aproape zece ani în urmă. Erai un copil pe vremea aceea. De unde ştii toate astea?

Şi-a strâns uşor buzele, iar eu am simţit cum mă înroşesc uşor. Isuse. Era atât de frumoasă.

— Un răspuns, a început ea cu un zâmbet abia schiţat, ar fi că am aflat despre munca lui Maggie Sheffield când eram în primul an şi făceam turul clădirilor impresionante. Am crescut cu obsesia să ajung să lucrez cu ea înainte de a se retrage. Când l-am întrebat pe

Emil despre ea, mi-a împărtășit câte ceva despre istoria departamentului. Ridicând din umeri, a zis: Am auzit câteva povești și despre Petersen.

Am clătinat din cap, întrebându-mă care dintre ele s-au păstrat.

— A aruncat cu o sticlă într-un student? a întrebat.

Ah. Povestea asta n-o să moară niciodată.

— Așa a făcut, dar nu am fost eu studentul. Cel mai rău tratament pe care l-am primit de la el a fost o admonestare verbală. Sau... vreo zece.

Ruby a încuviințat din cap, părând ușurată.

Spusese că acesta era un răspuns.

— Și celălalt răspuns? am întrebat-o.

Ea s-a uitat pe fereastră și a inspirat de câteva ori înainte de a spune:

— Când am venit la R-C și am aflat că ai studiat la Oxford, m-am întrebat dacă ai fost cumva în programul lui Maggie. Nu ai fost... dar chiar și așa am aflat una, alta despre tine.

Răspunsul acesta părea a-i completa spusele de dinainte și mi-am zis că poate așa se explică expresia de familiaritate afectuoasă cu care m-a privit adineaori. Dar când s-a întors din nou, avea un mic și dulce surâs ghiduș.

— Nici nu îți imaginezi câte poți afla doar privind cu atenție.

— Uimește-mă.

— Ai renunțat la poziția de la London Underground ca să vii aici și să pui pe picioare o divizie de Planificare, a început cu un zâmbet timid. Ți-ai luat licența la Cambridge, masteratul la Oxford și ai fost cel mai tânăr director executiv din istoria metroului. A fost cât pe ce să te muți la New York ca să lucrezi la Autoritatea de Transport Metropolitan, dar ai refuzat jobul ca să vii la R-C.

Am ridicat o sprânceană, murmurând:

— Impresionant. Și ce altceva mai știi?

A privit în gol puțin, îmbujorându-se și mai tare.

— Ai crescut în Leeds. Ai fost steaua clubului de fotbal de la Cambridge cât ai studiat acolo.

O fi aflat toate astea astă-noapte? Sau le știa înainte de această călătorie? Ce răspuns mi-ar plăcea să aud? Bănuiesc că știam destul de bine ce anume ar face ca micul fior din stomacul meu să devină și mai intens.

— Ce altceva?

Ezitând, ea a spus:

— Ai un Ford Fiesta, ceea ce mi se pare teribil de amuzant, dat fiind că probabil faci mai mulți bani decât regina și ești un avocat recunoscut al transportului public, așa că nu o folosești niciodată. Încă ceva: nu am înțeles niciodată cum ai putea încăpea într-un Ford Fiesta. De asemenea, ai divorțat recent.

Am încleștat maxilarul și orice urmă de amuzament legată la munca ei de cercetare s-a stins imediat.

— Unii ar putea spune că astfel de detalii nu ar trebui discutate la muncă; în plus, nu sunt ușor de găsit nici online.

— Îmi pare rău, a zis Ruby, dând înapoi. Mă uitam cum încearcă să se facă mică în scaun. Am uitat că nu toată lumea a fost crescută de doi psihologi. Noi toți suntem ca niște cărți deschise.

— Sunt tentat să te întreb cum ai aflat despre divorțul meu, dar presupun că bârfa de la birou...

— Cred că fitilul era deja aprins când am venit eu, iar oamenii au continuat să vorbească... Ea s-a îndreptat în scaun și s-a uitat la mine cu niște ochi mari, rugători. Dar acum nu mai e un subiect la ordinea zilei, crede-mă.

Îmi dau seama în ce dispoziție întunecată trebuie să fi fost când Ruby a venit în firmă. Pe vremea aceea eram atât de dărâmat de tot circul Portiei, încât eram oricând dispus să îmi înec amarul într-un pahar. Am zis că-i mai bine să schimb subiectul.

— Ai frați sau ai crescut singură cu psihologii?

— Un frate, a răspuns ea, luând încă o gură de suc. Tu?

— Cum? Să nu-mi spui că nu știi!

Ea a râs, dar părea în continuare destul de stânjenită.

— Dacă aș fi încercat să aflu și asta... era posibil să intru pe teritoriul hărțuirii.

I-am făcut imperceptibil cu ochiul, șoptind:

— Mda, era posibil.

A rămas în expectativă, privindu-mă, dar cum avionul începuse să accelereze, am observat că mâinile ei s-au încleștat de mânere. Tremura.

Mi s-a părut o idee bună să îi distrag atenția continuând pălăvrăgeala.

— De fapt, am nouă frați, i-am spus.

Ea s-a aplecat spre mine, făcând o față lungă.

— Nouă?

Mă obișnuisem atât de mult cu reacția asta, încât abia dacă am reacționat.

— Șapte surori și doi frați, eu fiind penultimul.

Fruntea i s-a încrețit pe măsură ce se gândea tot mai mult la cele aflate.

— Casa mea a fost atât de calmă și liniștită... Nici... nici măcar nu pot să-mi imaginez cum a fost copilăria voastră.

Am spus râzând:

— Așa e. Nu poți.

— Opt frați mai mari, a șoptit ea, ca pentru sine. Pariez că uneori era ca și cum ai fi avut opt părinți.

— Uneori, da, am recunoscut. Fratele meu cel mare, Daniel, era împăciuitorul, i-am spus. La drept vorbind, el ne ținea pe toți în frâu. Cred că de ajutor a fost și că erau mai multe fete decât băieți, dar una peste alta, eram o ceată destul de cuminte. Celălalt frate, Max, cel puțin mai mare decât mine, era poznașul familiei, dar scăpa de fiecare dată pentru că era fermecător. Sau cel puțin așa îi plăcea lui să spună. Eu eram liniștit, studios. Destul de plictisitor, de fapt.

Ea a rămas tăcută câteva clipe, cercetându-mă din priviri, apoi a zis:

— Mai povestește-mi.

Mi-am lăsat capul pe spate, rezemându-mă de fotoliu, am inspirat adânc, calm. De ani de zile nu mai vorbisem atât de relaxat cu o femeie, alta decât Portia, o soră sau soţia unui prieten. Interesul ei era sincer şi-mi dădea un sentiment de încredere cum nu mai simţisem de ani de zile.

— Cele mai multe isprăvi le-am făcut împreună. Am înfiinţat o fanfară. Am vrut să scriem o carte de pictură. Odată am pictat un perete exterior lateral al casei cu degetele.

— Sinceră să fiu, nu te văd pictând cu degetele.

Am răspuns cu o cutremurare teatrală şi am zâmbit la râsul ei fermecător. Era ceva acolo, un soi de uşurare în ochii ei, imediat sub suprafaţă, care mă făcea să mă simt chiar afectuos faţă de ea.

Am sporovăit în continuare, lucru care nu-mi stătea deloc în fire, dar ea asculta cu o atenţie neabătută, interesându-se despre Max, despre sora mea, Rebecca, despre părinţii noştri. M-a întrebat despre viaţa mea în afara muncii, aşa că atunci când i-am răspuns, tachinând-o, că ştia deja despre divorţ, m-a întrebat cum am cunoscut-o pe fosta mea soţie. Surprinzător, nu mi s-a părut deloc ciudat să îi povestesc cum eu şi Portia ne-am cunoscut când aveam zece ani, ne-am îndrăgostit la paisprezece şi ne-am sărutat la şaisprezece.

Nu am amintit însă că magia a început să moară după numai trei ani, în ziua nunţii noastre.

— Trebuie să fie ciudat să stai atâta vreme cu un om şi apoi, într-o bună zi, să vezi cum se termină totul, a zis ea încet, aruncându-şi privirea spre fereastră. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie. Bretonul i-a alunecat peste un ochi; lobul delicat al urechii era împodobit cu un cercel mic, cu diamant. Când s-a întors către mine, a spus: Îmi pare rău că oamenii vorbesc despre asta la serviciu. Probabil ţi se pare o încălcare a intimităţii atât de grosolană.

Am rămas cu privirea în gol, fără a-i răspunde. Orice potenţial răspuns i-aş fi dat ar fi fost, probabil, mult prea sincer.

Nu-i chiar atât de ciudat şi poate că ăsta e cel mai ciudat lucru din toată povestea.

Sunt singur de multă vreme. Şi atunci de ce am ajuns să simt asta abia acum?

Nu mi-am imaginat niciodată că voi dori să vorbesc despre toate astea din nou, şi totuşi, iată, aici suntem. Mă poţi întreba mai multe.

Dar apoi tăcerea s-a prelungit, iar pentru mine situaţia a devenit de-a dreptul stânjenitoare. Cum ea se uita în continuare atentă pe fereastră, relaxată şi în largul ei, am remarcat uşurat că stânjenit eram numai eu. Tensiunea din lift dispăruse, era ceva în ea care o risipise.

M-am trezit cu surprindere spunându-mi ce mult îmi plăcea să fiu alături de ea.

* * *

În cele din urmă, Ruby a aţipit, alunecând uşor spre mine până ce a ajuns să se sprijine cu capul de umărul meu. M-am întors, spunându-mi că mă uit pe fereastră, căutând de fapt o scuză ca să inspir uşoara mireasmă florală a părului ei. Privită de aproape, pielea ei era perfectă. Palidă, cu câţiva pistrui micuţi pe nas, un ten luminos, minunat. Buzele erau umede acolo unde le atinsese cu limba, genele negre îi umbreau obrajii.

În mână avea o agendă micuţă Richardson-Corbett şi un stilou. Am tras-o uşurel din strânsoarea lejeră şi — împotriva oricărei raţiuni — curiozitatea m-a învins, aşa că am deschis-o la prima pagină, gândindu-mă că trebuie să fie note de la muncă. Aşa şi era: agenda noastră, câteva informaţii despre firmele de inginerie şi proiectele din zonă, o listă de persoane cu care trebuia să se întâlnească la New York, câteva consideraţii personale despre cum ar putea folosi această conferinţă pentru a-şi întocmi aplicaţia pentru Margaret Sheffield. Notase cu meticulozitate tot ceea ce îi spusese Tony.

La sfârşit, notase cu un scris apăsat:

Nota #1: Nu te purta ca o idioată în preajma lui Niall Stella. Nu te holba, nu te bâlbâi, nu amuţi. Poţi face asta. Doar e şi el om.

Numai acum mi-am dat seama că agenda s-ar putea să fi fost un fel de jurnal personal, nu un carneţel profesional. A fost atât de speriată de această călătorie alături de un VP, încât şi-a notat pentru sine câteva cuvinte de încurajare.

I-am strecurat cu grijă agenda în mână, am închis ochii, aplecându-mi capul spre ea şi cerându-i iertare în gând pentru că de data asta eu am fost cel care i-a invadat intimitatea.

Am visat la piele fină lipită de pieptul meu gol şi la sărutări cu gust de şampanie.

Capitolul 3
Ruby

M-a trezit vocea însoţitoarei de zbor care anunţa în difuzoare că în scurtă vreme ajungem deasupra New Yorkului.

Am deschis ochii. Dar imediat i-am închis la loc. Un val de aer rece, uscat, m-a izbit drept în faţă şi se auzea torsul unui motor ca zgomot de fond. Aveam o poziţie ciudată şi sucită în fotoliul meu, ca să nu mai amintesc de o nevoie disperată de a folosi toaleta, dar cumva...

Mă simţeam atât de bine. Indiferent cine-ar fi fost persoana de alături, era aşa de caldă, de puternică, mirosea atât de frumos şi...

M-am îndreptat dintr-un salt, răsucindu-mă ca să pot ieşi din strânsoarea braţului lui Niall Stella şi — vai, Dumnezeule? — oare chiar mi-am pus piciorul peste coapsa lui?

Scena din lift a fost destul de aiurea, iar acum şi asta? Doamne sfinte! Oare ce-oi fi făcut într-o viaţă anterioară, oi fi lovit un pui de căţel, ceva? De ce eram pedepsită în halul ăsta?

M-am dezlipit încetişor de corpul lui şi am privit în jur, realizând că nu aveam nicio idee cât era ceasul. În compartiment era încă

întuneric și am remarcat că majoritatea pasagerilor din jur dormeau, iar umbrele lor blocau orice lumină. Trecându-mi degetele prin păr, am încercat să îmi dezmorțesc cumva mușchii amorțiți. Gâtul meu va fi în regulă, dar partea cu baia trebuia neapărat rezolvată. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. M-am lăsat înapoi pe scaun, mi-am trecut palmele transpirate peste coapse și mi-am acordat un răgaz ca să analizez ce s-a petrecut. Ieri, Niall Stella habar nu avea de existența mea. Astăzi, am zburat la New York practic în poala lui. În douăzeci și patru de ore, am trecut de la Ruby Miller: Admiratoare Secretă și Semi-Hărțuitoare, la Ruby Miller: Camaradă de Zbor Internațional.

Nemaivorbind de faptul că, dacă eu am adormit peste el, și părți ale trupului lui au adormit peste mine. Ei bine, diseară toate astea vor intra direct în jurnalul meu.

Nu m-am mișcat încă. Ceea ce era destul de rău din cauza problemei cu baia, dar pe de altă parte, era fabulos, căci când voi mai avea eu o asemenea ocazie? În afară de ora aceea pe săptămână, la muncă, nu am avut niciodată șansa să mă uit așa la el. La întruniri era mereu înconjurat de oameni sau trecea grăbit pe holuri. Odată am stat în spatele lui la coadă la bufet, la o petrecere a firmei, dar asta nu mi-a permis decât să îi văd bine fundul în pantalonii de gală. Apropo, asta nu a fost o plângere. Niall Stella a jucat fotbal și vizita în fiecare duminică un club pentru bărbați de pe Tamisa. Posteriorul lui era pe lista mea cu Zece Părți Favorite ale Corpului lui Niall Stella (lăsasem locul întâi neocupat deocamdată, pentru orice eventualitate).

Dar acum eram atât de aproape de el, încât dacă aș vrea, aș putea să-i număr și genele. Ceea ce am și făcut oarecum.

Niall Stella nu era cu *mult* mai în vârstă decât mine — doar șapte ani — dar acum părea atât de tânăr. Avea părul tuns scurt spre ceafă, iar în față îi cădea pe frunte, strălucitor și moale. Cămașa verde-deschis era puțin șifonată, iar pe umăr se observa o mică pată întunecată.

Acolo am salivat eu.

Dumnezeule.

M-am certat în gând, blestemând căldura şi legănatul avionului care m-au făcut să cad într-un somn atât de adânc, încât am salivat pe costumul lui şmecher de patru jumătate dimineaţa. Ajutor. M-am uitat în jur, negăsind altceva decât un şervețel boţit aflat pe tava mea. L-am luat şi am început să tamponez încetişor, sperând că voi izbuti să rezolv lucrurile înainte ca el să observe. Da' de unde atâta noroc. Nu numai că n-a mers, dar l-a deranjat într-atât încât a deschis ochii şi a dat de faţa mea la numai câţiva centimetri distanţă de a lui.

Am zâmbit.

— Bună.

A clipit de câteva ori înainte de a face ochii mari. Privirea lui se plimba de la şervetul din mâna mea, la umărul lui.

— Îmi cer scuze pentru asta, am bombănit eu, apoi am chicotit nervos. Ştiu să folosesc şervețelul cu delicatețe, să ştii.

El a zâmbit şi, fugitiv, în obraji i-au răsărit două gropiţe.

— Nu-i nimic, se mai întâmplă.

Îmi venea să-mi dau palme pentru următorul gând care mi-a venit: să mă urc călare pe şoldurile lui înguste, bine-făcute. Ce dracu' , Ruby? n-ai citit nota #1 din agendă? *Nu te purta ca o idioată în preajma lui Niall Stella?*

El s-a întins, topindu-mă de tot.

— Îmi cer scuze, cred că am amorţit aţipind înghesuit aici.

— Dumnezeule, nu. Nu îţi cere scuze. Arăţi ado..., am început eu, apoi am închis brusc gura. Aterizăm curând, aşa că trebuie să mă duc să mă schimb.

Fără să mai aştept să se mişte, m-am ridicat şi m-am strecurat pe lângă scaune, trecând călare peste poala lui. A dat să se ridice, dar a realizat imediat că aşa, pântecul lui ar fi în contact direct şi ciudat cu al meu, aşa că pur şi simplu s-a agăţat de mânerul scaunului, de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Asta a însemnat că faţa mea a intrat în contact direct cu faţa lui, dar presupun că era mai bine aşa decât un act sexual neintenţionat la rece.

Urgențele? Avem o problemă.

Nici nu m-am uitat la el când mi-am înșfăcat geanta din plasa de deasupra și am șters-o cât mă țineau picioarele spre cea mai apropiată baie liberă.

Închisă în siguranță în cabina micuță, am răsuflat ușurată, parcă pentru prima dată în viața mea. De ce îmi era atât de imposibil să mă comport ca o ființă normală în preajma lui?

„Adună-te odată", am spus imaginii mele din oglindă și m-am grăbit să-mi desfac geanta. Aveam tot ceea ce îmi trebuia acolo, dar, din nefericire, ideea de a mă schimba într-o toaletă de avion era mai bună în teorie decât în practică.

M-am izbit cu capul de bufet când m-am aplecat să-mi dau pantalonii jos. Când am ridicat un picior să-l vâr în fustă, am intrat într-o turbulență și a fost cât pe ce să ajung în toaletă, pentru ca mai apoi să mă izbesc de ușă cu o bubuitură puternică. Mi-au trebuit zece minute bune să mă îmbrac și să-mi aranjez părul și, fără doar și poate, toată lumea de la clasa întâi — și probabil nu numai — s-a uitat măcar o dată îngrijorată înspre baie, întrebându-se ce naiba se petrece acolo. Dar eu am ieșit cu capul sus și m-am dus la locul meu.

Faptul că Niall Stella era remarcabil de liniștit nu mi-a calmat deloc nervii.

Nu s-a uitat înspre mine, ci a murmurat cu privirea ațintită drept înainte:

— E totul în regulă?

Eu mi-am prins centura de siguranță și am mințit:

— Perfect. Cum m-am trezit blocată într-un spațiu atât de îngust, m-am gândit că e un moment bun pentru un dans.

În colțul buzelor i-a apărut un zâmbet vag, pentru ca mai apoi să se aplece râzând de-a dreptul.

— Cât ai fost acolo, am încercat și eu cam același lucru.

Ceva s-a înmuiat în mine și mi-a fost tare greu să nu mă întorc, să-i cuprind fața în palme și să-l sărut de parcă ziua de mâine nu ar exista.

* * *

Avionul a aterizat cu zece minute înainte de ora programată. Pasagerii au început să se ridice şi să-şi ia lucrurile din compartimentele pentru bagaje de deasupra fotoliilor, iar eu am trecut în faţa lui Niall, în timp ce ne aşteptam rândul să debarcăm.

M-am întors şi m-am uitat peste umăr la el ca să mă asigur că era în regulă. Dar el nu a privit în jos ca să-mi întâlnească privirea. Se holba hotărât la plafonul avionului.

Ceva nu se lega.

Şase luni de zile am lucrat în acelaşi imobil cu Niall Stella şi nu m-a remarcat niciodată. Dar acum era altceva. Nu era o evitare indiferentă, cum am mai văzut în trecut, acum era ceva deliberat. Era jenat şi roşu la faţă şi arăta de parcă îi venea să mă împingă din calea lui, să fugă la parcarea taximetrelor şi să se facă nevăzut.

Clasa întâi şi clasa economic erau deservite de aceeaşi uşă şi, în timp ce aşteptam ca oamenii din faţa noastră să se mişte, m-am întors din nou la el, zâmbind.

— Am ajuns puţin mai devreme, e posibil ca şoferul nostru să nu fie încă aici, i-am spus.

A plecat scurt ochii spre mine, dar imediat şi-a mutat privirea.

— Aşa e, a zis.

Biiiineee.

M-am răsucit pe călcâie şi am urmat cuminte şirul de oameni care înaintau încet, când o femeie din apropiere m-a ajuns din urmă şi m-a apucat de cămaşă.

— Cod roşu, cod roşu, a şoptit ea, iar eu am privit-o nedumerită. Fusta ta e ridicată şi prinsă în chiloţi.

CUM?

S-a aplecat spre mine, iar eu am simţit cum îmi fuge tot sângele din obraji.

— Între noi fie vorba, cred că pe domnul din spatele tău nu l-a deranjat deloc.

Am dus mâna la fund şi nu am simţit altceva decât pielea goală. Am început să trag disperată de fusta care se răsucise toată,

expunându-mi
tot
fundul.

Urgenţele? Sunt eu, Ruby. Din nou.

I-am mulţumit şi am ieşit pe scările avionului ridicându-mi sacul de voiaj în spate şi rugându-mă să se deschidă pământul şi să mă înghită toată. Odată ajunşi în terminal, m-am prefăcut că îmi caut ceva în geantă pentru ca Niall Stella să poată trece în faţa mea şi să nu fiu nevoită să lupt permanent cu nevoia constantă de a-mi trage fusta peste fund.

Ţi-a văzut fundul.

Ce te-a apucat să porţi bikini?

Ţi-a văzut fundu' gol, Ruby.

Am stat unul lângă altul cât ne-am aşteptat bagajele şi, sinceră să fiu, nu ştiu care dintre noi era mai îngrozit. Nu exista nicio posibilitate ca el să nu fi văzut. Ştiam că a văzut. Iar el ştia că eu ştiu.

Fixam banda rulantă aşteptând să îmi apară bagajele, când l-am simţit apropiindu-se şi aplecându-se spre mine.

Mirosea a săpun şi a spumă de ras, iar când a vorbit, respiraţia era mentolată.

— Ruby? Îmi pare rău pentru... Nu prea mă pricep la... S-a oprit, iar eu m-am întors, întâlnindu-i privirea. Eram atât de aproape. În ochii lui căprui jucau luminiţe verzi şi galbene, iar eu am simţit cum inima îmi urcă-n gât când ochii lui s-au oprit asupra gurii mele: Nu prea mă pricep la... femei.

Umilinţa mea a fost înlocuită cu ceva mult mai calm, mai calm şi infinit mai dulce.

* * *

Am mai fost în oraşe mari — San Diego, San Francisco, Los Angeles, Londra —, dar eram destul de sigură că nimic nu se compara cu New Yorkul.

Totul era masiv, ocupând cât mai puţin spaţiu la sol şi ridicându-se cât mai sus pe verticală. Clădirile se înghesuiau în văzduh, lăsând numai un mic petic de cer cenuşiu deasupra noastră. Şi era zgomotos. Nu am fost niciodată într-un loc cu un asemenea vacarm, şi nimeni nu părea a fi deranjat de asta. Aerul era un cor de urlete şi claxoane şi, în timp ce ne croiam calea de pe terminalul patru al JFK către maşina noastră, şi de la maşina noastră la uşile batante ale hotelului Parker Meridien, nu am văzut nici măcar o singură persoană care să pară deranjată de cacofonie.

Am intrat în holul hotelului; Niall mă urma la o distanţă respectuoasă — suficient de aproape încât să fie clar că suntem împreună, dar nu *împreună* — şi ne-am cazat în camerele rezervate. Eram aici în calitate de colegă a lui Niall, nu ca angajata sau asistenta lui..., nici măcar ca prietenă, aşa că nu am primit nicio informaţie despre unde era camera lui sau ce mărime avea patul lui, de pildă. Nu am avut parte nici măcar de un „la revedere" formal; când i-a sunat telefonul, mi-a făcut un mic semn politicos cu mâna şi a dispărut pe un hol tăcut.

Fără doar şi poate arătam ca şi cum cineva tocmai mi-ar fi furat căţeluşul, aşa că am tresărit uşor când valetul a tuşit discret în spatele meu, dorind, desigur, să mă conducă sus.

Odată ajunsă în lift, toată greutatea acestei zile m-a izbit cu forţa unui camion şi mi-am dat seama că eram trează de la ora trei şi nu am tras decât un scurt pui de somn pe umărul lui Niall Stella. Pe un ecran încastrat în peretele liftului se difuza un desen animat vechi. Tom îl izbea pe Jerry în cap cu un ciocan şi, în timp ce ei se alergau la nesfârşit în jurul unui butoi, iar liftul ajungea la etajul zece, eu simţeam cum pleoapele mele se fac tot mai grele.

L-am urmat pe băiatul de la hotel pe hol, am aşteptat să deschidă uşa. În mijlocul camerei era un pat cu platformă suficient de mare

pentru patru persoane, iar pe peretele opus era un televizor imens cu ecran plat. Într-un colţ era un set de scaune art deco, iar sub fereastra cât toată încăperea de lungă se afla un birou la fel de lung.

Patul, serios vorbesc, părea ieşit dintr-un vis, cu aşternuturi apretate şi perne pufoase, iar corpul meu a trebuit să lupte din greu cu dorinţa de a mă prăbuşi imediat în el cu faţa-n jos. Din nefericire, experienţa m-a învăţat cât de rău poate face diferenţa de fus orar şi, indiferent cât de mult mi-aş fi dorit, un pui de somn era exact ceea ce nu ar trebui să fac.

* * *

La naiba.

Pentru a doua oară pe ziua aceea mă trezeam brusc dintr-un somn profund. Salivând.

În jurul meu, camera era aproape complet întunecată şi am avut nevoie de câteva clipe ca să îmi dau seama unde sunt. Apoi mi-am amintit: New York. Hotelul.

Niall Stella.

Mi-am amintit că am făcut un duş, m-am schimbat într-un halat şi am hotărât să îmi odihnesc puţin ochii până vine room-service-ul şi... asta a fost.

M-am ridicat în picioare, blestemându-mi în gând muşchii înţepeniţi şi ştergându-mi faţa cu mâneca halatului. Frate, da' ştiu că atunci când dorm, dorm zdravăn, nu glumă.

După ce mi s-au mai obişnuit ochii cu întunericul din jur, am tras draperiile şi m-am apucat să îmi caut telefonul. Aveam două mesaje, unul de la mama, care voia să ştie dacă am aterizat, şi unul de la Lola, care voia să ştie ce mai fac. Cum nu am fost online toată ziua, mi-am ţinut răsuflarea când m-am apucat să-mi verific e-mailul.

Întâlnirea de mâine: *ăsta trebuie citit.*

Câteva idei de la Tony: ăsta poate aştepta până mâine.

Reduceri la Victoria's Secret: *uau, revin la ăsta mai târziu.*

O notă de la asistenta lui Niall: *stai aşa, cum?*

Ataşase programul nostru actualizat pentru următoarele zile, inclusiv cu orele la care trebuia să ne întâlnim în hol, precum şi câteva puncte pe care el îi ceruse să le verifice. Era şi numărul lui de mobil „dacă apare vreo problemă".

Mă holbam la ecran.

Aveam numărul de telefon al lui Niall Stella.

Aveam curajul să îl folosesc? Cum mai mult ca sigur dormisem când mi-a fost adusă mâncarea, aş putea să-i trimit un mesaj să-l întreb dacă nu vrea să mâncăm ceva. Dar asta nu intra în categoria „problemelor", indiferent cât de foame îmi era mie. Şi dacă nu i-a cerut asistentei să mă întrebe despre planurile de masă, presupun că el le avea pe ale lui, iar eu mi le voi face pe ale mele.

Numai atunci am realizat că am început să îmi imaginez următoarele patru săptămâni alături de Niall Stella: împreună într-un birou temporar din New York, plimbându-ne pe Broadway sau discutând aprins despre muncă la restaurantele mari şi celebre ale locului. Fără să realizez, îmi imaginam cum va râde el la glumele mele spirituale şi încărcate de aluzii în timp ce bem o bere la sfârşitul zilei şi cum vom schimba priviri complice peste mese, la întâlnirile care ne aşteptau.

Însă adevărul era că probabil eu voi sta în spate, într-o încăpere aglomerată, luând notiţe, apoi întorcându-mă singură la hotel şi mâncând o lună întreagă mâncarea adusă de room-service.

Nu-i puteam trimite niciun mesaj. Şi, în mod cert, nu doream să mai chem o dată room-service în seara aceea.

M-am uitat în oglinda din partea opusă băii şi m-am speriat: părul ca o claie de fân, dâre de rimel, dungi de la pernă pe toată faţa. Arătasem mai bine după o noapte de chef în facultate. Dacă nu eram dispusă să pierd vremea încercând să mă fac cât de cât prezentabilă, va trebui să mă mulţumesc cu un automat de sucuri şi chipsuri.

Cu un pumn de bancnote de un dolar şi provizii de mărunţiş îndesate în buzunarele halatului de baie, am deschis încet uşa şi am cercetat holul. Era surprinzător de întunecat şi nefamiliar (hei,

diferența de fus orar!): pereții erau acoperiți cu un tapet cu un model întunecat și fiecare ușă era luminată cu o mică plăcuță de neon și o sonerie.

Am reperat un indicator pentru un automat de înghețată ceva mai încolo și am luat-o într-acolo pe vârfuri, lăsând ușa să se închidă singură în urma mea. Covorul era moale și gros, iar atingerea lui pe tălpile mele goale era un subtil memento al goliciunii mele, căci nu aveam pe mine decât halatul. Deși am încercat, nu am izbutit să aud niciun zumzet de voci, nici măcar sonorul unui televizor care să răzbată din camerele învecinate. Era prea liniștit, prea încremenit totul. Holul se întindea amenințător de întunecat în fața mea. Am făcut câțiva pași dincolo de camera mea, mijind ochii și pregătindu-mă pentru orice mi s-ar putea ivi pe neașteptate dinainte.

— Ruby?

Am scos un chițăit strident de surpriză, m-am oprit și am strâns tare ochii, căci am recunoscut vocea. Nu eram prea sigură dacă să mă întorc sau nu. Poate aș putea s-o iau la fugă. Poate m-aș putea preface că sunt altcineva, iar el își va da seama că s-a înșelat și se va întoarce în camera lui, oricare ar fi aia.

Da' de unde atâta noroc!

— Ruby? a întrebat din nou, de astă dată cu o urmă de neîncredere în voce. Pentru că oamenii normali nu umblă pe holurile hotelurilor de lux în picioarele goale și în halate de baie. Și colac peste pupăză, judecând după suflarea rece care mi s-a insinuat pe sub halat, aerul condiționat tocmai fusese pornit.

Frumos le-ai mai potrivit pe toate, dragă soartă.

— Bună! am zis — prea vesel, prea tare — și m-am răsucit pe călcâie, întorcându-mă cu fața la el.

Năucit, Niall Stella a făcut un pas în spate, aproape împiedicându-se de pragul ușii camerei lui care, ca să vezi coincidență, era chiar lângă a mea.

Împărțeam un perete... poate chiar peretele băii... unde făcea duș... gol.

Concentrează-te, Ruby!

Am ales varianta casual.

— Ce faci? Eu tocmai voiam să îmi iau ceva de mâncare..., am spus, învârtind alene cordonul halatului. Când mi-am dat seama ce făceam, l-am lăsat ca arsă din mână.

— Ceva de mâncare? a repetat el.

Am pus o mână pe perete, sprijinindu-mă.

— Mda.

Niall Stella s-a uitat în susul holului, apoi în jos, apoi iar la mine, privirea lui zăbovind pe halatul meu. Și poate, doar poate, dacă nu mă înșelau ochii, pe pieptul meu. Acolo unde halatul se desfăcuse puțin, dezgolind ceva din sâni.

Se pare că am ajuns simultan la această concluzie.

Ochii lui au zburat îndărăt la fruntea mea, iar eu m-am agățat cu ambele mâini de halat. În ritmul ăsta, Niall Stella o să mă vadă goală-goluță până la sfârșitul săptămânii.

— De la automat, i-am explicat, dându-mi o șuviță de păr după ureche, gemând în gând când mi-am amintit în ce hal arătam. Voiam să îmi iau niște chipsuri, știi, chipsuri americane.

El a aruncat o privire în jur.

— Nu știu dacă în astfel de locuri au Fritos, a zis el, cu obrajii ușor îmbujorați și o umbră de zâmbet înflorindu-i în colțul gurii. Batoane energetice, poate? Categoric caviar. Bine că ești îmbrăcată adecvat pentru asta.

Mă tachina.

Fratele meu a fost cel mai bun prieten al meu, prietenii lui au fost prietenii mei, iar la asta eram bună. Să fac haz, să primesc și să răspund cu glume pe măsura oricărui tip. Puteam face asta fără să fiu o idioată. Și fără să mă gândesc că vreau să fac sex cu el. Poate. Numai că el purta un costum de culoarea cărbunelui — preferatul meu — și o cămașă închisă la culoare, fără cravată. Nu l-am văzut niciodată fără cravată și a fost nevoie să fac un efort supraomenesc ca

să-mi țin ochii ațintiți la fața lui și să nu cercetez peticul acela micuț de piele care se întrezărea pe sub gulerul desfăcut.

Avea păr pe piept, iar pe mine mă ardeau vârfurile degetelor de dorința teribilă de a-l atinge. Drace, el aștepta să-i răspund.

— Ai noroc că am tras ăsta pe mine. De obicei mănânc Fritos pe canapea, fără pantaloni.

Sprânceana lui s-a ridicat puțin, amuzată, în timp ce restul feței a rămas impresionant de sobră.

— De fapt, am înțeles că astea sunt instrucțiunile de pe pachet. Din nefericire, nu se poate spune același lucru despre caviar.

— Sau despre batoanele energetice, am adăugat. El a râs.

— Mare dreptate ai.

Ridicând din umeri, m-am uitat în spate, la ușa camerei mele.

— Presupun că va trebui să aleg altceva din meniul de la room-service.

— Am să te pun jos, zice el, și am să te fac să-ți dai drumul.

Am făcut ochii cât cepele.

— Ce... ce-ai zis?

Ridicând nedumerit sprâncenele, el a repetat foarte rar:

— Eu mă duc jos, vrei să faci drumul ăsta împreună cu mine?

— Ah, am oftat eu, luptându-mă din greu să respir. Te duci jos să iei masa?

— Spuneai că e prima dată? iar ochii noștri s-au făcut mari în același timp, așa că a adăugat în grabă. În New York, vreau să zic. Ești prima dată în New York.

— A, da, am răspuns, strângându-mi bine halatul pe lângă gât.

— Poate..., a început Niall, dar s-a oprit imediat, întinzând mâna să îndrepte o cravată care nu era acolo. A renunțat. Mă întâlnesc cu fratele meu. El și soția lui locuiesc aici și iau masa jos cu el și cu câțiva parteneri de afaceri. Poate ai putea veni și tu.

Fratele lui locuia aici? Am pus deoparte informația asta, împreună cu dorința mea nebună de a merge — sigur am să mă

urăsc mai târziu pentru asta — şi am scuturat din cap. În niciun caz nu doream să deranjez.

— Cred că ar fi mai bine să...

— De fapt, mi-ai face o favoare dacă m-ai însoţi, mi-a retezat-o el. Fratele meu, Max, e un tip destul de dificil. Niall a făcut încă o pauză ca şi cum şi-ar reconsidera oferta, apoi a dat din cap şi a continuat. Ai fi o foarte binevenită distragere.

Pentru că sunt căpitanul echipei Fraierilor şi intenţionez să pictez toate întâlnirile noastre fie cu nuditate, fie cu o umbră de ciudăţenie, am stat acolo, mută, holbându-mă mult mai mult decât s-ar fi cuvenit din punct de vedere social.

— Desigur, dacă preferi să nu...

— Nu, nu! Îmi cer scuze... eu... dacă-mi dai zece minute să mă schimb... am mormăit eu vag, în faţa dezastrului care se prăvălise peste capul meu.

— Numai de zece minute ai nevoie? a întrebat el sceptic.

Dumnezeule, iar mă tachinează.

— Zece minute, am confirmat zâmbind. Hai, fie, douăsprezece, dacă nu vrei să mă vezi cu fusta prinsă în chiloţi.

Niall a izbucnit într-un hohot nestăpânit care ne-a surprins pe amândoi, apoi şi-a recăpătat morga.

— Foarte bine, atunci te aştept în hol. Ne vedem în zece minute.

Nimeni, niciodată, nu s-a schimbat mai repede decât mine.

Am luat startul de îndată ce uşile liftului s-au închis în urma lui. Am aruncat halatul, am agăţat rochia albastră din jerseu din valiză şi am zburat în baie. Am trecut un burete peste faţă şi m-am zorit să îmi scot produsele de toaletă. M-am dat cu cremă, fond de ten şi pudră cu viteza luminii. Mi-am dat părul cu spray, am deschis uscătorul, netezindu-l şuviţă cu şuviţă. Placa de întins părul s-a încălzit rapid şi, după câteva pase, am scos-o din priză, punând-o deoparte. M-am spălat pe dinţi, mi-am pus blush-ul, rimelul, m-am rujat, mi-am tras rochia pe mine. Mai aveam cinci minute. Din păcate, uitasem să îmi pun chiloţi, aşa că am folosit timpul rămas ca să caut o pereche în

valiză, să găsesc un încărcător portabil pentru mobil și să-mi trag o pereche de tocuri impresionante.

Mi-am luat geanta, am verificat din nou dacă toate părțile rochiei erau la locul lor, am inspirat adânc și, cu o mică rugăciune în gând, am păşit în lift.

Capitolul patru
Niall

Am rămas încremenit, uitându-mă la ea cum ieşea din lift, având impresia că am uitat graiul articulat. Se schimbase în mai puţin de zece minute, dar arăta... uimitor. Într-o clipă, m-am simţit deopotrivă încântat să fiu alături de ea, dar şi frustrat din cauza acestei complicaţii — prezenţa lui Ruby — care invadase ceea ce ar fi trebuit să fie un summit de afaceri sec, plictisitor şi uşor.

Înghiţind în sec, m-am îndreptat spre intrarea restaurantului Knave.

— Mâncăm ceva?

— Da, te rog. Zâmbetul ei larg, silueta subţire şi înaltă vibrând imperceptibil mi-au şters orice gând întunecat din minte. Aş putea mânca o vacă-ntreagă, a continuat ea. Sper că au aici fripturi cât pieptul tău de mari.

Sprânceana mi-a zburat în sus, amuzată.

A râs şi ea şi a început să scormonească prin poşetă, mormăind pentru sine: „Jur că de obicei sunt mai inteligentă decât atât."

Am vrut să protestez, să îi spun lui Ruby că e spumoasă şi proaspătă. Dar m-am abţinut, oricum de data asta observaţia nu a părut s-o deranjeze foarte mult.

— Fratele meu va fi aici, i-am amintit. Şi prietenii lui. Sper că e în regulă. Sunt oameni de treabă, doar că sunt şi ei...

— Nişte băieţi? a terminat ea pentru mine.

— E un fel de-a spune, dar... da, am zâmbit eu.

— Ah, dar cu băieţii mă descurc chiar foarte bine, a zis ea, potrivindu-şi pasul după al meu. Am observat, şi nu pentru prima oară, că avea abilitatea de a spune lucruri care, venind de la mine, ar fi sunat poate ţâfnos, dar venite din gura ei păreau vesele şi fără gânduri ascunse.

— Presupun că da.

Întorcându-se să mă privească în timp ce aşteptam să fim conduşi la masă, a întrebat încet:

— E un compliment?

Ochii ei scânteiau sub spoturile luminoase de la bar şi, din nou, părea să ştie deja că, indiferent dacă a fost sau nu un compliment, în mod cert nu era o insultă. Adevărul e că a fost o laudă. De fapt, ar fi trebuit să-i spun că părea în stare să se descurce cu aproape orice.

— Nu aş îndrăzni să insult niciunul dintre talentele tale.

— Vezi? A clătinat uşor din cap. Cu un zâmbet ghiduş, a spus: Nu îmi dau seama dacă mă iei sau nu peste picior. Eşti atât de sec. Poate ar trebui să te rog să ridici o tăbliţă indicatoare, ceva.

Am mormăit ceva în loc de răspuns, făcându-i cu ochiul înainte de a mă întoarce spre hostesă. Ne întâlnim cu cineva aici. În timp ce vorbeam, l-am zărit pe fratele meu şi pe prietenii lui chiar peste umărul ei. Ah, iată-i.

Fără să mă gândesc, am luat-o pe Ruby de cot ca să o conduc spre o masă înconjurată de canapele joase, din catifea, şi pernuţe turceşti. Braţul ei era cald şi tonificat şi imediat mi-am dat seama cât de aproape de flirt a ajuns toată povestea asta. I-am dat drumul tot atunci. Aşa conduci la masă o iubită, nu o colegă de serviciu.

Apropierea noastră a fost remarcată de la câteva mese distanță, iar bărbații care ne așteptau — Max, Will, Bennett și George — s-au oprit din vorbă ca să ne privească. Ruby era înaltă, dar zveltă, poate puțin deșirată, dar nimeni nu stăruia prea mult asupra acestui aspect. Avea o ținută perfectă, cu bărbia întotdeauna sus. Avea grația unei femei cu picioare lungi care abia ce trecuse pragul maturității.

Patru perechi de ochi s-au plimbat de la fața lui Ruby în jos, spre trupul ei suplu, apoi spre picioare și înapoi la față, apoi s-au întors spre mine cu noi licăriri în priviri.

Fir-ar să fie.

Încă înainte de a auzi un singur cuvânt din gura lui, știam ce gândea derbedeul de frate-meu. Am clătinat discret din cap spre el, dar nu am reușit decât să-i intensific rânjetul.

Toată lumea s-a ridicat în picioare, salutându-mă pe mine și prezentându-se pe rând lui Ruby. S-au strâns mâini, s-a făcut schimb de nume, de amabilități. Brusc mi-am dat seama în ce încurcătură am intrat. Asta nu mai părea o cină de afaceri, nici măcar o cină de socializare alături de niște amici. Era ca și cum Ruby era pe scenă, ca și cum aș prezenta-o. Pentru că asta era de fapt o introducere.

— Mă simt de parcă aș fi la un interviu pentru un job, a zis ea, luând loc pe canapeaua de catifea alături de George. Toate costumele astea.

Am înghițit în sec, simțind cum fața îmi ia foc de jenă și ușurare realizând că ea nu îmi împărtășea percepția asupra acestui moment. La urma urmelor, între noi nu era niciun flirt.

Sunt un dezastru la interpretarea indiciilor.

— Riscurile centrului orașului, mă tem, a răspuns Bennett cu un zâmbet lejer, și a făcut un semn cu mâna spre chelneriță.

— Un gin tonic cu cât de multe lămâi încap în pahar, a spus Ruby, apoi a aruncat o privire scurtă către meniul limitat de la bar. Și un sendviș cu prosciutto, vă rog.

O femeie cu o slăbiciune pentru gin tonic, cocteilul meu favorit de seară? Dumnezeule. Până și Max mi-a căutat privirea și a ridicat din sprâncene ca și cum ar fi spus *Ia te uită!*

— La fel, am spus, dându-i chelneriței meniul. Dar o lămâie e suficient.

— Așa deci, îmi spuneți și mie cum v-ați cunoscut? l-a întrebat Ruby pe Max.

— Ei bine, a spus el cu un mic semn din cap spre mine, ăsta-i fratele meu cel mic, desigur.

Ruby a zâmbit.

— Am auzit că sunteți un adevărat stol.

— Așa e, zice Max cu un zâmbet larg. Zece suntem. Apoi a arătat spre bărbații din jurul mesei. Pe Bennett l-am întâlnit în facultate, iar pe Will l-am cunoscut când m-am mutat în New York și am luat proasta hotărâre de a începe o afacere împreună.

— Portofelul tău urlă zilnic de disperare, intervine laconic Will.

— Iar George lucrează cu soția mea, Sara, a încheiat Max.

— Sunt omul ei bun la toate, a lămurit George. Responsabil cu programul, cu umplutul sticlelor din birou și cu ascunsul paginii mondene ori de câte ori ea și Max sunt luați la tocat.

Cum noi cinci ne cunoșteam deja, era firesc ca toată atenția să fie îndreptată spre Ruby, deși bănuiesc că de atenția mea ar fi beneficiat oricum. În lumina lumânărilor și pe fundalul pereților acoperiți cu oglinzi, cu cortine grele de catifea și un decor teatral din lemn lăcuit, Ruby aproape că strălucea.

— De cât timp locuiești în Londra? a întrebat Bennett. E limpede că nu ești englezoaică.

— Născută în San Diego, a răspuns ea, dându-și o șuviță de păr după ureche.

Bennett a ridicat din sprâncene.

— Eu m-am însurat la hotelul Del on Coronado.

— Fantastic! Zâmbetul lui Ruby putea lumina o încăpere cufundată în cea mai neagră beznă. Am fost la câteva nunți acolo și chiar sunt extraordinari.

Ruby i-a mulțumit chelneriței care i-a adus băutura și a ridicat paharul să ia o înghițitură, continuând:

— Am absolvit anul trecut în iunie și m-am mutat la Londra în septembrie, așadar de aproximativ șase luni. Sunt într-un program pentru stagiari timp de un an la Richardson-Corbett, dar vreau să intru la Oxford toamna asta pentru licență.

— Aha, încă un planificator urban? a întrebat Max, aruncându-mi o privire.

— Nu, zice Ruby, clătinând din cap. Inginerie structurală.

Fratele meu, ironic, a oftat chipurile ușurat.

— Așadar, poți fi de acord cu mine că planificarea urbană e cea mai plictisitoare profesie inventată vreodată?

Râzând, Ruby a clătinat din nou din cap.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar am fost eu însămi ucenic în politica publică de planificare urbană. Max a gemut în glumă. Sper ca la un moment dat să mă întorc în California de Sud într-un costum de supererou și să revoluționez sistemul de transport public de acolo, sau mai bine zis lipsa lui.

M-am surprins aplecându-mă puțin, ca s-o aud mai bine.

— California de Sud e înțesată de mașini, a urmat ea în tăcerea prelungită. Toată lumea călătorește între orașele din sud cu mașina sau cu trenul, dar în interiorul orașelor nu există o cale mai accesibilă de călătorie în afara mașinii. Los Angeles s-a dezvoltat atât de repede și s-a extins, fără a avea însă un sistem integrat de transport, așa că ar trebui modernizată o structură urbană deja complicată.

Uitându-se la mine, a spus cu o voce mai scăzută:

— De aceea vreau să lucrez cu Maggie. Sorbind o gură din pahar, s-a întors către ceilalți, explicându-le. Margaret Sheffield, femeia cu care sper să studiez, a ajutat la planificarea infrastructurii din jurul rutelor deja existente de metrou în spații urbane înguste. E un fel de geniu.

Max, Will, George — până și Bennett — și cu mine ne uitam la ea cu un amestec de curiozitate și respect.

— Dumnezeule mare! a exclamat George. Da' câți ani ai, Ruby?

Eram recunoscător că îl aveam pe George la masă. Era dispus să pună întrebările pe care le-aş fi pus şi eu, dar nu aş fi îndrăznit niciodată.

Ea s-a îndreptat de spate, şi-a dat din nou părul după ureche cu un gest pe care începusem să-l percep drept semnul ei distinctiv, inconfundabil, şi a răspuns:

— Douăzeci şi trei.

— Dar eşti abia un zigot, a gemut George. Toată ambiţia asta, şi nu ai nici măcar un sfert de secol!

— Bine, dar *tu* câţi ani ai? a întrebat cu un zâmbet larg care i se întindea pe toată faţa. Nu pari mult mai în vârstă decât mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, scânci George. Mă deprimă. Practic, mă apropii de etapa Viagra.

— Are *douăzeci şi şapte* de ani, a răspuns Will dându-i lui George un ghiont în joacă.

— Să fim serioşi. Hai să trecem la lucrurile importante, a spus George. Ai vreun iubit, adorabilă-Ruby-de-douăzeci şi trei-de-ani? Am devenit imediat atent, dar mi-am îndreptat intenţionat privirea către băutura mea. Şi are iubitul tău vreun prieten la fel de adorabil homosexual?

— Am un frate, a încercat ea să evite întrebarea şi apoi s-a încruntat. E chiar adorabil, dar, din păcate, nu este homosexual. Aş fi făcut chiar o avere dacă aş fi luat bani prietenelor mele din liceu care ar fi vrut să doarmă la noi peste noapte.

Bennet a dat din cap.

— Îmi place spiritul tău antreprenorial. George s-a aplecat.

— Să nu crezi că nu am observat că ai evitat întrebarea despre iubitul tău. E nevoie să îţi găsesc un partener cât eşti în New York?

— Chiar nu cred că e cazul. Ruby a ridicat paharul şi a prins paiul cu buzele uitându-se la mine. El poate confirma că acum jumătate de oră arătam ca o distrusă care umblă pe străzi.

— Dimpotrivă, am contrazis-o. Nimeni nu poartă un halat de hotel cu mai multă demnitate decât tine.

Ea a chicotit, apoi a început să tușească.

— Ești mincinosul meu favorit.

— Sunt doar sincer, i-am spus și mi-am pus paharul înapoi pe șervetul de cocteil. Am fost impresionat și de modul în care reușești să îți faci părul să arate în toate direcțiile. Puțini reușesc asta doar atipind într-un pat de hotel.

Ea a ridicat din umeri. În comparație cu zâmbetul ei, tachinăria noastră a părut de-a dreptul prostească.

— Mulți au încercat să mă învețe să fiu mai obedientă și la fel de mulți au eșuat.

Mă uitam la masa asta plină de bărbați în toată firea, care se uitau la noi cu un interes nedisimulat. Eram sigur că Max îmi va da raportul ceva mai târziu.

— Așadar, niciun iubit în peisaj? a întrebat George, zâmbind lacom.

— Nu, a răspuns ea.

— Și niciun interes pentru o persoană anume?

Gura lui Ruby s-a deschis, dar s-a închis imediat la loc, iar obrajii ei s-au colorat în roz. Apoi s-a uitat în jurul mesei, mijind ochii.

— Să nu-mi spuneți că voi, băieți, v-ați adunat aici să beți un pahar și să vorbiți despre relații. Ce urmează, o discuție despre pantofi?

Bennett a făcut un semn din cap spre George.

— Ăsta-i de vină. Du-l într-un bar și de fiecare dată ajunge aici.

— Ți-am zis de o mie de ori, Ben-Ben, a răspuns tărăgănat George, tu ești șef ziua, eu sunt șef după asfințit.

Bennett l-a privit lung, relaxat, iar eu mă uitam cum George se străduiește să nu cedeze sub presiune.

— George, zise Bennett într-un sfârșit, nu mi-ai spus niciodată asta.

Izbucnind într-un hohot eliberator, George spune:

— Știu, da, suna atât de bine. Pur și simplu încercam și eu s-o impresionez pe Ruby.

— Ruby, ce faci, ai să mi-l furi pe George, a intervenit Will zâmbind.

— Puţin probabil. George s-a aplecat, lovind uşor nasul lui Will la fiecare cuvânt. Ea. Nu. Are. Părţile. Necesare.

— Minunat, atunci, oftează Bennett, ridicând paharul şi sorbind îndelung. Acum am ajuns să discutăm despre părţile corpului. Mi se pare normal.

* * *

La masă s-a instalat tăcerea, căci toţi cei prezenţi au întors capul să o privească pe Ruby părăsind barul şi îndreptându-se spre cameră, să se culce. A fost de-a dreptul fermecătoare toată cina, iar când ea s-a scuzat, amintind de zborul nostru foarte matinal, toţi au protestat la unison; recunosc, şi mie mi-a părut rău să o văd plecând.

— Măi, măi, măi să fie.

Am ridicat privirea ca să dau nas în nas cu expresia batjocoritoare a fratelui meu.

— Acum, că suntem singuri, a început Will, cred că sunteţi de acord să renunţăm la pretenţia că nu suntem pierduţi pentru orice conversaţie civilizată, da? Toţi au dat din cap în semn de încuviinţare, în afară de mine; Will şi-a umplut paharul şi a sorbit o gură de scotch. Mai cred că sunteţi de acord că Bennett poate fi un consultant de seamă în acest caz.

Max a chicotit.

— Conferinţa? am întrebat eu confuz.

— E o derulare cât se poate de previzibilă a evenimentelor, a intervenit Bennett sec. O stagiară topită. Un şef în negare. Am să redactez un plan etapizat de apărare.

M-am uitat la ei, înghiţind în sec când mi-am dat seama la ce se refereau.

— Nu e stagiara mea. Nu am absolut niciun cuvânt de spus în cariera ei. Am scuturat din cap, frustrat, din cauză că era exact ceea ce n-ar fi trebuit spus. Eu nu... ce pot să spun, nu e interesată. Şi nici eu.

Toți cei trei bărbați au râs.

— Niall, a zis Will, sprijinindu-și coatele pe genunchi. A fost cât pe ce să îți verse paharul în poală când George a întrebat-o dacă o interesează cineva anume.

— Exact asta voiam să spun și eu, a sărit Bennett.

— Și ceva îmi spune că ar fi fost prima care să se ofere să curețe dezastrul, a adăugat Will.

— Asta poate pentru că e interesată de cineva care lucrează cu noi la R-C.

— Da. De tine. Max și-a ridicat paharul și a dat pe gât ultimul strop de licoare chihlimbarie.

— Nu, serios vorbesc, am zis eu, străduindu-mă să zâmbesc. E o fată grozavă, dar categoric nu e o opțiune romantică pentru mine.

Bâțâind din cap, Bennett m-a întrebat:

— Ce culoare au ochii ei?

Verzi, nu am răspuns eu. Am clătinat din cap ca și cum n-aș fi știut.

— Cu ce era îmbrăcată? a întrebat Will.

O rochie albastră până la genunchi, n-am răspuns din nou. Un lănțișor discret de aur în jurul gâtului și un inel pe inelarul drept, de a trebuit să lupt cu mine însămi ca să n-o întreb ce-i cu el până ce a dat buzna George și a întrebat-o despre un prieten.

Am dat ochii peste cap, iar fratele meu a hohotit, de astă dată ridicând paharul spre mine.

— Bărbații nu observă chestiile astea decât dacă sunt interesați.

— Sau dacă îi cheamă George, a adăugat Will, iar George s-a întins încercând să-l prindă de gât pe la spate și să-l sărute.

— Pare-se că nu e cazul să mă mai gândesc la chestia asta pe viitor, am zis eu. Ați decis voi pentru mine.

— Asta facem noi, a explicat Will, aranjându-și gulerul strâmb al cămășii în timp ce se făcea din nou comod în scaun. E ca o boală, știm.

— Chiar credeam că ne-am pierdut deprinderea, pe bune, zise George.

— E o uşurare să ştim că o mai avem. Doamnele vor fi atât de mândre. Max s-a sprijinit cu palmele de masă, ridicându-se: Din păcate, trebuie să plec. O rutină nouă: Sara culcă bebeluşul, iar eu sunt responsabil cu biberonul de la miezul nopţii.

— Să înţeleg că în sfârşit acceptă biberonul de la tine? Presupun că şi miroşi ca o femeie, i-am zis lui Max, amintind de mica împunsătură pe care mi-a aruncat-o la ultima mea vizită.

Max a râs, m-a bătut pe spate, apoi ne-am ridicat cu toţii într-o înţelegere tacită că seara se încheiase. L-am urmărit pe fratele meu cum îşi strânge lucrurile şi îşi ia la revedere, fiind încercat de un sentiment amestecat de mândrie şi de dor pentru ce îl aştepta pe el acasă: o soţie, o fiică. O casă aşa cum se cuvine.

— Pupă fetele din partea mea, am strigat după el când ieşea din bar. El mi-a făcut semn cu mâna, apoi a ieşit, dispărând din aria mea vizuală. Acum, că cei trei bărbaţi plecaseră, hotelul barului a părut brusc apăsător de pustiu.

Îmi doream să dau un nume mai bun dorului care m-a încercat urmărindu-l pe Max cum pleacă. Nu era nici urmă de invidie sau amărăciune faţă de propria mea situaţie. Era mai curând vorba despre ceea ce am realizat când i-am vizitat pe Sara şi pe Max în urmă cu numai câteva săptămâni: atunci am ştiut imediat ce îmi doresc — stabilitate, o soţie, familie —, dar acum toate astea păreau atât de îndepărtate. Nu m-am descurcat niciodată bine cu schimbările şi eram îngrozit de perspectiva de a-mi reconsidera aşteptările de la viaţă şi de la viitorul meu de după divorţ.

Nu am realizat până acum că am renunţat până şi la gândul despre cum va arăta viaţa mea de acum înainte şi cum voi realiza ceea ce îmi doresc. Pur şi simplu am apăsat pe butonul de pauză. Şapte luni de zile am tras din greu la jug: m-am cufundat în muncă, am redactat note şi tabele în weekenduri, am ieşit când şi când cu prietenii mei, Archie şi Ian.

Dar ca să obţin ceea ce îmi doream, trebuia să ies în lume şi să cunosc pe cineva.

Şi uite că acum, prin puterea sugestiei — a lui Tony, Max, Will şi Bennett, chiar şi George — sau poate din cauza simplului fapt de a fi în prezenţa unei femei hipnotic de frumoase şi de dulci, mintea mea a început imediat să se întrebe dacă Ruby ar putea fi genul de femeie cu care să mă întâlnesc.

Dar nu voiam să fac un pas spre Ruby doar pentru că ceilalţi credeau că ar trebui sau pentru că aveam de umplut un gol în viaţa mea. Sigur că o consideram atrăgătoare şi — în cutele ascunse ale minţii mele — îmi puteam lesne imagina o aventură cu ea.

Oare aş putea avea vreodată o relaţie pasională, onestă, de o loialitate pe care nu am simţit-o niciodată din partea Portiei? Loialitatea mea a fost întotdeauna îndreptată mai întâi spre ea, a ei, în schimb, nu s-a despărţit niciodată de părinţii ei, mie acordându-mi, la mare distanţă, un loc secund. Nu mi-am dat niciodată seama ce piedică ar putea fi, deşi în sinea mea am ştiut dintotdeauna că asta însemna că nu vom putea fi niciodată parteneri adevăraţi în căsnicia noastră.

În ultimul an sau doi am ajuns să înţeleg că m-am resemnat cu Portia pur şi simplu pentru că ea preţuia atât de mult relaţia mea cu părinţii ei. Dar în ciuda ezitării şi a mult remarcatei mele rezerve, am crescut într-o casă plină de pasiune, de copii şi de cele mai absurde aventuri din lume. Deşi nu eram tocmai genul care să se dezlănţuie sălbatic şi spontan, aveam nevoie de ele în preajma mea în felul acela pasiv în care avem nevoie de aer sau de căldură.

Faţa ştrengărească a lui Ruby a răsărit în mintea mea când m-am urcat în lift, îndreptându-mă spre etajul nostru.

Era ca şi cum ar fi ajuns în calea mea la momentul perfect. Asta nu însemna în mod necesar că voi încerca o abordare romantică, ci pur şi simplu că voi putea dobândi o perspectivă mai vastă despre câte tipuri de femei existau în lumea asta şi cât de diferite erau ele de Portia.

Procesul de separare de Portia după o viaţă întreagă trăită împreună a fost unul treptat, dar foarte dureros. Mai întâi a fost apartamentul: aproape fără nicio discuţie, am stabilit că-i rămâne ei.

Apoi maşina: tot a ei. A păstrat câinele, mobilierul şi o parte considerabilă din economii. Le-am lăsat pe toate în urmă, fără nicio apăsare.

Portia a însemnat primul meu sărut, prima mea dragoste, a fost cea dintâi în toate. Ne-am căsătorit când aveam nouăsprezece ani şi credeam că vom rămâne împreună toată viaţa în ciuda nefericirii, oricât de demodată ar putea părea chestia asta.

Numai că, într-o bună zi, nefericirea noastră a ajuns în punctul în care pur şi simplu nu-i mai vedeam rostul.

Nu mi-o mai puteam imagina plină de pasiune faţă de mine, şi nici pe mine nu mă mai vedeam, mai ales că momentele noastre de iubire începuseră să capete o dimensiune mecanică, tranzacţională. Nu am vorbit niciodată despre copii de-a lungul anilor şi, sincer să fiu, nu mi-o puteam imagina pe Portia iubindu-şi copiii aşa cum ne-a iubit mama pe noi, cu pupături entuziaste pe burticile noastre şi permanente aduceri aminte ale iubirii materne. Acum, la câteva luni de la divorţ, mă întrebam cum mi-am putut imagina viaţa alături de ea: curată, rece, cu toate ordonate şi la locul lor.

În cele din urmă, despărţirea noastră s-a declanşat din cauza unui fleac: reprogramarea unui prânz. Am fost chemat la o întâlnire urgentă care urma să se desfăşoare chiar când noi trebuia să ne întâlnim la restaurant, la amiază. Portia lucra adesea de acasă, dar o oră de flexibilitate s-a dovedit a fi un efort mult prea mare pentru ea.

— Te-ai gândit vreodată la programul meu? a întrebat ea. Te-ai gândit vreodată la ce trebuie să las deoparte şi eu ca să îmi pot petrece timpul cu tine?

Mi-am amintit de vacanţa romantică pe care a anulat-o, de cinele aniversare la care a lipsit pentru că a rămas până seara târziu la o prietenă sau de vacanţa ei cu fetele pe care şi-a prelungit-o cu o săptămână pentru că pur şi simplu se distra prea bine ca să vină acasă.

— Mă străduiesc, i-am spus.

— Dar nu-ţi iese, Niall. Şi, sinceră să fiu, m-am săturat de toate astea.

Portia fiind Portia, trebuia să aibă ultimul cuvânt. Iar în clipa aceea, cu o limpezime la care nu mă aşteptam, am fost de acord cu tot ceea ce a spus ea. Pur şi simplu voiam şi eu să se termine.

— Te înţeleg, Portia. Ai făcut tot ce ai putut.

A făcut ochii mari la auzul numelui ei de botez: ani de zile nu-i spusesem decât „iubire".

— Exact despre asta e vorba, a răspuns ea fără vlagă. Niall. Simt că mă înec. Pur şi simplu nu pot să îmi văd de viaţă şi să mai car după mine şi povara asta.

„Povara asta", cum i-a zis ea, însemna *noi*. Însemna apăsarea unei căsătorii lipsite de dragoste.

S-a uitat la mine, mi-a cercetat faţa din priviri, apoi gâtul, apoi mai jos, acolo unde mâinile mi se odihneau confortabil în pantaloni.

Niciodată nu am putut să scap de sentimentul că, atunci când m-a privit aşa, m-a comparat în gând cu altcineva. Poate cineva mai spilcuit, mai puţin înalt, mai american, mai puţin răbdător cu ea.

Şi, după minute bune de tăcere grea, ea a vorbit din nou.

— Nu ne mai simţim bine împreună, a început ea, cu o exagerare teatrală.

Şi asta a fost tot.

Capitolul cinci
Ruby

La şase, când mi-a sunat alarma, mă simţeam de parcă abia aş fi închis ochii. Cu perna-n cap fiind, în cameră părea întuneric. Dar chiar şi aşa, puteam auzi ecoul claxoanelor oraşului de afară, hărmălaia oamenilor care umblau deja de colo-colo înfruntând dimineaţa răcoroasă în drum spre serviciu, spre şcoală sau spre orice alt loc spre care se îndreptau adulţii.

M-am rostogolit pe-o parte, socotind în gând cât timp de somn mai puteam fura fără să întârzii, apoi mi-am dat seama unde mă aflam de fapt...

Cu cine eram...

Cât de bine m-am distrat aseară.

Şi al cui pat era doar puţin mai departe de al meu, despărţiţi fiind de un perete nesemnificativ, subţire ca o hârtie.

Poate era în pat chiar în clipa asta. Am închis ochii şi m-am lăsat în voia imaginaţiei şi brusc perspectiva unei zile petrecute cu el a devenit infinit mai importantă decât somnul.

Am sărit din pat și m-am grăbit spre baie, având mare grijă ca până acolo să evit toate oglinzile care-mi ieșeau în cale. Astăzi va fi prima mea zi la summit. Prima mea zi de muncă alături de Niall Stella, învățând și fiind o parte din ceea ce făcea el, nu doar o piesă de decor la periferie.

După seara trecută îl priveam cu alți ochi. Era în continuare omul cu care preferam să fiu la muncă, urmărindu-l și luând aminte la ceea ce spunea și cum spunea, dar era și bărbatul relaxat, amuzant, căruia îi plăcea să bea un pahar la bar alături de prieteni. Se putea deconecta, putea fi sociabil, putea râde de el însuși și de ceilalți în stilul lui blând și amabil.

M-a ironizat din nou — în fața fratelui său —, iar în ochii lui întunecați jucau licăriri de amuzament și tandrețe. Stomacul mi s-a făcut ghem și mi-a stat inima când mi-am amintit. Oare așa va fi toată călătoria? Și dacă da, cum voi rezista să nu cad în genunchi în fața lui și să-i mărturisesc dragostea mea?

Uff.

Aș fi putut enumera cel puțin o sută de modalități prin care aș fi putut s-o dau în bară într-o zi normală de lucru. Dar azi? Obosită și afectată de decalajul de fus orar? Cine știe ce se putea întâmpla.

Puteam simți greutatea pungilor de sub ochi, dar cu toate astea, un val de adrenalină mi-a invadat venele. Inima mea a luat-o la goană când mi-am imaginat cum vom lucra noi doi astăzi atât de apropiați, aplecați amândoi asupra unei foi de pe masă, sau umăr la umăr și părul lui moale căzându-i dezordonat pe frunte.

O să fie dezastru, asta era sigur.

Mâncarea era ultimul lucru la care m-aș fi gândit, dar azi trebuia să fiu în mare formă. Așa că am comandat la room-service și am fost încântată să aud soneria la numai câteva clipe după ce am ieșit de sub duș.

Mirosul micului dejun s-a insinuat în cameră dinspre hol și orice gând că nu mi-ar fi de fapt foame a zburat pe fereastră. M-am grăbit spre ușă, oprindu-mă câteva secunde să verific dacă halatul

e în regulă, căci era mult prea devreme ca să am chef de accidente vestimentare în fața chelnerului.

Am semnat nota și eram pe punctul de a închide ușa când Niall Stella a ieșit din lift.

Dumnezeule. Fusese la sala de gimnastică.

— Bună dimineața, Ruby.

Calm, Ruby. Te descurci, sunt sigură.

— Bună dimineața. Te-ai trezit devreme.

De câte ori l-am văzut pe Niall Stella transpirat: O Dată.

Am încercat să mă uit pe furiș la el, dar subtilitatea era un efort irosit. Credeam că lui Niall Stella îi stă bine în costum, dar acum îl vedeam purtând un tricou de parcă asta ar fi fost chemarea vieții lui. Îmi venea să îngenunchez la altarul tricoului lui bleumarin, strâmt de-a dreptul. Îl purta cu atâta naturalețe. Așa de lipsit de ironie. Cunoscându-l, aș putea spune că l-a ales din cine știe ce motiv aerodinamic complicat. Dar ce treabă minunată făcea cu pieptul lui.

Avea o ținută perfect dreaptă, abdomenul plat și pieptul bine definit și mai puternic decât m-aș fi așteptat. Purta un fel de pantaloni scurți de fotbal, iar picioarele erau pe cât de musculoase mă așteptam. Văzându-l așa, înălțimea lui m-a frapat din nou. Eu însămi eram înaltă, dar niciodată nu am cunoscut un bărbat care să mă facă să mă simt atât de mică și feminină. Cum stăteam așa, atât de aproape de el, cu mirosul transpirației lui care plutea între noi, am devenit acut de conștientă de rotunjimile mele, de gura mea, de felul în care mă depășea cu câțiva centimetri buni. Totul la el era teribil de masculin, și asta fără nici cel mai mic efort.

— Ți-a adus room-service Fritos? m-a tachinat el, arătând spre halatul meu.

M-am uitat în jos și am râs.

— Mă gândeam să-l port tot restul lunii, dacă nu ai nimic împotrivă.

Am început să mă joc cu cordonul și am văzut cum ochii lui îmi urmăresc mișcarea.

Dumnezeule mare.

Aş fi vrut să mă întind şi să-l trag spre mine, apucându-l de gulerul tricoului, şi să-l împing în pat. Sau poate mi-aş putea înfăşura marginea udă de sudoare a tricoului în jurul încheieturii şi să am aşa o pârghie în timp ce el mă ia pe la spate...

Ah.

Simţeam cum mi se înfierbântă obrajii.

S-a sprijinit cu un umăr de perete, fiind acum chiar în faţa mea.

— Rochia pe care ai purtat-o aseară a fost minunată. Poate ai putea alterna zilele?

Am râs.

— Eu...

Stai aşa. Cum?

Pe măsură ce procesam ce a spus, căscam tot mai tare ochii. Şi el era roşu la faţă, dar mi-a susţinut privirea. Nu te fâstâci, Ruby. Nu te fâstâci.

— Bună idee, am răspuns, simţind cum un zâmbet imens îmi inundă faţa. M-am prefăcut că-mi netezesc jupa rochiei pe coapse. În ăsta s-ar putea să mă tragă curentul.

El a încuviinţat din cap, arătând ca şi cum şi-ar muşca limba ca să nu râdă.

— Presupun că da.

Am făcut un semn cu degetul spre camera din spatele meu.

— Aşa deci... Mă duc să-mi pun nişte haine adevărate pe mine.

— Perfect. Fac un duş şi ne vedem jos? m-a întrebat în timp ce eu mă întorceam ca să intru în camera mea.

Secretară imaginară, te rog adaugă — Priveşte-l pe Niall Stella în timp ce face duş — pe lista mea de dorinţe. În fruntea listei, dacă se poate.

— Bun plan.

El a încuviinţat sec din cap.

— Nu durează mult.

— Nu, am spus eu prea tare şi prea repede. Am închis ochii, inspirând adânc ca să mă liniştesc: Ia-ţi tot răgazul de care ai nevoie.

El s-a oprit, cu cartela introdusă pe jumătate în ușă, și m-a privit peste umăr. Zâmbetul lui fin mi-a spus că îmi citește pe față toate gândurile înainte de a apuca eu să mi le pun în ordine.

— E totul în regulă? a întrebat încet.

— Da, sunt bine, am nevoie de o cafea, atâta tot.

În ochii lui jucau acum niște misterioase scântei vesele. Ca și cum i-ar fi făcut plăcere frământarea mea disperată, absolută.

— Perfect. Ne vedem jos.

Să înceapă jocul, domnule Darcy.

* * *

Drumul cu liftul până în hol a fost cel mai lung din viața mea. Am numărat fiecare etaj pe ecranul de deasupra ușii, iar nervii mei se răsuceau tot mai strâns pe măsură ce mă apropiam de parter. Niall mă aștepta jos și apoi vom merge împreună la biroul nostru temporar. Doar noi. Fără alte distrageri. Singuri. Nu e mare lucru.

Numai că era mare lucru, chiar foarte mare. Era începutul uneia dintre cele mai interesante experiențe profesionale pentru mine, dar și o zi întreagă alături de omul pe care, sincer, îl consideram Cel Mai Uimitor Bărbat De Pe Planetă.

Mi-am netezit rochia, mi-am îndreptat gulerul hainei, am verificat din nou totul: geanta, laptopul, telefonul mobil, fundul, ca să văd dacă chiloții sunt la locul lor. Cu toată agitația, tot resimțeam oboseala. Geanta laptopului părea mai grea decât de obicei și aveam senzația că îmi trage umărul drept în jos. Combinația de oboseală și diferență de fus orar îmi dădea o stare de ușoară amețeală.

Mi-am verificat iar imaginea în ușile strălucitoare, începând să mă îndoiesc de ținuta aleasă. Afară era frig, dar probabil că în birou va fi cald, îmi imaginez că a fost deschisă căldura pentru a compensa răcoarea acestui martie. Așa că am ales cizme până la genunchi, cu tocuri rezonabile; sunt și confortabile la mers, și suficient de călduroase în caz că va trebui să umblăm prin oraș sau să coborâm în vreuna dintre multele stații de metrou pe care le monitorizam.

Îmi listasem toate foile şi rapoartele de care aveam nevoie. Eram pregătită.

Şi îngrozită.

Am păşit în hol, m-am uitat în jur după Niall; nu a trebuit să mă uit prea mult. Era în spatele meu lângă recepţie şi, să mă ierte Dumnezeu, asortat cu pardesiul care îi atârna neglijent pe braţ, costumul lui arăta fix business porno.

— Drace, ce bine-ţi stă în costum.

Am gândit cuvintele astea de sute de ori în ultimele luni. De mii de ori. Le-am spus în barbă ori de câte ori trecea pe lângă mine pe holuri şi se prea poate să fi avut mai mult de o fantezie XXX care să înceapă cu exact această propoziţie. Dar niciodată, în niciuna dintre ele, el nu a înghiţit în sec, măsurându-mă din cap până-n picioare, şi răspunzând:

— Îmi imaginez că ţie îţi stă bine cu orice.

Imediat după aceea a făcut o faţă de parcă ar fi vrut să-şi ia cuvintele înapoi şi să şi le îndese pe gât.

Scuză-mă?

Când eram mică, aveam un Etch-A-Sketch[1]. Petreceam ceasuri întregi uitându-mă la rama roşie şi tabla cenuşie şi o scoteam să mâzgălesc ori de câte ori întârzia autobuzul sau pe bancheta maşinii, în drum spre casă. Cei mai mulţi desenau sau jucau diverse jocuri, dar eu eram obsedată cu scrisul numelui meu şi perfecţionarea artei de a scrie fiecare literă fără a se vedea punctul în care se îmbinau.

Mama îmi tot spunea să desenez altceva, că literele alea se vor şterge de tot de pe ecran dacă o voi ţine tot aşa. Şi a avut dreptate. După un timp, oricât aş fi scuturat eu tăbliţa sperând să limpezesc imaginea, pe ecran nu mi-a mai apărut decât fantoma acelor litere.

Ştiam că acum era la fel şi că mi se va întipări în minte pentru tot restul vieţii.

Îmi imaginez că ţie îţi stă bine cu orice.

---

1 Jucărie pentru desenat, cu un ecran gros, cenuşiu, un cadru roşu şi două butoane. (*N.t.*)

Niall Stella a spus într-adevăr asta? Aveam, oare, un șoc? Mă voi mai gândi vreodată la altă propoziție tot restul vieții mele?

Când mi-am venit în fire, am realizat că el plecase deja. Am grăbit pasul și am ieșit după el din hotel, pe ușa batantă, apoi la stânga, pe 56th street.

Îmi imaginez că ție îți stă bine cu orice.

— ... în regulă? a întrebat el, privindu-mă atent.

— Îmi cer scuze, ce ai spus? am spus eu, încercând să țin ritmul cu pașii lui de uriaș. Sincer, a merge alături de el era ca și cum aș galopa lângă o girafă.

— Te-am întrebat dacă asistenta mea, Jo, ți-a trimis toată documentația. Au ajuns bine toate? În mod normal nu ți-aș fi trimis toate astea pentru că nu te afli aici ca să lucrezi pentru mine, dar m-am gândit că nu ar strica să știm amândoi despre ce anume vorbim.

— A, da. Da, am răspuns încuviințând din cap. Am primit e-mailul ieri, de îndată ce am aterizat. E foarte... eficientă.

Niall Stella mi-a aruncat o privire pe sub genele alea obscen de lungi.

— Este.

— De când lucrează pentru tine? l-am întrebat, iar vocea mea suna puțin tulburată, chiar și pentru urechile mele. Nu fusesem niciodată alături de el la lumina zilei, ca acum, și eram perplexă de cât de bine arăta: pielea lui era atât de minunată, fină și luminoasă, fără nicio imperfecțiune. Era limpede că se bărbierea cu grijă și totul era perfect, de la un perciune la altul. Mă întrebam dacă îi măsura cumva cu o riglă.

— În septembrie, pe 12, se fac patru ani.

— Uau. Un răspuns foarte... specific.

A zâmbit, privindu-și telefonul.

Îmi imaginez că ție îți stă bine cu orice.

Aerul dimineții m-a izbit rece în față și am închis ochii, recunoscătoare pentru vântul mușcător. Mă ajuta să-mi limpezesc mintea în

timp ce lăsam în urmă primul bloc, apoi făceam dreapta pe Avenue of the Americas.

Abia acum mi-am dat seama că era prima mea dimineață în New York. Da, Londra era un oraș adevărat și era uriașă. Dar mereu am avut senzația că mă aflu într-un loc care era acolo de veacuri bune, că pomii și clădirile, ba chiar și aleile pe care pășeam e foarte posibil să fi arătat așa de la începuturi. Avea și New Yorkul clădirile lui mai vechi, desigur, dar foarte multe altele erau noi și moderne, amalgam de oțel și sticlă care străpungea cerul. Parcă era într-un ciclu constant de renaștere. Cele mai multe trotuare erau pline de schele, iar noi pur și simplu mergeam pe sub ele, urmărind panourile indicatoare.

M-am străduit să folosesc acest timp pentru a încerca să trec prin programul nostru de azi: întâlniri cu oficialități locale, aflarea programului complet al tuturor vorbitorilor și întocmirea unei liste cu stațiile care aveau cel mai mult nevoie de reparații.

Dar nu mă puteam concentra și ori de câte ori traficul se estompa, iar gândurile mele începeau să se închege, Niall ocolea pe cineva și ajungea să se șteargă de umărul meu. Sau observa un panou instabil pe o clădire în construcție și îmi atingea brațul arătând cu degetul în sus, în semn de avertizare. Mergeam așa de cinci minute deja și dacă m-ar fi întrebat cineva la ce mă gândesc, probabil aș fi bâlbâit ceva neinteligibil și aș fi râs ciudat.

Am ajuns la colț și am așteptat la trecerea de pietoni. Niall și-a pus telefonul în buzunar și s-a oprit la o distanță respectuoasă de mine, dar suficient de aproape încât mâneca hainei lui să se lipească de a mea când mi-am ridicat cureaua genții pe umăr. Cum era o dimineață rece, scotea aburi pe nas cu fiecare expirație. Trebuia să fac eforturi mari ca să nu mă holbez la gura lui, la felul în care limba se strecura printre buze ca să le umezească.

Când lumina semaforului s-a schimbat, mulțimea s-a pus în mișcare în fața noastră și am simțit apăsarea palmei lui pe partea de jos a spatelui meu, îndemnându-mă să merg înainte.

Mâna lui pe spatele meu... la numai câțiva centimetri de fund. Iar dacă avea să-mi atingă fundul, era ca și cum m-ar fi atins între picioare. Așa că, da, creierul meu a reacționat ca și cum Niall Stella mi-ar fi atins clitorisul, iar eu am fost cât pe ce să mă împiedic și să mă lățesc pe asfalt în intersecție.

Am ajuns pe trotuarul de pe partea cealaltă, iar el părea să facă un efort voit să rărească pasul.

— Nu trebuie să mergi mai încet, i-am spus. Pot ține pasul.

Niall Stella a scuturat din cap.

— Scuză-mă? face el, mimând surprinderea. Din două, una: ori încerca să fie politicos și nu dorea să scoată în evidență că picioarele mele mult mai scurte luptau din greu să țină pasul cu ale lui, ori era un mincinos teribil de prost.

— Ai doi metri înălțime și picioarele de două ori mai lungi decât ale mele. Sigur că mergi mai repede decât mine. Dar pot ține pasul, promit să nu te încetinesc.

Un val de roșeață i-a inundat obrajii și a zâmbit.

— A fost cât pe ce să cazi acum câteva clipe, a glumit el, arătând în spatele nostru.

Inima mea gonea nebunește, dar asta nu avea nimic de-a face cu alergatul pe străzile New Yorkului.

— Și eu, care voiam să fiu elegantă și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, am râs eu. Mă bucuram că nu a întors capul spre mine, căci aveam un zâmbet atât de larg, încât fața mea mai avea puțin și se rupea-n două. Data viitoare renunț la încălțări elegante. Îmi scot adidașii.

— Nici astea nu-s prea rele, a zis el, arătând spre cizmele mele. De fapt, sunt chiar drăguțe. Îmi amintesc că Portia purta mereu tocuri, chiar și când călătoream. Ea... A făcut o pauză, privind în zare deasupra mea, ca și cum ar fi realizat că eu nu aveam de unde să știu toate astea. Scuză-mă. Nu te mai plictisesc cu astfel de amănunte.

Uau, cuuum?

Chiar şi din profil, puteam vedea cum sprâncenele lui erau împreunate într-o încruntare. Era limpede că nu intenţiona să mă ia la plimbare pe aleea amintirilor lui, dar nu puteam nega că o parte tainică, întunecată a mea era încântată de această scăpare. De faptul că, fie şi pentru o clipă, a intrat în zona aceea de confort unde a lăsat garda jos.

— Portia a fost soţia ta? am întrebat eu, menţinând tonul uşor, de conversaţie. Încercând din răsputeri să nu-i arăt că îi sorbeam fiecare cuvânt. Amintise de ea în avion, dar nu-i menţionase numele.

A făcut câţiva paşi înainte de a încuviinţa din cap, dar altceva nu a mai spus. O întrezărisem în treacăt pe fosta doamnă Stella, dar nu am ştiut că e ea decât prea târziu ca să mai analizez fiecare detaliu. Auzisem poveşti, câteva frânturi de ici, de colo, dar niciodată prea mult. Ca şi cum la birou ar fi domnit o regulă nespusă în materie de bârfe: puţin e încurajat. Prea multe detalii ar fi deja de prost gust.

Am trecut pe lângă un trio minunat de statui fără cap din bronz, vopsite în verde, din faţa unui zgârie-nori, una aşezată de o parte a clădirii, celelalte două de partea cealaltă.

— Astea ar trebui să reprezinte Venus din Millo, am spus arătând spre ele. Se numesc „Privind spre bulevard".

El mi-a urmărit privirea.

— Dar nu au cap, a remarcat. Nu se uită nicăieri.

— Chiar nu m-am gândit la asta, am răspuns. Totuşi, sânii sunt minunaţi.

Niall a scos un sunet de parcă s-ar fi înecat.

— Ce-i? am exclamat râzând de expresia lui. Sunt! De fapt, primăria primeşte o sumedenie de plângeri în legătură cu ele.

— Pentru sâni sau pentru lipsa capetelor? a întrebat.

— Pentru amândouă?

— De unde ştii toate astea? Parcă spuneai că nu ai fost niciodată aici.

— Mama avea un soi de fascinație romantică pentru New York. Aș putea să-ți fiu ghid și să te plictisesc cu o grămadă de chestii, la întâmplare.

— Cred că e un plan minunat, a răspuns el, dar avea un ton ciudat. Fusese sarcastic sau...

Oh, Doamne.

Am încremenit brusc și Niall Stella a trebuit să se întoarcă.

— Ce-i? zice el uitându-se în jur să vadă ce ar fi putut să-mi atragă atenția. E-n regulă?

— Radio City Music Hall, am șuierat eu, luând-o din loc cu un pas mult mai rapid.

— Iconic, a încuviințat el, cu o urmă de nedumerire amuzată în voce, ținând lesne pasul cu mine, care practic sprintasem.

— În fiecare Crăciun acolo se ține un concert, iar mama o să moară când o să audă că sunt atât de aproape de locul ăsta. Mănușile îmi încurcau rău de tot mișcările, dar eu îmi căutam în continuare telefonul în buzunarele hainei. Îmi faci o poză?

Ai fi zis că l-am rugat să mă deseneze nud.

— Nu pot, a zis el scuturând din cap și privind în jur. Vreau să spun că nu putem sta aici.

— De ce nu?

— Pentru că e...

Nu a spus „nedemn" cu voce tare, dar fața lui o urla prin toți porii.

M-am uitat în jur, la mulțimea de oameni care făceau exact același lucru.

— Nu ne bagă nimeni în seamă. Presupun că ne-am putea întinde pe trotuar și oamenii ar trece pur și simplu pe lângă noi.

A făcut ochii mari, apoi a oftat și și-a scos telefonul.

— O fac cu telefonul meu și ți-o trimit. Carcasa ta e bătută cu prea multe strasuri oribile. În colțul gurii i-a apărut un zâmbet firav: Uită-te la mine. Sunt prea masculin pentru chestiile astea.

Întrezărisem și eu aseară ceva din masculinitatea asta, dar eram la fel de orbită acum, c-o vedeam din nou în acțiune: Niall Stella era politicos, sclipitor, rafinat și reținut, așa este, dar în același timp Niall Stella era capabil să fie un tip, și putea fi flirtul absolut.

Știam că îmi forțam norocul, dar fir-ar să fie, arăta așa de bine stând acolo, cu marea de turiști roind în jur, iar el străduindu-se să deschidă camera. A protestat el, dar expresia de pe fața lui când a făcut prima poză îl făcea să arate puțin... fermecat?

— Bun, a zis întorcând telefonul către mine. Destul de drăguț.

— OK, acum treci tu aici. A traversat la mine și i-am luat telefonul, examinând fotografia. Hai să facem una împreună, am zis, ținând telefonul lui în fața noastră.

— Cu..., a început el, dar s-a răzgândit. Nu ai mâinile suficient de lungi.

— Glumești? Mă pricep destul de bine la selfie. Doar... te rog să îndoi puțin genunchii, ăsta e capul meu, știi, și deltoizii tăi — care nu sunt un lucru rău — nu mă înțelege greșit, și...

— Nu pot să cred că fac asta, a zis el, smulgându-mi telefonul din mână.

— Promit să nu-i spun lui Max că ai făcut un selfie pe Sixth Avenue, am șoptit eu, iar el a întors capul și privirile noastre s-au întâlnit.

Era la numai câțiva centimetri de fața mea. În clipa aceea eram practic ca și căsătoriți.

Mi-a susținut privirea câteva secunde, apoi și-a dres vocea.

— Am eu grijă de tine pentru asta.

Am luat câteva cadre de încercare ca să găsesc unghiul potrivit și pentru ultimul m-a cuprins de după talie și m-a tras aproape de el.

Și asta a fost tot. Am notat în gând „unu" la coloana De Câte Ori M-a Cuprins Niall Stella de Talie și M-a Tras Aproape De El. În clipa aia am știut ce înseamnă să sărbătorești Crăciunul, aniversarea și promovarea, și să ai cel mai tare orgasm din viața ta, toate în același timp.

Ş-a uitat la fotografie şi a întors ecranul, ca s-o văd şi eu. Era o poză bună, de fapt al dracului de bună. Zâmbeam amândoi; camera ne-a prins chicotind când el încerca să facă o poză cu mănuşile pe mâini.

— Ce număr ai? m-a întrebat privind în jos, la ecranul telefonului. Am văzut cum obrajii i se fac mai roşii decât erau deja din cauza vântului rece şi pătrunzător.

I l-am spus şi l-am privit tastându-l. A apăsat pe trimite şi mi-a zâmbit: puţin timid, puţin jucăuş, puţin altceva, ce nu eram sigură că sunt pregătită să cred. În clipa aceea nu semăna deloc cu un vicepreşedinte, un superdur intimidant sau un bărbat care a terminat şcoala înainte de a împlini douăzeci de ani. Arăta ca un tip mişto care hoinărea împreună cu mine prin oraş.

Telefonul din buzunarul hainei mele a început să bâzâie.

Am încercat să nu mă gândesc că el avea acum poze cu mine şi cu noi doi pe telefonul lui. Am încercat să nu mă gândesc că avea numărul meu de mobil. Am încercat să nu mă gândesc cât de firesc au mers lucrurile între noi când am încetat să îmi fac griji despre cum să mă port în preajma lui Niall Stella şi pur şi simplu m-am bucurat fără reţineri de acest moment cu Niall. Doar Niall.

Când şi-a vârât telefonul în buzunar şi mi-a făcut semn să-l urmez spre trecerea de pietoni am remarcat zâmbetul lui larg.

Am încercat să nu mă gândesc cât de încântat părea şi el de toate astea.

* * *

Biroul nostru temporar era la etajul neocupat al unei mari clădiri comerciale. Întreg nivelul a fost închiriat ca birou temporar pentru consultanţii invitaţi de Autoritatea Metropolitană de Transport. E adevărat că cerşetorii nu pot fi mofturoşi, dar, hei, ora adevărului: biroul nostru era la fel de mare ca baia de la hotel şi era limpede că încălzirea venea direct din iadul păcătoşilor. Fereastra era blocată permanent, chestie de care ne-am dat seama numai după ce Niall s-a

luptat cu ea cinci minute bune. Desigur, a beneficiat de toată atenţia mea în tot acest răstimp. Spatele lui lat avea nevoie de acte separate: Niall Stella şi Deltoizii.

Bănuiesc că ţie îţi stă bine cu orice.

Un birou prea mic însemna şi că Niall va fi la un metru distanţă de mine toată ziua, ceea ce făcea imposibilă concentrarea chiar şi la cea mai simplă dintre sarcini. Iar prea cald însemna că într-o oră el şi-a scos sacoul şi — spre marea şi vizibila lui consternare — şi-a slăbit cravata şi s-a descheiat la nasturele de la gât al cămăşii. Ba chiar şi-a suflecat şi mânecile. Dacă aş fi putut, probabil că aş fi crescut temperatura cu încă vreo zece grade doar ca să am ocazia să arunc o privire la pieptul lui gol. Uite de ce nu ar trebui să fiu niciodată la conducere.

Nu-i văzusem niciodată antebraţele (o verificare sumară a coloanei De Câte Ori Am Văzut Antebraţele Goale ale Lui Niall Stella) şi, aşa cum mă aşteptam, pielea lui era perfectă: braţele tonificate, iar încheieturile se prelungeau în degete lungi, fine. Cât de pieziş am fost eu în stare, am urmărit zvâcnetul muşchilor lui în timp ce tasta, felul în care s-au flexat când a învârtit un pix pe birou, cufundat fiind în gânduri, felul în care s-au întins tendoanele mâinilor când a bătut darabana în braţele fotoliului.

Niall Stella era un neastâmpărat.

Nu am vorbit prea mult cât am lucrat, fiecare la biroul lui, verificând conţinutul cutiilor şi punând lucrurile la punct. La prânz am ieşit, oprindu-ne la standul unui vânzător de hotdog din colţul străzii. A fost nevoie de ceva muncă de lămurire din partea mea.

— Trebuie să te duci acolo unde e coada cea mai mare, i-am explicat, aşteptându-mi răbdătoare rândul. Nu te uiţi niciodată la canalul Food? Vezi ce coadă mare e aici şi numai doi oameni la standul de peste drum? Acolo probabil vând hotdog făcut din pisici sălbatice.

A oftat bombănind ceva despre cum probabil va fi mort până la sfârşitul zilei şi mi-a aruncat în treacăt şi un „Astea zici tu că-s chipsuri?".

— Cum supraviețuiește fratele tău într-un oraș cu asemenea oferte subțiri? l-am tachinat eu.

— Habar n-am.

— Ce faci? am sărit eu ca arsă, oprindu-l să-și pună niște mustar simandicos de culoarea vomei peste cârnat. Ăsta are semințe, pentru numele lui Dumnezeu.

S-a uitat nedumerit la mine, încremenind cu sticla deasupra hotdogului, de parcă n-am fi vorbit aceeași limbă.

— Nu poți pune așa ceva peste un hotdog luat din stradă, i-am zis. Chestiile astea au regulile lor.

— Bucură-te tu de mușțarul tău colorat artificial, a răspuns; iar eu am putut practic vedea urmarea propoziției care stăruia în mintea lui: „eu am să-l folosesc pe al meu". Proaspăta noastră căsnicie avea deja nevoie de consiliere.

Am mormăit exagerat cât mi-am mâncat crenvurstul doar ca să subliniez că era mult mai bun decât al lui.

El a închis amuzat ochii, clătinând din cap spre mine.

— Știi, am zis după ce am înghițit o îmbucătură uriașă, dacă nu te-aș fi surprins zâmbind din când în când în stilul ăla misterios al tău, aș putea presupune fie că ești cea mai disciplinată emoțional ființă umană de pe planetă, fie un Mutant, fie un Botoxat.

— E Botoxul, a răspuns, luând și el o îmbucătură.

— Știam eu, am răspuns. Abia reușești să-ți ascunzi vanitatea.

S-a înecat de atâta râs, apoi s-a întins și mi-a furat șervețelul pe care-l țineam în mână:

— Mare dreptate ai.

* * *

Ne-am întors la birou, dar cu căldura (se prea poate să mă fi plâns la un moment dat că mă topesc) și cu liniile de telefon care încă nu mergeau, nu se putea face mare lucru. Întâlnirile începeau a doua zi, așa că am despachetat câteva cutii cu dosare, dar amândoi păream distrași — din motive diferite, sunt sigură — așa

că pe la două după-amiaza ne-am strâns lucrurile și eram gata de plecare.

Niall trebuia să se uite la câteva planuri și să dea câteva telefoane, treburi de care se putea ocupa foarte bine de la hotel.

Am mers în tăcere pe trotuarul de vizavi de Radio City, dar aș putea jura că am văzut cum buzele lui se strâng puțin când am trecut pe lângă clădire.

* * *

În dimineața următoare, m-am trezit înainte să sune alarma, nerăbdătoare să îmi încep ziua și — știți voi, pentru că sunt jalnică — să mă duc la lucru cu un Cineva anume. Numai că pe telefonul meu, alături de un mesaj de la fratele meu și trei de la Lola, era unul de la acel Cineva: **Ia o mașină și du-te înainte fără mine. Mai am ceva de rezolvat și ajung mai târziu.**

Speranța din inima mea s-a sfărâmat ca un biscuit uscat. I-am răspuns că ne vedem mai târziu la birou și, în loc să iau o mașină, am preferat să merg pe jos câteva cvartale, alegând un alt drum și făcând câteva poze pentru mama. Când am ajuns la birou, aerul era la fel de încins și am înălțat o rugăciune tăcută pentru mânecile scurte pe care le purtam și pentru că am fost suficient de isteață să mă descotorosesc de pantalonii Spanx. Nu că n-ar exista cineva pentru care doream să arăt deosebit de subțire.

Era cumplit de plictisitor să fiu singură acolo, dar telefoanele funcționau așa că am putut în sfârșit să rezolv efectiv câte ceva. L-am asigurat pe Tony că am ajuns cu bine și că în curând lucrurile vor începe să se miște și am făcut cunoștință cu câțiva dintre cei care vor împărți birourile cu noi. Niall a apărut pe la prânz, intrând în birou cu brațele încărcate de pachete.

Le-a răsturnat pe toate pe biroul și scaunul lui în timp ce eu îl priveam curioasă.

— Neața! a zis, agățându-și haina de cuierul de lângă ușă. Sau mai curând bună ziua. Văd că e cald ca-n iad și astăzi!

— Am sunat pe cineva și vor veni mâine să rezolve problema, dar te poți considera norocos că mi-am păstrat pantalonii pe mine.

— Discutabil, a bombănit el.

Sau cel puțin așa mi s-a părut mie.

— Scuză-mă?

M-a ignorat, a pus o sacoșă mare pe birou și și-a căutat de lucru cotrobăind prin ea. Astăzi purta ochelarii. Dumnezeule mare. Pe oricine altcineva, aceste rame anume — margini negre și un fir subțire de crom de-a lungul brațelor — ar fi vorbit despre o anumită lucrare de designer meșteșugită cu minuțiozitate. Dar eu știam că Niall Stella se îmbrăca impecabil pentru că nu cumpăra decât ce era mai bun și probabil avea un croitor foarte mofturos și perfecționist, nu pentru că ar fi fost prea atent la mode și tendințe.

— Ramele astea ți le-a ales o femeie, am zis eu, arătând spre fața lui.

A scos nasul din sacoșă, a pus un dosar pe birou și s-a uitat nedumerit la mine.

— Ce-ai spus?

— O vânzătoare ți-a ales ramele astea. Ai intrat în magazin, ea a coborât în câteva milisecunde pentru că — l-am măsurat din cap până-n picioare cu un gest care voia să spună *e evident de ce* — și a insistat să-ți găsească o pereche potrivită.

El m-a studiat câteva clipe, apoi a ridicat uriașa, splendida mână a lui Niall Stella ca să-și lase în jos ochelarii, întrebându-mă:

— Ce înseamnă *asta*? și a repetat gestul meu, măsurându-mă și el din cap până-n picioare, abia reținându-și un zâmbet.

— Înseamnă „un tip mișto a intrat în magazin și nu are verighetă? Un adevărat pistol de start pentru un ogar de curse."

— De unde știi că nu purtam verighetă când le-am cumpărat?

Mă testa. Era amuzat. Drace, Niall Stella flirta în continuare și astăzi.

— Îmi subestimezi talentele de spion. Crezi că nu-ți cunosc cronologia? Credeam că am stabilit mai devreme că scala mea se întinde până la unsprezece.

El a ridicat din sprâncene într-o întrebare mută.

— Ţi-ai luat ochelarii ăştia noi în noiembrie.

El aştepta ultima frântură de informaţie. Cea care m-a făcut să par complet sărită de pe fix.

— Bine, am mormăit atunci. Ai renunţat la verighetă în septembrie.

El a izbucnit în râs, şi-a pus ochelarii la ochi şi s-a întors la sacoşa lui.

— Ţi se pare că sunt ciudată? am întrebat cu o voce mai pierdută decât m-aş fi aşteptat.

Şi-a lăsat iar ochelarii mai jos pe nas, lăsându-şi ochii să se plimbe în voie peste faţa mea, după care a murmurat:

— Da, ciudată în sensul că eşti neaşteptată, iar pe mine rareori mă surprind oamenii. Cred că eşti mai curând splendidă.

Splendidă? Ăsta da adjectiv interesant.

Înainte să am şansa de a-i răspunde — şi hai să fim sinceri, probabil mi-ar fi trebuit un deceniu — s-a ridicat brusc, zâmbind.

— Ţi-am adus ceva. M-am gândit că e aproape amiază, aşa că...

A luat o punguţă albă de hârtie — destul de pătată de grăsime — şi din ea a scos un hotdog. Acoperit cu muştar obişnuit.

— Te-ai coborât până la standardele mele lipsite de clasă în materie de muştar, am gângurit eu, luând veselă hotdogul.

— Cum aş fi putut să ţi le contrazic. Ieri ai gemut la fiecare îmbucătură.

Abia acum mi-am dat seama cum trebuie să fi sunat.

— Eu...

— Şi până ajung instalatorii... A tras o cutie din geantă, din care a scos un ventilator mare de birou.

— Ai cumpărat un ventilator?

— Nu vrem să te topeşti, nu?

Şi până aici a fost. În sfârşit suficient de îndrăzneaţă, m-am ridicat şi am ocolit biroul din faţa lui şi am făcut ceea ce îmi doream de şase luni de zile: i-am strâns cravata. Nu m-am grăbit deloc,

folosind oportunitatea pentru a-i îndrepta nodul și a netezi materialul mătăsos în jos pe pieptul lui.

El și-a ținut răsuflarea, iar eu am așteptat, îngrijorată că poate am depășit o limită, poate am supraestimat micul progres pe care l-am făcut și acum am stricat totul fiind prea grăbită. Între noi plutea acum o tăcere care devenea tot mai grea cu fiecare ticăit al ceasului.

— Mulțumesc pentru prânz, am șoptit.

— Cu mare plăcere.

Într-un sfârșit, mi-a luat mâinile și mi le-a tras în sus, pe trupul lui. Îi puteam simți torsul, planurile definite ale abdomenului sub cămașa strâmtă, apoi pectoralii tari.

Acum era rândul meu să-mi țin răsuflarea. Posibilitatea ca între noi doi să se întâmple ceva trecuse de la o mică fantezie adorabilă la o bifă în coloana De Câte Ori Mi-a Plimbat Niall Stella Mâinile Pe Pieptul lui. Ce făceam noi acolo?

Mireasma vagă a parfumului lui plutea în aerul în care se amestecau arome de cafea și de vopsea proaspătă care veneau de la un birou aflat la același etaj. M-am aplecat încet în față, cu corpul pe pilot automat, creierul meu renunțând cu totul să mai controleze echipamentul.

S-a aplecat și el: mișcări mici, ezitante, care anulau cu totul spațiul dintre noi. Nasul lui l-a atins în treacăt pe al meu, îi puteam vedea genele, îi puteam simți respirația pe buzele mele. Am închis ochii, nefiind sigură că voi fi în stare să fiu atât de aproape de el și să văd toate aceste amănunte, iar mai apoi să fiu aceeași.

— Ai de gând să mă săruți? am întrebat, surprinsă eu însămi de cuvintele care mi se rostogoleau din gură.

Pieptul lui era apăsat pe al meu, dar nu a făcut ceea ce credeam că va face. S-a tras deoparte suficient cât să mă privească în ochi.

— Mă tem că nu voi fi în stare să mă opresc, a șoptit.

Urgențele? Ăsta nu-i un antrenament.

— Poate nici nu vreau să te oprești. A ridicat din sprâncene, dar nu a vorbit. A așteptat în schimb să continui eu. Nu eram prea sigură

că voi putea, dar în cele din urmă am reuşit: Adesea m-am gândit la clipa asta şi la ce aş face sau spune.

S-a dat un pas în spate ca să-mi vadă mai bine faţa:

— Da?

Închizând ochii, am recunoscut:

— De luni de zile. De data asta sprâncenele i-au dispărut cu totul sub breton, iar eu am continuat:

— Credeam că va fi o pasiune trecătoare. Nu m-am aşteptat niciodată ca noi doi să ajungem să interacţionăm pentru o perioadă semnificativă. Dar iată-ne aici, împreună, iar flirtul e plăcut, numai că eu sunt pe punctul de a-mi pierde minţile de tot... M-am uitat în sus şi i-am întâlnit ochii mari. Gura mea o luase înaintea creierului, lăsându-l pe acesta din urmă în colb. Am închis din nou ochii, gemând: Şi acum am reuşit să te pun într-o situaţie neplăcută.

Când m-am uitat din nou la el, l-am găsit cercetându-mi chipul cu o expresie blândă:

— Nu-i adevărat. Chiar deloc. Doar că... nu sunt obişnuit.

— Nu eşti obişnuit cu fetele care recunosc că au o pasiune pentru tine? am încercat eu să chicotesc uşor, dar a sunat mai curând ciudat, mai mult ca un schelălăit. Mi-e greu să cred una ca asta.

— Ei bine, a început el făcând câţiva paşi în spate şi ridicând uşor din umeri, parcă scuzându-se, este cât se poate de adevărat. Portia e singura femeie cu care... ce pot să spun, e singura cu care am fost, nu a mai existat nicio alta. Şi-a trecut o mână pe ceafă. În afară de faptul că asta e o întâlnire de lucru şi noi doi abia ne-am cunoscut, mă preocupă şi aspectul ăsta. Mă simt puţin pierdut, trebuie să recunosc.

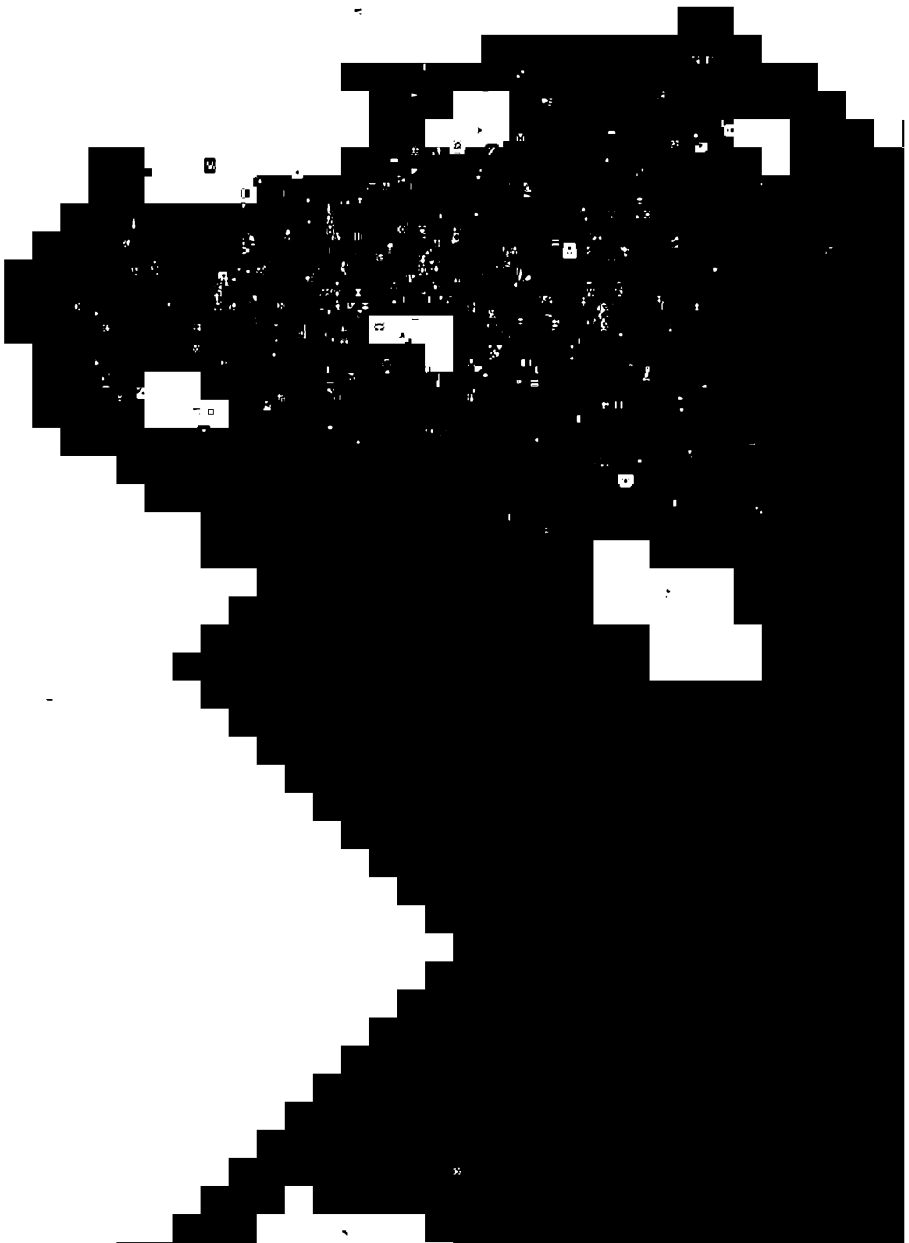
M-am zgâit la el, la Niall Stella, al cărui trup urla din toţi porii Am Avut Parte de Cele Mai Bune Partide de Sex din Lume, şi care stătea acum în faţa mea şi recunoştea că a avut o singură femeie în toată viaţa lui. Nu tu mers cu băieţii la curve în liceu. Nu tu sex sălbatic în anii de colegiu. Nu tu câte o femeie în fiecare noapte la douăzeci de ani. Zero câmpii însămânţate.

Puteam simţi cum sinapsele mele se reorganizează.

— Așa că, vezi tu, a zis el zâmbind timid, dacă ai fie și cel mai mic interes pentru mine, ar trebui să știi că eu mă mișc orbește pe terenul ăsta.

Și, chiar în clipa aceea, tocmai când mă așteptam să-mi susțină privirea, să-mi ia mâna și s-o strângă sau să facă orice altă chestie umană ca să prelungească momentul — sau măcar să admită cumva că a existat un moment — și-a întors privirea, s-a întors la birou și s-a apucat să citească un raport până ce eu am bâiguit ceva despre mers la toaletă și am plecat.

Capitolul 6
Niall

Hai să bei ceva cu noi.

Abia mă întorsesem în camera mea, cu mintea şi vintrele la fel de întoarse pe dos, când am primit mesajul de la Max. Singurul lucru pe care mi-l doream mai mult decât să mă prăbuşesc cu nasu-n saltea era un pahar cu tărie.

De fapt, ce-mi doream mai mult şi mai mult era să fiu cu Ruby.

Cum e cu putinţă, m-am întrebat, să fiu aşa de aprins după ea în numai câteva zile? Un interval de timp care se putea măsura mai curând în ore, la drept vorbind.

O mică parte din mine părea să se extindă, dublându-şi zilnic mărimea în cuşca mea toracică. Acest spaţiu secret, un nucleu romantic neexplorat, îmi spunea că motivul pentru care Ruby a pătruns atât de uşor în mintea mea, pe sub pielea mea, era unul semnificativ. Nu pentru că era o înlocuitoare sau o distracţie pasageră, ci pur şi simplu pentru că era potrivită pentru mine. Voiam să mă încred în senzaţia asta tulburătoare care mă încerca în preajma ei, dar nu pentru că sentimentul era familiar, ci tocmai pentru că nu era.

Şi totuşi, când mi s-a dat şansa de a explora mai în profunzime lucrurile, m-am blocat.

Mai bine îmi îngrop nasul într-un pahar.

Băieţii erau iar jos, în Knave, ca şi cum asta ar fi fost vizuina lor preferată. Dar pe mine nu mă păcăleau; îmi cunoşteam fratele suficient de bine ca să ştiu că a venit până aici doar ca să supravegheze îndeaproape. Posibil să fi simţit că nu eram tocmai în apele mele.

El şi băieţii stăteau în jurul aceleiaşi măsuţe joase la care am stat noaptea trecută, fiecare cu câte o jumătate de cocteil în faţă; pe masă se aflau mai multe platouri cu gustări şi antreuri. Era aproape unsprezece şi eu nu mâncasem încă.

— Fii drăguţ şi uită-te în partea cealaltă cât golesc eu masa, am glumit aşezându-mă lângă fratele meu şi luând un pumn de nuci asortate.

El a râs.

— Trebuie să fii mort de foame.

— Cum? face Bennett, uitându-se în jur ca şi cum ar căuta ceva. Fără Ruby? Trebuie să recunosc că sunt puţin dezamăgit.

— Păi..., am început eu, apoi mi-am îndesat o bruschetta întreagă în gură ca să evit răspunsul.

— Oare ea nu vrea să mănânce ceva? a întrebat Will.

Am bombănit.

— Sunteţi de o subtilitate remarcabilă. Sunt sigur că a comandat ceva în cameră. Şi dacă tot suntem la capitolul femei. Ce tot aveţi cu mine? Că nici pe doamnele voastre nu le văd pe-aici.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, face George. Barbara Chloe trebuie să apară.

— Ba... Chloe, soţia lui Bennett? Despre ea vorbeşti? am întrebat, convins că am înţeles greşit.

Dar Bennett mi-a făcut un semn cu mâna.

— Sara şi Hanna sunt la un fel de petrecere, Chloe trebuie să apară. Şi nu-ţi face probleme, se gratulează reciproc cu epitete mult mai rele.

George a ridicat din umeri şi s-a aplecat către masă.

— Chloe şi cu mine avem o legătură specială. Mai precis, suntem aşa de îngrozitori, încât nimeni nu ne suportă. Bennett şi-a dres vocea, iar George a făcut un semn spre el: Cu excepţia lui, desigur, dar şi el e destul de dus cu pluta.

Şi, ca la comandă, una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată şi-a făcut intrarea în bar. Nu era înaltă, dar avea o ţinută aşa de mândră, de parcă ar fi fost cu un cap deasupra celorlalţi. Părul întunecat îi cădea în valuri până la jumătatea spatelui; purta o rochie neagră, strâmtă şi nişte tocuri de mi s-a făcut teamă pentru gleznele ei.

— Vorbind de diavol, a zis Bennett, ridicându-se şi urmărindu-şi cu un zâmbet mândru soţia care se apropia de el.

— Uită-te în altă parte, a şoptit Will când Chloe a ajuns la noi.

Nedumerit, m-am uitat pe rând la băieţi, apoi am ridicat ochii spre Bennett şi Chloe, dar imediat m-am uitat în altă parte. A spune că îmbrăţişarea lor era pasională ar fi o subapreciere grosolană. Din nou am simţit o înţepătură la gândul relaţiei mele eşuate şi la faptul că abia am scos capul din nisip şi am păşit în lume, încercând să o descopăr pe cont propriu.

Will a gemut.

— Luaţi-vă şi voi o cameră, ceva.

Chloe şi-a mai sărutat o dată soţul şi s-a întors către noi.

— Eşti pur şi simplu gelos pentru că logodnica ta stă cu o gaşcă de muieri vorbind despre cărţi în loc să fie aici, sorbindu-te din priviri.

— Dacă pui aşa problema... da, sunt, a admis Will. Dar tu de ce nu eşti cu ele?

Chloe a cerut ceva de băut chelneriţei care trecea printre mese şi s-a aşezat la masa noastră.

— Pentru că asta e singura mea seară liberă din săptămână şi intenţionez să mi-o petrec regulându-mă cu soţul meu. Că tot veni vorba... — aici s-a uitat poruncitor la Bennett — termină-ţi paharul.

Bennett l-a şi ridicat de pe masă.

— Da, să trăiţi.

— Scârbos, a plescăit George.

— George, a zis Chloe, salutându-l cu un zâmbet.

— Stăpână Întunecată, a răspuns el.

— Tu trebuie să fii Niall? zise ea, întorcându-şi atenţia spre mine.

— Da, am răspuns, întinzându-i mâna. Încântat de cunoştinţă.

Chloe mi-a strâns mâna cu fermitate.

— Şi eu. Dar unde-i fata?

— Fata? am întrebat, uitându-mă pe rând la băieţi.

Chloe a zâmbit şi trebuie să recunosc că efectul era năucitor, deşi puţin cam înspăimântător. Îmi puteam lesne imagina ce groază putea băga femeia asta într-un biet suflet dacă îşi punea în cap.

— Presupun că vorbeşte despre Ruby a ta, a zis Max.

— Nu e Ruby a mea, l-am corectat eu.

— Sigur că nu e, a spus Chloe. Aşa zic şi băieţii.

M-am înecat cu o crochetă şi am realizat brusc un lucru: am fost cât pe ce să o sărut la serviciu.

— Corect, aşa aţi decretat voi seara trecută.

— Sigur că da, a continuat George. Tu eşti singurul nedumerit. În preajma ei te transformi într-un robot...

— Ca să fim corecţi, el a avut mereu ceva de robot, m-a înţepat Max.

— Mulţam, frate, am bombănit sarcastic. Curios lucru, se pare că sunt singurul de pe-aici care habar nu are despre chestia asta.

A venit şi băutura lui Chloe, iar ea a ridicat paharul aburit:

— Asta pentru că bărbaţii sunt nişte idioţi, a spus ea apropiindu-şi paharul de buze. Nu mă înţelege greşit, şi femeile pot fi nişte javre şi sunt la fel de capabile ca bărbaţii să dea lucrurile peste cap. Dar din experienţa mea, când chestiile astea merg prost, de obicei purtătorul de penis e cel care le-a încurcat.

Apoi s-a uitat la mine cu siguranţa ei glacială şi a adăugat:

— Fără supărare.

— Bravo, bine zis, a hohotit Max.

Apoi m-au studiat cu toţii pentru câteva clipe, pentru ca în cele din urmă să se întoarcă spre masă, reluând discuţia de acolo de unde o lăsaseră la venirea mea. Toţi în afară de Chloe, care se uita în continuare la mine.

— Nu mi-ai spus de ce tu cu fetele nu veniţi la Catskills weekendul ăsta, a spus Bennett către Max.

— Sara reamenajează tot apartamentul, răspunde Max, trecându-şi palma peste creştet. Vine designerul ei. Cred că se lasă cu pereţi dărâmaţi şi... aoleu...

— Max, mai bine te-ai ocupa tu de chestia asta, l-a avertizat Bennett. Îţi aminteşti când a văruit Chloe apartamentul? Un puşti cu un creion ar fi făcut o treabă mai bună.

— Vezi ce spui, Mills, i-a atras ea atenţia.

— Să nu începi cu asta, Ryan, a răspuns el. Eu eram cu totul în ceaţă. Bucătăria verde? Până şi tu ar trebui să recunoşti că era oribilă.

George deja flutura un deget ameninţător în faţa amândurora.

— Nu, nu, nu. Să nu vă aduceţi preludiul la masa asta.

— Reamenajarea asta cu Sara e foarte..., a continuat Max cu grijă ca nu cumva să îşi critice nevasta. E... e o situaţie foarte fluidă.

— Delicată, a adăugat Will.

Râzând, fratele meu a şoptit:

— O tuşă.

Chelnerul mi-a pus paharul pe masă şi a întrebat dacă mai dorim ceva. Eu le-am luat-o înainte şi am mai comandat unul; la urma urmelor, mai bine să fiu pregătit. Chelnerul ne-a privit pe fiecare pe rând şi după aceea, mulţumit că încheiasem comenzile, s-a întors şi a plecat.

Will s-a aplecat peste masă într-o poziţie ciudată.

— George. De el ce zici? E drăguţ... nu?

— Nu! a şuierat George. Ar fi ca şi cum aş regula o pastramă de vită.

— Dumnezeule, a mormăit Bennett, dându-şi o palmă peste faţă. Nimeni nu a zis nimic de regulat. E doar o petrecere.

— Stai așa, intervine Will, clătinând din cap. George, tu stai deasupra?

Gemând, Max zice:

— Pentru Dumnezeu, William, încetează odată.

Nu mai suportam:

— Ce se întâmplă aici?

George ne-a ignorat pe toți.

— Serios vorbesc, e varză! E așa de cenușiu, încât pariez că are ficatul afectat!

— Să-mi explice cineva și mie ce se petrece aici, am repetat.

— Ăștia doi sunt niște idioți, mi-a explicat Chloe. George trebuie să-și găsească un partener pentru o petrecere RMG, iar Will îi sugerează să-l invite pe chelnerul nostru. Evident, George consideră că nu e un candidat adecvat.

— RMG? am întrebat.

— Ryan Media Group, zice George. Bennett a hotărât să dea o petrecere și iată-mă fără partener. Băieții ăștia încearcă să mă ajute. E jenant pentru toți. Aș prefera să vorbim despre ce ai tu de gând să faci cu Ruby.

— Eu... M-am uitat în jos, în pahar. Chiar nu știu.

Peste masă s-a lăsat tăcerea. În cele din urmă, am recunoscut.

— Mi-a spus că are sentimente pentru mine. De fapt, am spus ridicând privirea, le are de ceva vreme.

— A fost suficient să mă uit o dată la ea și să-mi dau seama, a zis Bennett.

— Idem, a sărit George.

— V-am zis eu, face și Will.

Max s-a alăturat ultimul corului.

— Nu e cazul să mai spun și eu ceva, nu?

— Aproape că ne-am sărutat azi la birou, am izbucnit eu. Dintr-un motiv oarecare, toate capetele s-au întors spre Bennett, care a arătat degetul mijlociu întregii mese. E suficient să spun că lucrurile se mișcă puțin cam prea repede pentru mine. E drept că

lucrăm împreună de câteva luni, dar o cunosc de numai câteva zile.

— Şi ce ai de gând să faci? a întrebat Chloe.

— Păi, eu... Am început eu, iar ea mă fixa cu intensitate. Cum am spus, eu...

— Ţi-a spus că are sentimente pentru tine. Aproape că v-aţi sărutat. Spui că lucrurile se mişcă prea repede, deci presupun că de aceea nu e acum aici, cu tine.

— Da, i-am răspuns.

— Aşadar, ori eşti interesat, ori nu eşti.

— Nu-i chiar aşa de simplu, am zis. Lucrăm împreună.

Chloe a fluturat mâna.

— Asta nu contează. Când toţi s-au holbat la ea, a zis: Ce-i? Nu contează. Evident, nu cunosc toate detaliile, dar din câte am auzit, e o fată frumoasă şi deşteaptă şi la un moment dat sigur o va remarca cineva mult mai deştept decât tine. Nu fi idiot.

Am râs, am sorbit o gură de cocteil.

— Noroc.

— Ca de obicei, Chloe merge direct la ţintă. Fratele meu mi-a pus cu blândeţe mâna pe braţ: Sun-o, vrei? Vezi poate vrea să vină jos cu noi.

Încuviinţând din cap, m-am ridicat şi m-am dus într-o parte mai liniştită a barului şi am format numărul ei de mobil.

Când suna, mi-am dat seama că nu o mai sunasem niciodată până acum.

Că nu făcusem niciun fel de planuri pentru seara asta.

Că poate ea îşi făcuse planuri şi poate Chloe avea dreptate şi cineva mai deştept o remarcase deja.

— Alo?

Am îngheţat, dându-mi seama că nu luasem de fapt în calcul faptul că ea ar putea răspunde. Parcă mă înnodase cineva pe dinăuntru, aşa mă simţeam.

— Alo? Pauză. Domnul Stella?

M-am cutremurat la auzul vocii ei.

— Ruby. Spune-mi Niall, da?

— E-n regulă?

— Nu vrei să cobori să mănânci ceva?

Ea a ezitat puţin, iar mie mi s-a părut că a trecut o eternitate.

— Doar dacă nu ai un... Am făcut o pauză, căutându-mi cuvintele. Cum să zic, un furnizor... de ... plăcere... la tine în cameră.

Dumnezeule mare, ce-am spus?!

— Un furnizor de plăcere? a repetat ea, şi îi puteam simţi râsul reţinut din voce, precum şi o uşoară poticneală datorată alcoolului.

Am gemut încet:

— Vreau să zic... companie. Sau planuri. Ruby, nu vreau să par îndrăzneţ. Nici măcar nu ştiu dacă tu...

Mi-a retezat bâlbâiala cu un râs liniştit.

— E aproape miezul nopţii. Sunt singură, crede-mă. Dar tocmai ce am ieşit din cadă. Am băut un cocteil, două, şi am făcut o comandă la room-service.

Creierul meu s-a blocat pe imaginea lui Ruby în cadă. Goală. Grizată. Udă. Cu pielea caldă, fină. Cu muşchii relaxaţi.

— Înţeleg. Bine, atunci.

Ruby a făcut încă o pauză.

— Presupun că aş putea să...

Dar cuvintele ei păreau îndepărtate.

— Nu, Ruby. Nu vreau să... Voiam să mă asigur că ai mâncat. A fost o zi lungă. Şi noi... Am închis ochii, murmurând: Noi... de fapt eu mă temeam că nu eşti în apele tale.

Îi puteam auzi răsuflarea, precipitată şi gâfâită. Am simţit o împunsătură în piept la gândul că iar era speriată, suferind cumva din cauza mea. Ştiam că aveam capacitatea de a face ceva pentru ea... doar că pur şi simplu nu ştiam cum să încep.

— Sunt bine, crede-mă. Mulţumesc.

Am rămas aşa, câteva secunde bune, fără să scoatem o vorbă.

— Bine. Atunci, noapte bună, Ruby.

— Noapte bună... domnule Stella.

Întorcându-mă la masă, m-am așezat pe scaun și am dus paharul la gură. Mă simțeam mai rău decât înainte; fusesem groaznic la telefon, ceea ce era ceva în condițiile în care eram adesea destul de ciudat și în discuțiile față în față. Când Max mi-a pus întrebarea nerostită dacă vine Ruby — o expresie de așteptare, o sprânceană ridicată întrebător — eu am clătinat din cap. Nu știam dacă trebuia să fiu ușurat sau îngrijorat că nu a coborât. Apoi am optat pentru ușurat, pentru că știam că nu aș fi fost în stare să mă țin departe de ea, dorindu-mi ca mâna ei să se odihnească pe piciorul meu, dorindu-mi să-i întâlnesc privirea și să văd că dorința era încă acolo, și că aș fi fost de tot rahatu' dacă ar fi trebuit să o întreb despre asta.

Pe toți dracii.

Bennett și cu Chloe au plecat, alungați de George care a spus că mai bine își dă foc decât să-i vadă giugiulindu-se în fața lui. Am cerut un gin tonic, apoi altul, contribuind și eu la conversație înainte de a mă pierde de tot în hățișul gândurilor mele încâlcite. Am trecut de la enervare, la calm, la amețit de alcool, pentru ca în cele din urmă să mă conving pe mine însumi că era o idee bună ca la ora unu dimineața să urc la etaj și s-o văd.

— Unde te duci? a întrebat Max. E singura mea noapte pe lună de ieșit. S-o crezi tu că te las s-o ștergi așa repede.

— Mâine am toată ziua întâlniri, frate. Îmi pare rău.

Le-am ignorat miorlăiturile și am urcat în lift, am coborât la etajul zece și m-am oprit la ușa camerei ei.

Mâinile mele au aterizat greu pe lemn; Isuse, până și ciocănitu-rile duhneau a alcool.

După câteva secunde încordate, Ruby a apărut în fața mea într-o costumație sumară de noapte, roz, din mătase, compusă dintr-o bluziță cu bretele și un șort asortat care abia dacă-i acoperea...

Dumnezeule.

A crăpat puțin ușa.

— Toate bune, domnule Stella?

Mi-am dres vocea o dată, apoi încă o dată.

— Drace. Mereu dormi în chestia asta?

— Da..., a răspuns ea, şi îi puteam auzi zâmbetul când a adăugat: Doar dacă nu am un furnizor de plăcere în preajmă.

În sfârşit am izbutit să-mi iau ochii de la sânii ei, goi pe sub cămăşuţă.

— Îţi place să mă tachinezi.

A strecurat limba printre buze, umezindu-le.

— Mda.

Stăteam acolo în prag uitându-mă la ea cum s-ar uita un bărbat care n-a mâncat, n-a dormit şi nu s-a masturbat de zile întregi cu gândul la o femeie pe care o dorea.

— Vrei să intri? a întrebat ea. Dar te avertizez. Am băut câteva cocteiluri. Dar mai am câteva sticluţe în minibar, asta dacă îţi place Midori sau Jägermeister.

— Nu ar trebui să te ating, am izbucnit eu şi imediat am închis ochii, strângând din pleoape. Îmi cer scuze. Şi eu am băut şi... Am deschis ochii şi am privit-o direct. Zâmbea, părând... uşurată. Nu ştiu de ce sunt aici. Nu m-am putut împiedica să mă gândesc non-stop la ce s-a întâmplat azi şi la cât de mult îmi doream să te văd. Dar chiar nu ar trebui să te ating, Ruby.

Îi puteam vedea vena pulsând pe gât. Eram sigur că tremura.

— Nu ar trebui? a întrebat ea. Sau nu vrei?

Fără să-i răspund şi fără să mă gândesc ce fac am păşit înainte, intrând în camera ei. Ea a făcut un pas în spate, lăsând uşa să se închidă după mine. Pocnitura s-a reverberat în liniştea hotelului.

— E adevărat ce ai spus mai devreme? Te-ai gândit la asta? Cu mine?

Ea s-a îmbujorat de la obraji până pe gât, dar a reuşit să pară curajoasă când a răspuns:

— Da.

Ea s-a oprit, nu a mai făcut paşi înapoi, eu am înaintat până când am ajuns la un centimetru distanţă de ea. Îi puteam simţi respiraţia

pe gât. Puteam adulmeca dulceața sucului de portocale și mirosul ascuțit de votcă de pe buzele ei.

E o prostie, Niall. Ieși naibii din camera asta.

— La ce te gândești? am întrebat-o.

— Că ești în camera mea de hotel. Și a zâmbit, uitându-se la buzele mele: Ca furnizor de plăcere.

Râzând puțin, mi-am trecut mâna peste față, recunoscând: În aceste ultime zile... Și eu m-am gândit la tine. Mi-ai piratat creierul.

— Și e ceva rău?

Am privit în jos la ea. Părea deopotrivă nervoasă și încrezătoare; eram în camera ei; își recâștigase măcar un strop din forța caracteristică.

— Nu, nu e rău. Pur și simplu nu sunt sigur că știu ce să fac cu tine. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce spusesem asta, dar ea nu părea câtuși de puțin tulburată.

— O să încercăm să aflăm împreună.

Întâlnindu-i privirea, am întrebat-o:

— Da?

Ruby a încuviințat din cap, s-a apropiat și mi-a pus o mână pe piept:

— Te înțeleg. Și cred că și tu mă înțelegi pe mine.

Am înghițit în sec, rămas fără cuvinte.

— Eu îți voi spune ce îmi place, a șoptit ea. Iar tu îmi vei spune ce ai nevoie.

Și-a plimbat mâna pe pieptul meu, peste abdomen, și apoi, chiar înainte de a ajunge la curea, a luat-o.

Ar trebui să plec. Ar trebui să mă duc în camera mea ca să putem dormi amândoi.

Privind în sus, la mine, m-a întrebat:

— Ce anume îți trebuie?

— Asta, am răspuns. Siguranța ciudată pe care o simt când sunt aproape de tine. Felul în care mă privești.

Ochii ei mari i-au căutat pe ai mei.

— O mulțime de femei te privesc așa.

— Nu, te înșeli. Poate se uită la mine așa cum se uită bărbații la tine — e clar că te doresc și se gândesc la tine într-un mod sexual —, dar nu în felul în care mă privești tu, când simți că poți vedea pe sub pielea mea. Am adăugat după o pauză: În plus, nu am fost niciodată genul care să vrea „o mulțime de femei".

Avea un zâmbet așa de radios, încât am uitat tot ce aș mai fi vrut să-i spun.

Inima îmi bătea atât de tare în piept, încât simțeam că mă clatin. Probabil că și alcoolul avea contribuția lui, și cu toate astea, îmi doream ca acest sentiment să nu se termine niciodată. Nu mai trăisem niciodată un fior atât de năvalnic. Era așa de aproape și mirosea a apă de trandafiri și o indescriptibilă mireasmă de femeie. S-ar fi potrivit atât de bine ghemuită la pieptul meu, sub bărbie. Sau călărindu-mă cu picioarele încolăcite după șoldurile mele și pieptul lucind de sudoare.

— Ruby, ce facem noi aici?

Și-a dat părul după ureche, râzând încetișor.

— Tu ești cel care a venit în camera mea. Cred că suntem amândoi puțin grizați. Tu să-mi spui!

— Mie... mie mi-ar plăcea să cercetez posibilitatea asta.

Zâmbetul ei s-a preschimbat în ceva mai grav.

— Și mie.

— Dar poate noaptea asta nu e cea mai potrivită. Nu ar trebui să te ating. Poate dacă o repet de o sută de ori, o să ajung să și cred. Am băut amândoi. Aș vrea să fiu cu mintea limpede dacă...

Ea a închis ochii, cu o expresie evidentă de dezamăgire. Apoi a apărut o transformare. Ruby a deschis ochii, m-a privit, și într-o clipă s-a preschimbat dintr-o persoană reținută, într-o ștrengăriță obraznică. S-a răsucit, a făcut câțiva pași în încăpere, a cules un slip de pe pat.

— Dar dacă ar fi să mă atingi, cum ai vrea să o faci? m-a întrebat împăturind slipul și punându-l într-un sertar deschis din fața ei.

Nu era cazul să mă gândesc prea mult, căci răspunsul a ieşit ca o salvă de tun de pe buzele mele:

— Cu disperare. Am făcut un pas spre ea.

— Dur?

— Eu... nu, m-am bâiguit. Nu aş îndrăzni niciodată...

Pe pat zăcea încă un articol vestimentar — o cămaşă, cred —, iar ea a luat-o, i-a cercetat tivul, a împăturit-o şi a băgat-o şi pe aceea în sertar.

— Îmi place să mi te imaginez atingându-mă dur, m-a întrerupt ea, liniştindu-mă cu un zâmbet. Mâinile tale mari, blânde, tremurând arse de dorinţa de a mă atinge... Ai fi atât de nerăbdător.

— Aş fi, am recunoscut; dar apoi ea m-a privit, cerându-mi mai mult, aşa că am şoptit: Sunt. Abia mai izbuteam să respir. Mâinile îmi atârnau de-o parte şi de alta, tremurând: Încerc să fiu grijuliu, dar degeaba, e zadarnic.

Ea a împins sertarul cu şoldul, închizându-l, apoi a făcut un pas către mine.

— Mi-ai smulge hainele înainte de a apuca să ajungem la pat, a încuviinţat ea, continuându-şi jocul. A ridicat o mână şi a strecurat un deget pe sub breteluţa cămăşuţei, aşteptându-se să o opresc.

Dar nu am fost în stare.

Aşa că mâinile ei au alunecat pe sâni, mai jos, până la tivul bluziţei, a început s-o ridice, a tras-o peste cap... şi gata.

Mie mi-a stat inima, apoi a pornit din nou, dar de zece ori mai mare, de zece ori mai repede.

Ruby a aruncat bucăţica de mătase la podea, fără să-şi ia ochii de la mine.

Sânii ei goi erau în faţa mea cu rotunjimea lor îmbătătoare, mici, sfârcuri roz şi o piele perfectă, sidefie. Eu înghiţeam în sec, luptându-mă cu ritmul sălbatic al pulsului meu, voiam să o ating, să o sărut, să o călăresc, să mă mişc înăuntrul ei.

A făcut un pas în spate, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre pat.

— Ruby. Nu aveam ce să-i spun. Simpla rostire a numelui ei era un gest instinctiv. Aproape o rugăminte.

— Mi-ai atinge sânii ca şi cum i-ai cunoaşte. S-a întors din nou cu faţa spre mine, trecându-şi mâinile peste rotunjimile lor, strângându-i laolaltă, ciupind tare sfârcurile rozalii. I-ai suge. Ca şi cum ai fi lacom.

Isuse.

— Sunt lacom.

— Îţi plac sânii mei. Eşti ameţit de ei uneori.

Mai că m-am înecat. În viaţa mea nu am jucat un aşa joc.

— Da.

— Te freci tot de ei.

Simţeam cum mi se încinge pielea, trupul meu a început să pulseze între picioare la auzul sugestiei ei.

— Eu...?

— Penisul tău.

Salivam abundent şi mă holbam la buzele ei, imaginându-mi-o sărutându-mă acolo.

— Dar în clipa asta mă vrei goală. Era o întrebare împachetată cu nevinovăţie în încredere.

Şi-a strecurat degetele mari în pantalonaşi, provocându-mă să o opresc.

A fost cât pe ce să-mi bag pumnu-n gură ca să mă abţin să nu gem tare. Băutura m-a făcut însă curajos.

— Da, vreau.

Pantalonaşii scurţi au alunecat în jos, pe şoldurile care se unduiau seducător pentru mine. Nu purta lenjerie intimă pe dedesubt, iar goliciunea ei era fină, moale. Nu am văzut în viaţa mea ceva mai frumos.

— Îţi place să mă priveşti, a spus ea, dar asta nu mai era o întrebare. Fără doar şi poate, expresia mea era mai mult decât grăitoare.

Ce mi-ar plăcea să mă urc pe ea, să fiu lacom şi să má îmbăt cu trupul ei, aşa cum zicea adineauri.

Ce mi-ar plăcea să fac un gest nevinovat, să ating netezimea dintre picioarele ei cu vârful degetelor.

Înghiţind în sec, i-am spus:

— Eşti singurul lucru pe care vreau să-l privesc, draga mea.

Ruby s-a aşezat pe pat, s-a tras spre mijlocul saltelei, s-a întins pe spate şi şi-a desfăcut picioarele.

— Atunci... priveşte.

Mă uitam năucit, fără ruşine, între picioarele ei desfăcute. Sângele îmi pulsa în urechi şi m-am sprijinit de dulap.

— Dumnezeule mare.

A început să se mângâie pe picioare, de la genunchi spre coapse. Apoi, sub ochii mei, şi-a trecut degetele unei mâini peste pielea umedă a sexului ei.

— Îţi place şi să mă guşti, a şoptit ea.

Nu puteam decât să înghit în sec şi să dau din cap. *Nu există nimic în lumea asta care să-mi facă o plăcere mai mare.*

— Dar îţi place să mă tachinezi.

Simţind îmbufnarea din vocea ei, i-am căutat faţa din priviri. M-am încruntat.

— Da?

— Da, a susurat ea. E oribil. Mă faci să te implor să-ţi lipeşti buzele de clitorisul meu.

Clitorisul... ei? Mi-am trecut palma peste faţă, ameţit. Toate astea — totul — începeau să scape de sub orice control.

— Ce... adică... cum trebuie să fac asta?

Ridicând uşor un umăr, ea a răspuns:

— Îmi săruţi coapsele, apoi labiile, uite, exact aici. Şi a desenat cu degetele un cerc între picioare. Şi mă lingi unde sunt umedă. Şi-a strecurat indexul în interior şi l-a scos umed: Vezi unde sunt umedă?

Am fost cât pe ce să mă prăvălesc în pat. Vocea mea abia se auzea:

— Da, văd.

— Dar aşa mă tachinezi tu. Nu mă lingi niciodată aici. Şi-a mutat degetele mai sus, desenând un cerc în jurul clitorisului o singură dată. Cel puţin nu până când sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Am mai făcut un pas spre pat.

— Mi se pare cam incorect din partea mea.

Ruby a chicotit, zâmbindu-mi.

— Este, nu-i aşa?

Sângele îmi curgea năvalnic prin vene; am început să simt ce putere aveam asupra corpului ei. Doar uitându-mă la ea. Era imposibil să ignor felul în care reacţiona la asta.

— Dar asta numai pentru că îmi place cum te îmbujorezi când începi să ai nevoie de asta, draga mea.

Buzele ei s-au depărtat şi a gâfâit scurt.

— Dar chiar am nevoie.

— Nu... încă doar o vrei, am corectat-o. Aş prefera în schimb gustul coapselor tale.

Şi-a săltat şoldurile de pe pat, degetele ei plimbându-se supuse peste coapse.

— Sânii tăi sunt perfecţi.

Ea a gemut, închizând ochii.

— Când te sărut aici, mâna mea se odihneşte mereu pe sânii tăi.

— Aşa e, a încuviinţat ea, ducând o mână spre piept şi cuprinzând un sân în căuşul palmei. Îmi place. Dar tachinarea asta a ta mă înnebuneşte. Te rog, lasă-mă să te simt.

— Doar un sărut fugar, draga mea.

Cu un geamăt de uşurare, Ruby a început din nou să-şi gâdile clitorisul, gâfâind.

— Lasă-mă să-mi strecor limba în tine.

A deschis ochii mari şi m-a privit fix, în timp ce şi-a vârât degetul înăuntru. L-am privit dispărând, i-am urmărit dansul afară-înăuntru, apoi mi-am mutat ochii la faţa ei. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Eu eram absorbit cu totul de acest joc, îmbătat de imaginea ei. Nu eram eu însumi. Nu mai eram omul pe care-l știam. Ea m-a făcut așa.

— Îmi place gustul tău?

Cu un efort vizibil, ea a răspuns:

— Știi bine că da.

— Mă face sălbatic, nu? Mă face...

— Erect, a continuat ea în locul meu.

Am râs, înaintând până când am atins marginea patului cu genunchii, fiind acum la nici jumătate de metru de ea. Aplecându-mă, am dus mâinile deasupra șoldurilor ei, având mare grijă să nu o ating.

— Sunt deja dureros de erect, draga mea. Voiam să spun că mă face posesiv. Mă face să vreau să mă bat cu toți bărbații care te-au gustat vreodată.

Ea a gâfâit scurt.

— Ești erect?

— Uită-te singură.

Și-a îndreptat privirea asupra prohabului meu, văzând ciomagul care umfla pantalonul.

— Lasă-mă să văd, zise ea, lingându-și buzele.

— Nu în noaptea asta, am șoptit.

Am scuturat din cap, dar mi-am plimbat mâna peste prohab, permițându-i să-mi vadă forma.

Dumnezeule. Ce se întâmplă? Ce fac aici?

Ea a început să se ridice, cu o expresie tot mai îngrozită.

— Pentru că nu aș fi în stare să mă opresc, m-am grăbit să o asigur. Abia rezist, Ruby, te rog nu te opri, fă în continuare ce făceai.

— Dar e în regulă? a întrebat. S-a îmbujorat, căci aburii alcoolului au început să se risipească.

Am încuviințat, nedorind să rupă această vrajă.

— E mai mult decât în regulă. E un adevărat vis.

— Vreau să te ating, a șoptit ea, abia auzit.

— Nu poți.

Ochii ei mi-au căutat privirea.

— Niciodată?

— Şşş, am şoptit, aplecându-mă din nou asupra ei: Te sărut între picioare; cum te poţi gândi la altceva acum?

Ochi în ochi, ea a început să se mângâie din nou, încet, ca şi cum ar fi aşteptat să îi spun eu ce anume să facă.

— Aşa. Lasă-mă să te sug, da... chiar aici. Vreau să te aud cum juisezi.

Ruby s-a arcuit în pat, degetele ei mişcându-se în cercuri tot mai înguste.

— Eu... eu...

— Aşa de repede? am şoptit, luptându-mă cu nevoia imperioasă de a mă apleca şi a-i linge pielea de pe scobitura gâtului, care începuse să se umple de broboane de sudoare.

— Sunt nebună după tine, a şuierat ea.

— Ai un gust atât de bun, am şoptit. Simţurile mele sunt pline de tine.

Imaginea ei era ireală, de departe cea mai erotică imagine din viaţa mea. Coapsele ei fine şi tonificate se depărtau dinaintea mea. Nu trebuia decât să mă aplec şi să-mi lipesc buzele de ea pentru a transforma jocul nostru în realitate. Mi-am apăsat palma de pantaloni şi am gemut.

Ea a făcut ochii mari, a întredeschis gura, dând glas unei plăceri disperate.

În secunda aceea am ştiut că nu îmi voi putea scoate niciodată din cap sunetul orgasmului ei, gâfâielile aspre, precipitate, ţipătul ascuţit.

I s-a înroşit tot pieptul, sfârcurile i s-au întărit în timp ce le ciupea încetişor, zâmbindu-mi. Eram invidios pe degetele ei, care alunecau printre atâtea voluptăţi catifelate.

— Lasă-mă să te ating, a şoptit. Te rog.

— Dar mă atingi, i-am spus, aplecându-mă din nou spre ea. Mâna ta mă dezmiardă.

Un zâmbet ghiduş a înflorit pe buzele ei.

— Mâna mea? pare un gest destul de jalnic de reciprocitate.

— Asta e, am ridicat eu din umeri. Dar asta numai pentru că acum gura ta nu se mai satură de buzele mele.

În clipa aceea a înțeles.

— Aha.

— Îți place să te guști de pe limba mea.

În ochi i s-au aprins flăcări, printre buzele întredeschise a ieșit un șuierat.

— Îmi place.

— Iar mie îmi place să te satisfac, i-am spus, iar ea a încuviințat. Apoi, îți place greutatea mea în mâinile tale.

Gâtul lui Ruby se mișca cu frenezia pulsului ei.

— Îmi place, a spus ea, cu un șuierat sălbatic. Ți-aș putea săruta zile întregi gura asta lacomă.

— Dar faci asta câteodată.

— Doamne, de ce nu ești în mine?

Am zâmbit la auzul acestei șoapte dulci.

— Pentru că nu am făcut încă dragoste, draga mea.

A făcut ochii mari, ca și cum și-ar fi dat brusc seama de jocul nostru ciudat, ireal.

— Nu?

Am clătinat din cap.

— Așteptăm.

Ea a râs, iar sunetul acesta a fost atât de dulce, încât aproape puteam simți gustul ecoului de pe buzele ei.

— Dar putem face orice altceva?

Am încuviințat.

— Aproape.

Cu ochii încă mari, încă flămânzi, a întrebat.

— Dar ce așteptăm?

— Să fiu sigur.

Într-un sfârșit, am ridicat degetul mare și l-am plimbat încet pe pielea de la baza șoldului ei.

— Sigur de mine? a şoptit.

M-am uitat îndelung la buzele ei dulci, pline, la cuta de îngrijorare dintre sprâncenele ei, apoi i-am spus:

— Sigur de mine. Sigur de toată povestea asta înainte de a fi prea târziu. Eu nu iau în glumă nimic din ceea ce se întâmplă aici.

— Ştiu, a şoptit ea. Pot aştepta.

Lucrurile au fost lămurite. Şi, în mod straniu, asta s-a întâmplat după cea mai erotică viziune din viaţa mea. Mă simţeam nesigur, de parcă ultimele douăzeci de minute din viaţa mea au fost un vis.

Ar fi putut fi ciudat: eram colegi de muncă şi până acum o săptămână nici măcar nu o cunoşteam. Acum, era goală în faţa mea şi tocmai s-a masturbat în timp ce îi vorbeam, îndrumând-o. Ar fi putut fi cel mai înspăimântător moment din viaţa mea. Dar cu ajutorul alcoolului şi al plăcerii care i-a desferecat trupul, nu a fost.

Am devenit suficient de curajos încât să-mi pun palma pe şoldul ei, cuprinzându-l.

Ea s-a întins, mi-a acoperit mâna cu palmele ei.

— Şi cum dormim împreună după ce am făcut asta?

— Cu mine ghemuit în spatele tău, i-am spus, apoi am înghiţit în sec. Te potriveşti perfect în scobitura corpului meu.

— Dar n-ai să mă trezeşti niciodată pentru sex.

— Am să te trezesc ca să te ating, căci nu mă mai satur de tine, dar nu, încă nu pentru sex.

Oare a înţeles? Sau i se părea ciudat că în aceste vremuri ideea de sex reprezenta efectiv ceva, pentru cineva? Însemna ceva?

Ea a închis ochii, ducându-şi palma la piept, să-şi potolească inima nărăvaşă.

— Îţi poţi da seama cât de mult îmi doresc să te simt?

— Ştiu, i-am răspuns încet.

— Sper că într-o bună zi ai să mă săruţi.

Am înghiţit în sec, căci realitatea începuse să se insinueze între noi.

— Şi eu.

— Mă săruți de fiecare dată când pleci? a întrebat ea, întorcându-se la jocul nostru. Ochii ei, atât de mari și vulnerabili, mă avertizau să fiu atent. Îmi spuneau că e posibil ca Ruby însăși să nu-și dea seama cât de grijuliu trebuia să fiu cu inima ei.

— Întotdeauna.

Dar nu în noaptea asta. Nu puteam, cel puțin nu pe gură. În loc de asta, m-am aplecat și am sărutat-o o singură dată chiar lângă mâna mea, pe pielea fină a buricului. Și-a trecut ușor mâinile prin părul meu, iar eu am simțit cum mă inundă un val de fierbințeală.

Când m-am ridicat, s-a ridicat și Ruby. M-a privit luându-mi haina, dar nu s-a deranjat să își ia hainele.

— O să fie ciudat mâine. A întrebat încetișor, cu ochii acum limpezi: Am stricat deja totul?

Abia dacă m-am stăpânit să nu mă întorc la ea și s-o sărut la nesfârșit ca s-o liniștesc. Dar nu știam încă de ce anume aveam nevoie ca să fac acest ultim pas.

— Din contra.

Ea a zâmbit puțin, dar am bănuit că își dorea ceea ce îmi doream și eu, adică să rămân cu ea noaptea aceea. Chiar și fără să o ating, tot era mai bine să fiu alături de ea decât alături de oricine altcineva.

— Noapte bună, Ruby, draga mea.

— Noapte bună, domnule Stella.

Numele ei era o mantră constantă care îmi bântuia gândurile, dar pe ea nu am auzit-o nici măcar o dată spunându-mi Niall.

Capitolul șapte
Ruby

Am deschis ochii în razele luminoase ale soarelui care-mi scăldau fereastra; alarma de pe telefonul mobil a sunat deşteptarea şi, în secunda doi, m-a izbit rău de tot un duş îngheţat: *Dumnezeule mare, ce-am făcut?*

Da, ştiţi voi, o dimineaţă obişnuită după o noapte în care, beată fiind, m-am masturbat în faţa lui Niall Stella.

M-am prăbuşit cu faţa-n pernă şi am gemut.

Pe măsură ce amănuntele mi-au revenit în gând — şi credeţi-mă, au revenit — nu am mai fost aşa jenată, căci mi-am amintit de el-a-spus-ea-a-spus. Mi-am amintit cât de excitat era, cât de fără suflare. Mi-am amintit cum s-a uitat cu atâta intensitate la mâna mea între picioarele mele, fără să se simtă deloc ruşinat să privească pur şi simplu. Văzându-l acolo, flămând în felul lui, total deschis în dorinţa lui... am acţionat ca o femeie posedată.

Dar teama mea era că, după ce va analiza vreme de câteva ceasuri ceea ce am făcut, va fi îngrozit. Dacă numai sugestia unui sărut ieri, la birou, l-a făcut atât de ţâfnos şi tăcut, s-ar putea ca ceea ce s-a

întâmplat noaptea trecută să-l facă să se târască în carapacea lui și să nu mai iasă niciodată.

De câte ori am avut fantezii că între noi se întâmplă ceva? De nenumărate ori. Și în fiecare fantezie am fost suficient de curajoasă încât să îi spun exact ce vreau, iar faptul că știa că pot fi un refugiu pentru el îi descătușa barierele lăuntrice.

Așa că îi înțelegeam rezerva și l-aș fi lăsat să și-o lămurească singur cât timp ar fi avut nevoie.

Apoi, noaptea trecută, pe neașteptate, m-am trezit cu el chiar acolo. Și eu am amuțit pentru prima dată, nu am mai îndrugat tot felul de prostii.

Arăta fabulos, cu pleoapele grele și obrajii aprinși de alcool; personajul la patru ace și scos din cutie atârna acum de un fir de păr. Era îngrijorat că a fost prea îndrăzneț sau că a profitat cumva de mine, dar se înșela.

Voiam să văd și ultimul fir desfăcându-se. Să-l văd pe el eliberat. Îmi doream asta atât de mult, încât abia dacă mai puteam respira. Îmi ardea pielea, eram așa de aprinsă, încât la cea mai mică atingere m-aș fi preschimbat în cenușă. Chiar dacă și-a închipuit că era în beneficiul lui să păstreze distanța pentru că băusem amândoi și voia să fie pe deplin stăpân pe simțurile lui dacă va fi să mergem mai departe, cumva comportamentul lui a fost exact ceea ce am avut și eu nevoie.

Pun pariu că el își imagina că intimitatea se dezvoltă în etape prestabilite: admirat, flirtat, consens asupra sentimentelor — dar fără prea multă vorbărie — permisiune de atingere, mâini pe sub tricou, mâini în pantaloni, Te Iubesc și, în sfârșit, sex. Mă întrebam dacă, în mintea lui, ceea ce am făcut noi aseară — sau n-am făcut — îi mai îngăduia o anumită distanțare emoțională.

Cum ar putea să nu priceapă că a fost mai intim decât orice partidă de sex pe care am avut-o vreodată?

Cum aș putea să îi arăt asta?

Știam că trebuia să mă ridic și să plec, dar nu eram gata încă. Aveam noduri în stomac, iar mușchii îmi tremurau din cauza

impulsurilor nervoase prea puternice pentru pielea mea. Îmi lipseau prietenele mele, mi-era dor să vorbesc cu cineva. Mi-era dor să-mi târşâi picioarele prin livingul nostru într-o dimineaţă de duminică şi să beau cafeaua cu fetele, aplecate asupra ceştilor aburinde şi sporovăind despre viaţa noastră, şi şcoală, şi muncă, şi bărbaţi.

Adunând aşternuturile în jurul meu, m-am rostogolit pe spate şi m-am întins după telefon. Eram la o diferenţă de trei ore faţă de California, dar am considerat că era preferabil diferenţei de fus orar din Marea Britanie, unde lumea se ducea la culcare exact acum, când mă trezeam eu. Am stat trează nenumărate nopţi ascultând poveştile Lolei şi ale lui London, acum era rândul lor să facă acelaşi lucru pentru mine. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva.

Fără să mă gândesc prea mult, am trimit un mesaj unui grup. Ştiam că existau slabe şanse ca Lola să răspundă. Benzile ei desenate explodaseră şi îşi petrecea nopţile muncind până târziu. Era o fată raţională, hotărâtă să reuşească încă din fragedă pruncie şi probabil îşi setase telefonul pe „nu deranjaţi" cu ore în urmă. Mia şi Ansel rar răspundeau la telefon după apus, iar Harlow, cel mai probabil, era pe Vancouver Island cu proaspătul ei soţ, Finn.

Toată speranţa mi-era la London, cea mai bună prietenă a mea.

E careva trează? Am nevoie de ajutor ☹

Telefonul meu a bâzâit aproape instantaneu. Ai telefon, aşa că ar trebui să ştii cât e ceasul, a venit răspunsul lui London.

Ştiu şi îmi pare rău. Dar... s-a întâmplat ceva. Mi-am ţinut răsuflarea şi am apăsat trimite.

Ceva sau „ceva"?

Nu sunt sigură care „ceva" ar trebui să folosesc??

A început să bâzâie tonul de apel şi am răspuns înainte ca primul ton să apuce să se încheie.

— Presupun că e ceva legat de Niall Stella.

Am mormăit.

— Evident.

— Așa că, atunci când spun *ceva*, a început London, care părea obosită și amețită. Lucra ca barman și mă întrebam la ce oră o fi terminat munca în dimineața asta. Și-a dres vocea și, dacă nu aș fi fost atât de recunoscătoare să-i aud vocea, aș fi simțit o mică urmă de vinovăție că am trezit-o. Ea a continuat: Vreau să zic, ceva de genu' ați băut o cafea împreună? Sau *ceva* de genu' ți-a văzut vaginul?

M-am rostogolit pe spate, privind fix în tavan.

— Ăăă, am început. Era teribil de jenant. O fi simțit în vocea mea ceva? Era ceva în felul în care vorbeam și care urla *M-am despuiat în fața lui astă-noapte, dar da, cel mai mult s-a holbat în vaginul meu.*

— Dumnezeule, parșivă mică ce ești! Te-ai culcat cu el?

Mi-am dus mâna la frunte.

— Nu tocmai, i-am răspuns cu sinceritate.

— Nu tocmai? Ruby, scumpete, știi că te iubesc, dar toată săptămâna m-am culcat târziu din cauza serviciului. Am nevoie de somn, nu de teste spinoase.

— Bine, am început, încercând să rezum cât mai bine ceea ce s-a petrecut: Imaginează-ți că faci sex la telefon, dar față către față.

O puteam auzi foindu-se în fundal, sunetul lui London făcându-se confortabilă sau sufocându-se cu propria-i pernă. Pe bune, putea fi oricare variantă.

— Ai trecut de la „habar nu are că exist" la a vă masturba unul în fața celuilalt în nici o săptămână?

— Păi, dacă e să fim tehnic corecte, numai eu m-am masturbat, i-am spus, imaginându-mi ce mutră trebuie să fi făcut. Și din clipa asta nu vreau să mai aud niciodată, dar niciodată, cuvântul masturbat.

Foșnetul s-a oprit.

— Stai, stai, stai așa. Ruby Miller, vrei să spui că ai pus în scenă un mic spectacol pentru băiatul viselor tale?

— Cred că da, nu? Adică, evident.

— De câtă vreme vorbești numai despre el? De cinci luni, nu? Presupun că ești în al nouălea cer cu masturbarea asta.

— London, ai încălcat promisiunea.

— Am spus „masturbare", care e un cuvânt diferit. Şi de ce mă suni pe mine la 4:30 dimineaţa? Vrei să te felicit de la mare distanţă sau vrei să te aud cum te stingi de spaimă?

— Amândouă? am gemut. Nici eu nu ştiam cum mă simţeam, cum aş fi putut aştepta ca altcineva să îşi dea seama şi să mă ajute? Am continuat: Nu îmi pare rău, dar nu ştiu cum stăm în clipa asta. Nu suntem împreună, suntem colegi. Nici măcar nu sunt sigură că suntem prieteni. În plus, el era beat, eu eram aproape beată, iar în dimineaţa asta mi se pare că îl aud prin perete cum se îngrozeşte.

— Se îngrozeşte adică regretă? a întrebat ea. O puteam auzi cum se ridică.

— Nu ştiu ce să zic, am răspuns eu muşcându-mi buza. Sper că nu.

— Dar îi place şi lui de tine, nu?

— Da, cred. Da. Cât de mult e el în stare să se mişte aşa de repede. A trecut printr-un divorţ urât şi a rămas cam...

— Ruby, îmi dau seama că aşa ai crezut tu de cuviinţă să ieşi cumva în evidenţă, dar serios, ce sperai să se întâmple?

— Păi..., am început eu, sinceră să fiu, cred că în clipa aia nu speram nimic, nici măcar nu gândeam.

Am oftat. Speram că el îşi va da seama că mă iubea nebuneşte şi că mă va lua pe sus? Că va recunoaşte că m-a căutat toată viaţa şi eu eram acolo, în faţa lui, dornică să-i fac pe plac? Hm, probabil că nu.

— Nu sunt sigură, am răspuns. Poate că acesta va fi un prim pas?

London a căscat şi am auzit foşnetul aşternuturilor rearanjate, în timp ce se instala din nou în pat.

— E un prim pas dat naibii, dar măcar fă-l să funcţioneze. Du-te azi la birou şi înfruntă-l ca o femeie care se masturbează — scuze, scuze — în faţa iubirii vieţii ei şi nu regretă nimic. Ştii că nu am prea multă încredere în bărbaţi, dar dacă e jumătate din bărbatul pe care-l descrii — altminteri, pe bune, de ce te-ai mai fi amorezat de el? — va fi suficient de isteţ ca să marşeze. Baftă, Ruby.

* * *

Transformarea serii trecute într-un prim pas s-a dovedit a fi ceva mai dificil decât am crezut. Se părea că Niall Stella avea de gând să păstreze relaţia noastră în cadre excesive, frustrant de normale. Când am ajuns, el era deja acolo şi îşi punea laptopul în geantă pentru o întrunire, cu capul plecat şi telefonul lipit de ureche. M-a salutat cu un mic semn din cap, un zâmbet, şi apoi a trecut pe lângă mine şi a ieşit pe hol ca să-şi continue discuţia.

În cele câteva secunde cât am ocolit biroul lui şi am ajuns la al meu am găsit cel puţin douăsprezece traduceri diferite ale zâmbetului şi semi-evitării, una mai nebunească decât cealaltă.

Una era să disec tot ceea ce zicea la şedinţele cu colegii, când nu exista nicio şansă să aibă ceva de-a face cu mine, dar acum? Nicio şansă, de asemenea, ca el să nu se gândească la noaptea trecută. Astăzi totul avea un sens ascuns.

Îl auzeam vorbind dincolo de uşa biroului. Numai accentul lui elegant împiedica vorbele să nu se rostogolească aspru, strident.

— Înainte de data pe care mi-o comunici acum, termenul-limită pe care l-am primit pentru încheierea lucrărilor era de şase luni. Alternativa este inacceptabilă.

Am ciulit urechile: nu-l mai auzisem niciodată atât de nervos.

A tăcut, probabil îşi asculta interlocutorul, iar eu am avut senzaţia stranie că mă priveşte. Mi-am scos fularul şi haina, şi le-am agăţat în cuierul de lângă uşă. Atenţia lui îmi străpungea pielea şi am scuturat din cap, având grijă ca părul să îmi ascundă obrajii fierbinţi, care începuseră să se înroşească.

— Tony, eu nu conduc proiectul Diamond Square pentru că sunt un executant supus. Îl conduc pentru că ştiu al naibii de bine despre ce e vorba. Spune-le asta sau nu, mai bine lasă-mă pe mine. Le bag eu minţile în cap fără probleme, a spus el, apoi a oftat exasperat.

Tony. *Scârbos.*

Mi-am luat agenda şi m-am întors să-l întâmpin.

— Toate bune?

El a încuviințat din cap, dar și-a vârât telefonul în buzunar, fără să se ostenească să îmi spună ceva despre ce vorbise.

— În afară de o întrunire în dimineața asta cu câțiva ingineri de la MTA, aș vrea să vizitez câteva stații, să văd cu ochii mei câteva dintre amplasamentele propuse pentru diguri. Și mi-a întors încă un zâmbet politicos.

Niall s-a întors la carapacea lui.

Arătând spre scări, a întrebat:

— Vrei să mă însoțești?

* * *

Stația South Ferry era una dintre cel mai greu lovite de uraganul Sandy. Cu o intrare la nivelul străzii la numai treizeci de metri sub nivelul mării, tunelul a fost inundat în câteva minute. Apa sărată de mare a făcut prăpăd, distrugând cabluri și echipamente și umplând tunelurile cu suficientă apă încât muncitorii să fie nevoiți să înoate. De aceea ne aflam aici, ca s-o luăm înaintea naturii și să gândim un sistem care să prevină asemenea pagube catastrofale.

Mașinile goneau în jurul nostru, iar eu mă țineam după Niall, îndreptându-ne spre recent redeschisa stație, cu ochii lipiți de umerii lui largi în timp ce cobora treptele în fața mea. Astăzi își luase masca de Treburi Serioase. În taxiul care ne-a dus până la stație a menținut un nivel conversațional minimal și o expresie neutră. Purta un costum închis la culoare și un pardesiu și mai întunecat; fularul maro din cașmir aluneca mereu dintre reverele pardesiului, atârnându-i în spate, peste umăr. Niall Stella chiar știa să pășească hotărât.

Acolo ne aștepta un grup de ingineri, iar Niall a făcut prezentările zăbovind îndeajuns cât să audă numele fiecărei persoane și ascultând atent în timp ce ei ne conduceau de la un capăt la altul al tunelului. Era amețitor să-l văd așa — atât de bine informat și complet în elementul lui — și, în același timp, să-mi amintesc cum arăta astă-noapte. În șase luni am adunat un întreg catalog cu amintiri

cu Niall Stella, dar cele câteva amintiri neînregistrate pe care le-am adunat de când am venit la New York le eclipsau pe toate.

Niall m-a chemat să stau lângă el. L-am văzut cum se lasă jos, face măsurători și inspectează una dintre intrările propuse. Creierul meu era o harababură de lipsă de concentrare și de atenție: voiam să absorb tot ceea ce se discuta în jurul meu, dar avându-l atât de aproape de mine nu mai eram în stare de nimic. Oare se gândea și el la asta? Sau se prefăcea că nu s-a întâmplat niciodată?

M-a săgetat un gând îngrozitor: Oare era posibil să nu-și amintească?

În timp ce lucra, mi-a dictat mai multe numere și note, dar era gălăgie, iar din cauza zgomotelor trenurilor și a oamenilor abia dacă-l auzeam. Trebuia să stau aproape de el, atât de aproape încât uneori umărul lui se freca de piciorul meu.

Am presupus că a fost un accident și am încercat să nu reacționez, deși mi s-a făcut pielea ca de găină. Dar a fost a doua, apoi a treia oară, așa că am început să îmi pun întrebări.

— Ruby, a început el, uitându-se scurt în sus, la mine. Ai notat că asta a fost ultima stație care s-a redeschis?

Am încuviințat din cap. Sigur că am notat. Dar, dat fiind că părea atât de important pentru el, am dat să notez încă o dată. Numai că pixul meu s-a oprit cu vârful înfipt în hârtie când am simțit palma lui în jurul pulpei mele. A zăbovit acolo doar o clipă, apoi degetele au urcat încet în sus, spre genunchi, abia atingându-mă, apoi duse au fost.

Fiecare nerv din corpul meu a luat-o la goană, începând din locul în care m-a atins și oprindu-se direct între picioare. M-am clătinat, sfârcurile mi s-au întărit, îmi simțeam sânii grei și o săgeată dureroasă m-a fulgerat sus, în coapse.

Mi-a stat inima. Își amintea, doar că trebuia să își găsească propria lui cale de a procesa totul.

Cu cât petreceam mai mult timp împreună, cu atât părea a se învârti tot mai mult în jurul meu, iar avansurile lui fără cuvinte au devenit tot mai evidente pe parcursul după-amiezii: mâna lui pe talia

mea în timp ce părăseam stația, degetele lui dându-mi părul de pe frunte la rând la cafea, degetul lui mare plimbându-se pe buza mea de jos înainte și înapoi, înainte și înapoi când metroul nostru a intrat într-un tunel întunecat.

Nu puteam respira. Abia mă mai țineam pe picioare.

Când în metrou s-a eliberat un scaun și a insistat să iau loc, s-a apropiat atât de mult de mine încât catarama curelei lui era la doar câțiva centimetri de fața mea. În sus, îi vedeam torsul în cămașa strâmtă, băgată cu grijă în pantaloni. Și, mai jos, linia clară a penisului lipit de coapsă, deja pe jumătate sculat.

Dumnezeule mare.

M-am apropiat, am strecurat un deget pe sub curea, iar el s-a uitat în jos către mine, fără cuvinte și în extaz.

Când am ieșit din stație, a venit în spatele meu când eu încercam să îmi dau seama încotro s-o iau. Mâinile lui mari mi-au cuprins șoldurile și s-a lipit de mine.

L-am simțit.

Pe bune, chiar l-am simțit.

Mi s-a tăiat răsuflarea când gura lui s-a lipit de urechea mea și a spus doar:

— O luăm spre stânga.

Când am ajuns la birourile noastre temporare eram pe punctul de a exploda. Mă simțeam umflată și încordată între picioare, pielea de pe coapse era umedă și alunecoasă. Simțurile mele o luaseră razna și până și cele mai elementare chestii — cum ar fi breteaua sutienului alunecându-mi peste sâni — îmi păreau un adevărat desfrâu.

Dar ceea ce îmi imaginam că va duce undeva... nu a dus nicăieri. În loc să închidă ușa biroului nostru gol și să mă atingă — nu-mi păsa câtuși de puțin că eram la muncă — s-a dus la biroul lui micuț și a început să analizeze niște hârtii în timp ce eu am rămas în picioare acolo, încinsă și confuză și fără grai.

Era o tortură ceea ce simțeam acum: să fiu moartă după el, să simt cum și interesul lui crește, dar să-l văd cum după fiecare mic pas

înainte dă înapoi şi se închide. Nu voiam decât să-l întreb, dar mă temeam ca nu cumva asta să nu-l îndepărteze de tot.

În afară de asta, eram în suferinţă. A fost o după-amiază întreagă de preludiu tăcut, cuminte, iar corpul meu era ca o furcă înfiptă într-un drug metalic. Vibram toată.

Slavă cerului, baia noastră era privată. Am intrat, am încuiat uşa după mine şi am tras o gură de aer ca lumea în piept, prima din toată după-amiaza. Încă simţeam mirosul vag al parfumului lui, ca şi cum ar fi fost ars în simţurile mele. Când am traversat încăperea spre mica banchetă de piele de sub fereastră mi-am imaginat cum trebuie să miroase de aproape, cu nasul lipit direct de pielea lui.

Cu imaginea asta în minte, m-am aşezat, mi-am dat jos chiloţii, imaginându-mi căldura pielii lui sub atingerea mea. Degetele mele au devenit ale lui şi au alunecat în sus pe coapse, până între picioare. Dacă ascultam cu atenţie, îl puteam auzi vorbind cu cineva la telefon. Mi-am imaginat că vorbea numai pentru mine.

Eram aşa de sensibilă, de umedă, încât cea mai mică atingere, cea mai uşoară alunecare a degetului peste clitoris mi-a împins coapsele înainte, cerând mai mult. Cu ochii închişi, îl ascultam vorbind, accentul lui modulând cuvintele în ceva care mi-a trimis un val de încordare din sfârcuri până la păsărică. Mi l-am imaginat împingându-mi aceste cuvinte pe gât; suişurile şi coborâşurile vocii lui au devenit ritmul în care el se mişca în mine, înăuntru, în afară. Mi l-am imaginat de cealaltă parte a uşii, ştiind că eu mă mângâiam singură, rugându-mă ca data viitoare să facă el asta.

Numai gândul ăsta a fost suficient ca să mă ducă la paroxism şi am ajuns la orgasm, cu trupul arcuindu-mi-se sub atingerea mea.

Doar atunci mi-am dat seama ce linişte se făcuse în biroul de afară şi că era posibil să fi fost cam prea zgomotoasă. Puteam auzi fiecare ticăit al ceasului de la încheietură, zumzetul îndepărtat al traficului de pe strada de jos, dar dinspre birou nu se mai auzea nimic, niciun pas, nicio voce.

După ce mi-am recăpătat siguranță în picioare, m-am ridicat, mi-am potrivit hainele și m-am dus la chiuvetă, să mă împrospătez.

Am ieșit din baie, am luat-o pe hol și aproape că m-am izbit de Niall, care dădea să iasă.

— Scuze! am șoptit, încercând să adun teancul de foi împrăștiate la podea. Dă-mi voie să le adun eu! am exclamat, nereușind decât să îmi amplific senzația de stânjeneală.

Niall m-a ignorat și s-a aplecat să-și adune singur hârtiile.

Am încercat să îi evit privirea, convinsă fiind că ceea ce tocmai făcusem era înscris pe fruntea mea cu litere fosforescente.

Mi-am netezit fusta, mi-am dat părul după urechi, apoi m-am uitat la el. Mă studia atent, cu capul într-o parte.

— Ce-i? am întrebat făcând-o pe nevinovata.

— Ești bine?

— Sigur că da.

— Ești roșie la față. Ești sigură că nu ți-e rău? Mă pot descurca singur astăzi dacă...

— Sunt bine, am răspuns depărtându-mă de el cu o mică împunsătură de enervare.

El m-a urmat spre biroul meu, privirea lui îngrijorată sfredelindu-mi ceafa.

— Ai... fugit pe scări? a întrebat el poticnindu-se, de parcă ar fi știut că nu e adevărat.

— Nu, eu... M-am gândit să-l mint, dar știam că nu ține figura cu el. Dumnezeule, ești ca un câine cu un os. Putem schimba subiectul, te rog?

Pe măsură ce îmi cerceta fața privirea i s-a îmblânzit, apoi a inspirat adânc, privind peste umărul meu, de parcă abia acum și-ar fi amintit unde suntem:

— Hai. Spune tot.

— Păi am... , am început eu, întrebându-mă pe cine ar trebui să ucid ca să se deschidă acum pământul și să mă înghită toată. Serios,

terenul ăsta de joc începe să devină destul de lipsit de fairplay. Păi... eu doar...

— Tu doar... Sprâncenele lui au zburat în sus, iar privirea lui s-a mutat de la mâna mea la gât, pe măsură ce părea a fi înțeles. În toaletă? Acum?

— Da.

— La serviciu?

Îîîhh.

— Îmi pare rău... După noaptea trecută și acum azi...

— Stai așa, m-a întrerupt înghițind în sec. Te gândeai la mine acolo?

— Sigur că da, eu... Apoi m-am oprit, am închis ochii și am respirat adânc. Cum putea sta așa calm, așa liniștit. Mă atingi, apoi o faci pe indiferentul. Semnalele confuze mă înnebunesc.

Iar acum mă simțeam și nebună, și umilită.

Aproape că am sărit în sus când i-am simțit degetul ridicându-mi ușor bărbia.

— Ai avut orgasm, draga mea?

Prin vene a început să-mi curgă lavă încinsă și când m-am uitat la el mi-am dat seama că simțea la fel.

Mi-am lins buzele, încuviințând.

— Spune-mi exact la ce te gândeai.

— Că te ating, am spus, cu gura brusc uscată. Că te sărut.

A dat din cap, cercetându-mi gura cu ochi rătăciți.

Era invitația de care aveam nevoie. M-am ridicat pe vârfuri și mi-am trecut nasul pe pielea caldă a gâtului lui. A scos un sunet, ceva între geamăt și scâncet, și a încercat să pună o distanță cât de mică între noi. M-a privit, părând frământat de o sută de sentimente contradictorii. Mi-am dat seama că era devastat. Poate aveam dreptate și după divorț se simțea puțin cam nesigur. Poate era îngrijorat că lucrurile se mișcau prea repede. Sau poate pur și simplu nu se simțea în largul lui să facă lucrurile în stilul meu: să ne aruncăm cu

capu-nainte în ceea ce sigur se va dovedi a fi un sex de zile mari şi să stăm în pat până la zborul de întoarcere spre Londra.

În clipa aceea eram dispusă să accept orice mi s-ar fi oferit, chiar dacă asta însemna zece ani de flirt încheiaţi cu un singur sărut cuminte.

— Eşti bine? l-am întrebat în şoaptă.

— Mă întreb dacă n-ar trebui... A înghiţit în sec, ezitând imperceptibil.

— Să mă expediezi înapoi la Londra şi să nu mai vorbeşti niciodată cu mine?

A râs, dar a scuturat din cap.

— Nu, nici vorbă.

— Să vorbim despre ce s-a întâmplat astă-noapte?

S-a apropiat şi şi-a trecut degetul mare pe bărbia mea.

— Da.

În pieptul meu se buluceau şi îngrijorarea, şi uşurarea.

— Mama spunea mereu că, dacă nu poţi vorbi despre un lucru anume, mai bine nu-l faci.

Auzind asta, a ridicat din sprâncene şi mi-a cercetat chipul, cu buzele arcuite în cel mai dulce şi mai plin de speranţă zâmbet.

— Aşa rămâne: o cină liniştită.

* * *

Niall m-a luat din camera mea de la hotel, îmbrăcat din nou în costumul meu favorit de culoarea cărbunelui şi cravată. Era croit perfect pentru silueta lui înaltă, musculoasă, iar griul scotea în evidenţă auriul ochilor lui căprui de miere. Ochii ăştia se vor concentra asupra mea toată seara. Numai asupra mea.

Mai aveam puţin şi luam foc.

Am luat un taxi până la Perry St, un restaurant de lux aflat într-o clădire înaltă, din sticlă, pe Perry Street, cum bine aţi ghicit. Era elegant şi şic, numai sticlă din podea până-n tavan şi un decor

minimalist. Sala vastă era plină de mese şi separeuri în culori neutre, mai toate ocupate, şi m-a cuprins îngrijorarea că nu vom găsi o masă.

— O masă pentru două persoane, i-a spus el hostesei. Rezervare pe numele Stella.

Am încercat să îmi ignor inima care a tresărit la gândul că el a făcut rezervare pentru cină pentru noi doi.

Am urmat-o într-un separeu micuţ, chiar în colţul sălii.

— Dumnezeule, e fabulos aici, am exclamat, văzând priveliştea grandioasă a râului Hudson. Cum ai aflat de locul ăsta?

— Max, desigur, a răspuns aşezându-se.

— Corect. Max, am zis, rugându-mă să nu i se pară prea lipsit de vlagă răspunsul meu, aşa cum mi s-a părut mie. L-a sunat pe fratele lui să-l întrebe de cină. Dacă nu i-aş fi simţit piciorul lipit de al meu pe sub masă, mi-aş fi putut lua zborul. Locuieşte de mult aici?

A încuviinţat din cap, luând o gură de apă.

— De câţiva ani.

— Pare atât de fericit, am zis. Toţi par.

A zâmbit:

— Cred că şi sunt. Max şi Sara au devenit recent părinţi, ştii? Am încuviinţat, el a ezitat o clipă, apoi m-a întrebat: Vrei să vezi o poză?

— Mi-ar plăcea. „Plăcea" era prea puţin pentru ceea ce simţeam, „mor de nerăbdare" ar fi fost mai aproape de adevăr.

Niall şi-a luat telefonul şi a început să caute prin arhiva foto.

— Uite-o, a zis el drăgăstos, plimbându-şi degetul pe marginea ecranului. Era o poză cu Niall ţinând în braţe o mogâldeaţă, o mână micuţă ieşind din păturică şi agăţându-se de degetul lui mare. Dar nu bebeluşul cel drăgălaş mi-a topit inima —, deşi pruncul era minunat — ci adoraţia absolută cu care el o privea. Era relaxat, zâmbea, părând complet vrăjit de făptura aceea micuţă.

— Cum o cheamă? am întrebat uitându-mă la el, dându-mi seama că avea exact expresia din fotografie.

Dumnezeule.

Ovulaţie în 3... 2... 1...

— Annabel Dillon Stella. Frumoasă foc, nu?

Am făcut ochii mari auzindu-i nota de blândeţe din glas.

— E minunată. Seamănă puţin cu tine. Uite ce năsuc are.

Nu credeam că era posibil, dar chipul lui s-a luminat şi mai tare.

— Serios?

Am încuviinţat din cap.

— Are nasul Stella, aşa e. Uită-te la ea.

A venit chelnerul care ne-a întrebat dacă vrem cocteiluri înainte de masă. Am râs amândoi, apoi privirile ni s-au încrucişat peste masă. Odată cu menţionarea băuturilor, amintirea nopţii trecute a survenit între noi, cu goliciunea ei cu tot.

Mi-am ţinut răsuflarea.

— Poate o sticlă de vin? a spus Niall încet, aruncându-mi o privire întrebătoare, apoi a cercetat puţin lista de vinuri. A cerut o sticlă de pinot noir şi i-a înapoiat meniul fetei, rugând-o: Lasă-ne câteva minute şi după aceea comandăm, da?

După ce ea a dispărut, Niall părea preocupat de condensul format pe paharul lui cu apă preţ de câteva respiraţii bune.

— Ştiu că noaptea trecută a fost probabil la fel de nebunească pentru amândoi, am început eu, atacând frontal elefantul care şedea cu noi la masă, dar sper că nu o regreţi. M-aş simţi groaznic.

A ridicat capul, s-a încruntat:

— Deloc, a zis, iar eu am răsuflat uşurată. Eu am fost cel care a venit în camera ta, îţi aminteşti?

Chiar că-mi aminteam.

Secundele treceau pe lângă noi în timp ce el privea în jos, analizându-şi încheietura şi nereuşind să mai adauge ceva. Cu fiecare moment de tăcere care trecea, eu nu mă puteam abţine să nu mă întreb: „Ce înseamnă asta?". Am început să-l studiez, muşcându-mi buza.

A inspirat adânc şi a spus, râzând vag dispreţuitor de el însuşi:

— Toate astea sunt foarte noi pentru mine, Ruby. Iartă-mă dacă am nevoie de ceva vreme ca să-mi găsesc cuvintele potrivite.

Îmi doream să fiu răbdătoare, dar tăcerea era o tortură. În situații profesionale, Niall era pe deplin stăpân pe sine și foarte capabil. De cele câteva ori când s-a relaxat suficient ca să mă atingă, era cât se poate de încrezător și poruncitor. Dar când era așa — personal și neizbutind să pună niște gânduri în cuvinte — părea incapabil să comunice fie și cel mai mărunt gând privat. Poate Pippa avea dreptate și genul ăsta de rezervă emoțională era sexy doar în cărți și în filme. Aici era o tortură pentru pulsul meu accelerat.

— Trebuie să fi fost ciudat, am început, nefiind în stare să mai suport tăcerea. Să facem asta. Adică să mă privești pe mine făcând asta.

Dumnezeule mare.

M-a privit, așteptând parcă să vadă unde încerc să ajung. La naiba, eu însămi așteptam să văd încotro mă îndreptam cu asta.

— Cu altcineva, mai ales după divorț, am bâiguit. Sau... să te întorci în vâltoarea lucrurilor... Așa. Cu mine.

Uf, dacă ar fi fost un meci de fotbal, atunci ăsta ar fi fost minutul în care lovesc mingea, aceasta explodează și tot stadionul ia foc.

Și-a netezit sprâncenele și mi-a zâmbit timid.

— Să mă întorc în vâltoarea lucrurilor, a repetat. Nu sunt sigur că ceea ce am făcut după divorț ar putea fi clasificat așa.

Chelnerița a venit din nou să ia comanda și am deschis amândoi meniurile, parcurgând rapid lista.

Am cerut prima combinație de cuvinte pe care le puteam articula coerent împreună.

— Am să iau somon.

Niall a privit absent opțiunile, apoi a închis meniul și i l-a înmânat fetei, spunându-i doar un neatent „Friptură". Ea a deschis gura ca să-i explice alegerile, dar el i-a retezat-o cu un amabil:

— Orice recomanzi tu. Medium rare, te rog.

Am așteptat răbdători ca ea să plece, apoi privirile noastre s-au întâlnit din nou.

— Unde eram? a întrebat.

— Disecam semnificaţia lui „a te întoarce în vâltoarea lucrurilor".

A râs.

— Corect.

— Ai avut multe întâlniri?

Niall a căzut pe gânduri, şi-a îndreptat tacâmul, a mai sorbit un strop de apă.

— Nu am avut, nu.

— De ce? eşti superb şi eşti un tip de succes. Tu...

Am tăcut, sperând că poate s-o îndura cineva să-mi lipească gura cu scotch.

— Pe scurt, eşti o partidă!

El a izbucnit în hohote.

— Niciodată, adică ştiu că nu sunt... dar niciodată nu m-am considerat aşa.

Glumea?

— Cred că glumeşti. Te-ai uitat în oglindă? Te-ai auzit vorbind? Dacă aduc chelneriţa şi te apuci să-i citeşti meniul, îţi garantez că te cere de bărbat înainte de a ajunge la salată.

Când a zâmbit, o gropiţă din obrazul lui a flirtat cu nerușinare cu mine.

— Ţi-a plăcut noaptea trecută? m-a întrebat.

Ah. Începe.

— Sunt sigură că amândoi ştim că mi-a plăcut noaptea trecută. Luptând cu fierbinţeala din obraji, am continuat din ce în ce mai apăsat: Dar astăzi, când m-ai atins şi... Am luat o gură de vin, căci mi se uscase brusc gura: Nu am fost sigură toată ziua unde-ţi stă capul.

— Nici eu nu am fost sigur toată ziua unde mi-e capul, a recunoscut. Corpul mă împinge mai departe, dar eu încă ezit. Nu pentru că nu aş fi atras de tine. Sunt, şi sper că asta e mai mult decât evident. Dar nu cred că am încredere în talentul meu de navigator într-o relaţie.

— E o singură cale să aflăm, i-am spus cu toată sinceritatea. Cred că nici eu nu ştiu mai multe decât tine. În plus, căsătoria ta a durat aproape zece ani. Trebuie să fi făcut şi ceva bine, nu?

— Mă tem că, şi atunci când eram cu Portia, nu a fost mereu... S-a oprit, şi-a dres glasul şi a reluat: Cu Portia, unul dintre noi mereu a trăit cu impresia că celălalt greşeşte mai tot timpul.

Ce i-o fi făcut? Îmi imaginam părul blond, drept, ciufulit, faţa trasă şi o expresie permanent acră. Un soţ care simţea că nu putea face nimic cum trebuie, niciodată.

— Păi, pentru început, să nu uităm că numele ei e Portia.

El a zâmbit uşor, recunoscător.

— Ne-am făcut împreună un ritm al vieţii de zi cu zi, presupun. Era liniştit, monoton, dar previzibil. A mai luat o gură de vin. Dar cu tine totul pare atât de intens, de copleşitor. După aceea, când rămân singur, mă trezesc rememorând totul şi frământându-mă.

Doamne, era atât de adorabil de convenţional încât abia dacă mai rezistam. Doar văzuse frânturi din cât de amuzant putea fi — când m-a prins pe hol, când am făcut un selfie la Radio City, când a povestit despre nepoata lui — nu trebuia decât să se relaxeze puţin.

— Cred că cele mai bune lucruri între noi s-au întâmplat când amândoi nu ne-am gândit prea mult. A fost într-adevăr minunat când pur şi simplu ne-am amuzat împreună, fără alte analize.

— De acord. Şi totuşi... în chestiunile intime, să ştii că nu sunt prea experimentat. Aşa că...

—. Vrei să spui sex, am intervenit, încercând un dialog cât mai deschis.

El a scuturat din cap, iar un zâmbet răbdător, amuzat, i-a curbat buzele.

— Nu doar sex. Intimitate înseamnă mai mult decât atât. Nu am făcut sex noaptea trecută, dar a fost una dintre cele mai intime, mai intense experienţe pe care le-am avut. Încă încerc să diger ceea ce s-a întâmplat acolo.

Mi-am ţinut răsuflarea, încuviinţând încet din cap. Aşadar, chiar a înţeles cât de diferită a fost noaptea trecută, cât de profund a fost totul, infinit mai profund decât o tăvăleală într-un pat de hotel.

S-a scărpinat pe maxilar, contemplându-şi paharul cu vin.

— Dacă eşti obişnuită să discuţi deschis despre o viitoare relaţie sau despre cum se va proceda, a început el cu grijă, poate toate astea ţi se vor părea nişte cărări bătătorite. Dar pentru mine totul e aşa de nefamiliar. Portia a decis că vom fi împreună, aşa că am fost. După aceea, noi doi am fost dispuşi să discutăm mai curând despre vreme, decât despre emoţii. Cât despre sex... nici nu se punea problema să vorbim despre aşa ceva. Aşa că simplul fapt că noi doi stăm aici şi vorbim despre ce am făcut astă-noapte — şi totuşi nici măcar nu ne-am sărutat sau atins... — e ca un fel de revelaţie pentru mine.

— Una bună? am întrebat, nereuşind să îmi ascund speranţa.

— Una bună, a încuviinţat el dând încet din cap. Îmi place compania ta. Nu vreau decât să explorez corect această posibilitate. A făcut o pauză, căutându-mi privirea: Deja am fost destul de intimi fără a ne cunoaşte cu adevărat.

Am încuviinţat, înghiţindu-mi nodul greu din gât. Mi-a venit cel mai ciudat gând, pentru că aveam sentimentul că de fapt îl cunoşteam. Dar dacă mă gândeam bine, avea dreptate. El nu mă cunoştea încă.

— Putem face câţiva paşi în spate. Să aflăm mai multe unul despre celălalt.

Scuturând din cap, a murmurat:

— Tocmai asta e. Nu sunt sigur nici că vreau să fac paşi înapoi, nici că am cu adevărat nevoie de asta. De ce ar trebui să ştiu totul despre tine înainte de a ne bucura unul de altul, fizic vorbind? Îmi placi. Nu e suficient?

Am ridicat din umeri şi am simţit că mi se strânge stomacul văzându-l cum se frământă atâta.

— Pentru mine este. Asta nu înseamnă că trebuie să fie şi pentru tine.

— Vreau să fie. În preajma ta mă copleşeşte un sentiment unic de libertate.

Zâmbind în pahar, am întrebat:

— Serios?

— Mă faci să mă simt aventuros şi interesant... şi amuzant.

— Amuzant? am repetat, mimând șocul. Domnule Stella, ar trebui să renunți la ideea asta.

Mi-a răspuns cu un hohot de râs atât de profund și de cald, încât m-am înfiorat toată.

— Mă faci să mă gândesc și la lucruri pe care nu le consider elegante sau caste sau adecvate.

— De pildă?

A ridicat privirea, întâlnindu-mi ochii.

— Cred că aș prefera să îți arăt. Nu trebuie decât să reușesc să îmi îngădui mie însumi, dacă și tu ești de acord.

Nu credeam că era posibil ca pieptul meu să se umfle mai mult, dar probabil m-am înșelat. Abia mă stăpâneam să nu urlu.

— În regulă.

Apoi m-a întrebat cu cei mai onești, mai expresivi ochi din lume:

— Vei fi în continuare la fel de deschisă cu mine cum ai fost noaptea trecută?

Am încuviințat, ridicând paharul la buze cu o mână tremurândă. Cum de s-a întâmplat una ca asta? Cum?

— Atunci, a reluat el, părând a încerca să-și reprime un nou val de nervozitate... Știu că unele preferințe sunt greu de explicat, adică e dificil să pui în cuvinte lucruri care țin mai mult de reacția fizică..., s-a bâlbâit el neajutorat, pentru ca în cele din urmă să mă privească în ochi: Dar mi-ar prinde bine să știu.

Mă pierduse cu totul.

— Să știi? Ce să știi?

Niall a încercat să își stăpânească emoțiile, s-a uitat în stânga ca să se asigure că perechea de alături nu ne asculta și a spus:

— Să știu ce îți place, a spus el ezitând. Sincer să fiu, nu sunt sigur că ea a...

— Avut orgasm? am presupus eu.

— A, nu, a avut de fiecare dată orgasm, a zis scărpinându-se pe obraz cu degetul arătător. Numai că nu sunt sigur că ea a vrut cu adevărat să facem sex. Că m-a vrut pe mine.

A fost de parcă m-a străpuns cineva cu o suliță dintr-o parte în alta și am avut nevoie de câteva clipe — și un strop de vin — ca să-mi alung orice urmă de înduioșare din voce înainte de a-i răspunde:

— Atunci chiar că e o fiară. Cum am spus adineauri, te-ai uitat recent în oglindă?

A râs, iar în clipa următoare a părut a regreta. M-am simțit oribil.

— Ruby, nu vreau să o învinovățesc numai pe ea. Trebuie să înțelegi că e singura femeie cu care am fost. Ce încerc să spun e că nu am explorat împreună prea mult. E o distanță mare între a ajunge undeva și a te bucura de călătorie.

A privit în sus și a zâmbit, iar ochii lui scânteiau jucăuși.

— Noaptea trecută, cu spectacolul tău lipsit de inhibiții, a fost o experiență complet nouă pentru mine.

Am tăcut și am admirat puțin râul, gândindu-mă cum să îi răspund. Nu era de mirare că avea un asemenea zid de apărare în jurul lui. Ea construise o fortăreață în jurul vieții lor sexuale timp de mai bine de un deceniu.

— O mai iubești? l-am întrebat.

— Nu. Pentru Dumnezeu, nu. Dar relația noastră m-a modelat, nu încape îndoială. Mereu mi s-a atras atenția că ea făcea sex cu mine, pentru mine. Niciodată pentru ea.

Am ridicat paharul.

— Ei bine, mie-mi convine de minune ca totul să se întâmple spre plăcerea mea, dacă asta te ajută cu ceva, am spus, sperând să mai destind atmosfera.

— Câtă generozitate din partea ta, zice el cu zâmbetul meu favorit, acela care-i aducea gropițe în obraji. Tocmai de aceea aș vrea să aflu ce le place de fapt femeilor? Pornografia nu e de prea mare ajutor.

— Nu întotdeauna, l-am corectat. Ne plac penisurile mari și vorbele porcoase.

Era un testament pentru noul lui confort regăsit alături de mine la care el abia dacă a tresărit.

— Dar sexul oral, de exemplu..., a început şi a lăsat fraza în aer, pur şi simplu ridicând din sprâncene.

— Află că multe femei sunt fane ale sexului oral.

Şi-a aranjat tacâmurile apoi m-a privit peste masă.

— Să li se facă?

— E o întrebare serioasă?

— Din păcate, da. S-a strâmbat la mine, iar în clipa aceea, doar preţ de o secundă, a părut atât de tânăr şi de glumeţ. Şi să ofere?

Mi-am muşcat buza, imaginându-mi cât de bine m-aş simţi să-mi plimb limba peste vârful penisului lui, să-i aud geamătul înfundat.

— Ah, da.

A cercetat îndelung sala, suficient cât să fie sigur că nu suntem auziţi de ceilalţi clienţi.

— Femeilor le place să înghită?

Conversaţia asta a ajuns la apogeu şi acum îşi luase zborul şi plutea în văzduh. Abia dacă mai rezistam.

— Am să fac o estimare total neştiinţifică şi am să spun că e cam şaptezeci-treizeci pentru nu.

A ridicat ochii şi a zâmbit glumeţ.

— Iar tu în ce categorie te încadrezi? Treizeci sau şaptezeci?

— Cu tine? am răspuns dintr-o suflare, aplecându-mă peste masă. Aş face-o.

Niall a inspirat adânc, dând uşor capul pe spate. Sala părea a se micşora tot mai mult, până când am avut senzaţia că suntem numai noi doi aşezaţi la această masă şi privindu-ne intens.

— Şi mie mi-ar plăcea, a admis el.

Imaginea, ideea părea să ocupe încetul cu încetul micul spaţiu gol dintre noi până când acesta a devenit palpabil, viu, pulsatil.

— Spune ceva murdar, am şoptit, simţindu-mă curajoasă. Simţindu-mă sălbatică. Spune-mi cele mai nebuneşti, cele mai murdare lucruri pe care ţi le poţi imagina. Lasă-mă fără cuvinte.

El a încuviințat din cap de parcă i-aș fi adresat cea mai normală cerere, și-a privit câteva clipe mâinile împreunate pe masă, apoi a ridicat ochii către mine. Ochii lui căprui erau umbriți de gene așa de lungi și dese și din nou mi s-a părut că am în față un bărbat, nu o cucerire intimidantă pe care am idolatrizat-o luni de-a rândul.

Îl voiam și mai mult.

S-a aplecat spre mine.

— Mi-ar plăcea foarte mult...

— Murdar, i-am retezat-o cu răsuflarea tăiată. Nu mai gândi atât de mult.

Ochii lui păreau a se întuneca pe măsură ce îmi fixa tot mai intens gura.

— Vreau asta.

— Ce vrei? Nu cenzura.

— Vreau să-mi sugi pula și să mi-o sugi cu atâta poftă încât să mă implori din priviri să te las să înghiți.

Oh.

Niall Stella învăța repede.

A venit chelnerița și ne-a adus mâncarea, a aranjat-o pe masă și ne-a întrebat dacă mai dorim ceva. Am vrut să-i cer o găleată cu gheață. Și să mi-o toarne în poală.

Eu nu i-am zâmbit, dar Niall i-a răspuns cu un zâmbet.

— E-n regulă. Mulțumim.

Zgomotul din jurul nostru redevenise un vuiet, ceea ce mi-a amintit că nu eram singuri într-o cameră de hotel. Eram aplecați unul spre celălalt, aproape sărutându-ne peste masă.

— Ce facem noi aici? a șoptit el.

Am ridicat din umeri.

— Ne... tatonăm?

A ridicat furculița și cuțitul și a început să-și taie friptura.

— Sincer să fiu, sunt mort de foame.

— Postcoital? am glumit.

— Nu tocmai, a mormăit el.

Şi, mestecând, s-a uitat la mine. Eu îi priveam maxilarul ascuţit mişcându-se cu eleganţă, buzele strânse. Cum reuşea să mănânce atât de sexy? Nu e corect.

După ce a înghiţit, a întrebat:

— Ce-i?

— Nimic. Pur şi simplu mănânci sexy. Ceea ce e amuzant, pentru că vine după ce tocmai ai vorbit despre sexul oral.

A strâns buzele într-o reacţie adorabil de dubioasă şi a întrebat:

— Aşadar, o temă normală?

— Bună idee.

În cele din urmă, am luat şi eu o îmbucătură din somonul meu.

— Cuvântul favorit? m-a întrebat.

— Spermă, am răspuns fără ezitare.

A suspinat mimând groaza:

— L-ai furat pe al meu.

Aproape că m-am înecat.

— Nici măcar nu mi te închipui gândind acest cuvânt, darămite rostindu-l.

Râzând, a scuturat din cap, şi-a mai tăiat o bucată de friptură, a mestecat, a înghiţit, apoi mi-a spus:

— Cred că sunt o groază de lucruri pe care le gândesc, dar nu le rostesc cu voce tare. Îmi place cuvântul ăsta. E adevărat că rareori îl spun tare şi răspicat.

— Şi care-i contextul favorit pentru el?

A căzut puţin pe gânduri, apoi a zis:

— Îmi place ca o insultă într-o partidă de fotbal, ştii? Gen „nu te mai scărpina atâta în fund, spermă ce eşti". S-a aplecat, a luat puţină fasole verde şi a zâmbit când a văzut ce ochi mari am făcut la auzul pronunţatului accent nordic cu care a rostit aceste cuvinte. A înghiţit, s-a şters la gură cu şervetul, apoi m-a întrebat: Iar contextul tău favorit care e?

Am dat peste cap jumătate de pahar cu vin.

— Probabil ceva mai grosolan.

— Serios? s-a mirat el, nedumerit. Credeam că americanii urăsc acest cuvânt.

— Eu nu.

Niall a dus paharul cu vin la buze și a sorbit îndelung.

— Am să țin minte.

Capitolul opt
Niall

Sporovăiala veselă a alunecat spre ceva mai potolit după ce ne-am terminat masa. Conversația curgea la fel de lin ca vinul. Ruby avea o atitudine modernă în privința sexului, dar una surprinzător de tradițională față de relația în sine. Între cină și desert a recunoscut că, în ciuda flirtului, nu îi plăcea ideea de sex fără un anumit gen de înțelegere.

Am studiat-o pe Ruby — gură moale, ochi mari, mâini care gesticulau delicat, punctând fiecare gând pe care îl împărtășea — și m-am minunat cât de firesc și lipsit de efort părea totul pentru ea. Și era atât de răbdătoare cu ezitările, lipsa mea de experiență! Într-adevăr, nimic nu părea să o surprindă.

Odată masa terminată, paharele golite, Ruby și-a luat poșeta și s-a ridicat. I-am urmărit mâinile prinzând obiectul din piele, i-am urmărit gâtul încordându-se când s-a întins și și-a desprins lănțișorul care se agățase în gulerul rochiei. Am urmărit-o dându-și șuvița aceea de păr după ureche înainte de a se întoarce să se uite la mine.

M-a surprins holbându-mă la ea; eram fascinat de fiecare gest al ei.

— A fost delicios, a spus, zâmbindu-mi ghiduș.

Dumnezeule.

— Fiecare îmbucătură[2], am încuviințat, ajutând-o cu haina.

— Dar tu muști? m-a întrebat în timp ce traversa restaurantul și se îndrepta spre ieșire.

Aerul era încărcat de aburii ieșiți din gurile de canalizare, iar dinspre stradă se auzea o cacofonie de zgomote.

— Cred că aș putea, am început eu când ne întorceam spre Greenwich. Depinde de circumstanțe.

Am transpirat tot, degetele mi s-au încleștat, dar, în cele din urmă, mi-am luat inima-n dinți și am pus palma pe talia ei. Sub atingerea mea s-a încordat, s-a cutremurat, apoi s-a întors și m-a prins de mână.

Degetele ei lungi și subțiri s-au împletit cu ale mele și m-a tras în ritmul ei.

— Ești îngrijorat pentru serviciu? a întrebat cu voce scăzută.

— Pentru serviciu...? am zis nedumerit.

— Pentru asta, și serviciu.

Am clătinat din cap.

— Aha. Ei bine, nu, câtuși de puțin. Am ridicat cealaltă mână, am chemat un taxi și i-am ținut portiera până a urcat. Cred că mai întâi trebuie să lămurim lucrurile între noi și apoi să ne asigurăm că toate astea nu ne afectează cu nimic munca. Am urmat-o în mașină și am remarcat zâmbetul ei amuzat, în timp ce bâiguiam: Dar nu cred că ceea ce facem noi este interzis de politica firmei.

— Nu este, a șoptit ea aplecându-se spre mine și privindu-mă fix. Am verificat eu cu secole în urmă.

— Cu secole în urmă?

Și-a mușcat buzele și a zâmbit:

---

2 Joc de cuvinte: *bite* — îmbucătură, dar și a mușca. (*N.t.*)

— Adică acum patru luni?

Am mers în tăcere câteva sute de metri.

— Acum patru luni nu știam...

— Nu știai că exist, a terminat ea în locul meu. Știu asta. Cred că încercam să mă conving să nu mai suspin după tine, a râs ea. Poate dacă ar fi fost interzis m-aș fi resemnat și asta ar fi fost tot.

— Sau poate ți-ai fi dorit și mai mult, am zis eu, trecându-mi ușor degetul de-a lungul maxilarului ei.

— Poate, a răspuns ea, întorcându-și capul în palma mea. Când m-ai remarcat?

— Ziua în care Tony mi-a spus că ai să mă însoțești în locul lui a fost prima zi în care te-am remarcat cu adevărat...

Cu un deget în bărbia mea, mi-a întors capul către ea, obligându-mă să o privesc.

— Îți faci probleme degeaba. Știu că nu aveai habar de existența mea înainte. Nu mă simt deloc jignită.

Am înghițit în sec, cercetându-i buzele dulci, roz, ochii verzi, calmi.

— Nu aveam habar de existența ta, e drept, dar... Mă luptam să îi susțin privirea: Dar vezi tu... și asta rămâne între noi, te rog... e posibil ca Tony să fi sugerat să folosesc această călătorie ca să mă dau la tine.

— Să te dai la mine? a repetat ea clătinând din cap. Mă uitam la ea și zâmbeam văzând cum chipul i se luminează pe măsură ce înțelege, pentru ca dintr-odată să izbucnească în râs: E un mare măgar.

Reacția ei m-a calmat imediat:

— Dar cred că e inofensiv.

Dând din cap, ea a zis:

— Mda, dar omu' e destul de ciudat. Să vezi cum se uită uneori la mine și la Pippa... A scuturat din cap, înfiorându-se.

M-am strâmbat, nedorind să confirm că de multă vreme aveam aceeași impresie despre felul în care se uita Tony după femeile de la firmă.

— Dar îmi place formula asta a lui, totuşi, a continuat ea, uitându-se în zare. „Să te dai la mine." E sexy, e drept că într-un fel destul de grosolan. Îmi place ideea de a te avea cât mai aproape de mine.

Am închis ochii şi am respirat adânc, încercând să mă calmez.

— Te asigur că sugestia lui nu a însemnat nimic pentru mine. Dar, la urma urmelor, sunt şi eu bărbat. Şi chiar dacă nu ar fi spus el asta, simplul gând că vom face călătoria împreună tot m-ar fi întors pe dos oarecum. Ea a râs şi eu am sesizat din nou cât de bine părea să mă cunoască, cât de multe aflase pur şi simplu observând de la distanţă: Am dat peste tine în lift şi...

— Şi eu m-am purtat ca o nebună.

— Asta aşa e. O adevărată ameninţare, am tachinat-o eu. Dar eu îmi doream să ies din lift numai pentru că mă simţeam cumva dezorientat pentru că eram atât de aproape de tine.

— Ciudăţeniile mele te-au prins în mreje?

— Fără doar şi poate, am şoptit, aplecându-mă să-i dau o şuviţă de păr după ureche. Tu glumeşti, dar eu nu. E ceva în tine...

Ea a închis ochii, iar eu mi-am lăsat degetele să alunece pe gâtul ei, până la claviculă. Pielea ei era rece sub atingerea mea, căci afară era frig, şi atât de fină. Abia dacă îmi puteam închipui cât de intens ar fi fost să o sărut, darămite să fac dragoste cu ea. Mai mult ca sigur i-aş sfâşia hainele, aşa cum a sugerat aseară. Şi mai mult ca sigur aş muşca.

— Dar te-am observat şi înainte. Am schimbat câteva priviri la şedinţe...

Expresia ei a devenit meditativă, ca şi cum aş fi început să mă joc cu ea.

— Nu-i nimic dacă nu m-ai observat. Nu-i nimic dacă povestea asta nu e decât un experiment, să vezi cum e cu altcineva în afară de Portia. Promit să mă comport ca o femeie în toată firea.

— Dar eu nu..., am început, dar m-am oprit, căci taxiul a ajuns la destinaţie.

Am condus-o pe Ruby în hotel, apoi în liftul aglomerat. Am coborât la etajul nostru în tăcere și ne-am îndreptat spre camerele noastre, pașii noștri punctând în cadență liniștea.

Când am ajuns la ușa mea, i-am spus:

— Nu m-am gândit niciodată la o aventură. O partidă sălbatică, la beție, sex de dragul sexului nu mă interesează.

Ea și-a umezit buzele și mi-a zâmbit cu viclenie.

— Atunci ai nevoie de un sex mai bun.

Cum ea mă privea în continuare cu ochii aceia mari, răbdători și jucăuși, momentul a devenit tensionat.

— Sunt cât se poate de sigur că am nevoie de un sex mai bun, am recunoscut în șoaptă.

Sprâncenele ei s-au ridicat încet, ca o sugestie, și a arătat cu capul spre camera ei.

— M-am simțit foarte bine la masă...

Ruby m-a mai lăsat zece secunde ca să spun sau să fac ceva, apoi s-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat pe obraz, aproape de colțul gurii.

— Atunci, noapte bună, pasiunea mea nehotărâtă, sexy, secretă.

Am privit-o cum se întoarce și se îndreaptă spre camera ei. A intrat și ușa s-a închis încet în urma ei. Am murmurat:

— Noapte bună, fata mea frumoasă și exuberantă.

* * *

— Ce soi de idiot mai ești și tu? mi-am întrebat reflecția din oglinda de la baie. Ai fi putut s-o săruți. Ai fi putut să te bucuri de ea în seara asta. Măcar s-o fi invitat înăuntru.

Am închis ochii, inspirând adânc pe nas. Simțeam că-mi arde pielea și am fost cât pe ce să intru sub duș cu hainele pe mine sau să năvălesc în camera ei și să lămurim lucrurile, nici eu nu știam prea bine ce simțeam.

Jur că îmi aminteam fiecare zâmbet al ei din seara asta, fiecare hohot de râs cu gura larg deschisă, cu capul pe spate și ochii închiși. Ruby se bucura de fiecare clipă. Era ceva în ea care mă făcea să-mi

doresc să fiu în preajma ei, să o pun pe un piedestal, să mă delectez cu energia ei, cu drăgălăşenia ei lipsită de inhibiţii.

Spune ceva murdar, a zis ea. Spune-mi cele mai nebuneşti, cele mai murdare lucruri pe care ţi le poţi imagina. Lasă-mă fără cuvinte.

M-am îndreptat spre dulap, mi-am scos sacoul, cravata, cămaşa. Mi-am aranjat hainele pe umeraş, simţindu-mă atât de încins şi excitat încât mi se părea că mai am puţin şi explodez. Dar mă simţeam şi ca un imbecil. Ruby nu ar fi spus nu dacă i-aş fi cuprins chipul frumos în palme şi aş fi sărutat-o. Nu ar fi spus nu nici dacă i-aş fi cerut pur şi simplu „Hai, intră şi arată-mi cum se fac toate astea cu adevărat, vrei? Mă tem că eu s-ar putea s-o dau în bară."

Pentru că, sincer vorbind, nu am avut niciodată parte de un astfel de salt. Profesional, da: am păşit în arenă, am luptat pentru ceea ce mi-am dorit. Dar viaţa mea personală s-a aşezat cumva de la sine şi cuminte în matcă. La şaisprezece ani m-am întâlnit cu Portia în pădurea de lângă casa mea şi mi-a propus să o sărut. La optsprezece, m-a informat că era pregătită să facem dragoste. Cum Portia era Portia, nu a rezistat să nu-i spună mamei ei ce am făcut şi, ca nişte adevăraţi Windsor-Lockharts, părinţii ei au sugerat imediat să ne căsătorim. Din acest punct, toate s-au petrecut într-o deplină supunere: o nuntă mare, un apartament cumpărat cu bani împrumutaţi de la tatăl ei (pe care i-am returnat în patru ani), o maşină, un câine şi o căsnicie clădită pe o sugestie.

Lucrurile pe care nu mi le mai doream din nou, niciodată.

Aşadar, un plan nou. Voi scoate la iveală acea latură a mea — latura secretă care a fost multă vreme în adormire: romantic, pasional, disperat să aibă o aventură cu cineva puţin mai sălbatic decât aş fi putut fi eu vreodată — şi nu voi mai permite niciodată să fie sufocată de politeţe, convenţie, rutină.

Dacă Ruby dorea să mă deschid, voi face tot ce pot ca să îi îndeplinesc dorinţa.

Alături de ea, voi învăţa să cer ceea ce vreau.

Voi învăţa cum să mă joc.

Îi voi arăta că pot să îi ofer ceea ce își dorea.

Odată lucrurile acestea lămurite, m-a copleșit un sentiment de nespusă ușurare și, în boxeri, m-am așezat la birou, intenționând să trec prin mormanul de mesaje vocale de la biroul din Londra. Am scos un recorder mic, pregătindu-mă să iau notițe după fiecare apel: care necesita un răspuns imediat, care putea fi transmis asistentei mele și care furniza informații punctuale. Dar după nici cincisprezece mesaje mintea mea a zburat din nou la cină.

Obiceiul lui Ruby de a zâmbi cu limba între dinți combinat cu dulceața șerbetului de ananas pe care-l comandase mai că m-a înnebunit de curiozitate: limba ei era rece? Rece și dulce? Îi plăcea să-i fie suptă și linsă limba?

Cum m-aș simți dacă și-ar gusta șerbetul și după aceea m-ar linge, limba ei rece jucându-se împrejurul...

Mi-am imaginat-o pe Ruby la ușa mea, cu șortul ei minuscul din mătase și topul subțire, cu sfârcurile sânilor întărite, curba șoldurilor atât de îngustă și fină. Pășește în cameră cu un pahar cu gheață într-o mână, iar cu cealaltă mă apasă pe piept, împingându-mă în spate până ce mă răstoarnă în pat.

— Nu te ridica, mă avertizează.

Rămas fără cuvinte, am încuviințat din cap. Nu am decât boxerii pe mine, iar ea nu spune nimic, nici măcar nu mă sărută; dar limba ei rozalie se ițește printre dinți și, zâmbindu-mi, se lasă în genunchi și îmi trage pantalonii în jos.

Mi-am tras boxerii în jos pe șolduri, pe măsură ce fantezia mea prindea contur.

Sunt excitat, sexul meu se înalță țanțoș spre ea, iar eu o privesc transfigurat cum ia un cub de gheață în gură, îl suge, alunecând în jos pe stomacul, pe șoldurile mele.

— Ahh, gem eu, în timp ce ea își strecoară cealaltă mână între coapsele mele și mă cuprinde cu totul — testiculele și penisul meu sunt în palma ei — strângându-mă destul de dur. În cele din urmă capăt curaj să îmi pun o mână pe creștetul ei și să-mi prefir degetele prin

părul ei. E moale, exact așa cum mi-l imaginam, iar ea icnește ușor când îl prind în pumn, apoi trag.

Nu se aștepta la asta. Scapă din gură cubul de gheață.

Mi-am luat penisul în mână și am început să fac o mișcare ritmică, gemând: „Linge-l", am șoptit, iar vocea mea suna ciudat în tăcerea camerei goale.

Din vicleni și luminoși, ochii lui Ruby s-au închis pe jumătate, cu o privire de supunere dulce. O simțeam cum se smucește să scape din strânsoarea mea, zbătându-se să ajungă la mine.

— Arăți al dracului de bine, am mormăit, mișcându-mi mâna mai repede, imaginându-mi cum ar fi ca pumnul ei să îmi înconjoare vârful penisului, iar limba ei rece, moale, să facă cercuri, cercuri, de jur împrejur... Am gemut.

— Încet, am șuierat. Vreau ca limba ta să se joace cu mine înainte de a vedea cum arăți când mă implori să primești ceea ce-ți dorești.

Limba ei a ieșit la iveală cu totul, lingând lichidul de acolo, cerând mai mult. Ce blestemat de lucrușor lacom. M-am retras, ieșind dintre buzele ei și întrebând-o:

— Te-ai gândit la asta mai devreme? Când îți lingeai desertul de pe lingură și sugeai sosul de pe deget ți-ai imaginat că o să ai între buze penisul meu?

Ea a încuviințat din cap, deschizând gura și uitându-se în sus la mine, cu buzele rămase cumva în aer, rupte de mine.

— O vrei?

Încuviințând din cap, buzele ei s-au unit doar cât să șoptească:

— Te rog?

Gemând încet, am alunecat în hău, bucurându-mă de senzația pe care mi-o procura limba ei, gura ei pecetluindu-se în jurul meu, laolaltă cu unda vibrației geamătului ei surprins. Ochii ei s-au deschis mari la invazia abruptă, apoi s-a relaxat, lingând și sugând încet, cu ochii înfipți într-ai mei. Mă mișcam înăuntru, în afară, și i-am spus cu răsuflarea aspră, sacadată:

— Așa,

— ... *și...*

— Ah, draga mea, suge-mă...

— ... *și...*

— N-o să-mi iasă niciodată din minte imaginea asta. Niciodată.

A întins mâinile și mi-a cuprins testiculele, ciupindu-le, mângâindu-le, și e divin. E atât de bine și e prea curând, dar vreau să îi văd fața când simte că sunt pe punctul de a ejacula.

Închid ochii să-mi păstrez fantezia. În aproape șapte ani nu am avut niciodată parte de sex oral și eram obsedat de gura lui Ruby, de limba ei, de vorbele ei îndrăznețe, deochiate.

I-am atins bărbia cu un deget, șoptind.

— Îmi dau drumul, Ruby. Ruby. Te rog... te rog lasă-mă să îmi dau drumul în gura ta.

Asta și fac, într-un zvâcnet pe limba ei, iar plăcerea îmi străbate ca un curent electric picioarele și brâul, până când îmi simt tot trupul pulsând înfierbântat. Iar pielea mea se înroșește toată și

și

și

— *Ahhh...*

Ejaculez în palmă, strigându-i numele.

* * *

Am avut nevoie de aproape un minut pentru ca vederea să mi se limpezească și să-mi pot folosi boxerii ca să-mi șterg mâna și podeaua din fața mea. Camera părea ciudat de tăcută, de parcă aș fi fost pe o scenă, undeva, jucând.

Pe birou, ceasul meu ticăia tare în liniștea nopții.

Am privit în jos, spre birou, și m-am înroșit la față, cuprins de jenă.

Recorderul fusese pornit în tot acest răstimp.

Degetul meu a apăsat pe butonul de redare. Nimic nu putea fi mai îngrozitor decât să mă ascult masturbându-mă. Aș fi putut să șterg totul.

Dar ceva în mine a ezitat. Am pus aparatul la loc pe birou, holbându-mă în tăcere la peretele care despărţea camerele noastre învecinate.

Oportunitatea de a merge mai departe cu Ruby mi-a scăpat printre degete în seara aceea, dar asta nu se va mai întâmpla. Ruby era limanul meu. Ciudat, dar după numai câteva zile petrecute cu ea, mi se părea că ne cunoaştem mai bine decât m-am cunoscut cu Portia după unsprezece ani de căsătorie.

Îi puteam da lui Ruby ceea ce-şi dorea. Am apăsat din nou pe butonul de înregistrare. Ridicând telefonul, am format numărul ei şi am aşteptat să sune o dată,

Inima îmi bubuia în piept

de două ori

Fă asta, Niall, fă asta

apoi ea a răspuns, dregându-şi vocea înainte de a zice:

— Niall?

— Bună, Ruby.

A făcut o pauză, apoi a şoptit:

— E totul în regulă?

Mi-a stat inima-n loc şi brusc am realizat că stăteam de vorbă cu ea la telefon absolut gol, în mijlocul unei camere de hotel.

— Toate bune, am şoptit. Am închis ochii şi mi-am imaginat-o ascultând înregistrarea a ceea ce am făcut, dându-şi seama că am sunat-o imediat după aceea. Zâmbind, am spus: Voiam doar să îmi confirmi că vei fi prezentă mâine-dimineaţă la întrunirea de la opt şi jumătate?

Încă o pauză, apoi răspunsul ei, însoţit de o umbră de dezamăgire:

— Sigur că da. Ne întâlnim în hol, la opt fără un sfert?

Am aruncat o privire spre ceas. Era aproape miezul nopţii. În câteva ceasuri o voi vedea.

— Opt fără un sfert, am spus. Perfect.

— Noapte bună...

— Noapte bună, draga mea.

Am închis şi am întins mâna ca să opresc înregistrarea.

Capitolul nouă
Ruby

A doua zi dimineața, mi-am ținut răsuflarea până când liftul a ajuns jos, în hol. Era 7:43 și eram sigură că Niall era deja jos, cu costumul imaculat, părul perfect aranjat și corpul numai bun de iubit. Ce nu știam încă era cu care Niall voi avea de-a face astăzi.

Va fi oare glumețul favorabil flirtului, poate-aproape-iubitul-meu-Niall de aseară, de la cină? Cel care mi-a trimis mâinile direct în chiloți de îndată ce am închis ușa în urma mea? Sau ciudat de tăiosul, abruptul domn Stella de la telefon, la nici o oră după aceea?

Mintea lui Niall părea a-i fi cel mai rău dușman, incapabilă fiind să se stingă sau să stea tăcută suficient de mult încât să apuce și el să se distreze puțin. La masă a lăsat garda jos, a glumit și a folosit cuvinte de-a dreptul porcoase cu mine. Dar după ce a petrecut o oră în camera lui, singur cu gândurile sale, orice plăcere am fi simțit a fost stinsă de un duș înghețat.

O voce firavă din mintea mea mă avertiza că ar trebui să fiu atentă, că ar trebui să ascult semnalele de alarmă din creierul meu, așa slabe cum erau ele. Cu toate că arăta ca un bărbat care avea lumea

la degetul cel mic, Niall era și un tip superprecaut care gândea de zece ori înainte de a tăia o dată, și poate ar trebui să îmi mai înfrânez pornirea de a mă avânta cu capul înainte.

Un sfat bun, eram absolut sigură.

Dar când ușile liftului s-au deschis și de partea cealaltă a holului l-am văzut pe Niall Stella însuși, sfatul acesta s-a dus rapid pe apa Sâmbetei.

Ca de fiecare dată, la vederea lui mi s-a accelerat pulsul și pielea mi s-a înroșit, devenind aproape fierbinte la atingere. S-a uitat înspre mine și mi-a întâlnit privirea. În fața mea, oamenii se încolonau să iasă din lift, secundele și-au încetinit goana în timp ce eu așteptam o reacție din partea lui, orice reacție. Tocurile mele țăcăneau pe podeaua de marmură, iar eu mergeam străduind-mă să mă uit în altă parte, să-mi potrivesc cordonul trenciului și să-mi țin umerii drepți. La urma urmelor, Niall e doar un bărbat și, din câte mi-a spus aseară, am mai multă experiență decât el în treburi de soiul ăsta. Eu aveam mâna câștigătoare.

S-o crezi tu, mi-am spus.

Cu haina pe braț, își verifica ceasul. A ridicat din sprânceană și a întors privirea către mine:

— Văd că ești punctuală.

Glumeț. Am răsuflat ușurată și m-am îndreptat din umeri. Nu mă deranja deloc o glumă, acolo.

— Punctualitatea e o virtute majoră, i-am spus.

— Întru totul de acord. Întâmplător, mi se pare foarte atrăgătoare.

În dimineața asta vocea lui părea mai gravă, mai încrezătoare. Era ceva în felul în care a accentuat „foarte", ceva care m-a trimis cu gândul la o chestie murdară, mi-a făcut pielea ca de găină și mi-a înmuiat mâinile. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, m-aș fi întrebat ce pune la cale, dar acesta era domnul Corectitudine și Strictețe. Puteam fi sigură că nu urma să sară pe mine în holul hotelului sau la întrunirea cu New York Tranzit Authority.

Ştiam că va avea grijă să menţină lucrurile la un nivel strict profesional la serviciu, dar după noaptea trecută, când a sugerat că i-ar plăcea să-mi arate toate lucrurile pe care nu le consideră „drăguţe, caste sau foarte potrivite", întrebarea legată de stadiul relaţiei noastre nu avea în continuare răspuns, iar eu mă străduiam din răsputeri să-i sugerez că ar trebui să-mi indice cât de repede ar trebui să ne mişcăm. Pe de o parte s-ar putea crede că şi-ar dori să începem imediat, pe de altă parte s-ar fi putut crede că nu a făcut altceva decât să mă sărute detaşat de noapte bună.

Am rămas în aşteptare, privindu-l cum îşi trage haina pe el şi face semn spre ieşire:

— Mergem?

* * *

La jumătatea primei întâlniri am făcut o pauză. Mă simţeam destul de inutilă la aceste discuţii la care se vorbea mai mult despre buget şi percepţie publică decât despre mecanismele şi roţile structurilor. Dar am ascultat, conştientă fiind că astfel de conversaţii care acum mi se păreau dificile erau exact cele pe care trebuia să învăţ să le stăpânesc cel mai bine.

Cu toate acestea, până şi Niall părea distrat, uitându-se la nesfârşit la aceeaşi pagină de agendă, iar de două ori a trebuit să fie atenţionat în mod repetat când i s-a solicitat să răspundă la câteva întrebări. Abia dacă s-a uitat înspre mine, dar ne-am atins mâinile când i-am înmânat un teanc de hârtii. Gamba lui a rămas lipită de a mea într-un fel prea confortabil ca să poată fi catalogat drept neintenţionat.

Sinceră să fiu, lipsa lui de concentrare era destul de deranjantă, aşa că m-am bucurat când m-a tras deoparte şi m-a întrebat dacă mă deranjează să lipsesc de la restul şedinţei.

— Ştiu că e teribil de nepoliticos din partea mea, a început el, arătând spre telefonul pe care-l ţinea în mână. Dar tocmai mi-am verificat telefonul şi au apărut câteva chestiuni care necesită atenţie.

Nu e nimic foarte urgent, dar Jo a sunat și a trimis câteva date și nume de care am nevoie pentru teleconferința cu Tony. Aș vrea — și a închis ochii, cerându-și scuze — știu că nu ești asistenta mea, nici măcar sub directa mea coordonare, dar ai putea să asculți tu și să notezi datele necesare?

Am răsuflat de două ori ușurată, o dată pentru că asta părea a fi cauza lipsei lui de atenție, și în al doilea rând pentru că eram scutită de alte două ceasuri dureros de plictisitoare.

— Cu mare plăcere, am spus, luând telefonul. Întâlnirile astea nu au nimic de-a face cu departamentul meu. Dă-mi ceva de făcut, orice, altfel simt că îmi pierd mințile.

Peretele care despărțea sala de conferințe de o mică zonă de așteptare avea în jur de șase metri lungime și era numai sticlă din podea până-n tavan. Înăuntru erau două canapele din piele albă, câteva măsuțe metalice joase și două scaune potrivite ca dimensiuni. Peretele exterior, tot din sticlă, dădea spre o stradă plină de restaurante și câțiva copaci abia înmuguriți. M-am așezat pe o canapea, am scos o agendă și un pix și am început prin a-i deschide telefonul.

— Încă ceva.

La auzul vocii lui care a răsunat din prag am tresărit.

— Parola e ziua mea de naștere.

— A, da, șase-unu-trei, știu, am turuit dintr-o suflare, apoi m-am uitat în sus și l-am văzut holbându-se surprins la mine. I-am zâmbit agale, cu viclenie: Ar trebui să știi cu câtă disperare mi-am dorit să ies la scenă deschisă, i-am spus. Hărțuitoare cu acte în regulă, ai uitat?

El a râs.

— Probabil nu am cele mai inteligente parole.

— Presupun că dacă urmărești pe cineva cu suficientă atenție ajungi să afli tot felul de lucruri, am zis eu, tușind cu subînțeles.

Dar Niall doar a râs, a scuturat din cap, mi-a aruncat un „mulțumesc“ și a dat să plece.

— A, Ruby, încă ceva, a zis el oprindu-se chiar la ușă.

— Da?

— Ai grijă să asculți totul. Câteva sunt destul de lungi... e una la sfârșit care e deosebit de importantă.

— Am înțeles, am răspuns, și nici măcar nu m-am mai prefăcut că nu-i urmăresc din priviri fundul în timp ce se depărta.

* * *

De pe sofa îl puteam vedea perfect. S-a oprit la măsuța cu răcoritoare, a luat o sticlă de apă și s-a dus la locul lui. M-am întrebat dacă nu cumva era ceva cu lumina, de mi se părea ușor îmbujorat.

Dat fiind că multe mesaje erau mai curând lungi, m-am întins după geantă și m-am bucurat când în sfârșit mi-am găsit căștile bine pitite la fund. Am introdus mufa în telefon, mi-am vârât un microfon în ureche și am tastat parola. Patru mesaje. Primul, cum era de așteptat, era de la Jo; am ascultat-o cum enumeră o listă de nume și datele aferente, notându-le cu grijă pe toate. Al doilea și al treilea au continuat în aceeași notă și, în nici trei minute, umplusem un tabel întreg din agendă.

Am aruncat din nou un ochi în sala de conferințe și l-am prins discutând ceva cu o persoană așezată în apropierea lui. Fără a-i auzi vocea, puteam vedea felul în care gura lui formula cuvintele, altfel decât cei din jur, accentul lui fiind efectiv vizibil la distanță. Folosea mai mult buzele, îi lua mai multă vreme ca să rostească fiece cuvânt. Mă întrebam cum ar fi să aud vocea asta acasă, spunându-mi la ureche ceea ce-și dorește.

Într-o zi ar trebui să scriu o carte despre toate nedumeririle și întrebările mele despre acest bărbat.

Am apăsat din nou pe butonul de redare și am prins o clipă privirea lui Niall, care s-a mutat repede în altă parte. A început ultimul mesaj, iar eu așteptam, încercând să îmi dau seama ce ascultam. O respirație... zumzetul aerului condiționat... zgomotul îndepărtat al străzii? Un foșnet de material, ca și cum cineva și-ar fi

dat jos un obiect vestimentar, iar eu am ridicat telefonul, verificând conexiunea ca să mă asigur că nu s-a întâmplat ceva.

Dar apoi am auzit, „*Ah*", și... ei bine, în ruptul capului nu m-aș fi așteptat la una ca asta.

— *Arăți al dracului de bine.*

Știam vocea asta. Am petrecut șase luni de viață cu urechile ciulite să îl aud ieșind din lift la etajul meu, vorbind la ședințe. Așteptând să vorbească cu mine. Era Niall și era... cred...

— *Încet. Vreau ca limba ta să se joace cu mine înainte de a vedea cum arăți când mă implori să primești ceea ce-ți dorești.*

M-am albit. Am dat din greșeală peste ceva ce nu trebuia să aud? Era cu adevărat Niall? Mi se părea imposibil ca el să înregistreze așa ceva, darămite să îmi dea mie să ascult.

Doar dacă nu știa că era înregistrat. Era... era cu cineva? Oare ar trebui să îi spun că am găsit asta?

— *Te-ai gândit la asta adineauri? spunea el în înregistrare. Când îți lingeai desertul de pe linguriță sau sugeai sosul de pe deget, ți-ai imaginat că penisul meu e în gura ta?*

Desert? Dar ce tot spunea el acolo...?

M-am îndreptat de umeri și m-am uitat spre sala de conferințe, nefiind deloc surprinsă să îl zăresc uitându-se deja spre mine. Nu știam de câtă vreme mă urmărea, dar când a dat încet din cap, încuviințând, am fost sigură că știa exact ce ascultam și că el a fost cel care a orchestrat această audiție.

O vrei?

Așa.

Oh, draga mea... suge-o...

Își dăduse complet drumul, gândindu-se cum gura mea coboară încet pe trupul lui...

Trebuie să fi făcut asta aseară, după cină. Drace!

Erau douăzeci de grade în birou, iar eu eram udă leoarcă de transpirație.

Niall nu şi-a luat nicio clipă ochii de la mine şi jur că situaţia asta părea mai porcoasă decât dacă m-ar fi aruncat acolo, goală, pe podea. Cum a făcut asta? Abia dacă ne-am atins, dar jur că simţeam că m-a atins în feluri în care nu m-a mai atins nimeni, niciodată.

Nu voi putea să-mi scot niciodată imaginea asta din minte. Niciodată.

M-am aşezat picior peste picior şi le-am strâns bine, foindu-mă în scaun. Simţeam cât de udă eram, cât de pregătit era corpul meu să facă exact lucrurile despre care vorbea el.

Îmi dau drumul, Ruby. Ruby. Te rog... te rog lasă-mă să îmi dau drumul în tine."

* * *

Când şedinţa s-a suspendat pentru pauza de masă, am observat că Niall ezita să plece. Urma să mă înfrunte — acum, după ce-i ascultasem hitul single — fără protecţia pe care i-o ofereau zece metri, un perete de sticlă, plus vreo cincisprezece ingineri şi funcţionari ai autorităţii de transport. Era nervos şi să fiu a naibii dacă nu era cel mai înduioşător lucru pe care l-am văzut vreodată.

Neputând s-o mai lungească mult şi-a adunat lucrurile şi a ieşit.

— Ţi-e foame? a întrebat.

— Mor de foame, i-am spus, întrebându-mă dacă — de fapt sperând — înţelege implicaţiile cuvintelor mele.

Judecând după felul în care a tresărit şi a început să tragă de nodul cravatei, înclin să cred că da.

Am făcut un semn cu capul spre hol:

— Mergem?

Am ieşit din birou, apoi am luat-o încet, spre un hol pustiu. În faţa noastră a răsărit un tip de la conferinţă:

— Găsim de mâncare la etajul de dedesubt. E Taco National Day sau ceva de genu'. Ar putea fi... interesant.

Mă rog, probabil cel mai interesant lucru de pe ziua de azi pentru tipu' ăsta, presupun.

— Trebuie să luăm legătura cu biroul de la Londra, a răspuns Niall politicos. Dar venim și noi cât de repede putem.

Trebuie să recunosc, eram impresionată.

Intrusul a salutat din cap și a dispărut, iar noi ne-am continuat drumul un etaj mai jos, apoi altul, apoi altul, până ce zgomotul mașinilor a devenit un zumzet stins care venea din direcția opusă.

— Sunăm la Londra, da? am zis eu.

— Nu chiar. Mi-a aruncat o privire, zâmbind: Presupun că mă duci într-un loc liniștit ca să vorbim?

— Să vorbim? zic eu cu un zâmbet subțire.

El a strâns din buzele alea fabuloase.

— Poate.

— Că veni vorba despre „vorbă", uite, astea sunt notițele tale, i-am spus întinzându-i agenda.

— A, mulțumesc mult.

La capătul holului era o cameră întunecată, așa că l-am poftit înăuntru, închizând ușa în urma noastră. Apoi, sprijinindu-mă de lemnul rece, am spus:

— Mesajele tale au fost foarte... captivante.

— Captivante, zici? zice el, făcând un pas mai aproape.

— M-au afectat, am chicotit eu. Profund.

Și-a lăsat capul într-o parte și a arborat un zâmbet în colțul minunatei lui guri și a șoptit:

— Cum așa?

Am dat să-i răspund, să-i spun ceva vesel și cu subînțeles, dar ni s-au întâlnit privirile și toate gândurile mele coerente și-au luat zborul. Inima a început să-mi bubuie brusc, înțelegând dintr-odată că ăsta nu era un flirt, nu era o fantezie. Nu era un vis cu ochii deschiși de la ședința de joi.

Am avut parte de atâtea momente Niall Stella încât am renunțat să le mai țin șirul.

De Câte Ori Niall Stella... Mi-a Atins Gamba, Mi-a Dat Părul După Ureche, M-a Privit în Ochi Și M-a Întrebat dacă Am Orgasm.

Mi-a Spus că Vrea Să îi înghit Sperma.

S-a Înregistrat Masturbându-se ca să Împărtășească Momentul cu Mine.

Era pe punctul De A Mă Săruta.

Toate astea însemnau ceva. Noi însemnam ceva.

— Răspunde-mi.

Mi-am pierdut pentru moment abilitatea de a glumi, așa că am lăsat capul în jos și am spus:

— Te doresc.

— Spune-mi. Vocea lui era deopotrivă poruncitoare și blândă; s-a aplecat și m-a sărutat pe gât: Ce înseamnă că mă dorești?

Știa. Trebuia să știe. Dar voia să mă audă rostind cuvintele.

— Înseamnă că sunt udă.

A inhalat precipitat pe nas, adulmecându-mi gâtul, linia maxilarului.

— Ce naiba, Ruby, n-ai de gând să ridici capul și să mă săruți?

Am lăsat capul într-o parte, fără răsuflare și cu inima bubuindu-mi în piept. Arăta chiar mai bine văzut așa, de foarte aproape: pielea fină, perfectă, buze moi, cele mai lungi gene pe care le-am văzut vreodată la un bărbat. Mirosul parfumului lui a pus stăpânire pe întuneric, iar eu eram beată de el, de apropierea lui și de conștientizarea faptului că aveam să-l ating. Să-l sărut. Și avea să mă sărute și el.

S-a aplecat spre mine, gâfâind ușor prin buzele întredeschise. Se aștepta la un sărut ușor, o atingere fugară a buzelor. Putea spune asta pentru că îl cunoșteam mai bine decât ar fi trebuit poate în acest moment, dar și judecând după felul grijuliu în care s-a aplecat spre mine și atingerea ușoară a mâinilor lui în jurul taliei mele.

Dar nu am fost în stare să îi ofer un sărut fugar și cuminte. Mi-l doream de prea multă vreme. Ușurarea — conștientizarea apropierii lui, a mirosului și a căldurii pielii lui — mi-a străbătut ca un curent electric șira spinării, a țâșnit prin brațe și l-am tras în jos, spre mine. L-am sărutat oricum, numai fugar și cuminte nu. Gura mea s-a lipit

de a lui, i-am prins buza de jos între buzele mele și el a gâfâit scurt, gemând.

Îmi venea s-o înghit, s-o înghit cu sunetele lui cu tot, să le păstrez în mine, să le am pentru mai târziu și să le ascult în reluare, iar și iar.

Avea o gură ireală: buze ferme și combinația aceea bărbătească perfectă între dur și delicat, între dăruire și poruncă. Lumea mea era prinsă într-un vârtej. Mi-am înfipt mâinile în părul lui, mi-am apăsat sânii de zidul pieptului lui și am scos cel mai ridicol sunet de ușurare și dorință din viața mea.

A gemut mai tare, iar surprinderea și excitarea l-au făcut să mă strângă mai tare în brațe, apoi m-a înlănțuit și m-a lipit strâns de el.

Suficient de aproape încât eu eram acum aplecată pe spate, iar el era aplecat asupra mea, buzele lui depărtându-se de ale mele doar cât să scoată încă un sunet adânc în timp ce limba lui s-a strecurat în gura mea, gustându-mă.

Suficient de aproape încât eram sigură că îmi aude inima bubuind în piept.

Suficient de aproape încât să-i simt mădularul devenind tot mai tare, mai lung, apăsându-mă în stomac.

Eram atât de sălbatic, de disperat de flămândă de el, de toate astea, încât atunci când limba lui a alunecat peste a mea am gâfâit încetișor, gemând ascuțit. Nici nu am apucat să îmi dau seama ce spun înainte de a-mi scăpa un „Niall. Te rog."

— Ce mă rogi? Și-a lipit buzele de urechea mea, sărutându-mă, suflându-mi un val de aer în timpan. Orice.

— Doar... Sărută-mă.

I-am simțit zâmbetul.

— Mi se pare că tocmai te sărutam.

— Atunci atinge-mă. Fă ceva. Mă simt...

— Arată-mi, a șoptit lângă gura mea. Arată-mi unde mă vrei.

Nu mi-am putut împiedica un scâncet și m-am tras puțin îndărăt, cât să-i întâlnesc privirea.

Mi-am întors mâna în așa fel încât palmele noastre să se unească, degetele noastre s-au împletit, apoi i-am tras mâna în sus, doar atât cât să-l sărut o singură dată pe dosul palmei. Privirea lui a zburat de la ochii mei la gură și înapoi, după care a încuviințat din cap, lent. Am tras mâinile noastre unite între noi, apoi în jos, până când s-au strecurat, împreună, sub poala fustei mele.

— Da, a gemut el, simțindu-mi pielea goală în timp ce urcam, împreună, până ce am ajuns la materialul umed al chilotului meu. Am făcut un pas în spate, trăgându-l după mine până ce am ajuns din nou cu spatele lipit de ușă.

S-a lăsat condus, vârfurile degetelor lui strecurându-se pe sub dantelă și lunecând pe pielea mea jilavă de dorință.

— Deja, a șuierat el, mișcându-se cu ușurință înainte și înapoi.

Am încuviințat, dar nu am putut articula nici măcar un singur cuvânt.

Îl doream atât de mult încât mă durea, iar acum în sfârșit mă atingea, indexul lui lung se plimba pe pielea mea goală, înainte și înapoi, îndreptându-se spre locul unde mi-l doream cel mai mult.

Chiar acolo,

Ah, Dumnezeule, acolo,

Ah, e atât de bine.

Toate gândurile mele s-au îndreptat spre el încă înainte de a fi conștientă de asta.

A refăcut aceeași cale, de la vagin în sus, spre clitoris, cu o surprinzătoare îndemânare pentru cineva care nici măcar nu era sigur că femeia cu care își petrecuse mai bine de un deceniu s-a bucurat cu adevărat de nopțile petrecute împreună. Buzele lui au alunecat de la colțul gurii mele spre maxilar, apoi în sus, pentru a ajunge în cele din urmă la urechea mea.

— Asta mi-am dorit, a șoptit el. La asta m-am gândit. La asta m-am gândit noaptea trecută. M-am gândit la limba ta moale, la cum ar fi să te simt aici, jos. Cum ar fi să pătrund în trupul tău, în gura ta. M-am gândit la asta obsesiv de mult.

M-am împins şi mai mult în uşă, dorind să scap de nevoia tot mai presantă a atingerii lui sau poate căutând sprijinul pe care aceasta mi-l putea oferi, nici eu nu mai ştiam. Nu ştiam decât că eram pierdută, la un pas de a mă face ţăndări într-un asemenea hal, încât s-ar putea să nu mai fie niciodată în stare să mă pună laolaltă din nou.

— Înăuntru, am şoptit cu vocea frântă. Vreau să intri cu mine înăuntru.

— Când vorbeşti aşa..., a zis el, dar a făcut ceea ce i-am cerut. A înfipt un deget în mine, apoi două, împingând adânc.

Senzaţia care m-a inundat mi-a înmuiat picioarele şi am început să-l sărut haotic, umed, pe buze, pe bărbie. Sunetele mele disperate erau imediat captivate de gura lui, care le devora. Degetul mare, ferm şi sigur, descria cercuri, în vreme ce celelalte degete se mişcau înăuntru, în afară. Aş fi putut jura că intrau mai adânc cu fiecare mişcare, atingând ceva înăuntrul meu, ceva sălbatic şi încă neatins.

Apoi senzaţia a ajuns la apogeu şi mi-am dat drumul, cu trupul arcuit în palma lui. Gura lui a găsit-o din nou pe a mea şi a şoptit lucruri pe care cu greu le-am înţeles.

— Dă-mi sunetele tale, spunea el. Lasă-mă să le păstrez, să am la ce mă gândi la noapte.

Dar mi-am amintit că aveam toată noaptea la dispoziţie. Nu existau întâlniri sau cine planificate în cadrul conferinţei. Nimic care să ne întrerupă. Mă întrebam dacă el ştia asta. Poate îi era mai uşor să facem asta aici, înconjuraţi de zgomotele îndepărtate ale vieţii din birourile din jur, care ne aminteau amândurora că nu puteam merge prea departe. Poate...

— Nu pot să cred că eu spun asta, a zis el, frecându-şi nasul de al meu, dar nu te mai gândi la nimic.

— Doar... uau, am zis, dorindu-mi să mă preling ca mierea topită pe podea. Din păcate, şi-a tras mâna de sub fusta mea şi şi-a înnodat braţele în jurul meu, susţinându-mă.

— „Uau" e bine. Accept un „uau".

— Ar trebui să mai facem asta, am spus, simțind cum zâmbesc prosteşte.

— Dat fiind cât de repede te pierzi cu totul în brațele mele...

— Fără glumă.

A privit spre uşă, cu o expresie schimbată.

— Lipsim de ceva vreme, ar trebui să ne întoarcem la ceilalți.

— Tu..., am început eu, şi privirea mi-a zburat spre penisul lui.

Era încă excitat — impresionant de excitat, chiar —, dar mi-a oprit mâna când am încercat să ajung la cureaua lui.

— Te asigur că m-am obişnuit cu asta în ultima vreme.

M-am încruntat.

— Dar aş putea să...

Ca la comandă, din capul holului s-a auzit o voce strigând ceva. Pauza se încheiase.

Deocamdată, mi-am spus. Aveam o noapte întreagă în față şi aveam de gând să mă bucur de fiecare secundă.

Capitolul zece
Niall

Judecând după felul în care se uita la mine, eram sigur că Ruby punea ceva la cale.

— Ce-i? am mimat către ea când şi-a muşcat buza de jos şi apoi s-a uitat în sus la faţa mea, după ce mi-a privit îndelung gâtul, braţele, mâinile.

Ea a ridicat din umeri.

— Nimic, a mimat la rândul ei, arătându-şi limba printre dinţi.

Ştia. Sigur ştia ce mi-a făcut limbuţa aceea a ei. Atât de moale, de roz, de jucăuşă.

Mi-am întors privirea de la ea înapoi la femeia care conducea discuţia de astăzi despre bugetul alocat ajutoarelor după trecerea uraganelor. În toată camera, numai pleoape căzute sau mâini care mâzgăleau pe agende. În ceea ce mă privea, întâlnirile de săptămâna asta mi se păreau previzibil de intense, dar fascinante. Îmi plăcea slujba mea, îmi plăcea subiectul pregătirii pentru dezastre şi amănuntele pe care ajunsesem să le analizăm împreună, aici. Mă bucuram de munca mea într-un mod care era străin, cred, celor mai mulţi dintre

colegi: era evadarea, pasiunea mea. Așa că am fost oarecum surprins când m-am trezit căutând din ochi ceasul și am sesizat că mintea mea era pe coclauri, gândindu-se la Ruby și la ce se va întâmpla în seara asta între noi.

Nu aveam nici ședințe, nici obligații sociale. De la orele 17:00 până a doua zi dimineața nu aveam nimic altceva decât timp... împreună.

Cu Portia, vreme de unsprezece ani am avut tot timpul din lume. Și totuși, chiar de la început, niciunul dintre noi nu a tânjit să petreacă cât mai mult timp în compania celuilalt. Orice părea mai important decât o masă împreună; până și ceva cât se poate de banal cum ar fi două ceasuri de uitat împreună la televizor era de fiecare dată trecut în plan secund în favoarea muncii separate sau a finalizării unor proiecte ciudate. Dar Ruby părea să vibreze efectiv la perspectiva câtorva ore petrecute singură cu mine.

Era limpede că ceea ce s-a întâmplat la prânz era o recunoaștere a faptului că amândoi aveam nevoie să mergem mai departe, să trecem de la joaca și flirturile de peste zi la ceva mai intim și mai personal, poate chiar în noaptea asta.

Numai că pur și simplu nu știam cât de bine puteam s-o fac. Nu aveam deloc experiență în împărtășirea emoțiilor, și cu atât mai puțină în analizarea sexualității alături de o altă persoană. Știam că astăzi i-am produs un orgasm. Știam că puteam să-i ofer mult mai multă plăcere decât astăzi. Nu asta mă îngrijora. Mă îngrijora gândul că și ea îmi putea da exact atâta de mult cât i-aș fi cerut.

Dacă i-aș cere să fac dragoste cu ea în seara asta, aș putea. Dacă aș vrea să pătrund adânc în gâtul ei, aș putea. Dacă aș vrea limite, ar trebui ca eu să fiu acela care le stabilește. Dar chiar îmi doream limite sau, mai bine zis, credeam că ar trebui să le vreau?

Mi s-a strâns stomacul și m-am uitat din nou la femeia din capul mesei. Cu colțul ochiului o vedeam pe Ruby aplecând capul și privindu-mă și bănuiam că îmi urmărește fiecare gând oglindit pe chipul meu. Începusem să cred că avea un decodor, ceva, și era

singurul om pe care-l știam — în afară de sora mea cea mică și de fratele meu — căruia îi era suficientă o privire ca să își dea seama cât și ce am de ascuns.

M-am uitat în sus, i-am întâlnit ochii.

M-a studiat scurt, expresia i s-a îmblânzit când a zâmbit mimând cuvintele: „Nu-ți face griji", apoi s-a uitat în jos, la notițe, și înapoi la moderator.

Tot atunci umerii mi s-au relaxat, maxilarele mi s-au descleștat.

Lasă, a șoptit vocea ei în gândurile mele. O să vedem împreună ce e de făcut.

* * *

Am mers pe jos înapoi la hotel sporovăind despre întrunire, despre vremea neobișnuit de caldă, despre formația pe care murea să o vadă live și care era în oraș. Mi-a povestit despre toate fleacurile fermecătoare pe care îmi doream să le aud, distrăgându-mi atenția de la propria mea nevroză legată de seara ce stătea să înceapă.

Ajunși la Parker Meridien, Ruby a deschis drumul spre lift, a coborât la etajul nostru, a luat-o pe hol și s-a oprit în fața camerei mele. Întorcând ochii verzi spre mine, a șoptit:

— Asta e. Momentul deciziei. Vrei să îți petreci seara cu mine? Și-a lipit palmele de pieptul meu: Fără presiune. Pot să mă duc în camera mea și să mă masturbez la un film cu Ryan Gosling, iar tu te poți duce la tine și să te frământi toată seara că nu mă ai topless lângă tine. Alegerea îți aparține în întregime.

Am înghițit în sec, am respirat de câteva ori, apoi am sărutat-o dinspre colțul gurii pe obraz, ajungând la ureche.

— Da, te rog, am șoptit.

— Bun, a răspuns, reușind să lungească acest cuvânt în cel puțin trei silabe. Cina înăuntru sau afară?

N-am avut nevoie de mai mult de trei secunde ca să răspund:

— Înăuntru.

Cu un zâmbet luminos, ea a luat cartela din mâna mea şi a deschis uşa, năvălind în cameră. Şi-a dat pantofii jos, a sărit în pat şi s-a rostogolit până a ajuns cu nasu-n perna mea.

— Drace, au schimbat aşternuturile. Perna nu mai miroase a tine. S-a trântit pe spate şi a luat totuşi perna-n braţe.

— O să am grijă să le lase pe astea mâine.

Apoi, imitându-mi vocea, a zis:

— O noţiune excelentă, şi a dat din cap cu morgă, aducându-mi zâmbetul pe buze. Zâmbindu-mi şi ea, s-a întins după meniul de la room-service de pe noptieră şi l-a deschis.

— De ce ai chef?

M-am sprijinit de birou, uitându-mă la ea. Îmi plăcea să o văd în camera mea, în patul ăsta, aşa de în largul ei şi confortabilă în rolul ăsta de... iubită.

Aşezându-mă să îmi desfac şireturile, am murmurat:

— Ştiu şi eu... Poate un burger?

— Pe mine mă întrebi? S-a uitat din nou la meniu: Nu prea ai ce alege. Cheeseburger şi cartofi prăjiţi?

— Perfect. Şi orice bere neagră au.

A aruncat meniul la podea şi a pus mâna pe telefonul din cameră. Am auzit un ecou slab al unei voci de la capătul firului şi Ruby a râs şi a pus palma peste receptor. Cu o voce ghiduşă şi scandalizată, mi-a şoptit: Mi-au spus doamna Stella!

Am zâmbit, dându-mi pantofii jos. Doamna Stella era mama şi, odinioară, Portia. „Doamna Stella" nu era făptura vioaie trântită în patul meu, cu fusta care se ridica încet, centimetru cu centimetru, pe coapsele lungi, fine.

Asta era de fapt problema, nu? Eram blocat la gândul că Ruby era prea nostimă, prea drăguţă, prea aventuroasă pentru tipi ca mine. Aveam o imagine formată despre ceea ce credeam că merit, ce persoană mi s-ar potrivi, iar asta nu era în niciun caz cineva ca Ruby.

Dacă ar fi putut auzi acest gând, sunt sigur că ar fi smuls telefonul din priză și l-ar fi azvârlit spre mine.

Am ascultat, am urmărit-o cum face comanda, confirmă alegerile și închide. Toate acestea erau așa de banale, de firești, de confortabile. Umerii mi s-au destins, stomacul s-a relaxat.

A bătut cu palma în pat, a ridicat privirea și mi-a întors un zâmbet seducător.

— Avem aproximativ patruzeci de minute să ne facem de cap.

— Ruby..., am început eu.

Zâmbetul ei a pălit puțin, apoi a reapărut.

— De ce ți-e atât de teamă să stai într-un pat cu mine? a întrebat, iar eu îi puteam auzi jena ascunsă în spatele unui hohot de râs. Îți promit să nu atentez la virtutea ta!

— Nu e vorba despre teamă. Eu... M-am oprit, mi-am scos cravata și am aruncat-o pe un scaun. Ori de câte ori încercam să mă explic, să spun ceva important — ceva personal — cuvintele din mintea mea o luau razna. De aceea am renunțat de mult la asta cu Portia. Știam că trebuia să încetez să mai compar totul cu căsnicia mea. Ruby încerca să mă ajute să aflu cine sunt, iar eu trebuia să îi permit să facă asta.

Relație nouă. Reguli noi.

— Spune-mi.

Am închis ochii, formulând în minte propoziția înainte de a deschide gura.

— Am senzația că nici nu am apucat să procesez bine ideea de a fi cu tine și tot ceea ce presupune asta și iată-ne deja aici, într-o cameră cu un pat. Deși e greu de găsit „normalitatea" în experiența mea în materie de întâlniri, prefer să cred că în mod „normal" te-aș scoate la cină de câteva ori, te-aș săruta în pragul ușii și aș fi mult mai măsurat în interacțiuni, am spus cu un râs potolit, viclean. Și totuși, iată-ne într-o cameră de hotel, adineauri mi-am vârât degetele în tine, și tot ce-mi doresc acum e să vin lângă tine și să mă ușurez de

povara care m-a apăsat toată ziua. Presupun că sunt uimit că trupul și inima mea au luat-o de data asta cu mult înaintea creierului.

Ruby s-a ridicat în genunchi și s-a târât la marginea patului. Apoi s-a întins, și-a strecurat degetele pe sub cureaua mea și m-a tras mai aproape.

— De ce oamenii acționează ca și cum inima și trupul nu ar fi părți ale creierului?

A desfăcut primul nasture al cămășii, a trecut la următorul. Și la următorul. Degetele ei îmi gâdilau pieptul.

— Mă dorești? a început ea. E creierul tău. Îți place să fii împreună cu mine? Hei, ia ghici! s-a uitat în sus, cu limba angajată într-un zâmbet strengar: Tot din cauza creierului tău.

— Totuși, înțelegi ce vreau să spun? am întrebat-o în șoaptă. Fețele noastre erau despărțite de numai câțiva centimetri, nu trebuia decât să mă aplec puțin și s-o sărut. Sunt îngrijorat că ești prea tânără. Că eu sunt nevrotic. Cum ne-am putea descurca cu toate astea?

— De fapt, a zis ea încruntându-se în glumă și mimând seriozitatea, aș fi tentată să cred că te-ai descurca mai bine cu toate astea acasă. În spațiul tău, cu tabieturile tale. Cred că cel mai greu lucru pentru tine acum este faptul că ești departe de toate astea, iar eu sunt doar o altă piesă care a nimerit în mijlocul acestui haos.

Cuvintele ei mi-au eliberat mintea și au alungat valul crescând de anxietate.

— Ești sigură că nu ești o cucoană la vreo șaizeci de ani care a dat peste un chirurg plastician fabulos? Pentru că pari remarcabil de înțeleaptă.

— Sunt foarte sigură, mi-a zâmbit ea cu drăgălășenie. Dar la fel de sigură sunt că nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei, Niall. Ai voie să nu îți dorești asta.

Am privit în jos, la punctul unde se vedea pulsul ei, și m-am întrebat cum ar fi să-l simt bătând sub buzele mele.

— Sunt destul de sigur... Vreau să spun că..., am oftat, frustrat din cauza propriilor mele gânduri. Vreau asta, am spus în cele din urmă.

Ruby a chicotit, prăvălindu-se pe spate pe pat și trăgându-mă jos, peste ea. Am avut o aterizare lină grație saltelei și m-am rostogolit cu ușurință alături de ea, descotorosindu-mă de cămașă.

Ca și cum am fi planificat — sau am fi făcut asta de decenii — Ruby a îndoit genunchii, ridicându-și picioarele peste ale mele și vârându-și tălpile în spatele coapselor mele, în timp ce eu m-am ghemuit pe-o parte lângă ea.

Am privit în jos la poziția noastră și am rămas fără cuvinte.

— Ne potrivim, a remarcat ea încet. Și ce să vezi! De data asta te-am adus în același pat cu mine. S-a întins ca să netezească ridurile care s-au format pe fruntea mea. Să fie limpede, vreau să stau cu tine și să ne dezmierdăm în timp ce vorbim, m-a asigurat. Nu e obligatoriu să ne dăm hainele jos înainte de cină. Sau după.

Am zâmbit, întinzându-mă la rândul meu și trecând o palmă peste stomacul ei, până la șoldul opus.

— Povestește-mi despre familia ta.

— Să vedem... Mâna ei a alunecat pe gâtul meu, apoi în păr. Am un frate geamăn...

— Ai un frate geamăn? am întrebat. Cum am putut să o sărut, să o privesc ajungând la orgasm, să-i provoc cu mâna mea un alt orgasm mai devreme și să petrec cinci zile cu ea fără să cunosc informația asta elementară?

— Da, e la medicină la UCLA. Îl cheamă Crain.

— Crain? Ce nume neobișnuit!

— Așa-i, oricum toată lumea îl strigă pe numele de familie, Miller, dar da, Crain îl cheamă. Și-a trecut degetele prin părul meu, pierdută în gânduri: E de treabă.

— Și părinții?

— Sunt căsătoriți, a răspuns, uitându-se la mine. Locuiesc în Carlsband, la nord de San Diego. Sunt amândoi psihologi.

M-a tras în spate ca s-o studiez, văzând-o într-o lumină nouă odată cu această informație.

— Cum e posibil ca amândoi părinții tăi să fie psihologi iar tu să fii așa de... normală?

Râzând, ea s-a prefăcut că mă înghiontește în piept.

— Ăsta e un stereotip prostesc. La drept vorbind, la fel de bine s-ar putea crede că odrasla unor psihologi buni ar avea toate premisele să fie mai bine adaptată, nu mai rău.

— Mda, la fel de bine. Buzele mi s-au strâns într-un zâmbet. Fata asta era... era incredibilă: Să înțeleg că ai copilărit în Carlsbad inainte de UCSD?

— Îhhîî, a mormăit ea, atentă să își plimbe degetul de-a lungul claviculei mele. Copilărie fericită. Părinți grozavi. Un frate geamăn care doar ocazional s-a întâlnit cu prietenele mele... Părea distrasă și mi-a confirmat intuiția când s-a întins și m-a sărutat pe gât. Sunt o fată norocoasă.

— Niciun demon, nimic? am șoptit.

Ruby s-a tras încetișor îndărăt, iar ochii i s-au umbrit pentru câteva clipe.

— Niciun demon.

I-am cercetat fața, strecurându-mi mâna spre cutia ei toracică, înainte de a-i spune foarte încet:

— Nu ai fost prea convingătoare. Nu aveam nicio idee de ce am întrebat asta, dar acum trebuia să știu. În pieptul meu clocotea acum dorința de a săpa mai adânc în acest sentiment, de a face din el mai mult decât un flirt cu sărutări și pipăieli. Uite, asta era ceea ce aveam nevoie, dar era și cel mai greu de găsit: intimitate prin cuvinte înainte de acțiune.

— Bine, a zis ea, zâmbind vag. Dar tu primul.

Am clipit surprins. Deși eu o întrebasem, nu mă așteptasem ca întrebarea să se întoarcă împotriva mea.

— Păi, cred că și copilăria mea a fost destul de fericită. Privind în urmă, îmi dau seama că eram destul de săraci, dar copiii nu observă

chestii cum ar fi lipsa banilor când ei au tot ce le trebuie. După cum am mai spus, căsătoria mea a fost mai curând... liniştită. Mai ales dacă o compar cu o copilărie populată de o haită gălăgioasă de fraţi şi surori. Nu ne-am certat prea mult, nu am râs prea mult. În cele din urmă s-a dovedit că nu ne mai lega nimic.

Şi-a dus o mână la maxilarul meu, urmărindu-i linia cu vârful degetelor în timp ce asculta.

— Presupun că demonii mei sunt rezerva mea şi teama că mi-am petrecut cea mai frumoasă parte a adolescenţei şi vârsta de douăzeci de ani cu o femeie pe care probabil nu o voi cunoaşte niciodată. Mi se pare o risipă.

— Rezerva ta? a repetat ea încet.

Încuviinţând, am şoptit:

— Întotdeauna m-am întrebat dacă mă exteriorizez aşa cum mi-aş dori în relaţiile mele cu oamenii.

— Şi cum ţi-ai dori să te exteriorizezi?

— Prietenos. Interesat, i-am răspuns. Responsabil.

— Eşti responsabil. Apoi buzele ei s-au strâmbat într-un mic rânjet: Poate puţin cam distant.

Am recunoscut, râzând:

— Corect. Eu am fost întotdeauna cel tăcut. Max şi Rebecca, mai apropiaţi de vârsta mea, erau clovnii. Eu am fost cel rezervat, dar asta m-a ajutat şi să scap nepedepsit cu chestii pentru care ei au încurcat-o.

— Pare o poveste pe care mi-ar plăcea s-o aud.

Scuturând din cap, m-am aplecat şi am sărutat-o pe maxilar, vorbind în obrazul ei:

— E rândul tău.

S-a uitat la bărbia mea, desenând agale cercuri cu degetul în scobitura gâtului meu.

— Ruby?

S-a uitat în sus, la mine, a respirat adânc.

— Am avut un iubit rău în anul întâi, a spus ea pur și simplu. Cuvintele astea erau destul de vagi, așa că nu eram prea sigur ce voia să spună. A fost violent? Nestatornic?

— Ce vrei să spui...

— Poate iubit nu-i cel mai potrivit cuvânt, a continuat ea, înclinându-și capul pe pernă în timp ce-și cântărea cuvintele: Am ieșit împreună de câteva ori și el a vrut sex înainte ca eu să-mi doresc asta. Și-a făcut pofta.

Când am realizat ce-mi spunea, inima mi-a stat în loc și abia am izbutit să articulez, sufocându-mă: Te-a rănit?

M-am uitat în jos, la silueta ei subțire, la maxilarul delicat, la buzele pline și la ochii mari, onești, și am fost potopit de un val de furie și răzbunare cum n-am mai simțit în viața mea.

Ea a ridicat din umeri.

— Puțin. Nu a fost ceva foarte dramatic sau violent, doar neplăcut. Nu era prima mea dată, dar...

Am ridicat o sprânceană, înțelegător.

— A durut oricum.

Ea a încuviințat, concentrându-se din nou asupra bărbiei mele.

— Mda. M-ai întrebat despre demoni, deci. Presupun că ăsta e al meu.

Eram pierdut. Am deschis gura, am închis-o la loc. Îmi venea să izbesc cu pumnul în perete, să o cuprind în brațe și să o apăr cu trupul meu. Apoi mi-am tras brațul de sub ea, instinctiv îngrijorat.

— Încetează, a spus cu un râs cumva stânjenit. Vezi, de asta nu-mi place să vorbesc despre acest episod. A fost o noapte urâtă, da, dar unul dintre multele avantaje de a avea doi psihologi buni drept părinți e că înveți să vorbești despre lucruri; ceea ce m-a ajutat să trec și prin asta.

Ruby părea atât de perfect sănătoasă, de echilibrată, știa așa de bine să îmi tempereze ieșirile și accesele. Acestea fiind spune, era în regulă să accepți ideea de a avea o aventură sexuală cu cineva, dar cele tocmai aflate mă făceau să o privesc cu mai multă seriozitate, ca

pe o persoană care a avut parte de bune şi rele şi care nu doar că voia să se poarte cu grijă cu mine, ci avea ea însăşi nevoie să fie tratată cu cea mai mare atenţie.

— Hai, întreabă-mă, a zis ea, interpretându-mi corect expresia. Dacă vom face asta — şi a arătat cu mâna spre noi — atunci trebuie să ştii lucrurile astea despre mine.

— Nu eşti..., am început eu, simţindu-mă ciudat de parcă aş fi probat o mănuşă de copil. Am înghiţit în sec, apoi am înghiţit iar în sec şi m-a apucat tusea.

— Niall, a spus ea, întinzându-se să mă sărute în colţul gurii şi zăbovind cu buzele acolo. Întreabă.

— Sexul... nu e o problemă pentru tine. Nu era o întrebare şi îmi venea să închid ochii şi să mă evapor când am simţit că mă cuprinde un val de roşeaţă. Era atât de deschisă, de în largul ei cu propria-i sexualitate.

Ea nu a băgat de seamă şi nici nu a părut deranjată de vorbele mele stângace.

— La început a fost. Poate încă mai este, uneori. Un an, un an şi ceva după această întâmplare am fost puţin... speriată. M-am culcat cu o grămadă de tipi, un fel de declaraţie de genul „Hei, lume, eu am ales să fac asta. Şi asta, şi asta". Dar m-a ajutat terapeutul. Ce a făcut Paul nu a fost legat de fapt de sex. El însuşi era o harababură de om. Ceilalţi tipi cu care am fost după el nu au fost deloc aşa. Nu am senzaţia că m-ar fi înfrânt, pur şi simplu mi-a arătat că unii oameni sunt întunecaţi.

— Te gândeşti adesea la asta?

Ea a zâmbit în sus la mine şi mi-a atins buzele cu degetul cu un gest deopotrivă dulce şi nebunește de seducător.

— Cred că da. De fapt, depinde de ceea ce se întâmplă în viaţa mea în acel moment.

M-am tras instinctiv îndărăt.

— Dar mai ales în astfel de momente, când sunt îngrijorată că povestea asta o să te facă să fii prea grijuliu cu mine sau să eziţi să

te lași în voia simțurilor... Ochii ei s-au întors către mine, implorându-mă: Promite-mi că nu va fi cazul.

Aș fi vrut să-i pot promite asta, dar ceea ce tocmai îmi spusese nu a făcut decât să-mi întărească dorința de a o lua mai încet.

— Eu...

Am fost întrerupți de o bătaie în ușă: sosise mâncarea. M-am ridicat, mi-am tras cămașa pe mine, am încheiat-o și am deschis ușa unui bărbat care împingea o măsuță rulantă din lemn. A așezat-o lângă pat, iar eu am semnat nota. În cameră se lăsase tăcerea; rămășițele discuției noastre s-au dizolvat în aer asemenea fumului.

Ruby s-a așezat pe saltea, cu picioarele sub ea, ridicând capacele argintii ale farfuriilor. După ce ușa s-a închis după chelner, m-am așezat lângă ea la masă.

— Flămândă?

— Ruptă de foame, a mormăit ea, turnându-și ketchup în farfurie. S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Era mereu atât de bine dispusă: Mulțam pentru masă, frumușelule.

Cum s-a apucat de mâncat, mi-a fost limpede că, cel puțin deocamdată, conversația noastră și-a schimbat cursul.

* * *

Ruby s-a lăsat pe spate, pe pat, mormăind satisfăcută.

— Indiferent ce se va întâmpla în noaptea asta, află că ești în competiție cu cheeseburgerul ăsta pentru Best In Show.

— Mă tem că Burger Joint are ceva mai multă experiență cu cheeseburgerul decât mine.

— Atunci arată-ți talentele de mare seducător, domnule Stella, a glumit ea.

Mâncarea a fost bună, dar nu i-am dat prea multă atenție, mișcându-mă pe pilot automat. Știam, fără urmă de îndoială, că nu voiam să mă mișc prea repede și, dată fiind sinceritatea ei din seara asta, cu atât mai mult îmi doream să fiu atent cu emoțiile ei.

Am împins masa de lângă marginea patului, m-am întors și m-am întins alături de ea, șovăielnic.

— Bun început, a șoptit ea, cu mâinile grăbindu-se să îmi desfacă nasturii cămășii.

Degetele mele au zăbovit asupra năsturașului de sus al cămășii ei din mătase.

— Eziți? a întrebat ea, pesemne nedumerită că întârziam prea mult la nasturele acela.

Am clătinat din cap, gândind cu febrilitate. Ochii ei verzi îmi scanau fața, răbdători, dar intenși.

— Cred că vreau să fie limpede ce urmează să facem în noaptea asta, am recunoscut lent. Sunt puțin tulburat de tot ceea ce mi-ai spus.

I s-a luminat fața a înțelegere și a lăsat capul înapoi pe pernă, ca să mă vadă mai bine:

— Despre Paul.

— Și despre reacția ta de după aceea de a te arunca cu capu-nainte în relații sexuale.

O umbră întunecată, îndurerată a trecut peste chipul ei, dar a alungat-o imediat.

— Nu am mai făcut asta de foarte multă vreme.

Am zâmbit. Avea douăzeci și trei de ani, pentru Dumnezeu. Foarte multă vreme era o chestiune atât de relativă.

— Nu încerc să te judec, Ruby. Poate e bine și pentru mine, că mi-a amintit că trebuie s-o iau încetișor.

— Adică fără sex.

M-am uitat în ochii ei și am încuviințat din cap.

— Îmi dau seama că par de modă veche, dar e ceva ce aș vrea să fac doar atunci când sunt îndrăgostit.

Pe chipul ei s-a oglindit o expresie de nerecunoscut și arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva; în schimb, pur și simplu a încuviințat din cap.

Doream să-mi explic cuvintele, știind foarte bine cum ar putea să le interpreteze — că între noi nu era o astfel de relație, că noi nu

ne îndreptam într-acolo —, dar cum puteam eu să știu de pe acum încotro ne îndreptam? În momentele mele de luciditate în preajma ei, mi-am dat seama că toate astea păreau atât de imposibil de ușoare. Voiam să mă bucur de ea, indiferent de ce ar fi însemnat asta, fără să am prea multe așteptări. Greșeala mea este, probabil, că sunt prea sincer despre toată povestea asta. Poate era menită să fie o aventură drăguță, dar facilă și, în cele din urmă, mai ales sexuală.

Și temporară.

Mulți oameni aveau mai multe relații în viețile lor; mie îmi plăcea ideea că Ruby ar putea fi ceva mai permanent, dar o cunoșteam de nici două săptămâni.

— Îți pot auzi gândurile, a șoptit ea, trăgându-mi capul în jos și sărutându-mă o dată, cu delicatețe. De ce faptul de a te afla singur cu mine într-o cameră de hotel îți declanșează butonul de panică? Nimeni nu încearcă să pună nicio etichetă. Era ca și cum mi-ar fi citit gândurile: Îmi placi. Vreau să fiu cu tine, indiferent de ce înseamnă asta acum.

Indiferent ce înseamnă asta acum.

Cuvintele ei m-au eliberat, așa că m-am predat atingerii ei, bucurându-mă de senzația mâinilor ei care alunecau în sus pe gâtul meu, în păr. Îmi plăcea să fiu tras de păr, să fiu zgâriat. Îmi plăceau aceste semne ale pasiunii care au fost până acum absente din viața mea romantică.

Buzele lui Ruby erau pline și calde și aveau gust de Sprite și de ciocolată cu mentă, bucățica aceea care ne-a fost adusă la masă. A deschis gura, limba ei s-a strecurat printre buzele ei, apoi ale mele, a pătruns adânc în gura mea, permițându-mi să simt mica, delicata vibrație a geamătului ei.

Gândeam prea mult. Mereu gândeam al dracului de mult. Am scos mâna de sub ea, am trecut peste sânii ei și m-am întors la nasturele acela care mai adineauri mi-a băgat creierul în pauză.

L-am desfăcut pe primul, apoi următorul, și următorul, până când Ruby s-a scuturat de cămașă și a rămas sub mine numai cu un sutien galben-pal pe ea.

Dumnezeule, mi-aș fi putut afunda fața în pielea asta și n-aș mai fi avut nevoie de nimic, niciodată.

— Ai cei mai perfecți sâni pe care i-am văzut vreodată.

A rămas puțin nemișcată sub mine, apoi și-a dus palmele la față, ascunzând-o.

Am făcut ochii mari. Ce am spus? Că avea sâni perfecți? Trebuia să facem asta fără să scoatem o vorbă?

— Ruby?

— Așteaptă o clipă, lasă-mă puțin, a zis ea, cu vocea înăbușită de palme.

— Am fost prea îndrăzneț?

— Nu, a exclamat ea, desfăcând palmele și privindu-mă cu ochii aceia incredibil de frumoși. Tocmai am avut un fel de experiență în afara corpului. Niall Stella mi-a dat jos cămașa și mi-a admirat pieptul.

— Vrei să dai un mesaj cuiva? am ironizat-o eu, mascându-mi un hohot.

— Nu, dar trebuie să îmi amintesc să adaug asta în tabelul meu cu Momente Niall Stella, a glumit ea și s-a întins după capul meu, trăgându-mă din nou în jos.

Am urmat cu degetul linia dreaptă a claviculei ei, din mijlocul gâtului și până la umăr.

S-a arcuit sub mine.

— Niall.

Am scos un șșștt slab, apoi i-am șoptit:

— Răbdare.

Sutienul ei era subțire și mătăsos, un petic de material care ținea laolaltă niște sâni atât de perfecți, de plini, încât aproape că nu-mi venea să-i dezgolesc. Anticiparea era mult prea sublimă.

— Dar m-ai văzut complet goală, mi-a amintit ea.

— Dar nu te-am atins când erai complet goală. Am privit-o și am zâmbit: Și nu am fost direct responsabil de goliciunea ta.

Mi-a aruncat o privire jucăușă și prefăcut exasperată, dar în spatele ei am putut vedea nevoia presantă, ceea ce a aprins o vâlvătaie în mine: Poți să mă lași complet goală acum?

— Nu ai de ce să te grăbești, nu? m-am aplecat spre ea, adulmecându-i gâtul. Pielea ta e făcută să fie savurată. Plăcerea ta trebuie prelungită, extinsă cât mai mult.

Uitându-mă la ea, i-am spus:

— În seara asta voi face dragoste cu tine doar cu mâinile, dar vreau să ai un orgasm atât de violent sub degetele mele, încât să te trezești în miez de noapte disperată să-l recreezi... Apoi am sărutat-o pe umăr, șoptindu-i: Și să eșuezi.

A rămas cu gura căscată.

— Vezi tu, nu vei avea unghiul potrivit. Mi-am plimbat un deget pe maxilarul ei: Sau mărimea potrivită a degetului, sau adâncimea. Dar cel mai mult vei eșua în încercarea ta de a-ți provoca aceeași plăcere pe care ți-o voi oferi eu pentru că nu vei avea răbdare.

A gemut, înfigându-și mâinile în părul meu și trăgând.

Degetul meu a alunecat încet dinspre scobitura gâtului ei spre stern.

— Nu vei dori să zăbovești prea mult asupra acestor locuri perfecte: pielea caldă de aici, singura aluniță de pe pieptul tău. Nu-ți vei putea săruta singură sânii.

M-am aplecat, am sărutat-o chiar sub sutien, apoi mi-am strecurat mâna sub ea, desfăcând închizătoarea și lăsând-o așa în vreme ce ea s-a arcuit, șerpuindu-se și scâncind. Breteaua stângă i-a alunecat de pe umăr, alunecând în jos pe pulpă, iar eu i-am sărutat micul spațiu dezgolit.

— Să-l scot? a șoptit ea cu spatele pe saltea.

— Încă nu.

Ea s-a oprit, gâfâind, în timp ce eu îi sărutam pielea de sub sâni, în vreme ce mâna mea se străduia să îi desfacă fusta și să i-o tragă în jos pe coapse.

— Niall?

— Hmm?

— Te vreau.

Râsul meu a ieşit ca un suflu uşor pe pielea ei.

— Da?

— Poţi să zăboveşti cât şi unde vrei, numai pune odată mâinile pe mine.

— Am să pun mâinile pe tot trupul tău când voi fi gata. Ai încredere în mine.

Nu am fost niciodată în stare să o iau aşa, pe îndelete, să mă bucur, să mă delectez şi să gust. Comparativ cu timpul petrecut cu Ruby, experienţa mea sexuală părea un fel de cod digital introdus orbeşte într-un program.

M-am aplecat, sugând partea de sus a sânului ei. Atât de plin, de tare. Mi-am apăsat dinţii în piele, gemând. Voiam să muşc, să sug, să consum. Sânii ei m-au făcut să-mi doresc să fiu sălbatic, pipăind şi muşcând şi... Dumnezeule, pur şi simplu regulând. Mi-am imaginat cum mă târăsc pe trupul ei, presându-i sânii în jurul penisului meu şi mişcându-mă deasupra ei, căutând în mod egoist plăcerea. Muream de dorinţa de a fi atât de aproape de pielea, de mirosul, de gemetele ei când ascuţite, când răguşite.

O mică parte din mine s-a îngrozit la un asemenea gând vulgar, îndrăzneţ, dar vocea lui Ruby din mintea mea a fost mai puternică: hai, spunea ea. Arată-mi ce ai nevoie. Ia tot ceea ce vrei.

Gemând, m-am suit pe ea, cuprinzându-i sânii peste sutien, presându-i unul de altul, sugând pielea din locul în care se întâlneau, strecurându-mi limba în interiorul şi în jurul delicioasei crevase.

Ea a gâfâit sub mine, arcuindu-se, mâinile ei şi-au găsit drumul înapoi în părul meu, picioarele ei s-au încolăcit în jurul meu, trăgându-mi şoldurile către şoldurile ei, ca să se poată vârî în mine.

I-am tras bretelele sutienului în jos pe braţe, l-am aruncat într-o parte, apoi m-am întors la ea. Sfârcurile ei erau de acelaşi roz cald ca şi buzele şi, fără să mă gândesc, m-am aplecat — fără să ezit o

clipă — am apucat unul în gură, sugându-l lacom, în vreme ce palma mea frământa celălalt sân.

Ruby s-a arcuit pe saltea, țipând și trăgându-mă de păr așa de tare, încât senzația ezita între plăcere și durere:

— Niall! a gâfâit ea. Dumnezeule! Dumnezeule!

Intensitatea răspunsului ei m-a uluit: eu îi provocasem asta doar lingându-i un sân și acoperindu-i trupul cu al meu. Voiam să fiu proprietarul acestei reacții, să o împachetez cu grijă și să o ascund departe. Nu mă mai gândeam cum să satisfac propria mea dorință, ci cum să îi ofer ei cât mai multă plăcere... Voiam să îi alimentez reacțiile până ce o voi vedea lac de sudoare, țipând sub mine.

Pielea ei părea a străluci sub atingerea mea; buzele mele au urmat liniile ferme ale abdomenului ei, cercul perfect al buricului, vârful ascuțit al bazinului. Mi-am trecut dinții peste toate aceste descoperiri, le-am urmărit cu degetele, lacom să cunosc fiecare centimetru din ea. Apăsându-mi șoldurile în saltea, îmi doream cu disperare eliberarea.

Sub mine, Ruby se mișca sub mâinile mele, rugătoare și cu mintea întunecată; o sudoare fină începuse să îi perleze sânii. Părul meu era răvășit tot de degetele ei neastâmpărate și de unghiile ascuțite.

Ah, era o adevărată minune.

— Lasă-mă să te gust, m-a implorat. Să te ating.

Vorbele ei s-au răspândit ca o undă electrică în coloana mea, apoi în penis.

— Așteaptă, scumpo.

— Nu pot.

Am dat în jos elasticul de sus al chiloților și am sărutat pielea fină a buricului, chiar deasupra osului pubian.

A șuierat un — da — și a gâfâit când i-am tras chilotul galben din dantelă în jos pe șolduri și coapse, dezbrăcând-o complet.

Ruby era goală toată și era al dracului de perfectă.

Am simțit cum mă urmărește din priviri când îmi mișc mâna în sus pe picioarele ei, urmărindu-mi degetele care se mișcă pe pielea ei,

a mea fiind mai închisă la culoare decât a ei, bronzul meu pe nuanța ei pală. Partea interioară a coapsei ei avea cea mai fină piele pe care am atins-o vreodată, iar degetele mele au tremurat puțin când s-au mișcat mai sus. Inima îmi bubuia alandala în piept. E drept că o mai atinsesem între picioare, dar la birou a fost altceva: pe fugă și intens. Dar acum aveam ore întregi la dispoziție. O puteam ține aici toată noaptea oferindu-i plăcere cu mâinile mele, sărutându-i sânii, toracele, stomacul.

Degetele mele au ajuns la încheietură, acolo unde coapsele se îmbinau cu șoldul, și am zăbovit acolo, la un centimetru de locul unde mă voia ea. Ea s-a cutremurat sub mâna mea, ridicându-și șoldurile de pe pat.

— Mă ucizi cu ațâțarea asta, a șoptit, întinzându-se și prinzându-mă de încheietură. Jur că am să-mi dau drumul în secunda în care ai să pui mâna acolo.

Felul în care a rostit asta și ideea că era deja atât de înfierbântată — că atingerea mea a putut face asta atât de ușor — mi-a dat aripi. Cu un zâmbet, lipit de șoldul ei, mi-am strecurat degetele în ea, gemând la auzul sunetului ei ascuțit. Era udă și alunecoasă, și caldă, și mi-era tare greu să mă înfrânez să mă aplec și să o sărut acolo sau — mai tentant chiar — să mă sui pe ea și să o pătrund. Nici măcar nu-mi puteam imagina cum m-aș simți să fiu în ea.

Eram recunoscător pentru bariera pantalonilor și pentru urma de ezitare care încă stăruia în gândurile mele, constanta avertizare să o iau încet.

Era imposibil să nu compar experiența asta cu cealaltă, singura pe care am avut-o cu adevărat — lăsând la o parte pipăielile din nopțile târzii la pub —, deși vinovăția încerca să alunge aceste gânduri. Știam că nu ar trebui să mă gândesc acum la Portia, nici măcar în plină afirmare a independenței mele față de ea, dar cu Ruby goală sub mine și cu creierul ars de gândul de a-i oferi plăcere acestei creaturi sublime, nu mai aveam obișnuita mea disciplină a minții.

Ruby m-a scos la lumină, a deschis ceva în mine și m-a făcut să-mi doresc să fiu mai transparent cu mine însumi, cu ea.

Și când o atingeam, când îi ofeream plăcere cu două degete, apoi cu trei, mi-am lăsat gândurile să galopeze sălbatic. Așa trebuie să fie intimitatea, asta înseamnă să oferi plăcere cuiva care o dorește cu disperare, ambii parteneri dăruindu-se pe deplin unul celuilalt. Ea s-a deschis în fața mea în noaptea asta — mi-am dat seama că acesta a fost scopul confesiunii ei — și, în schimb, mi-a dat mie o anumită libertate de a fi mai relaxat cu ea, cu asta. Cu fiecare mișcare a mâinii mele și cu fiecare geamăt care ieșea de pe buzele ei, încrederea mea creștea, până când am căpătat deplina convingere că niciodată, niciun bărbat nu a dorit mai mult o femeie decât o doream eu pe cea care se afla acum alături de mine.

Voiam s-o sărut, s-o ling, s-o pătrund, dar o latură ascunsă din mine — una mai întunecată, despre existența căreia nu am avut habar până acum — își dorea o mai deplină și extinsă stăpânire asupra buzelor ei, a pielii ei strălucitoare, asupra gemetelor ei tânguitoare, asupra coapselor moi și — aici mi-am îngăduit să recunosc — asupra celui mai frumos vagin ud leoarcă la care am visat vreodată. Voiam să mă uit la ea și să simt în străfundurile mele că e a mea.

Ea a început să se încordeze sub mișcările mele și măruntaiele mele au început să clocotească de încântare.

Ce ciudat, m-am gândit, *tot trupul meu ar trebui să tânjească după curba umărului ei, după pântecul ei neted, după pulsul ei bubuitor de pe gât?!*

Văzând-o așa, dezlănțuită sub atingerea mea, inima mi-a ajuns literalmente în gât. Mi-am ridicat privirea din locul în care o atingeam și am mutat-o în sus, începând să-i sug cu sălbăticie sânii. Ea a părut a se calma puțin — sânii ei se ridicau și coborau mai lent —, dar apoi capul ei s-a izbit de pernă și aproape că a țipat când orgasmul și-a croit drum prin trupul ei și mușchii s-au contractat jos, în jurul degetelor mele din ea.

A rămas aşa încă preţ de-o răsuflare, apoi m-a apucat de păr şi m-a tras spre ea. Eram acum faţă în faţă, astfel încât am putut culege de pe buzele ei gâfâielile iuţi, de eliberare.

— Drace. A închis ochii, făcându-se moale sub mine: Cred că tocmai...

— Eşti minunată când ai orgasm, am şoptit eu, sărutându-i maxilarul, gâtul, gura.

— Asta... a început ea, privind în sus către mine. Acum semeni cu ceva inventat de mine, în nopţile când nu pot dormi.

Mi-am trecut degetele peste stomacul ei, peste piept, dând glas gândului deocheat care mi s-a strecurat în minte, împărtăşind cea mai lăuntrică parte din mine.

— Îmi place cum miroşi. Mă tem că am să-mi pierd minţile când am să te simt în sfârşit pe limba mea.

Nici n-am încheiat bine aceste cuvinte, că Ruby m-a tras înapoi la ea cu mâini lacome şi o dorinţă reînnoită. Eu eram dezlănţuit, ea aproape că-şi ieşise din minţi, transpirată toată, cu gura umedă peste a mea. Dinţii zgâriau bărbiile, sărutările au devenit cleioase şi m-a lovit cu cureaua peste stomac în graba ei de a mă lăsa fără pantaloni.

Ciudat lucru, dar durerea m-a înnebunit şi mai mult.

După ce mi-a tras pantalonii până la genunchi, Ruby mi-a apucat mădularul cu mâinile ei puternice şi calde.

— Drace, a zis ea. Eşti...

M-am tras înapoi şi m-am uitat în jos, la ea, cu ochi pe care-i simţeam sălbatici. Era a treia femeie din viaţa mea care mi-a atins penisul şi, sincer să fiu, chiar nu-mi păsa ce avea de gând să spună. Pulsam în palma ei, practic implorând-o să îmi aducă uşurarea.

— Mare, a zis ea, privind în jos. Isuse. Apoi palma ei a alunecat peste capul penisului meu cu o apăsare atât de perfectă, încât aproape că nu am auzit ce spune din cauza geamătului meu puternic, de uşurare: Nu am fost niciodată cu un tip care să nu fie...

Mintea mea s-a întunecat pe măsură ce mâna ei se mişca lent, de sus în jos.

Să nu fie ce? American? Dispus să o ia încet? Experimentat cu femeile?

Cum mâna ei zăbovea, explorând, mi-am dat brusc seama:

— Care să nu fie circumcis?

Ea a încuviințat, aplecându-și capul și lipindu-și buzele de gâtul meu.

— Presupun că e cam același lucru, poate chiar mai ușor în anumite privințe.

— Mai ușor? Părea la fel de amețită ca și mine.

Dacă ți-ai mișca mâna aia mai repede, poate ai înțelege ce vreau să spun.

M-am aplecat și mi-am pus palma peste a ei, ca s-o fac să se miște. Puteam simți fierbințeala de la nivelul spatelui, nevoia mea crescândă de a regula, de a o regula pe ea, de a regula ceva. Ea a scâncit ușor, probabil a înțeles mesajul meu, căci în timp ce mâna ei își făcea treaba, prepuțul a început să alunece ușor peste capul penisului meu.

— E foarte excitant, a gemut ea. Futu-i, nu-mi vine să cred că fac asta. Nu pot să cred..

— Șștt, am șoptit, dorind-o pierdută în mine, nu în gândurile ei. Asta era realitatea: eram peste ea, cu penisul la înaintare, cu gura pe gâtul ei și cu inima sângerând lent în inima ei:

— Stai cu mine.

Cuvintele mele s-au transformat într-o mantră bine articulată — *dă-mi*

Dă-mi

Dă-mi

Futu-i, Ruby, Ruby

Dă-mi

Dă-mi...

.... nici eu nu eram prea sigur ce voiam să spun.

Dă-mi plăcerea și cuvintele tale doritoare și oneste și asigurarea că toate astea sunt reale. Dă-mi libertatea de a-mi lăsa cuvintele să

zboare libere. Dă-mi permisiunea de a-mi da drumul și de a mă relaxa într-un fel de care aveam nevoie de atâta vreme. Dă-mi un loc care să fie sigur și deschis și fără restricții.

Mâna ei a încetinit, degetul ei alunecând peste capul încordat, lunecos; se uita la mâna ei cu ochii mari și tot la ea mă uitam și eu. Imaginea palmei ei în jurul penisului meu m-a făcut să gem, să tresar convulsiv.

— Îmi place la nebunie că te-am excitat, a șoptit ea abia audibil.

— Așa-i, am recunoscut. Suficient de tare încât să fiu înnebunit mai tot timpul.

Sunam disperat. La dracu', mă simțeam disperat.

S-a uitat în sus, la gura mea, și m-am aplecat să o sărut, sugându-i buzele pline, umede.

Sfârcurile ei s-au întărit, pielea s-a perlat, iar eu m-am gândit că ea se purta ca și cum toate astea erau numai pentru ea, că plăcerea mea era un fel de cadou suplimentar. Trebuie să recunosc că mă amețea gândul de a fi dorit în felul ăsta, într-un asemenea abandon asumat. Voiam să se simtă la fel de în largul ei cu mine când eram intimi ca atunci când discutam sau pur și simplu ne plimbam împreună pe Fifth Avenue, într-o tăcere confortabilă.

Mi-am plimbat degetul pe buza ei, imobilizând-o cu un sărut, tresărind la gustul ei pe pielea mea.

Pumnul ei s-a mișcat în sus, în jos, în ritmul și cu strânsoarea perfecte.

— Te pot gusta pe degetul meu, am șoptit în gura ei, foindu-mă și începând să îmi mișc șoldurile în timp ce o sărutam mai jos, pe piept.

Am ejaculat în mâna ei, simțind cum valul de plăcere urcă prin picioare și coboară de-a lungul șirei spinării până când mi-am dat drumul violent în pumnul ei, gura mea molfăindu-i cu brutalitate sânii până când sângele a început să pulseze sub piele, iar răsuflarea ei întretăiată în urechea mea mă implora să-mi dau drumul, să-mi dau drumul, să-mi dau drumul...

Gemând răguşit, mi-am dat drumul, m-am eliberat, împroşcându-i mâna, şoldul, pântecul, chiar şi sânul care purta urma gurii mele. Chiar şi după ce orgasmul meu s-a evaporat şi singurul sunet din cameră era răsuflarea mea grea, ea nu mi-a dat drumul. A ridicat cealaltă mână, plimbându-şi palma acolo unde ejaculasem pe pielea ei.

Numai după ce m-am dat jos de pe ea am realizat ce violenţi am fost, ce sălbatice au fost atingerile şi sărutările noastre. Pieptul ei era roşu de zgârieturi de la barba mea; buzele ei păreau umflate şi muşcate. Amândoi eram lac de sudoare. Fără să o fi sărutat între picioare, fără să fi făcut dragoste cu ea, am avut cea mai dezlănţuită experienţă sexuală din viaţa mea.

Ea a închis ochii, bărbia îi tremura uşor, apoi a recunoscut:

— Sunt îngrozită că ceea ce simt pentru tine va ajunge să fie prea mult pentru...

I-am oprit cuvintele cu un sărut, sugându-i buza plină şi reuşind să îi distrag atenţia, în vreme ce degetele mele se strecurau din nou între picioarele ei.

Abia dacă eram eu însumi în stare să scap de haosul propriilor mele gânduri. Toate astea au fost mai intense decât tot ceea ce am trăit în căsnicia mea. Au fost mai intense decât tot ceea ce am trăit vreodată.

Era ceva în toată povestea asta care părea înspăimântător şi greşit.

Simţeam nevoia să mă cufund din nou în senzaţii înainte ca panica să pună capăt acestei enorme emoţii şi să mă amuţească.

Capitolul unsprezece
Ruby

Mă aşteptam să doarmă aşa cum muncea: bătos, pe cât de adult poate fi un adult. Adult şi ca verb, şi ca adjectiv. Dar nu era deloc aşa. Dormea pe burtă, cu mâinile băgate sub pernă, încolăcit în jurul ei şi cu faţa înfundată în braţ. Ca un copil sau ca un puştan beat, tabloul fiind completat cu mormăieli în şoaptă şi câteva sforăituri uşoare.

Cum braţul de care mă sprijineam începuse să amorţească, m-am rostogolit pe spate mormăind încetişor, având grijă să nu îl trezesc. Voiam să mă uit în continuare la el. Voiam să păstrez viu acest sentiment de adevărată euforie cât mai multă vreme. Dacă aş fi crezut că îndopându-l cu o doză zdravănă de somnifere aş fi putut prelungi acest moment, e posibil să fi luat în calcul şi chestia asta. Aşternuturile miroseau a el, pielea mea încă vibra la amintirea degetelor lui, a buzelor, a ejaculării lui pe tot trupul meu. Dacă închideam ochii, încă puteam simţi apăsarea slabă a degetelor lui care se mişcau între picioarele mele.

Dar odată cu sunetele liniştite, line ale lui Niall a venit şi familiara îndoială. Era încă suficient de vagă încât să poată fi ignorată, ca

și cum ai auzi pe cineva strigând de partea cealaltă a peretelui, dar mă întrebam câtă vreme va rămâne așa. Dacă a fost ceva ce părinții noștri ne-au încurajat să facem a fost să ne ascultăm instinctul, să sesizăm de fiecare dată când ceva părea îngrijorător sau înspăimântător. Și povestea asta părea categoric înspăimântătoare. De-a dreptul al dracului de terifiantă.

Niall părea a aborda relația noastră cu întreruperi. Știam că ezita în privința abilității lui de a fi un bun partener, dar oare numai despre asta era vorba?

În cameră era încă întuneric, așa că m-am întins iar, ghemuindu-mă înapoi în locșorul călduț din scobitura lui. Pielea lui mirosea vag a parfum, iar respirația lui era ușoară și regulată. Am închis ochii, spunându-mi că era prea devreme să mă îngrijorez pentru lucruri pe care nu le puteam controla. Voi avea suficient timp pentru asta mai încolo.

Când i-am deschis din nou, eram singură și mă holbam la tavanul de deasupra capului.

Auzeam apa curgând în baie și un *poc, poc, poc* slab, ca și cum un obiect ar fi fost lovit de chiuvetă.

— Niall? am strigat, ridicându-mă în cot. Apa s-a oprit și un cap cu păr întunecat s-a ivit în ușă.

— Bună dimineața, a zis el, cu jumătate de față acoperită de cremă de ras. Sper că nu te-am trezit?

M-am încruntat când am realizat că nu avea cămașă — ura! — în schimb avea pe el o pereche de pantaloni călcați (huo!).

— Ce faci? l-am întrebat căscând.

S-a întors în baie și i-am auzit vocea acoperind zgomotul apei:

— M-a trezit un mesaj de la Tony, a zis el, iar eu am tresărit involuntar, ca de fiecare dată când auzeam numele ăsta. Mi-a stabilit o întâlnire matinală în partea cealaltă a orașului și trebuie să mă duc.

— La... șapte dimineața? l-am întrebat, aruncând o privire spre ceas.

— Din păcate, da.

Sperasem că vom lua mic dejunul împreună. De fapt, speram că vom apela la room-service și poate ne vom hrăni reciproc cu mici bucățele de fructe și apoi vom avea o partidă sănătoasă de sex sub duș.

— OK, am răspuns. Brusc, patul a părut mai puțin gol pe măsură ce îndoielile mele de noaptea trecută au ieșit la suprafață și s-au strecurat din nou în așternuturi.

Niall a ieșit din baie și și-a tras pe el o cămașă călcată. Mă holbam cum pieptul lui dispărea cu fiecare nasture pe care îl încheia.

— Ne vedem la birou mai târziu? m-a întrebat.

— Sigur. M-am ridicat sprijinită în două perne și mi-a venit o idee: Noaptea trecută...

Dar de fapt ce voiam să spun? Noaptea trecută a fost uimitoare? Confuză? Terifiantă?

Probabil câte puțin din toate.

— A fost suficient pentru tine? a întrebat el, iar eu mi-am dat seama că nu căuta laude false sau mângâierea egoului, pur și simplu voia să știe.

— Mai mult decât suficient. Cred că oamenii nu apreciază suficient de mult cât de uimitoare poate fi o partidă de regulat cu degetul.

A râs, clătinând din cap în timp ce încerca să se concentreze asupra nodului de la cravată.

— Ce stil ai și tu!

— Vorbesc serios. Când ești tânăr, fiecare pas e un jalon. Primul sărut, prima bază, a doua, am spus eu, ignorând felul în care mă privea. Mi-am tras genunchii la piept și i-am cuprins cu brațele: Dacă aș putea să mă întorc în timp și să-i spun ceva adolescentei Ruby... ei bine, i-aș spune să se dea cu mai multă cremă de protecție solară, dar al doilea lucru important pe care i l-aș spune ar fi să încetinească ritmul și să se bucure de toate lucrurile care se întâmplă pentru prima oară. Să se bucure de anticipare. Odată ce ai făcut sex, toate lucrurile bune devin un mijloc către un scop. Nimeni nu mai vrea doar să se mângâie.

Niall m-a privit și a zâmbit din partea cealaltă a încăperii:

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai răbdare cu mine, pentru toate astea. Știu că uneori sunt destul de crispat. Dar te asigur... am ajuns să țin destul de mult la tine, Ruby.

Mi-am mușcat buza, zâmbind:

— Și eu țin destul de mult la tine, Niall Stella.

A venit lângă pat și s-a aplecat, sărutându-mă pe frunte:

— Pe curând, scumpo.

* * *

M-am dichisit pe îndelete în camera mea — rochie neagră, strâmtă, păr drept, neted, și rujul meu preferat pentru ocazii speciale — și am luat un mic dejun pe fugă la Norma înainte de a mă îndrepta spre birou. Aveam nevoie de un plus de încredere în mine astăzi, iar ținuta asta mă ajuta de fiecare dată. În Manhattan era destul de răcoare, așa că mi-am strâns haina — roșie, ca să se asorteze cu rujul — și am ridicat gulerul.

Am hotărât să merg pe jos, alegând un alt drum decât cel folosit înainte, pentru că am găsit pe Google un loc pe care mama s-ar bucura să-l vadă într-o fotografie. În aminteam că în copilărie văzusem pe noptiera ei un exemplar vechi din Love Story, iar coperta era inspirată de o versiune a unei sculpturi situate pe Sixth Avenue.

A fost ușor de găsit. În jurul ei se înghesuiau grupuri de turiști, recreând poze iconice în timp ce se fotografiau unii pe alții. Era simplă: literele roșii, mari, cu nuanțe albastre, L și O, erau așezate deasupra lui V și E. Eu mi-am scos telefonul sperând să pot face o fotografie rapidă și să i-o trimit mamei.

— Ia te uită, domnișoara Miller, am auzit, iar accentul familiar mi-a trimis o undă de șoc prin tot corpul.

— Max! am exclamat. Dumnezeule, bărbații din familia asta chiar erau fabuloși. Se vedea de la o poștă că Niall și Max erau frați,

deşi Max avea părul ceva mai deschis şi ochii mai curând verzi decât căprui. Aveau acelaşi nas drept, acelaşi maxilar ascuţit, acelaşi zâmbet cu gropiţe, numai că Max îl folosea probabil mai des. Şi, uau, erau amândoi la fel de înalţi.

Speram să îşi închipuie că îmbujorarea din obrajii mei se datora faptului că m-a surprins făcându-mi un selfie pe străzile New Yorkului şi nu pentru că tocmai realizasem ce bagaj genetic fabulos avea familia asta. Apoi l-am observat pe Will — Dumnezeule, Will arăta ca păcatul în costum la patru ace — care vorbea în spatele lui la telefon şi îmi făcea semn cu mâna.

— Unde-i frăţiorul nostru în dimineaţa asta? a întrebat Max.

— A intervenit ceva de ultim moment, i-am răspuns, şi urmează să ne întâlnim la birou mai târziu.

Max mi-a făcut cu ochiul şi şi-a tras mănuşa de piele pe mâna stângă. În lumina dimineţii am zărit strălucirea unei verighete groase.

— Te-aş putea convinge să vii cu noi la o cafea? a întrebat el.

Will şi-a terminat conversaţia şi a venit în spatele lui, zâmbind şi dând din cap a încuviinţare. Habar nu aveam cum se descurcau femeile din vieţile lor.

Băusem deja o cafea, dar cum aş fi putut rezista?

— Sigur. De ce nu?

— Excelent. William?

— Ce-i?

— Gata?

— Ca întotdeauna, a zis el, oferindu-mi braţul.

L-am luat ca prin vis, cu atât mai mult cu cât Max m-a luat de celălalt. În ce m-am băgat de bunăvoie, Dumnezeule?

* * *

Am ajuns la o cafenea micuţă, chiar după bloc, şi i-am urmat la o masă din spatele încăperii pline de turişti şi oameni de afaceri care-şi luau micul dejun înainte de a se duce la muncă. Cafelele ne-au fost

aduse imediat, iar eu nu mă puteam abține să mă întreb ce ar crede Niall dacă ar ști că îmi beau cafeaua cu fratele lui.

— Am văzut o poză a lui Annabel, am spus. E minunată, felicitări!

Max, care tocmai își deznoda fularul de la gât, m-a privit pătrunzător:

— Niall ți-a arătat-o pe domnișorica mea?

Am încuviințat:

— Seamănă așa de bine cu tine!

Will, care tocmai rupea un pachețel cu zahăr, s-a încruntat:

— Nici pomeneală, în niciun caz cu tipu' ăsta! Sara e mortală, iar mititica e cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată. Unchiul Will o să stea de pază la ușă cu o pușcă și o să găurească fundul oricărui băiat care se uită necuviincios la ea.

— Mulțam, William. Nici eu nu aș fi putut-o zice mai bine. Mama ei, Sara, e uimitoare. Dacă preaiubita mea cea mică e chiar și numai pe jumătate la fel de plină de viață și de fermecătoare ca maică-sa... atunci m-am ars de tot.

— Și-ncă cum, a zis Will, ridicându-și cafeaua.

— Tu ai copii? l-am întrebat pe Will.

Max a pufnit în paharul cu apă.

— A, nu, a răspuns Will cu un zâmbet mai blând. Nu ai noștri, nu deocamdată.

— Și asta nu pentru că ar duce lipsă de practică, a remarcat Max.

— Adevărat, a râs Will, foarte încântat.

Turnându-și laptele în cafea, Max s-a întors spre mine zâmbind. Din câte am observat, Max zâmbea întotdeauna — mai ales atunci când tachina pe cineva — și avea farmecul acela aparte care mă făcea să îmi doresc să îi spun toate secretele mele, să îi povestesc despre totul... pentru că ceva îmi spunea că murea de dorința de a auzi.

— Așa deci, și cum ziceai că se poartă Niall cu tine? m-a întrebat.

— Grozav, am răspuns, amestecându-mi cafeaua. Îmi țineam ochii-n cană, urmărind cum spuma dispare în lichidul de culoarea

caramelului, sperând să reușesc să par cât mai naturală și neafectată. Nu aveam nimic de spus. Nu, nimic suculent de împărtășit. E un tip grozav, se poartă grozav cu mine.

Rezolv-o, Ruby.

— Așa carevasăzică, e grozav? a tărăgănat-o Max.

— Încetează cu asta, a intervenit Will, ațintind bețișorul de amestecat în cafea către Max. Să nu crezi că nu am observat ce mutră ai făcut. Ești mai rău ca maică-mea, lasă biata fată în pace.

Max a ridicat din sprâncene, cu o prefăcută nevinovăție:

— Mama ta e o doamnă minunată, iar comparația mi se pare mai curând măgulitoare.

— Ignoră-l, mi-a zis Will. E un mare băgăcios și se dă în vânt să afle ce fac toți oamenii cu care stă de vorbă, pentru ca mai apoi să aibă cu ce să-i tachineze. Nu-i spune nimic. Fă-l să sufere.

Max a ridicat mâna ca să oprească o chelneriță care trecea pe lângă masa noastră:

— Scuză-mă, scumpo. Ai putea să-i aduci acestui domn un bol cu tărâțe? a întrebat el, arătând spre Will. E puțin cam supărăcios dimineața asta și cred că niște fibre l-ar ajuta.

Chelnerița s-a uitat când la unul, când la altul, a clătinat din cap și a plecat. Cât despre Will, acesta chicotea cu nasu-n cană.

Am început să îmi dau seama că ăsta era „numărul" lor și ce a vrut Niall să spună când mi-a zis că fratele lui e o mare figură. Aș putea sta aici toată ziua, privindu-i.

— Vreți să vă las singuri? am întrebat în cele din urmă. Vreți să vă las camera mea de la hotel pentru restul zilei?

S-au întors amândoi spre mine, dar Max hohotea deja.

— Fata asta s-a prins, i-a zis lui Will. Cred că e în stare să ne țină isonul.

— Ești sigur că băiatul tău e pregătit pentru ea? a întrebat Will, făcând un semn cu bărbia către mine. E destul de aprigă, iar Niall...

— Da, e-n regulă, de ce n-ar fi? i-a retezat-o Max, părând înduioșător de protector. Nu trebuie decât să și-o scoată pe cealaltă

din sistem. Mare caţă, femeia aia. Lui Niall îi place aventura la fel de mult ca oricărui tip.

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Cred că ai dreptate, a zis Will. Ce ziceai despre energia sexuală reprimată?

— Destulă cât să aprindă un blestemat de oraş, dacă mă întrebi pe mine, a zis Max. Aici ar trebui să intervină adevăratul lui talent în planificarea urbană... n-ar trebui decât să se agaţe de reţea...

Will a pufnit în râs cu nasu-n cană.

— Pentru Chloe şi Bennett a mers. Un mic şef, o stagiară mortală...

— Niall nu e şeful meu, am sărit eu, poate puţin cam prea apăsat. Era ca şi cum cineva ar fi adunat toţi ciudaţii din încăpere şi i-ar fi vârât într-un vas pe care l-ar fi răsturnat deasupra mesei noastre.

Din fericire, erau amândoi suficient de politicoşi ca să nu reacţioneze. În schimb, şi-au băut cafelele, şi-au aranjat tacâmurile şi s-au uitat la ceas. Subtilitatea nu era punctul lor forte.

— Fie, am oftat eu, neputând să mai suport tăcerea lor dramatică. Îmi place de el. Mult.

Lui Max i-a revenit zâmbetul larg, la fel de adorabil ca al fratelui lui.

— Acum ai încurcat-o, a zis Will. Nu mai scapi de englezul ăsta. La fel de bine ai putea să-l inviţi să se mute la tine. Şi să planificaţi tot calendarul, data nunţii, să alegeţi numele copiilor...

— Ai răbdare cu el, a zis Max, nebăgându-l în seamă pe Will. E o nucă tare.

— Mi-am dat seama, am spus. Comunicarea nu e cel mai mare talent al lui.

Max a râs şi a ridicat cana în semn de aprobare.

— Poate nu spune el prea multe, dar te asigur că pe lângă fiecare gând pe care Niall îl verbalizează, alte şase îi zumzăie în cap. Aşa a fost dintotdeauna.

— Grozav. Am lăsat capul în jos, urmărind ceea ce mai rămăsese din spuma care plutea la suprafaţa cafelei mele.

În fața mea, Max a pus cafeaua pe masă.

— Permite-mi pentru o clipă s-o fac pe fratele mai mare și protector, vrei?

Am ridicat capul, iar expresia lui s-a îmblânzit când am murmurat:

— Sigur că da.

Chiar și Will, care părea să fi sesizat întorsătura serioasă a conversației, s-a aplecat peste masă să asculte.

— Fratele meu e de-o loialitate excesivă, mereu a fost așa. Față de noi, față de serviciul lui, față de o femeie. Nu știu câte ți-a spus despre divorțul lui..., a zis el, lăsând întrebarea implicită „ce ți-a spus?" să plutească în aer.

— Am vorbit despre asta, am răspuns eu, dorind să fiu onestă, dar nedorind să trădez încrederea fragilă a lui Niall. Puțin. Am rămas cu impresia că ea a fost...

Cum să termin propoziția asta?

— Poate puțin mai dificilă? am spus cu delicatețe.

— Bine formulat, îmi face Max cu ochiul. Cred că loialitatea l-a făcut să stea cu ea atâta vreme. Presupun că din multe puncte de vedere are senzația că a dat greș, că ar fi trebuit să procedeze altfel, poate să plece mai devreme. Ea n-ar fi fost fericită indiferent ce ar fi făcut el, dar ăsta e un adevăr greu de acceptat. A avut o încercare grea anul ăsta.

— Mi-am dat seama.

— Dă-i timp. S-ar putea să fii nevoită să-i spargi carcasa exterioară, dar crede-mă, o să merite efortul.

* * *

Când am intrat și am închis ușa după mine, Niall era la birou. Stiloul lui s-a oprit la jumătatea propoziției, l-a lăsat jos, și-a scos ochelarii și m-a privit. Ochii lui s-au plimbat de la pantofii mei de firmă, din piele, până în creștet. Am simțit o fierbințeală în stomac care a început să coboare mai jos.

— Unde-ai fost? Nu acuzator, nu supărat. Doar dorind să știe.

— Am băut o cafea cu Max și cu Will. Când a ridicat sprâncenele, am adăugat: Au dat peste mine când îmi făceam selfie-uri în centru.

— Te-ai simțit bine cu ei? a întrebat.

— Sunt... faini. Mi-am dat părul după ureche și am adăugat încet: Am vorbit despre tine. Fratele tău e un mare fan al tău.

Niall a zâmbit în colțul gurii, a împins scaunul și s-a ridicat de la birou, ocolindu-l și venind în fața mea. Mă așteptam să mă întrebe ce au zis, dar nu. Pur și simplu mi-a cercetat fața. Eram sigură că era evident că vorbisem despre sentimentele mele, despre Niall și cu mine împreună. Îmi simțeam obrajii calzi și roșii.

— Cum a fost întâlnirea ta de dimineață? am întrebat eu, la capătul puterii, deși luasem liftul și nu eram epuizată fizic. De vină era apropierea de el, felul în care mă privea, de parcă ar fi rememorat fiecare atingere de noaptea trecută. Azi-dimineață a fost așa de grăbit și acum, judecând după intensitatea privirii lui, eram perfect capabilă să îmi dau seama — fără să declanșez butonul de panică — că Niall o luase razna și era pe punctul de a fugi de la scena crimei.

Și dacă l-am înțeles cu totul greșit?

Dacă voia pur și simplu să fie familiar? Dacă dorea să știe dacă eram în regulă, dacă toate astea erau în regulă?

— A fost bine, a răspuns el. Suntem aproape gata cu propunerea noastră. Ochii lui abia dacă s-au clintit de la gura mea.

— Asta-i bine.

— Într-adevăr.

Mi-am mușcat buza, schițând un zâmbet nervos înainte de a spune:

— Pari puțin distras.

Niall a încuviințat din cap, apoi mi-a atins cu delicatețe buza de jos:

— Nu te-am văzut niciodată cu culoarea asta.

— E prea roșie?

El a clipit, scuturând încet din cap:

— Nu. Nu e prea roșie.

Așa trebuia să-i sparg platoșa exterioară? Amintindu-i iar și iar că nu eram Portia, că îl doream, că era în regulă să mă dorească și el?

Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am întors către ușă, am încuiat-o cât mai încet cu putință, apoi m-am întors la el. Mi-am ridicat geanta și am căutat rujul. Încă nu aveam idee ce anume făceam, nu știam decât că el părea fascinat de culoarea de pe gura mea, iar eu nu-mi doream câtuși de puțin, fizic vorbind, să îi îndrept atenția în altă parte.

În timp ce el se uita în continuare la mine, fermecat, am desfăcut capacul, l-am învârtit și m-am rujat din nou.

— Nu poți fi reală, a șoptit.

Inima îmi bătea atât de tare în piept, încât nu izbuteam să-mi recapăt răsuflarea. Am pus rujul în spatele lui, pe birou, m-am întors, i-am desfăcut cravata, i-am desfăcut primii doi nasturi ai cămășii. A rămas complet nemișcat, iar eu m-am aplecat și mi-am lipit buzele de pielea caldă, chiar deasupra inimii lui.

Am ridicat capul să mă uit la el și i-am văzut expresia de încântare.

— Încă o dată, a gâfâit el.

M-am aplecat și mai mult, sărutându-l tot mai jos, desfăcând un alt nasture, apoi încă unul. I-am sărutat pieptul, apoi locul unde pieptul se îmbină cu stomacul.

A rămas tăcut; gâfâia scurt și precipitat, abdomenul mișcându-se ritmic sub gura mea.

M-am uitat la urmele roșii de pe pieptul și stomacul lui, înfiorându-mă la gândul că Niall Stella va umbla toată ziua de azi purtându-mă pe mine pe sub haine. Dar nu voiam să mă opresc, și din câte mi-am dat seama, nici el.

— Eu pot continua, i-am spus.

Vrea să-l sărut acolo. Văd în ochii lui.

Am strecurat degetele pe sub curea, cercetându-i din priviri chipul. Dacă aş fi văzut cea mai mică urmă de încordare, de retragere, m-aş fi oprit.

În loc de asta, am văzut încuviinţare, uşurare, chiar şi o umbră de disperare.

Cureaua s-a desfăcut cu un clinchet metalic. Fermoarul a alunecat în jos în tăcerea din încăpere. Apoi am aşteptat, cu degetele pe şliţul boxerilor; capul deformat al penisului împungea elasticul. Tăcerea era spartă doar de răsuflarea lui aspră.

I-am văzut ochii zburând la uşă, apoi întorcându-se la mine.

Am clătinat din cap.

— Pot să mă opre...

Vocea lui a şuierat ascuţit:

— Nu.

Dând din cap a încuviinţare, am sărutat părul moale de pe abdomenul lui, l-am lins.

— Dumnezeule, a icnit.

Am strecurat mâna în boxerii lui, aproape speriată de felul în care i s-a mişcat mărul lui Adam când a înghiţit, apoi de felul în care a lăsat capul pe spate. Am fost din nou frapată de masivitatea lui, de penisul lung şi greu pe care l-am eliberat când am îngenuncheat în faţa lui.

— Cred că am nevoie de mai mult ruj, am şoptit.

Făcând un efort, el a ridicat capul, s-a uitat în jos, la mine, apoi a clipit a înţelegere.

— Da, sigur.

A bâjbâit cu degetele în spatele lui, pe birou, dând pe jos pixuri şi hârtii înainte de a găsi tubul argintiu.

L-a răsucit şi Niall s-a uitat rătăcit cum mâinile lui tremurânde scot la iveală rujul de un roşu-strălucitor.

Ridicându-mi bărbia cu o mână, s-a aplecat şi a apăsat rujul pe buza mea de jos, plimbându-l cu grijă din mijloc la dreapta, din

mijloc la stânga, repetând acțiunea cu și mai multă delicatețe pe buza superioară.

— Ruby.

Am zâmbit, susținându-i privirea, și m-am aplecat și l-am sărutat pe penis, exact în mijloc.

Geamătul lui Niall a fost neașteptat de răgușit și a întins mâinile în spate, apucându-se de marginea biroului.

— Dumnezeule!

— Ești bine?

El a încuviințat.

L-am sărutat mai jos, lăsând urme perfecte, roșii, până la bază.

L-am studiat așa cum nu m-am ostenit aseară să o fac, remarcând cât de puternic se încorda când îmi simțea mâinile.

— Ești așa de perfect că nu sunt sigură ce să fac cu tine.

— L...linge, a gâfâit el. *A înțeles.* Te rog, scumpo.

Am zâmbit, am scos limba și am plimbat-o de-a lungul penisului. Niall a gemut încet și spart.

— Aici? am întrebat.

— Nu. Nu, te rog.

Am zâmbit și l-am sărutat din nou în mijlocul penisului:

— Unde?

A închis ochii o secundă, a înghițit în sec și a spus:

— Capul.

Privirile ni s-au întâlnit iar.

— Linge capul.

Simțeam că mă topesc, cu pieptul sfâșiat de dorință, iar între picioarele mele creștea o nevoie imensă de el. Când mi-am plimbat limba peste această imensă coroană a lui, am simțit gust de sare și sudoare, bărbat și pământ, și mai mult am simțit decât am auzit geamătul de ușurare care l-a străbătut.

Degetele lungi care alergau pe fața mea, în părul meu, s-au preschimbat în pumn când am deschis gura și am apucat tot capul,

sugându-l puțin, apoi eliberându-l, acceptând jocul de a-i oferi ceea ce cred că era primul sex oral de care a avut parte în ani de zile.

Dar ce tragedie. Penisul lui era gros, intimidant de lung; dar dacă el era aproape sălbatic în mărime și nevoie, mâinile lui în părul meu erau blânde, trăgându-mă ușor în timp ce mă încuraja delicat.

Sus, jos, sus, jos, sugând, nu-mi mai păsa de sunetele pe care le scoteam sau de faptul că mi-am pierdut răsuflarea când l-am luat în gură mai adânc, revenind cu ochii în lacrimi și gura udă, șuierătoare. Se uita la mine de parcă aș fi fost steaua lui strălucitoare din mijlocul camerei, iar asta mă făcea să-mi doresc să-i ofer toată plăcerea pe care ar putea-o simți vreodată un bărbat.

L-am prins cu o mână de partea de jos a penisului, cu cealaltă l-am apucat de șold, șoptindu-i în tăcere „primește, primește, primește". L-am forțat să se aplece în față și a făcut ceea ce i-am sugerat, mai întâi cu o urmă de ușurare, apoi tot mai adânc, cu o precizie atentă, ajutându-mă să-l iau în gură, pe limbă, între buze.

Mă întrebam dacă îi place sunetul grosolan la fel de mult cât îmi plăcea mie, suspinele mele involuntare și gemetele, atunci când intra prea adânc, când pulsa înainte pierzându-și puțin controlul, când mă trăgea prea tare de păr în mici momente de rătăcire. Suna umed și bine, iar micul plescăit al penisului lui intrând și ieșind din gura mea ne scotea pe amândoi din minți.

Și-a îngăduit să se bucure pe deplin de acest moment, încetinind, accelerând, încetinind iar, până ce a prins mișcarea: a îndoit genunchii, mișcând ușor din șolduri. I-am cercetat fața, devenise cumva mai rigidă, fruntea îi încremenise într-o expresie parcă de durere, degetele lui se încleștau spasmodic în părul meu.

— Oh, a gemut el, iar eu mi-am amintit cuvintele lui, puteam vedea în ochii lui că și el se gândea la asta: „O vreau. Vreau să-mi sugi pula și s-o sugi așa de lacom, încât să mă implori din priviri să te las să înghiți."

I-am susținut privirea și l-am implorat.

— Ah, scumpule. Eu... Ah. Ah, Dumnezeule.

Da

Da

— Ah. Ah, Dumnezeule. Acum. Eu... Ah

A închis ochii, penisul lui a zvâcnit puternic pe limba mea apoi, cu un geamăt neajutorat, a ejaculat cald și adânc în gura mea.

Mâinile lui Niall s-au înmuiat, apoi s-au lăsat pe umerii mei, dar eu m-am tras înapoi, înghițind, apoi i-am sărutat capul, i-am sărutat șoldul și m-am lăsat în spate, pe călcâie.

A deschis ochii, a inspirat adânc și s-a uitat în jos, la mine:

— Da. Bun. Asta a fost...

M-am uitat la penisul încă tare atârnând gol, la urmele roșii de ruj de pe torsul lui, la zâmbetul de fericire stupefiată care îi curba gura perfectă.

Uitându-mă în sus, la el, i-am spus:

— Mă simt ca un criminal care a lăsat în urmă o mulțime de dovezi.

El a râs, cercetându-și corpul.

— În mod sigur eu nu mă simt ca victima unei crime. Mâinile lui mari s-au lăsat în jos, și-a tras boxerii, apoi pantalonii: Am cam rămas fără cuvinte.

— Bun.

Mi-am plimbat degetul peste gură, zâmbindu-i plină de mândrie.

El s-a aplecat, m-a apucat de cot și m-a ajutat să mă ridic.

— Genunchii tăi...

— Sunt bine.

În tăcere, l-am ajutat cu nasturii cămășii, apoi i-am aranjat-o pe umeri, în timp ce el își reînnoda grijuliu cravata. Îmi doream să mă ia în brațe, să mă sărute, să se guste pe el însuși de pe buzele mele.

— Ruby?

M-am uitat la el:

— Îhî?

— Mulțumesc...

I-am pus un deget pe buze, simțind că îmi crapă inima-n piept.

— Nu.

— Să nu îţi spun mulţumesc? a întrebat el de după degetul meu.

— Nu.

Niall părea pierdut, dar apoi mi-a dat uşor mâna la o parte şi a spus:

— Dar a fost fabulos.

— Şi pentru mine.

Mi-a cercetat intens ochii:

— Serios?

— Când doreşti pe cineva atât de mult cum te doresc eu pe tine, a-i oferi plăcere e aproape mai bine decât a o primi.

A tăcut; degetul lui mare era în continuare pe buza mea de jos, care nu cred că mai avea vreo urmă de ruj.

— Arăt groaznic, nu? l-am întrebat.

— Hmm, a mormăit, aplecându-se şi sărutându-mă o dată. Cam aşa ceva. Dar mie îmi place.

A revenit, sărutându-mă mai apăsat, cu buzele depărtate şi sugându-mi gura, pentru ca în cele din urmă să-şi strecoare limba în gura mea.

Apoi s-a retras, urmărindu-şi degetul care descria cercuri mici în scobitura gâtului meu.

— Sunt în continuare năucit de..., a început, dar s-a oprit şi a scuturat din cap, ca şi cum ar fi rămas fără cuvinte.

— Intensitate? am sugerat.

— Da. Intensitate. Dar nu sunt sigur...

Am aşteptat să termine, dar el nu a făcut decât să dea din cap şi să spună un *Bine* şoptit.

Brusc mi-am dat seama ce voia Max să spună cu spargerea platoşei lui Niall. Nu era vorba despre a-l seduce pe Niall. Era vorba despre a-l împiedica să se întoarcă după ziduri imediat după aceea.

— Dă-mi voie să mă duc să mă aranjez. M-am ridicat pe vârfuri, l-am sărutat pe obraz şi m-am îndreptat spre uşă. Am deschis-o, am cercetat holul şi m-am grăbit spre sala de baie.

Înăuntru, m-am uitat la imaginea mea în oglindă: gura roz, umflată, cu o umbră de contur roşu în jur, rimelul curs din cauza lacrimilor care mi-au ţâşnit când i-o sugeam.

Nu-mi doream ca Niall să-şi încheie gândul acela. Ştiam ce voia să spună, chiar dacă el însuşi nu părea a şti: *Sunt în continuare năucit de intensitate... Dar nu sunt sigur ce ar trebui să fac cu tine după aceea.*

* * *

Dacă în după-amiaza aceea Niall a fost la fel de neatent ca şi mie, nu a arătat-o deloc. Abia dacă şi-a luat privirea de la interlocutoare, care expunea plan după plan. A luat meticulos notiţe şi abia dacă s-a uitat în direcţia mea. Încă îmi aminteam de forma lui pe buzele mele, îi puteam auzi răsuflarea precipitată, aspră de dinainte de a-şi da drumul. Nu-mi venea să cred că am făcut asta în biroul nostru. Eram din ce în ce mai nesăbuită.

Să fiu a naibii dacă m-am scuzat vreodată că mi-am dorit ceva, sexual vorbind, dar nu voiam ca asta să mă facă iresponsabilă.

Totuşi... după dimineaţa asta, apoi sexul oral, apoi retragerea lui înapoi la gândurile lui, mă făceau să mă simt nesigură. Şi nu-mi plăcea să mă simt nesigură.

Am întins piciorul pe sub masă până l-am atins pe al lui. Tresărind, s-a uitat la mine şi din expresia lui mi-am dat seama că a înţeles: *Trebuie să ştiu că ceea ce am făcut a fost în regulă.*

La fel cum sărutările mele erau ascunse sub hainele lui scumpe de firmă, glezna lui s-a încolăcit în jurul gleznei mele pe sub masă. Un secret pe care numai noi îl împărtăşeam.

Până acum nu m-am gândit niciodată câţi nervi există în piciorul unui om, dar în următoarele două ceasuri am devenit conştientă de fiecare în parte. Am sesizat fiecare mişcare a piciorului lui, fiecare foşnet al stofei pantalonului. Căldura trupului lui era atât de aproape de mine, dar nu puteam face nimic. Era înnebunitor. Când s-a ridicat să ia cuvântul, ochii mei s-au fixat asupra locurilor pe care le

știam însemnate cu roșu. Mi-am păstrat o expresie impasibilă, dar pe dinăuntru fierbeam.

* * *

Chiar dacă eram în America, responsabilitățile mele din Anglia au rămas aceleași. Când nu eram cu Niall, făceam ore suplimentare și munceam pe rupte. Terminasem lucrările de curs, dar dacă voiam să intru în programul profesorului Sheffield din toamnă mai aveam câte ceva de recuperat. În stadiul acesta nu îmi permiteam să ratez nimic, de aceea am preferat să nu particip la o cină de grup în seara asta, chiar dacă ea ar fi însemnat mai mult timp cu Niall.

În calitate de lider al echipei, Niall nu se putea sustrage. Așa că, după ce mi-a aruncat o privire de scuze, le-a spus tuturor că îi așteaptă într-o jumătate de oră în restaurant.

M-am îndreptat spre lift și m-am înfiorat puțin când l-am simțit în spatele meu. Am petrecut împreună aproape fiecare secundă din ultimele două săptămâni, dar în seara asta vom fi despărțiți. Mă simțeam puțin cam țâfnoasă că am refuzat cina.

— Toate bune? a șoptit el.

— Da, e-n regulă, i-am zâmbit peste umăr. Pur și simplu simt nevoia să fiu adult pentru câteva ceasuri și mă simt cam nepoliticoasă din cauza asta.

Nu mă putea săruta, nu putea face nici cel mai mic gest de încurajare fizică. Numai că totul părea în continuare atât de precar. Relația noastră începuse să semene cu un castel de cărți de joc și, într-un fel, am înțeles de ce voia să abordeze aspectele fizice ceva mai încet: încă nu stabilisem că există un *noi*. Nu a existat nicio clipă în care să pot spune *uau, tipu ăsta e într-adevăr iubitul meu.*

O mică parte din mine îmi spunea că nu făcusem decât să complic și mai mult lucrurile povestindu-i despre Paul. Am fost sinceră când i-am spus că mă mai gândeam uneori la ceea ce s-a întâmplat atunci, dar ceea ce am reținut cel mai mult din astfel de momente era un fel de mândrie că am reușit să trec peste asta și nu

am permis ca această întâmplare să îmi dicteze ce anume să cred despre mine sau cum să fiu. Trebuia să mă asigur că el a înțeles asta.

— Te duci la hotel să lucrezi? a întrebat.

Am încuviințat, iar el m-a condus la ieșirea din clădire.

— Te conduc.

I-am zâmbit:

— Mulțumesc.

Pe lângă noi treceau taxiuri claxonând. Vântul rece de martie ne-a izbit în față. Niall m-a cuprins de după umeri, conducându-mă neîndemânatic prin mulțime, aplecându-se să îmi șoptească la ureche:

— În caz că am uitat să îți spun, află că mă ajută enorm că ești atât de sinceră. Și să știi că nu te consider deloc nepoliticoasă. Și eu sunt destul de țâfnos în sinea mea.

Și gata, au apărut fluturașii. Roiuri.

Am vorbit despre întâlnire, despre ce se va întâmpla la summit în următoarele zile. Mă ținea de mână și, nu fără mândrie, mi-am dat seama că mă obișnuisem cu pasul lui mare, mergeam atât de firesc în tandem. Dar între noi plutea în continuare chestia aia.

— Vrei sinceritate? am șoptit în lift, în hotel, folosind scuza ca să mă sprijin de el.

— Da.

Am dat capul pe spate ca să-i privesc fața:

— Azi a fost prea repede?

El a ezitat puțin, înțelegând imediat ce vreau să zic.

— Puțin, poate. Dar nu sunt sigur dacă mi-am dorit să te opresc, nici măcar dacă aș fi fost în stare să o fac.

Am închis ochii, simțind că mă cuprinde amețeala.

— Sau dacă ar fi trebuit să o fac, a adăugat încet, ridicându-mi bărbia cu un deget, ca să-mi ridice fața spre el. Ruby, a fost uimitor.

Am încuviințat, străduindu-mă să zâmbesc.

— Treci mai târziu pe la mine? Când te întorci de la cină?

El s-a uitat îndelung la mine, privirile ni s-au întâlnit, apoi a dat din cap, încuviințând, și s-a aplecat și m-a sărutat o dată cu delicatețe.

— Uite cheia ca să intri singur dacă vrei, am spus, punându-i în mână cheia de rezervă. Eu am o mulțime de lucru, s-ar putea să stau trează toată noaptea... dar cine știe, poate adorm la birou și ai să mă găsești cu capul într-o băltoacă de salivă.

El a râs și mi-a fost așa de drag în clipa aia, încât am simțit ca un fel de pumn în plex. Cu un ultim sărut, a strecurat cheia în buzunar. Eu am coborât din lift la etajul nostru și i-am făcut cu mâna, urmărindu-l cum dispare după ușile care se închideau.

* * *

M-a trezit zgomotul dispozitivului electronic al ușii care se deschidea. O rază de lumină a intrat în cameră prin ușa deschisă, apoi a fost înghițită în spatele ușii închise. Exact așa cum îi spusesem, am lucrat până ce nu am mai putut să îmi țin ochii deschiși și nu m-am ridicat de la birou decât atunci când nu mi-a mai rămas putere decât să mă dezbrac, să-mi trag pe mine un tricou și să mă bag în pat.

Ușa s-a închis și eu urmăream silueta lui Niall mișcându-se în dreptul ferestrei, scoțându-și în liniște sacoul, cămașa, pentru ca mai apoi să se așeze în tăcere la picioarele mele. Simțeam cum salteaua s-a lăsat în jos sub greutatea lui și am așteptat să spună ceva. Tăcerea a însoțit o bună bucată de vreme ticăitul ceasului lui înainte de a se hotărî să deschidă gura.

— Ești trează? a șoptit el în întuneric. Neclintirea din cameră îmi strângea stomacul ghem. Ce s-a întâmplat după ce l-am lăsat în lift? Și-a petrecut seara întorcând pe toate fețele ce s-a petrecut între noi? Am înghețat instantaneu, cuvintele mi s-au oprit în gât și câteva secunde m-am întrebat ce-ar fi dacă nu i-aș răspunde... S-ar cățăra în pat și s-ar ghemui lângă mine? Sau s-ar ridica, s-ar îmbrăca la loc și s-ar întoarce în camera lui? Mi-era prea frică să încerc să aflu.

— Ruby?

— Cât e ceasul? am întrebat în cele din urmă.

— În jur de unu.

M-am ridicat în fund, mi-am ridicat genunchii la piept.

— Abia acum te-ai întors?

— Nu, a răspuns el, și cu toate că nu-i puteam vedea expresia, l-am văzut trecându-și o mână prin păr. Am stat jos vreo două ore.

Mi-a stat inima-n loc și nu eram sigură dacă întunericul era un blestem sau o binecuvântare. A stat jos două ceasuri?

— De ce?

A râs puțin tăios:

— M-am gândit la ce am făcut mai devreme.

— Aha.

— Nu ești surprinsă?

Mi-am dat părul de pe față și m-am întrebat cât de sinceră ar trebui să fiu.

— Cred că aș fi fost mai surprinsă dacă nu ai fi făcut-o.

— Sunt chiar așa de previzibil?

— Și-ncă cum, i-am răspuns. Tăcerea a căzut iar, apăsătoare, până când n-am mai suportat:

— Vrei să vorbim despre asta?

El a păstrat liniștea câteva secunde, apoi l-am simțit încuviințând.

— Cred că da. Da.

Am zâmbit în noapte, realizând ce salt imens era pentru el.

— M-am gândit ce confuz trebuie să fie totul pentru tine. Și la cât trebuie să te fi dat peste cap cu semnalele mele amestecate despre relația noastră fizică. A făcut o pauză, mi-a luat mâna și și-a plimbat degetul peste palma mea, oprindu-se la încheietură.

— Ți-am spus că vreau să luăm lucrurile încet și apoi... S-a întors, ridicându-și genunchii sus pe pat; acum eram față în față. Iar apoi am reacționat cum am reacționat, te-am dat cu ruj...

— Nu m-a deranjat asta, am recunoscut. Știu că astfel de lucruri nu funcționează după un scenariu prestabilit. Uneori, în febra momentului, poți face unele lucruri care mai apoi te vor nedumeri. Câtă vreme suntem sinceri unul cu celălalt, nu cred că există părți bune sau rele ale unor astfel de momente.

— Mulțumesc.

— Şi află că nu eşti singurul care are tendinţa să întoarcă lucrurile pe toate părţile. E posibil ca eu să fiu mai slobodă la gură sau s-o iau înainte.

— Asta chiar mă face să mă simt mai bine.

Încă un moment de tăcere.

— Dacă tot suntem sinceri, pot să te întreb ceva?

El m-a strâns de mână:

— Sigur, scumpo.

— Faptul că vrei s-o luăm mai încet are legătură cu ceea ce ţi-am spus noaptea trecută?

El a tăcut iar şi l-am simţit cum se foieşte pe pat.

— După ce ţi-a făcut ceea ce ţi-a făcut, a zis, am simţit că ar trebui...

— Mă văd nevoită să te opresc, am intervenit. Am avut dreptate, nu era numai ezitarea lui de a avansa, nu voia să mă grăbească nici pe mine. Am continuat. Ţi-am spus ceea ce s-a întâmplat cu Paul pentru că am încredere în tine şi pentru că ai întrebat. Vreau să ai o idee despre ce anume m-a făcut să fiu ceea ce sunt, aşa cum mi-ar plăcea să ştiu şi eu despre tine. Ceea ce mi s-a întâmplat nu va dispărea niciodată, pentru că e o parte a trecutului meu, dar nu vreau să te porţi altfel cu mine din cauza asta. Nu sunt o fire delicată şi nu am nevoie să fii grijuliu cu mine. Nu aşa, în orice caz. Trebuie să ai încredere în mine că îţi voi spune care sunt limitele mele, aşa cum eu trebuie să ştiu că îmi vei spune care sunt ale tale.

El s-a aplecat, frecându-şi faţa cu mâinile.

— Tocmai asta e, a spus. Mă simt atât de depăşit de situaţie. Faptul că putem vorbi despre toate astea este în sine o mică revelaţie. Căsnicia mea a fost un loc tare singuratic. Pentru amândoi, sunt convins, a adăugat în grabă. Şi sunt îngrozit că problema nu ţinea doar de Niall-şi-Portia, ci de mine. Ştiu că nu vorbesc destul şi dacă t... adică dacă cineva oboseşte la un moment dat să tot încerce să scoată fiecare fleac din gura mea?

— Niall...

— Şi dacă după ce febra asta a primelor momente trece, ai să realizezi că nu sunt deloc aşa cum ţi-ai imaginat tu? Eu... Nu ştiu cum m-aş putea descurca şi cu asta.

— În schimb, eu ştiu cât de diferiţi putem fi în privinţa asta, i-am spus. Ţie ţi se pare că nu comunici destul, eu sunt exact pe dos. A râs, aplecându-se să-şi plimbe degetele pe obrazul meu. Şi dacă e să fim sinceri, află că e frustrant pentru mine când trebuie să încerc să descifrez ce gândeşti. Azi-dimineaţă, de pildă? Nu spun că trebuie să cunosc fiecare gând care trece prin mintea unui bărbat... dar am nevoie de cineva care poate vorbi cu mine. Cineva care poate ieşi din zona lui de siguranţă şi cu care să mă întâlnesc undeva, la jumătatea drumului. Eu asta îmi doresc.

Camera s-a umplut de o tăcere atât de apăsătoare încât era ca o a treia persoană care ne veghea de undeva, de deasupra.

Momentele acelea, când încercam să îi descifrez gândurile? Ăsta era categoric unul dintre ele. Apoi mi-am dat seama că ar fi trebuit să iau în calcul şi nesiguranţa lui şi eventual să clarific şi să-i explic că atunci când am spus „cineva" m-am referit la el.

Dar Niall părea pregătit să facă saltul. Aplecându-se înainte, m-a cuprins de după gât, în aşa fel încât frunţile noastre s-au întâlnit.

— Voi încerca, a spus. Pentru tine voi încerca.

Capitolul doisprezece
Niall

Nu am cunoscut niciodată o femeie ca Ruby. În loc să fiu nevoit să fac salturi uriașe pentru a-mi dovedi angajamentul, următoarea săptămână ea a părut a aprecia mai mult gesturile mărunte: apăsarea palmei mele pe talia ei în timp ce așteptam metroul pe peron, o privire încărcată de dorință când stăteam la rând să ne luăm ceva de mâncare de la un vânzător ambulant și toate astea fără să facem altceva decât să ne sărutăm ceasuri întregi după asfințit. Dar în timp ce relația fizică a făcut câțiva pași liniștitori în spate, ea nu m-a presat niciodată și nu m-a forțat să îi explic mai mult decât ceea ce i-am spus în noaptea aceea în camera ei de hotel.

Chiar voiam să încerc. Știind asta, ea părea mulțumită să fie pur și simplu în preajma mea.

Ruby m-a surprins și sub alte aspecte. Era mult mai isteață decât am crezut inițial și reținea toate detaliile, de parcă avea un fel de superputere. Eu însumi eram un mare amator al notițelor și de obicei puteam aduna orice tip de informații destul de repede dacă situația o impunea; dar în următoarea săptămână am fost nu o dată

înmărmurit la întâlnirile noastre, când apărea câte o întrebare, iar Ruby scotea răspunsul de nicăieri. Era cu adevărat remarcabilă.

Am intrat într-un fel de rutină cu munca și mesele, iar seara urma un ritual nerostit, de sporovăială sub plapumă între sărutări, până când cuvintele noastre deveneau mormăieli fără sens, iar trupul ei delicat se ghemuia lângă mine când adormeam. Era ca o străfulgerare de viață imaginară — bănuiesc că amândoi știam asta — în care locuiam într-un hotel luxos, mâncam unde voiam noi și ne puteam petrece toată ziua lucrând ca un cuplu, în văzul tuturor, reușind să fim destul de eficienți împreună.

Așa că mi se părea ciudat ca în ziua asta de marți, târziu, să nu o fi văzut nici măcar o dată pe Ruby de dimineață, de când a plecat din camera mea. Fusesem într-un șir nesfârșit de discuții și conferințe telefonice ca să finalizez prima etapă a summitului. De acum înainte și până la întoarcerea la Londra zilele mele vor fi mai relaxate, căci nu voi mai avea altceva de făcut decât să răspund la telefon. Mă temeam, dar eram și bucuros de perspectivă. Pe de o parte, îmi doream mai multă libertate între orele noastre împreună ca să pot cântări pe îndelete ce se întâmpla între noi. Pe de altă parte, nu eram foarte sigur că aveam nevoie de mai mult timp ca să analizez această nouă relație, diferențele față de viața mea anterioară și cum voi reuși să gestionez această schimbare abruptă odată întorși la Londra.

În cele din urmă, am dat peste Ruby în hol, când vorbeam cu unul dintre inginerii-șefi ai municipalității. Cu coada ochiului am văzut-o cum așteaptă să închei conversația și, de acolo unde mă aflam, mi s-a părut că întreaga ei făptură vibrează, efectiv. Când mi-am luat la revedere de la Kendrick, iar el a plecat, ea a ridicat mâna pe care o ținea ascunsă la spate.

În pumn strângea două bilete.

— Ce-s astea? am întrebat, trăgând de unul dintre ele.

Bitter Dusk, Bowery Ballroom, 8:30, 29 martie.

Un concert programat pentru seara asta?

— Ce-i asta? am întrebat din nou, uitându-mă la zâmbetul ei mare cât toată faţa. Doar nu se aştepta ca eu...

S-a întors şi a luat-o spre lift, apăsând pe buton.

— Este concertul despre care ţi-am vorbit. Şi, ca să vezi coincidenţă, este şi ceea ce ai să faci tu în seara asta.

M-am clătinat puţin, imaginându-mă într-o sală plină de corpuri transpirate care sar şi se foiesc pe lângă mine, împingându-mă din toate părţile, plus sunetele ascuţite de chitară care îmi sparg timpanele.

— Ruby, chiar nu cred că mi se potriveşte.

— Categoric, nu, şi e exact atât de rău cum îţi imaginezi, a răspuns ea, ciocănindu-mi fruntea şi râzând. Am urcat în lift şi m-am bucurat să remarc că eram amândoi încântaţi de urcarea asta liniştită, numai noi doi.

— Ba chiar mai rău, a continuat ea. Clubul e prea mic pentru o formaţie atât de mare şi o să fie plin-ochi. Peste tot numai americani beţi şi transpiraţi. Dar tot vreau să mergi.

— Mărturisesc că am senzaţia că îţi cam lipseşte talentul de promovare.

— Am de gând să te îmbăt, pentru că mâine nu ai de lucru. S-a întins şi m-a sărutat pe barbă. Şi pariez pe o sută de dolari că ai să te simţi grozav, iar după aceea ai să mă răsplăteşti cu un orgasm.

— Vreau să te răsplătesc cu un orgasm acum.

— Atunci consideră concertul ca pe o motivaţie. Şi mi-a aruncat o privire, acea privire care ştiam că spune *Exact despre asta am vorbit, îţi aminteşti? Fă asta cu mine.*

Am oftat, prefăcându-mă agasat, şi am păşit în urma ei pe hol. Oricât ar fi tânjit pielea mea s-o simtă în aşternut, sub mine, preferabil cât mai repede — şi oricât de ciudat ar părea, ideea de a ieşi cu ea chiar îmi plăcea.

— Eu ştiu măcar un cântec de-ale lor?

— Ai face bine să ştii! a răspuns, aruncându-mi o privire ghiduşă peste umăr. E formaţia mea favorită.

Mergând umăr la umăr pe hol, a început să fredoneze câteva versuri dintr-un cântec pe care chiar l-am recunoscut, căci făcea parte dintre melodiile difuzate frecvent, intrate deja în conștiința publicului. Vocea lui Ruby era subțire și fără forță — groaznică, la drept vorbind —, dar nu-i păsa deloc. Dumnezeule, există un singur lucru la fata asta care să nu mi se pară nesfârșit de înduioșător?

— Acum îți spui, probabil, că am o voce groaznică, a zis ea, dându-mi un ghiont.

— Da, am recunoscut, dar am auzit cântecul ăsta. Așa că voi tolera activitatea din seara asta.

Ea mi-a aruncat o privire batjocoritor-exasperată.

— Ce nobil din partea ta.

* * *

Exteriorul clubului îmi amintea de o stație veche de pompieri: cărămidă simplă, o boltă vastă în mijloc, un semn de neon verde care marca intrarea într-o parte. Când am ieșit de la metrou chiar în fața clădirii, Ruby s-a înghesuit în spatele meu, împingându-mă spre intrare. Înăuntru, spațiul era mult mai redus decât mi-aș fi imaginat, între scena îngustă cu cortine grele din catifea pe margini și restul sălii neexistând nici măcar un metru distanță. Mi-am dat imediat seama de ce Ruby era așa de entuziasmată de bilete: într-o astfel de sală va fi mai aproape ca niciodată de favoriții ei.

Sus, un balcon care acoperea lateralele și spatele sălii oferea o perspectivă asupra scenei; acolo începuseră deja să apară spectatorii cu cocteiluri în mâini. Parterul a început și el să se umple, iar aerul umed creat de cele aproape o sută de trupuri a declanșat deja semnalul de alarmă pentru claustrofobie. Ca și cum mi-ar fi simțit panica în creștere, Ruby m-a apucat de mânecă și m-a tras spre bar.

— Două ginuri cu multă lămâie, a țipat ea către barman. Dând din cap, acesta a luat două pahare și le-a umplut cu gheață.

— Da, să fie cu o tonă de lămâie, a adăugat Ruby cu un zâmbet fermecător.

Barmanul, un hipster unsuros, i-a zâmbit şi el, cercetându-i din priviri gura, apoi ochii i s-au lipit pofticioşi de pieptul ei.

Fără să mă gândesc, am cuprins-o cu un braţ de după umeri, trăgând-o în faţa mea. Mişcarea a surprins-o, pot spune asta după felul în care s-a redresat apucându-se cu amândouă mâinile de braţul meu, după felul în care a izbucnit într-un hohot încântător. Lipindu-se de mine, şi-a strecurat apoi mâinile la spate, înlănţuindu-mă după talie şi trăgându-mă mai aproape.

A întors capul, lipindu-se de pieptul meu, iar eu m-am aplecat, astfel încât gura ei să se apropie de urechea mea.

— Luni de zile am fost înnebunită după tine, mi-a amintit ea, muşcându-mă încet de obraz. Habar n-ai ce bine mă simt când te văd aşa, gelos.

— Eu nu împart, am avertizat-o încet.

— Nici eu.

— Şi nu flirtez.

Ea a făcut o pauză, părând a înţelege profunzimea reacţiei mele. Dar nici eu nu eram sigur că înţeleg profunzimea reacţiei mele. Cu Portia nu am fost niciodată aşa, nici măcar când a încercat să mă facă gelos, bând la petreceri, dansând şi flirtând cu prietenii. Dar cu Ruby... a fost o reacţie instinctivă, o dorinţă de a o revendica şi care mă făcea să mă simt deopotrivă încântat şi stânjenit.

— Ştiu că eu mai flirtez, a recunoscut, cercetându-mi faţa din priviri, dar nu aş trăda niciodată pe nimeni.

Şi, dintr-un motiv oarecare, am fost sigur că aşa este. În lumina slabă care venea dinspre bar şi în mijlocul unei mulţimi atât de zgomotoase, conversaţia noastră părea şi mai intimă.

— Cu tine mă distrez mai bine decât în toată viaţa mea de până acum, i-am spus. Am încredere în tine, cu toate că uneori mi se pare că ştiu atâtea despre tine, iar alteori am senzaţia că abia ce ne-am cunoscut.

De fiecare dată trebuia să îmi amintesc că Ruby avea numai douăzeci şi trei de ani şi o experienţă sexuală mai vastă decât a mea,

fiind mult mai experimentată cu flirturile, dar nu și cu relațiile pe termen lung. Nu avea de unde să știe cum să intre în ceva fragil, ce trebuia tratat de la început cu mare delicatețe. Voiam să echilibrez cumva tendința ei de a intra în zid cu capu-nainte cu tendința mea de a mă ascunde cu capu-n nisip.

— Nu, nu-i adevărat că *abia ce ne-am cunoscut*, a mormăit ea, ciupindu-mă de spate. Doar pentru că asta e o relație recentă nu înseamnă că nu te cunosc în feluri în care nu te cunoaște nimeni. Cum altminteri ar mai putea cineva începe o relație? Nu poți ști de la început totul despre celălalt.

Barmanul s-a întors cu băuturile noastre, iar eu am lăsat-o pe Ruby și am plătit înainte ca ea să apuce să scoată portofelul din gentuță. Mi-a oferit o privire îmbufnată, apoi s-a întors, s-a întins și m-a tras spre ea, sărutându-mă. Numai că ceea ce îmi imaginasem că va fi o fugară atingere a buzelor s-a transformat într-un sărut apăsat, și-a strecurat limba în gura mea, punând stăpânire pe mine în stilul ei obraznic și jucăuș.

Iar eu am uitat că ne aflam departe de intimitatea hotelului, de zona de siguranță din Londra. Am cuprins-o de după gât, palmele ei erau lipite de pieptul meu, eram numai eu cu Ruby, doi iubiți singuri, abandonându-ne *chestiei* ăsteia care a pus așa de repede stăpânire pe mine.

M-am dat puțin în spate ca să-mi recapăt răsuflarea și să-mi potolesc pulsul redevenind conștient de înghesuiala și aglomerația din bar, de ochii care făceau eforturi să nu se holbeze la noi, de flash-urile telefoanelor care capturau acest moment de pasiune public etalată. Barmanul mi-a lăsat restul pe tejghea pufnind, ceea ce m-a făcut să cred că ne-a văzut și el. Dar lui Ruby nu-i păsa nici cât negru sub unghie. A luat paharul, mi-a făcut șmecherește cu ochiul și a luat o gură zdravănă.

— Săruți de parcă ăsta ar fi jobul tău, a râs ea.

Zâmbind în colțul gurii, am scos câteva dintre numeroasele lămâi îndesate în paharul meu și le-am pus pe un șervețel de la bar. Și

mie îmi plăceau lămâile, dar Ruby a mea părea a-şi imagina cocteilul perfect jumătate gin, jumătate lămâie.

Ruby a mea.

Am înghiţit în sec, uitându-mă la ea în timp ce îmi lingeam sucul de lămâie de pe degete. Ruby a mea. Se uita la limba mea, cum se strecoară printre degete, cu ochi mari, fascinaţi.

— Presupun că acum, am început eu cu un rânjet, presupun că îţi imaginezi cât de adânc mi-aş putea strecura limba în tine sau câte degete s-ar potrivi?!

Ea a rămas fără suflu şi în ochi i s-a aprins pentru o secundă o flacără sălbatică, apoi şi-a recăpătat zâmbetul încrezător.

— De fapt, mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să mă priveşti pe mine lingându-ţi degetele la fel de mult cum îmi place mie să te privesc acum.

Am răsuflat abrupt, privind în jos, la buzele ei uşor întredeschise. Erau lucioase din cauza băuturii şi a obiceiului ei de a le linge des, şi imediat mi-am amintit cât de lucioase şi umflate arătau în jurul penisului meu acea singură dată când a făcut asta.

— Sincer să fiu, mi-ar plăcea să te privesc lingând altceva, am recunoscut eu, simţind cum un val de fierbinţeală îmi inundă pieptul, iar adrenalina îmi pulsează până în vârful degetelor. Şi am adăugat. Din nou.

În timp ce ea se holba la mine, am auzit o voce de femeie mormăind chiar în spatele ei.

— Nu-i aşa? Pariez că fac sex în fiecare zi.

Ruby a făcut ochii mari, iar pe chipul ei s-a ivit un zâmbet, în timp ce a aplecat capul ca să asculte mai bine.

— Pariez că trăieşte cu scula lui în ea.

A ridicat din sprâncene, iar eu am privit în altă parte ca să mă abţin să nu râd. Ruby încă chicotea când am întors capul spre ea.

— Despre noi vorbesc? a şoptit ea.

Am încuviinţat din cap. Categoric despre noi vorbeau.

Ruby s-a uitat în jos, s-a cercetat din priviri, apoi a ridicat ochii la mine şi a murmurat:

— Nu. Nu-i în mine acum.

I-am luat mâna, i-am trecut-o peste stomac, apoi mai jos, peste forma penisului meu.

— Într-adevăr, acum nu.

Dar Dumnezeule mare, nimic nu mi-aş fi dorit mai mult în clipa aia.

Formaţia şi-a făcut apariţia pe scenă şi o mare parte din mulţime a început să părăsească barul. Ruby m-a apucat de mână, a dat peste cap jumătate din băutură din câteva înghiţituri, făcându-mi semne grăbite să fac la fel. Sub privirile ei am terminat tot paharul, l-am pus pe bar şi m-am uitat la ea. Clătinând uşor din cap, şi-a luat paharul şi l-a dat tot peste cap, ezitând puţin când l-a pus înapoi pe tejghea.

Când Ruby m-a tras de mână, am reţinut-o şi nu am lăsat-o să meargă mai în faţă, căci îmi făcea prea mare plăcere timpul acesta petrecut împreună ca să fiu dispus să îi pun capăt.

— Condiţia mea pentru seara asta e să asculţi melodiile de deschidere aici, în spate, vorbind cu mine.

Ea a lăsat capul pe umăr, mi-a zâmbit misterios.

— Mi se pare ciudat că tu consideri că nu flirtezi, a zis ea, ştergându-se la gură cu dosul palmei.

Făcându-i semn barmanului să ne mai aducă un rând, am întrebat-o.

— Ce vrei să spui?

— *Presupun că îţi imaginezi cât de adânc mi-aş putea strecura limba în tine sau câte degete s-ar potrivi*? m-a citat ea cu accent britanic. Sprijinindu-şi bărbia de pieptul meu şi uitându-se în sus la mine, a continuat. Ăsta, dragul meu, e cel mai tare şi mai murdar moment de flirt de care am avut vreodată parte.

Am pus încă o bancnotă de douăzeci pe tejghea pentru băuturi.

— Vai, porumbiţo, dar nu te poţi supăra pe mine pentru că am pus şi eu o biată întrebare.

Ea a râs, înghiontindu-mă în joacă în piept.

— N-o face pe nevinovatul cu mine. Ţi-am prins jocul. Bărbatul calm şi stoic din public e un adevărat păcătos în spatele uşilor închise.

Am rămas neclintit, privind-o. Oare aşa mă vedea ea? Uitându-mă în urmă, la ultimele trei săptămâni, trebuie să recunosc că am avut un comportament în care nici măcar eu nu mă mai recunoşteam. În acelaşi timp, mi s-a părut cât se poate de firesc să intru în joc alături de ea.

— Când vei fi şi tu în stare să te eliberezi de constrângeri şi să te bucuri? a început ea cu o voce mai scăzută acum, că mulţimea gălăgioasă se bulucise în faţa scenei să vadă formaţia. Eşti prea mult pentru mine, ştii. Nici măcar nu credeam că mai există bărbaţi ca tine. S-a aplecat, m-a apucat de mâna liberă şi şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Spune-mi la ce te gândeşti în clipa asta.

M-am uitat în zare, reprimându-mi pornirea de a da înapoi la astfel de întrebări, şi mi-am amintit cât de important este pentru ea să fim deschişi unul cu celălalt.

— Mă bucur că m-ai adus aici în seara asta.

Ruby a tăcut, aşteptând să continuu.

— Sincer îţi spun.

A încuviinţat din cap.

— Evident.

— Ultima săptămână şi ceva a fost minunată. La început, o parte din mine era îngrijorată că tu vezi relaţia asta doar ca pe ceva sexual.

— Dar chiar vreau o groază de chestii sexuale de la tine, a recunoscut ea. Dar le vreau pentru că te vreau pe tine şi toate astea. Nu pentru că sexul ar fi cel mai important lucru sau pentru că aş avea eu o problemă.

Şi a rămas cu privirea aţintită în zare, dincolo de mulţime, de scenă.

Mi-a luat ceva timp până am realizat că îi pusesem răbdarea la încercare, că ceea ce am spus chiar i-a rănit sentimentele.

— Nu mă îndoiesc că ţii cu adevărat la mine, i-am spus. Sper doar să simţi aceeaşi afecţiune caldă şi din partea mea.

A râs, s-a întins să mă sărute pe obraz.

— Eşti atât de adorabil de adecvat, dar da, cred că pot face faţă.

Am băut al doilea cocteil ceva mai încet decât pe primul, dar când l-am comandat pe al treilea simţeam deja fierbinţeala alcoolului în vene. Ruby s-a îmbujorat la faţă şi râdea în hohote la micile întâmplări din copilăria mea din Leeds pe care i le povesteam: Max fugind acasă fără nădragi la cincisprezece ani după ce a fost prins regulând-o pe fiica preşedintelui executiv al Consiliului Municipal din Leeds în mijlocul parcului Pudsey; nunta lui Lizzy, sora mea cea mai mare, unde domnişoara de onoare a vărsat un pahar plin cu vin roşu pe rochia miresei, iar unchiul Philip s-a îmbătat aşa de tare, că a căzut în tortul de nuntă; faimoasa fire aprigă a surorii mele, Kate, şi reputaţia ei din vremea liceului de cel mai bun boxer (neoficial) din Leeds.

După ce formaţia din deschidere şi-a încheiat numărul — nişte caraghioşi care zbierau şi îşi spuneau pompos Sheriff Goodnature — lumea a început să se bulucească iar la bar ca să-şi reumple paharele înainte de apariţia formaţiei vedetă. Ruby şi-a lăsat paharul pe jumătate terminat pe tejgheaua barului şi s-a scuzat, ducându-se la toaletă. Am urmat-o pe un labirint de coridoare înguste şi am regăsit-o în holul în care a ieşit, bucurându-mă de chicotitul ei încântat când m-am aplecat să o sărut.

— N-ai avut răbdare să mă aştepţi? a întrebat ea, îmbujorându-se uşor.

— Mă declar vinovat, am şoptit în gura ei. Eşti minunată.

Chicotind, m-a tras înapoi în sala principală prin marea de trupuri transpirate, fremătând, nerăbdătoare ca Bitter Dusk să înceapă concertul. Membrii formaţiei au apărut pe scenă, şi-au aranjat instrumentele, au testat microfoanele foindu-se câteva minute între scenă şi culise. Ruby era lipită de mine şi o puteam simţi cum tremură agitată, urmărind atentă fiecare mişcare pe care o făceau. Era prea mare gălăgia ca să pot vorbi cu ea, dar deşi o cameră plină ochi nu era tocmai idealul meu şi eram sigur că mai târziu

mă voi plânge de zgomot, faptul de a o vedea atât de fericită mi-a șters orice urmă de rezervă. M-aș fi putut uita la ea toată noaptea și bucura de fiecare secundă.

Când solistul s-a apropiat de microfon, mulțimea a fost străbătută de un „șșștt" ca un vuiet. Nu a scos un cuvânt, doar s-a uitat în spate, la colegii lui, și a dat din cap. Tobele au pocnit ascuțit o dată, de două ori, de trei ori.

Apoi în sală a explodat zgomotul.

Tobele și basul și o chitară aspră s-au aliniat într-un fel care putea fi descris ca frumusețe pură. Mi-a pătruns imediat în sânge, ridicându-mi părul pe ceafă și făcându-mi pielea ca de găină. Muzica lor era minunată: bogată și întreagă, o chitară curată care picura acorduri de blues, tobe precise, cu note care m-au fermecat. Știam că la sfârșitul serii îmi vor vui urechile, iar Ruby va trebui să-mi țipe în timpan ca s-o aud, dar era un fel de magie pe care nu mi-o imaginasem niciodată. Simțeam muzica asta ca pe o prezență fizică pe pielea mea, înăuntrul meu.

Ruby nu mi-a spus la ce să mă aștept, poate a presupus că am mai făcut asta înainte; adevărul e că nu am mai fost niciodată la un astfel de concert. De-a lungul anilor, pe scena teatrului din Londra, am văzut simfonie, balet, musicaluri nesfârșite cu Portia, dar nu am experimentat niciodată ceva atât de visceral.

La o melodie, vocea solistului era asemenea fumului și pietrei aspre, pentru ca la următoarea să se preschimbe în miere și mătase. Versurile mi-au pus imaginația să facă lucruri la care nu m-aș fi așteptat, iar sentimente ca regretul și vinovăția, anticiparea și ușurarea au înflorit năvalnic în pieptul meu. Mă simțeam ciudat de nostalgic pentru toți anii pierduți de nefericire, dar și teribil de plin de speranță pentru ceea ce ar putea fi viața mea începând din chiar această clipă și până la sfârșitul timpului. Era aproape prea mult, prea intens, cu toate luminile astea care izbucneau din mulțime, cu Ruby care își ridicase mâinile deasupra capului și cânta fiecare vers al fiecărui cântec.

Dansa în faţa mea unduindu-şi şoldurile şi mişcând din umeri într-un fel care mă înnebunea. I-am cuprins şoldurile, am închis ochii şi am savurat sunetul care pătrundea în fiecare centimetru pătrat al încăperii, bucurându-mă de mişcările ei seducătoare aşa, lipită de mine fiind. A dus mâinile la spate, m-a prins de păr şi mi-a tras capul lângă gâtul ei.

Am supt şi am muşcat, am gemut înfundat în ceafa ei, dar apoi, când a început să mi se scoale, iar mintea mea s-a întors de la cântec, concentrându-se doar asupra fermecătoarei făpturi din faţa mea, a trebuit să mă hotărăsc: s-o trag într-unul din micile alcovuri din spate sau s-o las aici, să ne bucurăm de muzică. M-am înfrânat, hotărând să mă abţin de data asta.

Formaţia şi-a continuat concertul, abia oprindu-se să salute mulţimea sau să soarbă o gură din berile puse într-un echilibru precar pe amplificatoare. Nu mai văzusem, nu mai auzisem niciodată aşa ceva, mă simţeam de parcă aş fi aruncat o privire în inima lui Ruby: pasiunea ei pentru energie şi aventură, felul spontan în care s-a hotărât să cumpere bilete ca să-şi vadă formaţia preferată într-un oraş străin. Admiram încrederea pe care a acordat-o propriilor ei instincte când m-a adus şi pe mine aici. A ştiut de la început că reacţia mea la muzică şi la lumini şi la ritmul dezlănţuit în care o sută de oameni vor sări în jurul meu va fi una cu adevărat profundă.

* * *

La cei aproape doi metri înălţime ai mei, eram obişnuit să mă aplec ca să-i aud pe ceilalţi vorbind, să îmi plec instinctiv capul când păşesc un prag, să stau la marginea grupurilor, ca să nu se simtă cineva ameninţat de înălţimea mea. Dar în metroul spre casă, când ne străduiam să ne menţinem echilibrul în trenul în mişcare, Ruby părea a-şi dori să întind mâna şi să mă prind de bara de deasupra capului pentru ca ea să se poată sprijini de mine, clătinându-se uşor şi practic căţărându-se pe mine în excitaţia ei de după spectacol.

Şi-a frecat abdomenul de penisul meu iar şi iar, a strecurat mâinile pe după haina mea desfăcută, pe sub pulover, astfel încât să-şi poată lipi palmele de stomacul meu. A început să se joace cu părul de pe pântecul meu, cu catarama centurii. Am simţit-o cum îşi strecoară un deget pe sub talia blugilor.

Drace, ştia exact ce îmi făcea. Îmi puteam da seama după ocheada ei strengărească. Arbora un zâmbet viclean, care-i strâmba buzele într-un surâs în colţul gurii, încărcat de cochetărie, iar în tot acest răstimp sporovăia despre spectacol, despre mulţime, despre diferite melodii. Inima mea, în schimb, se oprea în loc la fiecare zgârietură a unghiilor ei mai jos de stomacul meu, la fiecare apăsare a trupului ei moale de şoldurile mele. Am îndurat tortura în tăcere, neslăbindu-i chipul din priviri, bucurându-mă de desfătarea fiecărui cuvinţel frivol. La fiecare zvâcnire a metroului, la fiecare balans, calculam în gând cât mai este până când voi putea să o devorez.

Am ieşit de la metrou, iar ea a dorit să zăbovească puţin, să ia aer. De fapt, a fost o pauză destul de lungă, aşa că am putut s-o lipesc de peretele clădirii de dinaintea hotelului nostru, aplecându-mă să inhalez mireasma dulce de trandafiri a pielii ei. Am şoptit:

— Ce-ai făcut cu mine?

— Cum? face ea şi se întinde ca o pisică în braţele mele.

— Unde-i ordinea din mintea mea? Unde-i bunul meu simţ care îmi spunea că trebuie să mă port cu grijă cu tine?

— Şi nu asta faci?

— Mi-ai zăpăcit toate gândurile. Şi ne descurcam aşa de bine luând-o pe îndelete.

Şi-a înnodat mâinile după gâtul meu şi m-a tras într-un sărut aşa de intim, că am simţit că mi se sfâşie ceva în piept. Alunecarea fină a gurii ei m-a năucit, felul încrezător în care şi-a oferit buzele şi limba, geamătul ei slab când m-a simţit lingându-i buza de jos, sugând o între dinţi.

— Şi ne descurcăm în continuare foarte bine. Nu voi face dragoste cu tine până ce nu va fi dragoste pentru tine, a spus ea.

Nu, nu a spus, m-a asigurat. Îmi spunea că știa că îmi furase mințile, foarte probabil și inima, și că se va purta cu amândouă cu cea mai mare grijă.

Dintr-un motiv oarecare, această promisiune că nu vom face dragoste până ce nu voi fi sigur mi-a intensificat delirul. M-am smuls, târând-o în stradă după mine.

La două secunde după ce am intrat în camera de hotel i-am smuls haina, am aruncat-o pe a mea pe jos și am lipit-o cu spatele de ușă. Adidașii ei au aterizat undeva lângă pat, i-am tras în grabă blugii jos și i-am azvârlit alături.

Nu am trăit niciodată o asemenea foame; pielea mea era încordată, practic vibra. Ruby se uita la mine cu ochi mari, scăldată doar în lumina felinarelor stradale, iar în privirea ei se citea un fior de încântare. Expresia anticipării de pe fața ei și presiunea penisului meu tare îmi apăsau în egală măsură gândurile. Undeva, în străfundul minții mele, știam că trebuia să mă temperez cumva, dar în febra momentului, cu inima bubuind atât de tare încât aproape că îmi spărgea timpanele, nu eram în stare s-o iau naibii mai încet.

— Ce fa..., a început ea înainte de a-mi trage propriii mei blugi până la genunchi și de a cădea greu, peste ea. Doar boxerii mei și chiloții ei mă împiedicau să n-o posed chiar acum pe podea, pentru prima oară.

Înșurubat între picioarele ei, penisul meu apăsa acolo unde aș fi putut-o lesne penetra prin materialul subțire, căci simțeam cât de umedă e pe sub satin. Gemând, am dat din șolduri pe ea iar și iar, grăbit și disperat, trăgându-i tricoul și sutienul peste cap ca să-i dezgolesc sânii, să-i frământ în palme.

Îmi imaginam cum ar fi — cum va fi — cu picioarele ei încolăcite în jurul mijlocului meu și șoldurile ei mișcându-se în sus și-n jos, rotindu-se, venind în întâmpinarea fiecărei împunsături lacome ale mele. Mâinile lui Ruby s-au înfipt în spatele meu, rugându-mă să mă grăbesc, țipând.

Am eliberat-o de sub greutatea mea ridicându-mă într-un cot, dar am continuat să o sărut nebunește, prea dezlănțuit; dinții mei se înfigeau în carnea ei, îi sugeam limba, buzele, gâtul. Nu părea deranjată de nesăbuința mea, din contra chiar, iar sunetele pe care le scotea și buzele ei și mâinile ei mă făceau de-a dreptul sălbatic.

Am ajuns la apogeu atât de repede — prea repede —, dar mă voi putea ocupa de ea pe îndelete după aceea. Trebuia să mă eliberez de sălbăticia care punea stăpânire pe mine ori de câte ori eram așa de aproape de ea, gustând-o, simțind-o mișcându-se sub mine. Un fulger eliberator mi-a străbătut coloana, mișcându-se ca un arc electric în jos, mi-a propulsat șoldurile înainte și am ejaculat, țipând răgușit în întunericul camerei.

Ruby a gâfâit scurt cu mâinile-n părul meu, iar eu m-am dat imediat îndărăt, trăgându-i jos chiloțeii de satin, aplecându-mă să îmi lipesc buzele de dulceața aceea mătăsoasă, înfundându-mi limba între picioarele ei.

Ah, ce ușurare s-o posed așa, să o gust așa.

Ruby a țipat înăbușit, șoldurile ei s-au ridicat de la podea și undeva, în străfundurile tulburi ale minții mele știam că trebuie să fiu blând și tandru, dar când o deschideam cu degetele, sugând-o și posedând-o cu limba, ea devenea din ce în ce mai frenetică.

— Niall. Numele meu s-a dezintegrat într-un strigăt gâfâit, stins. M-a apucat de păr, împingându-mă de pe ea.

— Du-mă în pat, a izbutit să articuleze. Vreau să te văd.

M-am ridicat, azvârlindu-mi pantalonii cât colo și dându-mi jos cămașa înainte de a o ridica; am dus-o în brațe la pat, apoi am ajutat-o să își dea jos tricoul încurcat pe după umeri. Trupul meu se potolise suficient, așa că am fost în stare să mă opresc și să o privesc, sărutând-o pe gât până când mi-a ridicat capul spre fața ei.

— Ce-mi place, a șoptit ea între sărutări, repetând apoi cuvintele pe care i le-am spus în altă noapte, prima noastră noapte de intimitate la hotel: Îmi place să mă gust pe buzele tale.

Am simțit-o zvâcnind sub mâinile mele și am închis ochii, desfătându-mă cu sărutările ei, cu felul în care mi-a luat mâna și mi-a tras-o peste trupul ei până jos, între picioare.

Mi-am mutat gura pe gâtul ei, am coborât pe piept, dând atenție sânilor, stomacului, iar în cele din urmă am ajuns între picioare ei, sărutându-i șoldul.

Își plimba degetele prin părul meu, cercetându-mi fața în timp ce ochii mei se plimbau în sus și-n jos pe trupul ei gol.

— Dintr-odată ești foarte tăcut, a șoptit.

Am desfăcut-o cu degetele, bucurându-mă de senzația cărnii pe degetul meu mare, ud de sucul ei în timp ce îi frecam clitorisul:

— Mă concentrez.

Și de ce să fi vrut să vorbesc, când îmi ajungea răsuflarea ei întretăiată, felul în care strângea cearceafurile în pumni?

Am apăsat, descriind cercuri ferme și ea a ridicat șoldurile de pe pat, rotindu-le.

— Eu..., a început ea, cuvintele înecându-se într-un gâfâit răgușit.

— Șșș..., m-am aplecat, lipindu-mi buzele de deget, lingându-l și penetrând-o în același timp. M-am oprit o clipă, iar gândul mi-a zburat la sexul oral — oferit sau primit — pe care Portia l-a refuzat după primii noștri ani împreună. Ea voia mereu poziția misionarului, cu muzică în fundal astfel încât zgomotele noastre să nu fie atât de evidente, cu ochii închiși și lumina stinsă.

Dar mie îmi plăcea gustul de femeie, îmi plăcea felul în care resimțeam acest act, deopotrivă dulce și pervers. A săruta o femeie între picioare mi se părea punctul culminant al unei senzualități febrile: un bărbat care dorește să guste din sursa plăcerii sale. Aici, pe patul ăsta, Ruby s-a ridicat în coate ca să se uite la mine cu ochii larg deschiși, cu genele acelea atât de lungi și dese încât aveai impresia că îi trag pleoapele în jos sub greutatea lor.

Când am învârtit degetul și am descris cercuri cu limba, pieptul i s-a umflat și a început să gâfâie precipitată, cu gura întredeschisă și lingându-și lent buza de jos.

— Îți place să îmi faci asta? a întrebat cu o voce abia auzită.

— Nu cred că „place" este cuvântul pe care l-aș folosi, i-am răspuns sărutând-o, necăjind-o. Nu cred că există ceva în lume care să îmi facă mai multă plăcere în clipa asta.

Răsuflarea ei a încetinit, șoldurile s-au încordat și a înghețat când mi-am mutat gura. Atât de aproape.

— Niall. Te rog.

— Ce mă rogi, scumpo? și am mângâiat-o pe coapsă, pielea aceea mătăsoasă sub degetele mele, încetinind totodată mișcările degetului mare.

— Pune gura înapoi... acolo.

Mi-am reținut cu greu zâmbetul.

— Unde, mai exact?

Mi-a întâlnit privirea, devenind rugătoare.

— Știi tu unde.

— Sucul tău, scumpo? am șoptit.

Ea a gemut sub mine.

— Am nevoie de tine.

— Nu, încă nu, încă doar vrei, i-am spus, bucurându-mă de această întoarcere la jocul nostru acum, când puteam efectiv să o ating, să o gust, să o fac să geamă la promisiunea că o voi face să aibă orgasm sub buzele mele.

I-am văzut buza tremurând, apoi și-a mușcat-o, privindu-mă cu ochi rugători.

Era așa de ușor să o aduc aici, în punctul ăsta. La cât de repede ajungea la plăcere trupul ei sub atingerea mea, era evident că își imaginase de sute de ori astfel de momente.

— Spune-mi, am șoptit, adulmecându-i clitorisul.

Ea a strâns ochii, s-a întins şi m-a prins de încheietură, rugătoare şi doritoare. Era aşa de umedă; tremura sub mâna mea, trupul ei era aşa de încordat, răsuflarea i se oprea în gât.

Eram înnebunit după plăcerea ei, pierdut în imaginea gurii ei întredeschise, a venei care i se zbătea nebuneşte la gât, a gustului ei pe care-l simţeam pe buze.

— Ruby? Spune-mi.

Aplecându-mă, mi-am strecurat limba în ea, iar şi iar, iar şi iar.

Coapsele ei se cutremurau deasupra capului meu.

— Sunt atât de aproape.

— Nu, spune-mi, am repetat în pielea ei, retrăgându-mă din nou.

S-a străduit să deschidă ochii, s-a uitat în jos, la mine, confuză.

— Te rog, eu...

— Am toate degetele astea trândave, i-am spus zâmbind. Pare o pierdere incredibilă. Spune-mi... crezi că aş putea face ceva cu ele?

A gemut când m-am aplecat şi am lins-o apăsat; tremura toată şi am simţit cum întrebarea mea a trimis-o dincolo de culmi.

Pur şi simplu doream să ştie ce va urma: fără ezitare, am lipit degetele şi am intrat adânc în ea — dur — în timp ce o sugeam. Aproape că mi-am pierdut minţile când a ţipat, arcuindu-şi brusc trupul şi ejaculând violent, strângându-mi umerii între picioare, cu coapsele tremurânde.

* * *

Am dus-o în braţe la baie, cu picioarele încolăcite după mijlocul meu şi buzele pe gâtul meu, sărutându-mă şi mărturisindu-mi cu o voce pierită că nu a mai simţit niciodată ceva asemănător cu ceea ce îi oferisem adineaori.

Nici eu.

Ruby tremura în braţele mele, slabă şi copleşită. Am pus-o cu grijă sub duş, apărând-o de jetul prea puternic cu trupul meu, şi am spălat fiecare centimetru din ea. Şi-a înlănţuit mâinile în jurul taliei

mele, privindu-mă în tăcere, cu ochii plini de o emoție căreia am fost brusc îngrozit că ar putea să-i dea glas. Ochii lui Ruby nu ascundeau nimic: am știut, fără nicio îndoială, că Ruby era îndrăgostită de mine, că nu era numai plăcerea pe care i-o oferisem sau ideea rezervei mele stoice topindu-se sub farmecul ei, ci sincer îndrăgostită. De mine.

Dacă ar fi fost atât de simplu, aș fi făcut dragoste cu ea chiar acum, căci știam că și sentimentele mele au trecut de mult de la o atracție inițială la o emoție mult mai profundă. Iubire, poate. Dar pentru că am stat atât de mult cu Portia sub pretextul a ceea ce am crezut sincer că era dragoste, cum aș fi putut să am acum încredere în definițiile mele? Îi eram dedicat, da. Loial. Dar îndrăgostit? Nu puteam fi sigur?

Mi-a răsărit dinainte o amintire din noaptea nunții, când dansam în fața oaspeților și când mă simțeam ciudat de efervescent, luminos de încrezător.

— Oare de ce e așa de atrăgător faptul că ești îmbrăcată în alb? E ca un secret. M-am aplecat, am sărutat-o pe Portia pe gât: secretul nostru.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat ea, iar dacă aș fi fost mai deștept, aș fi putut detecta asprimea din vocea ei, privirea pe care voi ajunge să i-o cunosc atât de bine și care îmi cerea să am grijă cum mă port.

Dar nu eram un bărbat prea deștept pe atunci.

— Te-am avut deja, iubire. Și te voi avea din nou, în seara asta.

Portia a rămas dreaptă în brațele mele, permițându-mi să o învârt pe tot ringul de dans. Când melodia s-a terminat, musafirii au izbucnit în aplauze.

Când m-am uitat în jos, la fața ei, am găsit-o rece și aspră sub lumina caldă care se revărsa în cortul primitor.

— Ce s-a întâmplat?

Ea mi-a zâmbit disprețuitor, s-a întins și m-a sărutat pe obraz, spunându-mi:

— Tocmai m-ai făcut târfă la nunta noastră.

Începutul. Nu a fost mereu așa, ci aproape. O cerusem de nevastă pe Portia cu un inel pe care i l-am oferit într-o cofetărie, iar ea a râs atât de tare, a plâns, apoi m-a sărutat ca lumea în fața tuturor celor care s-au întâmplat să fie atunci în Picadilly Circus.

Logodna noastră a fost o amintire care s-a pierdut în șirul celorlalte, plate și lipsite de emoție, care au urmat. Mă străduiam să îmi amintesc cele mai bune momente, când am stat de vorbă cu ea până târziu, agățându-mă de ele cu o fervoare asumată, dar ciudată pentru un bărbat care nu dorea să se împace cu fosta. Le derulam iar și iar pentru că aveam nevoie să îmi amintesc că a fost o vreme când căsătoria cu ea nu a fost doar o așteptare evidentă, ci mai curând o idee încântătoare.

Era răvășitor să am anumite sentimente pentru Ruby — o dorință teribilă, admirație, venerație și o voită lipsă de apărare — pe care nu le-am mai trăit niciodată, nici măcar față de femeia cu care am fost însurat.

Mă simțeam vinovat, vinovat că am pierdut vremea, că ar fi trebuit să-i ofer Portiei mai mult decât am făcut-o. Vinovat că mă gândeam la toate astea acum, în timp ce spălam trupul unei femei de care iată, mă îndrăgosteam.

Ruby mă făcea fericit, dar în egală măsură eram îngrozit. Îngrozit de viteza cu care se întâmplau toate, îngrozit că ar putea fi ceva de moment.

Îmi plimbam mâinile peste sânii ei, peste șolduri, peste spate, apoi în jos peste fiecare picior, spălându-i tălpile. Trupul meu se înfierbânta din nou și mai mult decât orice altceva mă îngrozea că deveneam tot mai dependent de felul în care se uita fata asta la mine, că ajunsesem să mă bazez pe afecțiunea și devotamentul ei într-un fel în care nu se întâmplase niciodată cu Portia. Și despre care știam că nu s-ar fi putut întâmpla niciodată, indiferent câți ani am fi rămas să suferim împreună.

M-am ridicat, am împins-o pe Ruby spre jetul de apă ca să se clătească, incapabil să-mi țin mâinile departe de curbele ei și — când

a terminat — i-am ghidat mâna spre mădularul meu dureros de rigid între noi și m-am aplecat, implorând-o fără cuvinte să mă sărute.

S-a ridicat pe vârfuri, m-a sărutat și m-a tras în jos cu o mână, până când gurile noastre s-au întâlnit sub apă. Cu cealaltă mână mă mângâia senzual pe tot trupul.

Cu ochii închiși și gemete slabe care ieșeau de pe buzele ei și se pierdeau în gura mea, buzele ei s-au cutremurat când m-a sărutat. Nu puteam distinge lacrimile de apa care-i curgea pe față, dar am știut că o iubesc în clipa în care am înțeles cu câtă disperare mi-a plăcut faptul de a o vedea atât de copleșită. În ejacularea geamănă care a urmat într-o singură bătaie a inimilor noastre, am știut că dacă afecțiunea lui Ruby față de mine se va stinge, mă voi prăbuși.

Capitolul treisprezece
Ruby

Că eram îndrăgostită de Niall Stella era un secret numai în teorie. El știa, eu știam. Faptul că vorbele consacrate nu au fost rostite încă era doar o formalitate. Una pe care eu o văzusem deja oglindită pe chipul lui, ca o strălucire — o expresie de adorație, poate chiar și un strop de îngrijorare — în timp ce se purta cu mine de parcă aș fi fost o sticlă pe care ar fi putut-o scăpa și apoi ar fi fost pus să adune cioburile.

Sentimentul acesta plutea între noi și era greu să nu simți fie și cea mai mică urmă de iritare. Adorația mea nestăvilită, îngrijorarea lui aproape constantă... nici nu mai știu ce era mai rău. Supunerea mea tăcută era ca un graffiti încrustat pe pieptul meu și totuși el nu a spus nimic.

Nici eu.

Niall s-a șters, m-a șters și pe mine și ne-am prăbușit aproape instantaneu în pat. Al lui? Al meu? Nici asta nu mai știam. Dar ce mai conta? Orgasmul m-a lăsat fără strop de vlagă, dar eram în continuare trează.

— Dacă ai putea fi oriunde în clipa asta, unde ţi-ar plăcea să te afli?

Tăcusem o bună bucată de vreme, întrerupţi fiind doar de zgomotele traficului sau de câte o voce care răzbătea dinspre hol. El îşi luase poziţia de somn — pe burtă, ţinând strâns perna — şi m-a privit în întuneric. Îmi plăcea că acum ştiam cum doarme. Era o chestie atât de intimă, să ştii cum se aşază cineva pentru somn, iar o parte din mine era vrăjită că eram una dintre puţinele persoane din lumea asta care ştia acest mic secret al lui.

— Şi nu ai voie să răspunzi „aici", am continuat eu, plimbându-mi un deget pe braţul lui. Avea pielea fină şi încă fierbinte de la duş. Am zăbovit puţin, masând muşchiul, iar el a oftat de plăcere: Oriunde altundeva.

Luna era sus pe cer, iar o rază luminoasă cădea pe pat, peste trupul lui. L-am urmărit cum se încruntă, gândindu-se la întrebarea mea.

Nu ştiam prea bine de ce l-am întrebat asta. Poate pentru că mă simţeam vulnerabilă după duş, iar această mică sămânţă de îndoială m-a făcut să-mi fie dor de casă. Poate pentru că în seara asta zidul pe care-l simţeam s-a prăbuşit când l-am văzut cum se lasă în voia muzicii, a mulţimii agitate din jurul nostru. Sau pentru că era felul meu de a încerca să intru în mintea aia a lui înnebunitor de complicată. Habar n-aveam.

— Hm... Oriunde?

Am încuviinţat din cap. Cearşafurile lipite de trupul meu gol erau răcoroase, dar îi puteam simţi căldura cum stătea aşa, întins alături de mine.

— De ce nu pot spune că aici? a întrebat el, întinzându-se şi atingându-mi vârful nasului. Vocea lui era atât de dulce, ca o şoaptă, şi am simţit-o cum mă învăluie, înfierbântându-mă toată.

M-am cutremurat, iar el a mişcat piciorul, punându-l peste al meu şi trăgându-mă şi mai aproape. A fost un fleac, dar m-a făcut să zâmbesc în pernă.

— Când eram mici, tata avea un prieten care lucra la Ellan Road, stadionul de fotbal din West Yorkshire. Max era suficient de mare ca să conducă şi uneori mă lua cu el — pe mine, enervantul lui frate mai mic. Ne duceam acolo şi băteam mingea pe teren. *Leed United juca pe Elland Road*, a zis el cu gravitate, clubul pe care îl urmărisem toată viaţa la televizor, acasă. Stăteam în picioare în tribunele alea, aclamându-i, şi eram acolo, pe acelaşi gazon cu băieţii pe care-i veneram. Mi-ar plăcea să mă întorc la ziua aceea, cu fratele meu. Să văd dacă mă mai încearcă acelaşi sentiment de măreţie.

— Mi-ar plăcea şi mie să văd asta, am răspuns cu o strâmbătură. Tu şi Max adolescenţi, fugind de colo-colo pe teren. Presupun că eraţi la bustul gol amândoi în scenariul ăsta, nu?

Niall m-a ţintuit cu o privire care m-a făcut să chicotesc.

— Dar ţie, domnişoară Ruby, unde ţi-ar plăcea să fii?

— Mie mi-e dor de San Diego.

— Nu-ţi place la Londra?

— Iubesc Londra, să ajung să locuiesc acolo a fost un vis împlinit pentru mine, dar e scump, plouă tot timpul şi mi-e dor de toată lumea.

— De toată lumea?

— Prietenele mele, Lola şi London. Fratele meu.

— Cred că îţi e greu să fii atât de departe de ei.

— Diferenţa de fus orar e ca naiba, am bombănit. E ca şi cum am avea numai patru ore să fim treji cu toţii în aceeaşi zi, iar acelea sunt fie foarte devreme dimineaţa, fie foarte târziu noaptea.

Niall a încuviinţat, trecându-şi în continuare degetele prin părul meu. Simţeam că mi se închid pleoapele.

— Dar ai să rămâi în Londra, nu? a vrut să ştie, iar eu m-am întrebat dacă mi-am imaginat urma de îngrijorare din vocea lui sau chiar era ceva real.

— Cel puţin până termin şcoala.

— Adică câţiva ani.

Cuvintele îmi ardeau buzele.

— Sper, am zis în cele din urmă.

— Povesteşte-mi despre San Diego, cum e să creşti acolo?

— Ai fost vreodată în California? l-am întrebat.

— Am fost în Los Angeles, a spus. Palmieri şi o climă perfectă. Mulţi blonzi.

— L.A. nu e San Diego, am dat eu din cap, simţind o căldură în piept la gândul locurilor natale. L.A. înseamnă ciment, maşini şi aglomeraţie. San Diego înseamnă palmieri verzi, cer albastru şi ocean cât vezi cu ochii. Când eram mică, Crain şi cu mine ne duceam la un prieten care locuia aproape de plajă. Încărcam tot ce aveam nevoie în coşurile bicicletelor şi după aceea stăteam pe ţărm toată ziua.

— Dar ce făceaţi? a întrebat.

— Nimic, am răspuns fericită. Pur şi simplu zăceam pe nisip toată ziua citind, jucând volei, vorbind, ascultând muzică. Când ne încălzeam săream în apă, eventual dădeam câteva ture cu placa unuia sau altuia, când ni se făcea foame ne mâncam pachetelele pregătite. Mama ne vedea dimineaţa şi după aceea, abia după asfinţit.

— Ce fain! Îmi place imaginea asta a lui Ruby, adolescenta, a zâmbit el răsucindu-şi o şuviţă din părul meu pe deget. Cu părul decolorat de soare şi pistrui pe nas. Piele bronzată şi bikini minusculi. A zăbovit puţin, vizualizând pesemne tabloul descris, apoi şi-a dres vocea şi a continuat: Hai să ni-l imaginăm şi pe adolescentul Niall în scenariul ăsta.

Am râs, strângând cearşaful în jurul meu.

— Carlsband a fost un loc extraordinar în care să creşti, ştii? Înainte de a pleca din State împărţeam un apartament mare cu două prietene. De pe fereastra livingului vedeam oceanul, i-am spus, simţind lipsa fetelor cu atâta intensitate, încât era o durere aproape fizică. Având nişte programe atât de încărcate, abia dacă apucam să ne vedem, dar când reuşeam în sfârşit să ne adunăm ne făceam multe cappuccino ca să putem sta de vorbă până târziu în noapte, admirând uneori răsăritul dinspre valuri. Poate de aceea mi-a şi fost

atât de ușor să plec... Ajunsesem toate atât de ocupate, încât abia dacă ne mai vedeam.

— Poate. Sau poate că știai că te așteaptă ceva măreț. Ceva doar pentru tine.

L-am privit îndelung după ce a spus asta, întrebându-mă dacă se referise numai la școală și muncă sau și la altceva.

— Ar trebui să te duci o dată acolo. Să zaci pe plajă, să mergi la Disneyland, să faci Space Mountain.

Niall a strâmbat disprețuitor din nas, dar l-am sărutat totuși.

— Disneyland?

— Nici la concert nu ai vrut să mergi, ai uitat? Uneori poate fi foarte amuzant să te lași dus de val.

A tăcut puțin, a încuviințat și a întins capul pentru încă un sărut.

— Poate ai dreptate, a spus cu gura lipită de a mea. Dar despre New York ce crezi? Îți place?

— E mare și zgomotos, dar... e oarecum înviorător. Nu-l voi uita niciodată, am spus cu ochii-n pătură.

— Poate ai să te întorci.

Am ridicat puțin din umeri.

— Cine știe? Dar s-ar putea să nu fie același lucru fără companie.

— Sigur, cine ți-ar mai lua hotdog și te-ar mai necăji cu mușt arul?

— Cine m-ar mai pipăi în metrou?

— Vezi că știi! Așadar, întâi școala și după aceea, ce faci? Te întorci la San Diego?

Am fost atât de sinceri amândoi în seara asta încât nu voiam să stric atmosfera.

— Nu sunt sigură, i-am răspuns. Depinde de o groază de alte chestii.

— Cum ar fi?

Școală, să găsesc un job, un apartament. Tu. Eu.

Școala, am spus. Și o slujbă plătită suficient de bine ca să pot trăi acolo.

— Sunt destul de sigur că nici una nu va fi o problemă.

— Nu uita că nu am fost acceptată încă în programul lui Maggie.

— Ai să fii. Margaret Sheffield ar fi nebună să nu accepte pe cineva ca tine. Eşti sclipitoare, Ruby, ştii asta.

— Sunt distrasă, l-am corectat.

Mâna lui s-a prelins pe spatele meu, peste rotunjimea fundului şi a poposit pe şoldul meu.

— Ei, dar mergem curând acasă, nu?

— Cred că amândoi ştim că nu New Yorkul e vinovat, am remarcat cu toată sinceritatea.

— Cred că s-ar putea să fie valabil pentru amândoi, a spus apăsându-mi pielea cu degetul mare.

— Ce-o să se întâmple când o să mergem acasă? am spus, dând glas întrebării pe care o evitasem amândoi. Trebuia să plecăm în două zile. Biletele erau cumpărate. În nici douăzeci şi patru de ore voi primi e-mailuri care îmi vor cere să confirm zborul. Totul s-a întâmplat atât de repede, dar va continua oare? Nu vom merge mai departe cu relaţia noastră fizică până ce nu va fi sigur că mă iubeşte, dar cum rămânea cu restul? Eram un cuplu? Vom spune cuivà?

S-a uitat la mine şi, după expresia lui, mi-am dat seama că nu se aştepta să pun direct întrebarea asta.

— Vom vedea pe parcurs, a zis. Sigur că la serviciu lucrurile vor fi diferite, dar în afară de asta, lucrurile pot rămâne aşa cum sunt.

Expresia lui încordată era oglinda propriei mele expresii. Nu eram sigură ce propoziţie uram mai mult. Vom vedea pe parcurs suna ca şi cum abia dacă supravieţuiam poveştii ăsteia, de parcă *noi* am fi fost ceva greu de îndurat. *La serviciu lucrurile vor fi diferite.* Sigur că vor fi, cum altminteri? *În rest, lucrurile pot rămâne aşa cum sunt.* Eram lacomă, nu voiam ca lucrurile să rămână aşa cum erau, voiam mai mult, îl voiam cu totul.

* * *

Trei zile mai târziu eram pe Heathrow, cu bagajele după noi. Cerul era de un cenuşiu apăsător, era răcoare şi mirosea a asfalt ud şi gaze

de eşapament, dar mă simţeam acasă. Niall m-a ţinut de mână tot timpul zborului, devenind mai încrezător în felul în care îşi îngăduia acum să mă atingă; chiar şi acum stătea foarte aproape de mine, astfel încât o parte a trupului lui era practic lipită de mine.

A sugerat să mergem la el, dar eram amândoi epuizaţi şi a părut sincer uşurat când i-am răspuns că prefer să merg la mine. Lipsisem câteva săptămâni, aveam amândoi oameni cu care trebuia să vorbim, o mulţime de e-mailuri de citit şi, după nouă ore de zbor, nimic nu-mi doream mai mult decât un duş şi... în pat. Cu atât mai mult cu cât Tony mi-a cerut să vin a doua zi la birou să-l informez, mai ales că, a spus el, „nu mi-a mai văzut faţa drăgălaşă de o lună."

Era limpede că ar fi trebuit să discutăm mai mult, eu cu Niall, să punem la punct un fel de plan de bătaie pentru la serviciu, dar în loc de asta ne-am sprijinit unul de altul, încercând să ne bucurăm cât mai mult de aceste ultime minute. Mi-a păstrat mâna în palmele lui în timp ce maşina a ieşit din M4 pe străzile de la suprafaţă, iar când taxiul s-a oprit în faţa clădirii mele tot ce am putut face a fost să-l sărut de la revedere — cam înflăcărat, totuşi, ţinând cont că ne aflam într-un taxi — şi să îmi car împleticită bagajele până la uşa din faţă.

În noaptea aceea ploaia s-a abătut asupra străzii mele, lovind ritmic în ferestre. Pe de o parte, mi se părea cumva firesc să plouă în prima noastră noapte înapoi la Londra, era un fel de binevenită întoarcere la normalitate.

Eram în pat, împrospătată după duş, înfofolită în pijamaua preferată, când telefonul de pe noptieră a început să bâzâie.

Îmi lipseşte faţa ta pe perna de alături, spunea mesajul, şi în piept mi s-a aprins o scânteie. Făcea asta, încerca să o facă, exact aşa cum spusese.

Îmi lipsesc mormăielile drăgălaşe pe care le faci când dormi, am tastat ca răspuns, zâmbind la gândul următorului lui mesaj, pe care-l intuiam.

Sunt mult prea bărbat ca să fiu vreodată considerat „«drăgălaş»", domnişoară Miller; am râs singură şi inima mi-a luat-o razna.

S-ar putea să fie nevoie să te văd dezbrăcat complet cât mai curând doar aşa, ca să mă asigur

Nimic preţ de un minut, apoi a apărut mica bulă care îmi spunea că tasta un răspuns. **Abia aştept să te văd, patul ăsta e prea mare pentru o singură persoană.**

Îmi tremurau degetele pe tastatură când am răspuns, iar obrajii începuseră să mă doară de la atâta zâmbet. Chiar făcea asta. Noi făceam asta.

Abia aştept să te văd şi eu.

Pe mâine, atunci. Somn uşor, scumpo.

Dacă o inimă putea într-adevăr exploda de fericire, atunci a mea era pe drumul cel bun.

Am adormit într-un sfârşit în zgomotul ploii, cu un zâmbet pe faţă şi cu telefonul înghesuit sub pătură. Vocea din capul meu a rămas tăcută.

Capitolul paisprezece
Niall

E fascinant cât de repede mintea umană poate adopta obiceiuri noi. Chiar dacă ne întorsesem la Londra, chiar dacă nu am împărțit niciodată patul ăsta cu ea, mi s-a părut ciudat să mă trezesc fără Ruby.

Mi-am luat telefonul din geantă și i-am trimis un mesaj: **Ai dormit?**

Răspunsul ei: **Puțin. S-ar putea să fie nevoie să stea cineva în spatele meu și să-mi miște brațele și gura la muncă.**

Ne vedem la birou, frumoasa mea marionetă. Am terminat mic dejunul, am citit ziarul, m-am îmbrăcat și am plecat. O zi ca oricare alta... numai că nu era deloc așa. Viața mea părea de șapte mii de ori mai mare.

Ca de obicei, când am ajuns, Ruby era în micul ei birou comun. De obicei veneam înainte de opt, dar niciodată nu am trecut pe la ea. În dimineața asta am încercat, totuși. Speram să prind fie și o clipă singur cu ea, înainte ca realitatea să năvălească peste noi. Din păcate, nu a fost să fie. Biroul zbârnâia deja de agitația de luni dimineața și

nu am reușit decât să zâmbesc puțin, să-i fac cu ochiul și să arunc o privire la buzele ei roz, umede.

— Hei, mi-a șoptit ea.

M-am mai uitat puțin la ea, nedorindu-mi decât să mă pot duce apăsat spre ea, să o sărut pe gură; în loc de asta, am dat scurt din cap și m-am îndreptat spre biroul meu din capătul holului.

Ciocănitul familiar al lui Anthony, două bătăi una după alta, a bubuit în ușă și, ca de obicei, a intrat fără să aștepte răspunsul.

— Toate bune? a întrebat el în loc de bun venit, așezându-se pe un scaun din fața mea la birou.

M-am lăsat pe spate pe scaun, oferindu-i ceea ce speram să fie un zâmbet relaxat.

— Perfect.

Și-a ridicat o gleznă peste genunchiul celălalt și a rânjit spre mine.

— Să înțeleg că a fost o călătorie mișto?

Niciodată n-am avut sentimentul ăsta presant de joc de șah.

— A fost.

Anthony m-a privit cu ochi scormonitori, cu bărbia-n palmă. Mi-am întors privirea spre ecranul laptopului, prefăcându-mă că îmi verific mesajele. Încă nu mă hotărâsem ce să îi spun curiosului meu coleg. Pe de o parte, nu voiam să ascund că s-a întâmplat ceva între mine și Ruby și, cunoscând-o, știam foarte bine că nu va face o figură prea bună jucând cartea prefăcătoriei. Pe de altă parte, doream ca ceea ce era personal să rămână personal, iar Tony avea stilul ăsta de a transforma totul în noua lui glumă preferată.

— E ceva diferit la tine, a mustăcit el, împungând un deget spre mine. Ai un zâmbet în ochi, uite, chiar aici, face el, arătând spre propria-i sprânceană. O licărire. Ca un fel de rază de soare pe frunte, așa mi se pare.

— Zău?

— Ai regulat ceva la barul cu femei goale?

Vulgaritatea asta a sunat ca un bolovan aruncat în cameră.

— Pe bune, Tony.

El a mormăit.

— Te-ai culcat cu vreo rockeriță?

— Las-o baltă.

S-a oprit, m-a măsurat iar, apoi a zâmbit.

— Atunci... te-ai dat la Ruby?

Luat pe nepregătite, am înghițit în sec prefăcându-mă că mă concentrez asupra unui fleac de pe birou.

— A, nu... Asta... În niciun caz, nu. Nu.

Era adevărat, tehnic vorbind. Căci tehnic vorbind nu am făcut încă sex cu ea.

Tony a bătut cu ambele palme în biroul meu.

— Javră bătrână ce ești!

M-am albit. Era exact reacția pe care aș fi vrut să o evit.

— Nu, Tony, nu e...

— Ai regulat-o de i-au sărit ochii, nu? I-ai pus-o lui Ruby a mea!

M-am ridicat încet de la birou, simțind cum începe să îmi clocotească sângele în vene.

— Ruby a ta?

— Așadar, ai făcut-o, a zis el bătând din palme, iar zgomotul violent s-a reverberat în toată încăperea.

Am aruncat o privire spre ușă, șuierându-i:

— Vorbește mai încet, canalie ce ești.

S-a prefăcut a-și șterge o lacrimă. Lui Tony îi plăcea la nebunie zeflemeaua, dar până și tonul lui grosolan avea limita lui.

— Ah, de acum am să aștept mult mai relaxat următorul sezon din Urzeala Tronurilor, nu am decât să te urmăresc pe tine bântuind ametit prin birou.

— Termină cu tâmpeniile.

Ochii lui întunecați s-au căscat cât cepele.

— Ia uită-te ce gură are Niall al nostru! Îndrăznesc să spun că fata asta te-a scos din carapace. Cred că am să mă duc să-i mulțumesc.

Am inspirat adânc, închizând ochii.

— Tony, nu face asta.

— Atunci hai, spune-mi, a zis el, aşezându-se înapoi pe scaun, vocea lui redevenind cât de cât sinceră. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat la el, simţind cum privirea mi se îmblânzeşte cât de cât.

— Gata, am terminat, Niall, m-a asigurat el zâmbind în chip de scuze sincere. Îmi pare rău, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată...

— Nu e ceea ce crezi, i-am retezat-o, aplecându-mă şi sprijinindu-mi coatele pe birou. Trebuia să îmi recapăt cât de cât o postură de putere. Trebuia să recunosc că era folositor ca Tony să ştie că între mine şi Ruby se petrecea ceva, dar categoric nu era cazul să afle mai mult decât atât: Se pare că ea avea anumite sentimente pentru mine de ceva vreme şi..., ei bine... NU am fost în stare să articulez cum mă raportam eu la Ruby, aşa că m-am limitat la: Mă simt bine în compania ei.

Era limpede că Tony a înţeles că era mai mult decât i-am spus.

— Aş fi recunoscător dacă nu ai vorbi despre asta la birou.

El a încuviinţat din cap, a făcut o cruce în dreptul inimii şi mi-a făcut complice cu ochiul.

* * *

Când am intrat să-mi iau prânzul din frigider, Ruby stătea în cămăruţa de odihnă împreună cu prietena ei, Pippa. Ochii ni s-au întâlnit, iar ea a întors repede privirea, dar obrajii i s-au îmbujorat deja uşor.

— Ruby, Pippa, am spus în chip de salut.

— Bună ziua, domnule Stella, a răspuns Pippa veselă. Prea veselă. Oare a fost şi Ruby interogată?

— Domnule Stella, a zis Ruby, zâmbind tainic în colţul gurii. Vârful limbii i s-a strecurat fulgerător printre dinţi, iar eu am respirat precipitat, amintindu-mi de ultimul nostru sărut de aseară înainte de a ne despărţi. Gura ei avea gust de bomboane de lămâie din acelea pe care le-a supt pe drumul de la aeroport. Am tuşit puţin şi m-am întins după mânerul frigiderului.

— Te-ai adaptat cu schimbarea de fus orar? am întrebat-o privind peste umăr.

Ea a zâmbit larg, dând din umeri.

— Încerc.

Pippa își cerceta plină de interes farfuria, iar Ruby mi-a susținut privirea.

Simțeam cum mi se golesc plămânii de aer și mă luptam să respir normal. Întorși aici, în viața de zi cu zi, realitatea acestui *noi* — căci da, era un *Noi* — mă făcea să tânjesc dureros cu fiecare părticică a corpului meu.

Cum mă voi putea concentra asupra muncii știind-o atât de aproape cât e ziua de lungă? Cum mă voi putea concentra asupra oricărui alt lucru?

Dacă aș lua fiecare trăsătură a ei în parte, poate mă voi simți mai puțin copleșit. Ochii ei erau prea intenși; îmi spuneau că era la fel de disperată ca și mine să fim singuri. Limba ei se strecura printre buze, umezindu-le. Gâtul ei era fin, lung, și îmi imaginam cum ar fi să o duc la mine, să o sărut tot mai jos, spre scobitura gâtului, apoi să-i desfac nășturelii aceia mici care se înșirau peste pieptul ei...

— Ăăă..., domnule Stella, a spus ea, arătând din priviri spre mâna mea care rămăsese încremenită pe ușa deschisă a frigiderului.

— Ah, am spus, continuându-mi mișcarea și aplecându-mă să îmi caut salata. Am luat o furculiță din sertar și m-am întors grăbit în birou.

Cum am bănuit, nu m-am prea putut concentra. Trebuia să-mi potolesc gândurile haotice. Incertitudinea asta nu mă caracteriza; eram dezorientat, trebuia să știu care va fi programul nostru: va rămâne peste noapte? Cum vom putea să o luăm încet, fizic vorbind... sau era deja prea târziu? Chiar mai doream asta? Ajunși în punctul ăsta, sexul părea aproape o formalitate. Tot ceea ce am făcut până acum părea infinit mai intim, dar de îndată ce m-am gândit la asta am realizat că, fiind cu Ruby, sexul va însemna mai mult pentru mine decât un simplu pas înainte în relația noastră fizică.

Asta îmi doream? Iar după ce voi face sex cu ea, voi fi în stare să îmi păstrez cușca asta în jurul inimii, în cazul în care eu nu aș fi fost ceea ce avea ea nevoie?

Îmi imaginasem că Portia a fost dragostea vieții mele, dar din clipa-n care Ruby s-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat cu atâta curaj, mi-am dat seama că mă înșelasem.

Telefonul de pe birou a bâzâit, scoțându-mă din visare: **Mâncăm la mine sau la tine diseară? Înainte să răspunzi, amintește-ți că eu am o colegă de apartament și un pat mic și sunt cea mai proastă bucătăreasă din istorie. PS: nu te mai gândi.**

Râzând, am răspuns: **Atunci nu ai de ales decât să vii la mine. Sunt singur, am un pat mare și sunt puțin mai priceput într-ale gătitului (dar numai puțin; poate comand ceva).**

Afară, chiar în fața biroului meu, am auzit un fragment scurt dintr-un clip și o voce de desene animate strigând : „Popou!", apoi câteva chicoteli, la fel de amuzante. Imediat după aceea, o bătaie în ușa mea.

— Intră! am spus.

A intrat Ruby, care zâmbea privindu-și telefonul din mână.

— De acord.

Mi-a stat inima la vederea ei.

— De acord?

Ruby a închis ușa după ea.

— De acord, vin la cină dacă insiști așa de categoric.

În clipa aceea mi-am dat seama că sunetul pe care-l auzisem venea de la telefonul ei.

— Era... Apoi m-am oprit, m-am lăsat pe spate în fotoliu și am zâmbit: Ți-ai setat alarma pentru mesaje să zică „Popou"?

Ea a ridicat din umeri. Acum, că eram singuri în birou, nu mai era îmbujorată.

— Mai precis, e vorba despre alarma pentru mesajele tale, mi-a explicat ea. Sunt minionii. Din *Sunt un mic ticălos*. Filmul, știi?

A înaintat în birou clătinând din cap.

— Va trebui să te scoatem mai des în lume. Oricum, ți se potrivește. Ai cel mai mișto fund de pe partea asta a Atlanticului.

— Din partea asta a Atlanticului? Să înțeleg că la New York ai dat peste un fund mai mișto decât al meu?

A tuguiat buzele, prefăcându-se că se gândește profund.

— Nu am avut ocazia să fac o cercetare extinsă, dar cred că prietenul lui Max, Will, e destul de în formă și...

M-am aplecat spre ea, mormăind:

— Termină tu propoziția aia, Ruby Miller, și să fiu al naibii dacă nu te pun pe genunchi și îți trag vreo două la fund.

Ea a dat capul pe spate, râzând cum numai Ruby știa să o facă.

— Îmi place ideea că tu crezi că a-mi trage vreo două la fund ar fi...

În clipa aia s-au auzit două bătăi puternice în ușă și în birou a năvălit zâmbind Tony. Zâmbetul i-a înghețat și s-a transformat în rânjet, apoi s-a corectat când a văzut-o pe Ruby sprijinindu-se cu dezinvoltură de biroul meu. Ea a sărit, prefăcându-se că piguleşte o scamă imaginară de pe cămașă.

— Bună, Anthony, a spus încet.

— Ruby, a răspuns Tony, încruntându-se și mutând privirea de la mine, la ea. Cum stăm cu calculele de fricțiune pentru Barclay Industrial?

S-a îmbujorat din nou, cu ochii în mochetă.

— Sunt gata, nu mai trebuie decât să scriu un e-mail. Scuze, am venit să vorbesc puțin cu Niall — s-a oprit și s-a corectat — adică cu domnul Stella după călătorie.

— Ruby, sunt sigur că e o mare ușurare că el îți cunoaște acum sentimentele, a răspuns Tony cu răceală, dar Niall e vicepreședintele companiei și sunt sigur că are multe de făcut, mai ales acum, după această călătorie.

Am simțit cum Ruby mă țintuiește cu niște ochi mari, iar mie mi s-au încleștat maxilarele de furie.

Ce mama dracului făcea?

Evident, Tony nu s-a oprit aici.

— Poate ar trebui să laşi uşa biroului deschisă când intri aici şi să laşi schimbul de impresii pentru după orele de program, da?

Dând încet din cap şi mormăind o scuză, Ruby s-a strecurat pe lângă el şi a ieşit din biroul meu.

— Tony, am tunat eu, măsurându-l cu o privire mânioasă. Îmi clocotea sângele în vene, inima îmi bubuia să-mi spargă pieptul. Chiar era necesar să faci asta? E pauza ei de prânz. *Sentimentele ei?* Nu mă hărţuia aici. Sunt la fel de implicat ca şi ea şi între noi nu s-a întâmplat nimic nepotrivit. În plus, nu e subalterna mea.

— Nu, a fost el de acord. E subalterna mea. Cu maxilarul încleştat, Tony se uita pierdut spre uşa pe care ieşise Ruby, apoi s-a dus şi a închis-o. Cred că nu am realizat că îi va fi atât de greu să menţină nişte limite profesionale.

Am făcut ochii mari şi în sfârşit am înţeles: Tony era gelos.

— Spune-mi că glumeşti, am zis eu cât de nonşalant am putut. Cuvintele lui au aprins ceva în mine. Tony nu era superiorul meu, din contra. Tehnic vorbind, eu eram pregătit de firmă pentru poziţia care mă va face într-o bună zi şeful lui. Am continuat. Tu, cel care a sugerat să mă dau la ea, care a spus despre Ruby — şi te citez exact — că are „picioare lungi şi ţâţe grozave", care angajează numai cele mai arătoase stagiare pentru programul Oxford... Tu vii aici şi ne ţii nouă lecţii despre limitele profesionale?

A clipit des, apoi a întors către mine o privire seacă.

— Vreau să spun că pur şi simplu sper să nu o mai găsesc aici. M-a salutat cu o înclinare scurtă din cap şi a ieşit.

Pulsului meu i-au trebuit zece minute bune ca să revină la normal. Eram livid. Băteam biroul în lung şi-n lat, gândindu-mă să mă duc la Richard şi să-i povestesc totul, să îl asigur că nu s-a întâmplat nimic nepotrivit şi să-i spun că felul în care Tony a vorbit despre Ruby era complet inacceptabil.

Dar eram prea furios. Aveam regula asta, nu discutam cu nimeni când eram atât de nervos: ideea că îmi voi urla indignarea şi nu voi fi

în stare să mențin un anumit profesionalism era inacceptabilă. Aici, problema nu era comportamentul lui Tony, iar eu nu aș face decât să îmi slăbesc poziția dacă voi vorbi de pe o poziție emoțională.

Din același motiv am așteptat un sfert de oră înainte de a-i trimite un mesaj lui Ruby. Nu voiam să își imagineze că părerea lui Tony era suficient de importantă pentru mine încât să mă înfurie.

Tony a fost total deplasat, i-am scris direct.

Știu, a răspuns. **Dar tot a fost îngrozitor.**

Îmi pare rău, scumpo.

I-au trebuit câteva minute până să răspundă, dar când am primit mesajul, parcă auzeam vorbele rostite de vocea mereu calmă și liniștită a lui Ruby: **Să nu-ți pară. Hai să ne bucurăm de apartamentul în care locuiești singur, de patul tău mare și de mâncarea pe care urmează s-o comanzi diseară.**

Am zâmbit cu ochii-n telefon, tastând: **Abia aștept.**

Și chiar așa era. Abia așteptam s-o strâng în brațe și să-i amintesc că ceea ce se întâmpla între noi depășea cu mult pereții oricărui birou.

* * *

Ruby s-a dus la ea să-și ia ce avea nevoie pentru a doua zi la birou, iar eu am profitat de răgaz ca să iau ceva de mâncare de la localul meu favorit de la colț.

Când a ajuns, s-a uitat de jur împrejurul holului, apoi a păşit pe lângă mine şi a intrat în living.

Previzibil, apartamentul meu era ordonat şi decorat simplu, cu o canapea din piele neagră, moale, fotolii asortate, o măsuță joasă de cafea din marmură şi un covor mare, persan.

— Dacă m-ar fi rugat cineva să îți desenez apartamentul, exact așa l-aș fi făcut.

Râzând, am făcut un pas spre ea.

— Mă bucur că nu te surprind niciodată.

S-a întors, cuibărindu-se în brațele mele.

— Vezi, ăsta e unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Am înghețat amândoi.

— Aoleu, am zis-o cu voce tare? a întrebat ea, închizând îngrozită ochii. Spune-mi, rogu-te, că vorbele astea au fost numai în mintea mea.

M-am aplecat, sărutând-o pe frunte:

— Ești minunată.

Parcă m-a izbit ceva în plex, un pumn în piept pe care mi l-am tras singur pentru că nu am fost în stare să vin cu ceva mai bun.

Te iubesc.

Ești minunată.

Doar nu am fost complet surprins de vorbele ei, așa că de ce nu m-oi fi gândit din timp la un răspuns? Era oficial: eram cel mai mare idiot din lume.

Ruby s-a încordat și a dat să se depărteze, dar am tras-o din nou spre mine, sărutând-o pe gât și încercând din răsputeri ceva potrivit de spus:

— Ruby...

— E-n regulă, a oftat ea încetișor, îmbrățișându-mă și îngropându-și fața în gâtul meu. Nu părea foarte în regulă. Aș fi vrut să o privesc în ochi și să văd ce se oglindește acolo, dar nu mă puteam clinti. Ea a inspirat și, după câteva clipe, vizibil relaxată, a spus: Știu că sunt cu mult înaintea ta în departamentul sentimente. Îmi pare rău că am aruncat bomba asta așa, pe nepregătite.

— Nu, te rog, nu e asta... Dar nu am putut termina propoziția, nefiind în stare să spun ce sentimente mă încercau, dar era dragoste.

O iubeam?

Nici măcar nu mai aveam habar cum arăta dragostea; parcă era o limbă străină. Am blestemat-o pe Portia pentru răceala ei, pentru că m-a făcut să mă îndoiesc de fiecare gest, pentru că a anulat o copilărie plină de declarații exuberante de adorație, de ciondăneli zgomotoase cu frații mei și de constanta sursă de alinare fizică din partea mamei. M-am blestemat pentru că ajunsesem o asemenea piticanie emoțională.

Nu știam cum să îmi numesc sentimentele, dar știam că ele creșteau, deveneau tot mai profunde, mai înspăimântătoare. La urma urmelor, pierderea Portiei a fost o descătușare eliberatoare, dar pierderea lui Ruby era un gând așa de înfiorător, încât mă întorcea efectiv pe dos.

Ce curaj pe ea să își exprime sentimentele atât de deschis și să stea acum, aici, în mijlocul tăcerii mele, așteptându-mă să îmi găsesc și eu cuvintele... Aș fi vrut să-i dau tot ce aveam, să-i arăt cât de nebun eram după ea.

Mi-am plimbat buzele pe maxilarul ei, sugând, mușcând. *Simți?* m-am întrebat în sinea mea. *Dă-mi voie să îți arăt tot ceea ce nu îți pot spune.*

I-am tras haina peste brațe, aruncând-o pe podea, mi-am mutat degetele spre nasturii cămășii, implorând-o în gând să se uite în ochii mei. A privit în sus încă ezitantă, dar apoi a văzut ceva pe fața mea — o rugăminte îndurerată, un fel de speranță plină de dorință — și a fost ca și cum ar fi aruncat în neant un munte de încordare când s-a întins și mi-a tras fața aproape de a ei.

— Sugerezi să amânăm cina? a întrebat cu buzele lipite de ale mele.

Am încuviințat, am ridicat-o de talie și am pășit, ca un singur trup, spre unul dintre fotoliile mari, fără brațe, din living.

Mâinile mele erau nerăbdătoare: i-am tras în grabă fermoarul fustei, i-am tras chiloții în jos pe șolduri, plimbându-mi flămând palmele peste fiecare centimetru din pielea ei goală. Rotunjimile lui Ruby erau fine, pale, fără cusur, iar eu m-am aplecat mușcându-i umărul, frământându-i sânii în palme.

Mi-a descheiat și ea cămașa, dar mult mai grijulie, pândindu-mi reacția.

— Nu trebuie să..., a început ea, dar eu i-am închis gura cu un sărut.

Lasă.

Ea mi-a tras cămaşa peste umeri, mi-a desfăcut cureaua şi, încet, mi-a tras pantalonii peste şolduri în aşa fel încât să mă pot descotorosi de ei.

Luându-mă de mână, a început să se lase în genunchi în faţa mea.

Am scuturat din cap, am tras-o în sus şi m-am aplecat, lipindu-mi buzele de ale ei, desfăcându-le, gustându-le. Limba ei era mică şi dulce în gura mea, lovindu-se de a mea cu o disperare neaşteptată, vie. Palmele ei fine, puternice, îmi apăsau pieptul, împingându-mă pe fotoliu. M-a urmat, s-a suit peste mine, şi-a înfipt mâinile în părul meu, sărutându-mă; au urmat mici muşcături, gemete, suspine, când mâinile mele au alunecat între picioarele ei, unde pielea era mai fină, mai vulnerabilă.

— Vrei să te muţi? a întrebat ea cu buzele umede şi ochii grei.

Adică... să mă mut... în ea?

— D...da? m-am arcuit sub ea, căutându-i atingerea.

S-a aplecat, m-a sărutat, apoi a şoptit:

— Vreau să zic.... vrei să ne mutăm în pat?

Am închis ochii, blestemând felul în care creierul meu s-a agăţat de întrebarea asta şi a întors-o pe toate feţele. A mă ridica şi a merge în dormitor însemna a spulbera această vrajă sub care mă simţeam atât de bine, aşa că nu, nu voiam să mă mişc nici un centimetru. M-aş gândi prea mult la ce înseamnă asta, la ce simt, la faptul că nu am făcut niciodată sex în patul ăla şi că pe Ruby nu am cunoscut-o decât acum patru săptămâni.

Creierul meu voia să fie sigur de toate astea.

Stop.

Nu.

Nu.

— Nu. M-am aplecat şi am sărutat-o, în timp ce mâinile mele pe şoldurile ei o chemau mai aproape, apăsând-o, umedă şi caldă, de mădularul meu. Nu vreau să mă mişc.

A rotit şoldurile, a săltat puţin până ce mi-am dat seama că la o mică zvâcnire din şolduri, o puteam penetra.

— Dumnezeule, am gemut. Uitasem — sau poate nu am ştiut niciodată — cât de sălbatică, de totală, de lipsită de raţiune poate fi dorinţa. Nu mai eram eu însumi, eram un bărbat care voia plăcerea, voia să reguleze şi era liber să o facă pentru prima dată în viaţa lui.

— Drace. Protecţia, am izbutit să articulez.

— Sunt în regulă, a şoptit ea icnind. Sunt acoperită.

Ochii ni s-au întâlnit într-o întrebare mută.

— Hai, scumpo, am şoptit.

Gemând, am ridicat şoldurile, iar ea s-a lăsat în jos, apoi s-a înecat şi a scos un mic zgomot de durere şi plăcere care m-a străfulgerat şi m-a înnebunit cu totul.

— Stai, a şoptit ea, cu o voce atât de pierită încât m-am oprit şi am privit-o. Se uita la gura mea, buzele ei erau umede şi întredeschise şi arăta... al naibii de minunat.

— Dă-mi voie... doar... să mă obişnuiesc. A închis ochii şi a început să se lase tot mai mult peste mine, gemând slab, uşor răguşit.

M-am străduit din răsputeri să rămân nemişcat, cu mintea întunecată de atingerea ei mătăsoasă... de trupul ei încordându-se în jurul meu... de gemetele ei sacadate... de mâinile ei care îmi trăgeau capul spre pieptul ei.

Odată intrat cu totul în ea, a început să se mişte descriind cercuri mici, înnebunitoare. Şi-a înfipt unghiile în ceafa mea, m-a strâns, cu sânii apăsându-mi faţa, şoptindu-mi frânturi de gânduri la ureche.

Niall

Ah, Dumnezeule!

Nu voi...

E atât de...

Începuse să se obişnuiască cât de cât cu corpul meu şi a început să se ridice tot mai sus de fiecare dată, să se înfigă mai cu putere în mine. Şi-a înfipt mâinile în părul meu, gura ei fierbinte mă sugea şi mă muşca de gât. Mirosul şi gustul ei, căldura coapselor, a sânilor ei

și pielea ei care se freca de a mea, alunecarea și absorbirea ei pe toată lungimea mădularului meu; era ca și cum aș fi intrat cu totul sub apă, fără să simt nevoia sau să îmi doresc o gură de aer.

Și sunetele pe care le scotea! Nu am mai auzit niciodată o asemenea expresie fățișă a plăcerii, icnete scurte și sacadate chiar în urechea mea. Felul în care suna ea, felul în care o simțeam — blestemata de euforie căreia i se abandona — mi-au dat peste cap toate noțiunile mele începătoșate despre sex, experiența mea ridicolă cu femeile. Era pentru plăcerea ei la fel de mult cum era și pentru plăcerea mea — adică exact ceea ce ar trebui să fie sexul, o intimitate împărtășită, nu suportată —, iar pe mine m-a trecut un fior, ca un fier încins care îmi ardea pielea.

Nu am fost niciodată atât de excitat, de lacom să iau, și să simt, și să devorez. Chiar când credeam că mai mult de atât nu se poate, ea se mișca înainte sau se lăsa pe spate, ducându-mă mai departe, târându-mă după ea. I-am apucat un sfârc în gură, sugându-l, în timp ce îi frământam celălalt sân în palmă, în timp ce ea mă călărea în voie, dorindu-mi ca ea să caute în continuare euforia pe care o puteam vedea pe chipul ei, să ajungă acolo înainte să îmi dau drumul.

Pentru că știam că așa va fi cu Ruby.

Simțeam cum tensiunea crește în vintrele mele, nevoia de a ieși la lumină, și de a regula, și de a lua, și de a-mi da drumul. Puteam simți cum fiara se zbate să iasă din mine, dorindu-și sexul acesta pe care nu l-am avut niciodată, dar l-am visat mereu: neinhibat și transpirat și dur.

Mișcările lui Ruby au devenit neregulate, mi-a tras gura spre a ei, cu buzele deschise și lipite de ale mele, prăbușindu-se pur și simplu deasupra mea, hrănindu-mă cu gemetele și țipetele și suspinele ei în timp ce mă regula. Șoldurile ei au ezitat puțin, m-a înlănțuit cu mâinile. Am simțit cum se încordează, pentru ca mai apoi să se arcuiască, țipând ascuțit în timp ce avea orgasm. Senzația aceea de căldură umedă a ei peste mine și în sfârșit — la naiba, în sfârșit — felul dur în care mă țintuia sub ea în timp ce orgasmul ei ajungea la apogeu mi-au anulat ultima fărâmă de control. Era o plăcere

imposibil de suportat pentru mine şi m-am aplecat, înfigându-mi dinţii în sânul ei, gemând.

S-a prăbuşit pe pieptul meu şi cât ai clipi din ochi am ridicat-o, am pus-o pe covorul moale, i-am desfăcut coapsele, penetrând-o cu o singură mişcare violentă.

Ruby şi-a recăpătat suflul — era aşa de strâmtă, de potrivită în jurul mădularului meu —, iar acum se uita la mine cum îmi pierdeam minţile, îmi pierdeam inima, nu mai ştiam cine eram: Bărbatul acesta îngenuncheat între picioarele ei, care-i săltase şoldurile în palme ca să n-o reguleze direct pe podea. Abia dacă l-am recunoscut pe bărbatul care îi spunea:

Uite

Uită-te aici, uite cum te fut

Eşti udă leoarcă, aşa de umedă, de moale

Futu-i, eşti aşa de caldă şi udă şi mă simt aşa de bine

Plăcerea mi-a inundat trupul, zguduindu-mă, iar ea s-a întins spre mine, ţinându-mă când încercam să ies din ea cu fiecare zvâcnire, implorându-mă din priviri să îmi dau drumul, să îi arăt cât de bine mă simt.

Nu am putut să închid ochii. Nu aş fi închis ochii nici în ruptul capului această primă dată când ea mă privea ejaculând peste ea, în ea. O penetram brutal, gâfâind răguşit şi precipitat. M-am lăsat aspirat într-un vârtej, pierzându-mi ritmul şi scoţând un urlet răguşit în camera tăcută.

Niciodată nu mai cunoscusem o plăcere atât de intensă.

Am rămas nemişcat, cu pieptul transpirat şi greu, uitându-mă în jos, la ea. Sânii ei erau roşii şi strălucitori, faţa descompusă, iar gura întredeschisă, ca şi cum ar fi încercat să îşi recapete suflul.

— Niall..., a spus, plimbându-şi o mână tremurătoare pe pieptul meu.

Instinctul şi-a făcut loc în mine: un simţ al datoriei uşor panicat. M-am ridicat de pe ea cu picioare tremurânde şi am fugit la baie să iau un prosop pe care l-am ţinut sub jetul de apă caldă.

M-am întors la ea, m-am aplecat, am pus prosopul cald între picioarele ei, ştergând şi îndepărtând...

— Niall, a spus ea, oprindu-mi mâna cu degetele încleştate pe încheietura mea.

M-am tras deoparte, privind-o:

— Te doare?

S-a încruntat nedumerită:

— Nu?!

A luat prosopul din mâna mea şi m-a tras din nou peste ea.

— Nu trebuia să fugi să iei ceva ca să mă ştergi. Aş fi preferat câteva sărutări postcoitum. Îmi place să fiu răvăşită din cauza ta.

Încurcat, am ezitat, aplecându-mă să o sărut uşor pe obraz.

— Iartă-mă. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Vorbesc serios, domnule. Şi-a pus picioarele peste şoldurile mele, iar eu m-am ridicat în coate deasupra ei.

— E limpede că misionariatul e superputerea ta. Am reţinut.

Am zâmbit.

— Ar trebui să fie. Doar asta am făcut unsprezece ani de zile. Dar serios vorbesc, să te am pe tine deasupra mea... M-am oprit, simţind un imens gol în stomac când am realizat ce am spus.

Sub mine, Ruby a încremenit şi ea.

— Drace... Ruby. N-ar fi trebuit să spun niciodată asta, mai ales nu acum. Sunt un imbecil.

M-a mângâiat pe gât, s-a ridicat să mă sărute, încercând poate să mă facă să tac.

— E-n regulă.

— Ba nu e, i-am răspuns cu un sărut.

— Ba este, a insistat cu o voce neobişnuit de dură pentru ea. Sunt sigură că ţi se pare ciudat să fii cu altcineva după ce ai fost numai cu ea atâta vreme.

— Nu-i vorba despre asta..., am început eu, apoi am tăcut, lăsând gândul neterminat. Trebuia să repar asta. A fost deja suficient de rău că am stat ca mutu' când ea mi-a zis că mă iubeşte; nu puteam lăsa ca

şi momentul ăsta să fie la fel de dezastruos: Ruby, ritmul în care mă mişc eu poate fi îngrozitor şi îmi cer scuze, dar simt că trebuie să îţi explic cât de diferit a fost pentru mine ceea ce s-a întâmplat între noi.

Ea a încuviinţat din cap, relaxându-se puţin sub mine. În timp ce îmi căutam cuvintele, mă luptam să rămân în zona de claritate de acum câteva minute, când m-am simţit deplin unit cu ea, cunoscând-o. Mi-a dăruit ceva atât de rar — o imagine adevărată despre ceea ce înseamnă să faci dragoste —, iar eu am reuşit s-o dau în bară în câteva clipe.

— La începutul relaţiei noastre, Portia a citit nu ştiu ce articol în care se spunea că bărbaţii au nevoie de sex cel puţin o dată pe săptămână ca să nu înşele. Erau nişte tâmpenii, dar i-au intrat în cap şi au devenit parte integrantă din felul în care se raporta ea la relaţia noastră. Sex o dată pe săptămână. Nu mai mult, nu mai puţin. Era o femeie foarte organizată, am spus, apoi am adăugat, sperând să aduc o undă de umor: Şedinţe cu echipa lunea. Sex cu soţul marţea. Ridicarea gunoiului, joia.

Ochii ei s-au îmblânzit:

— Au!

— Nu era aşa de rău, am clătinat eu din cap. Numai că nici prea bine nu era. I-am întâlnit privirea, înghiţind în sec în timp ce cuvintele prindeau contur în mintea mea: Şi vezi tu, toate astea... chiar acolo. Te rog să înţelegi că nu mă simt bine să povestesc toate astea, mai ales date fiind circumstanţele noastre. M-am întors şi m-am uitat ostentativ la trupurile noastre ca să subliniez ideea, gest la care ea a zâmbit. Ca regulă generală, nu vorbesc despre viaţa personală. Dar acum tu eşti viaţa mea personală. Vreau să cunoşti fiecare părticică din mine şi cât de diferit mă simt când sunt cu tine. Din păcate, asta înseamnă că trebuie să afli multe şi despre relaţia mea cu Portia. Într-un fel sau altul, modul ei de gândire a făcut din sex atât o ocazie specială, cât şi o sarcină de serviciu.

Ruby şi-a plimbat degetul pe buza mea de jos, urmărind conturul gurii mele şi spunând:

— I-ai spus vreodată toate astea? Poate când v-aţi despărţit?

M-am încruntat.

— Nu am avut ocazia. Sau, ca să fiu sincer, eram amândoi atât de sătui, încât a fost mai simplu să plec pur şi simplu.

Întrebarea lui Ruby a redeşteptat un gând pe care îl credeam de mult uitat. De ce nu am vorbit niciodată despre toate astea? Dacă eu eram nefericit, sigur şi Portia simţea la fel. Îmi puteam închipui cum Ruby cea conştientă de sine — cu părinţii ei psihologi şi cu nevoia de a se exprima pe sine în permanenţă — ar privi felul în care am reacţionat după divorţ. Nicio încercare de împăcare, nicio încercare de a îndrepta ceea ce nu mergea, de a-l alina cât de cât pe celălalt. Mi-am împachetat lucrurile şi am plecat. Decizia de a pune punct căsniciei a fost la fel de plină de pasiune ca şi viaţa noastră în comun.

Mereu capabilă să-mi citească gândurile, Ruby mi-a tras bărbia spre ea.

— Hei, eu nu spun că ar fi trebuit, fiecare reacţionează în felul lui. Eu te-am văzut înainte de divorţ şi după. Ştiu că eşti fericit cu mine. Nu am întrebat asta pentru că sunt geloasă. Nu-mi place că nu ai avut parte de iubirea pe care o meriţi, dar — oricât de groaznic ar suna — mă excită gândul la câte aş putea eu să îţi ofer. Mâna ei a alunecat peste stomacul meu, apoi a zăbovit în acea parte a corpului care dădea semne a se trezi la viaţă. Ai fost aşa de diferit acum, a continuat ea. A închis apoi ochii, gândindu-se, mângâindu-mă absentă: Cumva dominant şi dur.

Tocmai când deschideam gura să mă scuz instinctiv, ea m-a oprit din priviri şi a spus:

— Mi-a plăcut.

Fără o vorbă, m-am întors la ea, apăsându-i pieptul sub al meu, sărutând-o.

S-a întins, m-a condus în ea din nou, şi am început să ne mişcăm împreună dezlănţuiţi, strigând, gâfâind. Am încercat să mă înfrânez, să rămân delicat, dar abandonul ei mă făcea lacom, posesiv şi disperat să o merit.

Capitolul cincisprezece
Ruby

Am deschis ochii, privind nedumerită pereții și tavanul, așternuturile întunecate mototolite în jurul meu. Totul părea complet străin. Câteva clipe am fost complet dezorientată. Nu eram în hotelul din New York. Nu eram în apartamentul meu.

Ah.

Eram cu Niall, în patul lui, goală, cu brațul lui greu odihnind peste șoldul meu.

Am aruncat o privire spre ceas, era aproape șapte, și urmărind trecerea secundelor mi-am amintit că astă-noapte Niall Stella m-a regulat de mi-au sărit ochii din cap.

M-am prăvălit pe pernă, aproape țipând.

Am închis ochii, retrăind fiecare amintire: Niall sub mine, rigid și gros în mine, șoldurile lui arcuindu-se disperate să intre mai adânc. Și după orgasmul meu: Niall învârtindu-mă, întinzându-mă pe covor, Niall devenind atât de dur și sălbatic, ridicându-mi șoldurile de la podea și pompând, pompând, pompând...

Am deschis ochii mari când amintirea restului serii m-a izbit ca un pumn în față: ce s-a întâmplat înaintea partidei perfecte de sex. Mai precis, felul în care am fost în stare să-i trântesc că îl iubesc, felul în care el a clipit nedumerit, rumegând o mie de căi de scăpare, pentru ca în cele din urmă să mă sărute pe frunte și să spună „Ești minunată".

Ești. Minunată.

Era de departe cel mai îngrozitor moment din viața mea. Urmat îndeaproape de el aducând vorba despre Portia la câteva secunde după ce a ieșit din mine.

De câte ori i-am spus lui Niall Stella că îl iubesc, iar el a făcut sex cu mine ca să-mi distragă atenția de la faptul că nu mi-a răspuns? O dată.

De câte ori Niall Stella a distrus tandrețea postcoitum vorbind despre sexul cu fosta nevastă? O dată.

Ei, tehnic vorbind, am făcut sex de două ori.

M-am strecurat încet din brațele lui. Mă durea tot trupul, mâinile, picioarele și încheieturile îmi erau amorțite, sânii erau ultrasensibili. Cu fiecare pas spre baie, junghiurile din mușchi și dintre picioare îmi aminteau exact cât de plăcută a fost toată dorința, toată frustrarea asta a lui odată eliberată. Max avea dreptate, New Yorkul ar trebui categoric să-l folosească pe Niall pe post de generator de electricitate.

Dar senzația de după? Nu prea plăcută. De fapt, când a adus prima dată vorba despre ea, primul meu impuls a fost să-i trag un genunchi între picioare. Căsătoria i-a deformat categoric ideea despre cum ar trebui să arate o relație și se pare că abia acum începea să își dea seama. Ce merge cu un cuplu nu merge în mod necesar cu altul și din fericire părea dispus să renunțe la ideile lui.

Am stat câteva minute în baie, m-am spălat pe mâini, pe față. Prosoapele, săpunurile, toată încăperea mirosea a Niall. Eram sigură că dacă mi-aș fi băgat nasul în pielea mea, și eu tot a Niall aș fi mirosit.

Am ieşit pe vârfuri din baie şi m-am dus în hol unde erau aruncate de-a valma hainele noastre. Fotoliul stătea gol în mijlocul încăperii, un memento că nu m-a dus în pat, m-a posedat acolo, jos, în mijlocul livingului. De două ori. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. Poate pur şi simplu a simţit o nevoie presantă de mine. Sau poate sexul în pat i se părea o graniţă nouă, înfricoşătoare.

Sutienul meu atârna de un braţ, fusta era la câţiva paşi de covor. Le-am adunat pe toate, retrăind câte o amintire cu fiecare hăinuţă culeasă de pe jos.

Ochii lui când mi-a dat jos cămaşa.

Imaginea lui sugându-mi sânii.

Forma gurii lui când i-am scos cureaua.

Felul în care m-am simţit când a intrat în sfârşit în mine.

Licărul de teamă de pe faţa lui când i-am spus că îl iubesc.

L-am auzit pe Niall care începuse să se foiască în timp ce mă îmbrăcam şi îmi doream să nu se trezească până plec. Eram jenată. Dar ştiam că nu va aduce niciodată vorba despre faptul că noaptea trecută am făcut sex înainte de a ne fi aşteptat, aşa că, desigur, va trebui să deschid eu subiectul.

Dar nici măcar eu, o vorbăreaţă compulsivă pe orice subiect, nu îmi doream să port conversaţia pe care trebuia să o purtăm.

Aşa, despre noaptea trecută... te-am manipulat fără să vreau ca să faci sex cu mine? Sau tu chiar nu eşti în stare să te încrezi în propriile tale instincte încât ai intrat în ceea ce ţi-ai imaginat că îmi doresc eu?

— Ruby? a răsunat o voce somnoroasă.

Am străbătut holul cu picioarele goale, paşii mei fiind atenuaţi de parchetul din lemn. Când am intrat era în picioare, iar cearceaful i-a căzut de pe şolduri când mi-a luat hainele şi pantofii din braţe.

— Hei, a spus, dar a sunat mai mult ca o întrebare. Avea o faţă încă adormită, dar în ochii lui se citea o sinceră nedumerire. Vina şi iritarea bolboroseau în stomacul meu, iar eu am pus palma pe burtă, încercând să le potolesc.

— Am uitat ceva, am spus. Era o minciună şi mi-am dat seama după expresia lui că amândoi eram conştienţi de asta. Trebuie să dau o fugă acasă înainte de muncă.

— Acum?

S-a aşezat pe marginea patului, cu părul adorabil de răvăşit şi picioarele alea interminabile şi goale întinse pe podea. Uau.

— Te duc eu.

— Nu, e-n regulă. Eu...

— Opreşte-te, Ruby, a spus el cu voce profundă şi fermă. Dă-mi voie să pun ceva pe mine.

S-a ridicat complet gol şi, din cine ştie ce instinct politicos spontan, mi-am ferit privirea — foarte evident — şi m-am uitat într-un colţ îndepărtat al camerei.

A observat, sigur că a observat. Reacţionam ca o nebună.

— Eşti în regulă? a întrebat, trăgând pe el nişte pantaloni de trening. Nu e stilul tău să îţi fereşti privirea când sunt gol. Ba chiar de obicei eşti o mică perversă în toată regula.

Mă tachina. Încerca.

Am dat din umeri, l-am privit, dar nu am fost în stare nici să mă uit bine la faţa lui.

— Doar uşor panicată.

Doar ce am realizat că ţi-am spus că te iubesc după numai câteva săptămâni împreună şi cea mai nebunească parte e că nu-i o minciună.

Doar ce am realizat că astă-noapte ai făcut sex de milă cu mine.

Doar ce am realizat că probabil m-am speriat degeaba şi că chiar ar trebui să plec acum să îmi iau o cafea şi ceva de mâncare înainte de a face altă prostie şi a mă apuca să vorbesc la nesfârşit despre toate astea.

— Nu vrei să te aşezi pe pat şi să îmi spui ce te-a „panicat uşor" după ce ne-am regulat zdravăn până acum câteva ceasuri? Aş fi jurat că eşti prea dărâmată pentru orice gând raţional înainte de şase dimineaţa. Eu categoric aşa sunt.

M-am uitat la el, la tonul lui jucăuş şi am zâmbit uşor:

— Poate diseară, la cină?

A încuviinţat, mijind ochii în timp ce mă cerceta. Şi aşa, dintr-odată, am declanşat întrerupătorul acela din el. Întrerupătorul cu gânditul în exces. Întrerupătorul cu ce-mama-naibii-s-a-întâmplat-astă-noapte.

— De acord.

Futu-i.

Mi-am pus balerinii în picioare, mi-am trecut degetele prin păr, încercând să-l netezesc, când telefonul lui de pe noptieră a început să sune.

S-a aplecat, s-a uitat la ecran, apoi la ceas.

— Ar trebui să răspund. Vrei să...?

A ridicat un deget făcându-mi semn să aştept, apoi a intrat în baia dormitorului, închizând uşa după el.

Asta e chiar ciudat. Dacă ar fi fost un apel de la serviciu, ar fi răspuns în faţa mea.

Tot ce aveam nevoie în clipa aia era să aud vocea lui blândă spunând.

— Portia? E şapte dimineaţa. Ce s-a întâmplat, scumpo?

Mi-am înşfăcat geanta şi am năvălit afară din apartament.

* * *

Unul dintre cele mai fabuloase lucruri la Londra e că nu erai nevoit să mergi cu maşina nicăieri. Vrei o cafea? Ai zece prăvălii de-a lungul străzii. Vrei să te duci la Selfridges la prânz? Staţia Oxford e peste stradă. Faimoasele autobuze roşii opresc la fiecare colţ de stradă şi poţi lua chiar şi autobuzele fluviale pe Tamisa. Vrei să eviţi să împarţi un taxi cu cineva pe care s-ar putea — sau nu — să-l fi manipulat să se culce cu tine? Din fericire, un drum scurt cu metroul şi staţia Jubiliee e la câteva uşi mai jos de biroul meu!

Când am ieşit în stradă ploua în continuare, desigur, nici nu se putea altfel. Am făcut un duş rapid acasă, dar nu ar fi fost cazul să

mă mai deranjez. Balerinii mei nu se puteau pune cu bălțile și rafalele de ploaie, așa că s-au îmbibat imediat de apă, pleoscăind ciudat la fiecare pas. Mașinile goneau prin bălțile de la marginea trotuarelor și împroșcau trecătorii și nici măcar umbrela nu mă ajuta prea mult cu ploaia asta puternică. Dar, cu puțin noroc, dacă mergeam suficient de lipită de fațadele magazinelor, cele câteva prelate îmi puteau oferi o minimă protecție.

Când am ajuns la firmă, eram udă leoarcă. Mi-am stors fusta și haina, amintindu-mi că părul se va usca probabil la fel ca în orice altă zi. În plus, dușul de acasă, mersul pe jos până la slujbă mi-au dat răgazul să mă mai calmez.

Faza cu *te iubesc — ești minunată* nu era, la drept vorbind, mare lucru. Asta făceam noi: eu mă aruncam în apă cu capu-nainte, în timp ce el încerca apa cu degetul, apoi se retrăgea și cântărea dacă era sau nu prea rece. Tocmai de asta și funcționam, așa că nu avea rost să mă gândesc prea mult.

Trebuia să mă calmez și în privința felului în care a adus vorba de Portia și apoi s-a dus în altă cameră să vorbească la telefon cu ea. Sinceră să fiu, creierul meu era mai obsedat de acest ultim aspect și am căutat cu febrilitate o mie de explicații posibile. Și totuși, Niall a fost cu o singură femeie cu care a avut o căsnicie de aproape zece ani. Evident că nu putea fi decât ciudat, nu?

În hol am dat peste Pippa, care a făcut ochii mari când m-a văzut, măsurându-mă din cap până-n picioare, înainte de a spune:

— Poftim.

Și mi-a întins cana ei de cafea.

— Chiar așa de rău arăt? am întrebat.

— Te-ai uitat azi în oglindă?

— E și ăsta un răspuns, am zis îndreptându-mă spre biroul meu și lăsând cafeaua jos. Mulțumesc pentru cafea.

Pippa a încuviințat din cap și s-a așezat pe scaunul din fața mea.

— Toate bune?

I-am răspuns în timp ce îmi scoteam haina:

— Da, toate-s bune.

Am ridicat privirea și am văzut luminița de pe ecranul telefonului, care mă anunța că am primit un mesaj. Am luat aparatul, am tastat codul pin și apoi, cu mâna pe microfon, i-am spus Pippei:

— Nu-i nici măcar nouă dimineața și ziua de azi mi-a adus deja o mulțime. Tocmai ce am avut parte de un dezastru atât de groaznic, de poți să juri c-a fost ceva ieșit direct dintr-o telenovelă proastă... Am tăcut, căci voiam să ascult mesajul, apoi am închis telefonul, înjurând: Anthony vrea să mă vadă imediat ce ajung. Drace. De ce-o fi venit așa de devreme?

— Nu poate fi așa de rău, am văzut e-mailul de felicitare pentru echipa de la New York. Și planul podului aceluia la care ai lucrat a trecut fără nicio obiecție. Probabil și-a dat seama că ploua și nu te-a mai văzut cu bluza asta. S-a strâmbat și a dat ochii peste cap. Poate speră la ceva acțiune cu tricouri ude, știi tu la ce mă refer.

— Scârbos, i-am răspuns, prăvălindu-mă pe scaun. Am tras sertarul de sus și am scos setul pentru urgențe: o trusă de machiaj și un cardigan. Bun. Mă aranjez puțin și mă duc să termin și cu povestea asta.

* * *

— Ai vrut să mă vezi? am întrebat, strecurând capul pe ușa lui Anthony.

Aranja ceva în bibliotecă și s-a întors să se uite la mine.

— Domnișoara Miller, da. Intră.

Domnișoara Miller?

Am intrat în birou și el a adăugat:

— Închide ușa, te rog.

Mi s-a pus un nod în stomac.

Am făcut întocmai și am traversat camera până în fața biroului lui, oprindu-mă în partea cealaltă a scaunului suplimentar.

— Da, domnule? am întrebat, și un fior mi-a străbătut spatele.

— Mă tem că trebuie să discutăm despre ceva foarte serios. A împins înapoi în raft un volum gros, legat în piele, şi a venit la birou. Mă tem că nu prea ai de ales.

L-am mai văzut pe Anthony aşa: serios, dar într-un fel ciudat şi rezervat, aşteptând să scot răspunsurile cu forcepsul de la el.

Stăteam în picioare de partea cealaltă a biroului, zâmbind.

— Ce s-a întâmplat, Anthony?

M-a privit de sus, mijind ochii.

— „Domnul Smith" ar fi mai bine, mulţumesc.

Mi-am înghiţit cuvintele care mi-au venit pe limbă — *În prima mea zi aici te-ai holbat la ţâţele mele şi mi-ai zis să-ţi spun Anthony* — şi am rostit cu voce tare:

— Scuze. Ăăă, domnule Smith.

S-a descheiat la sacou, s-a aşezat în fotoliu şi a tras spre el un teanc de hârtii, contracte marcate cu roşu şi galben acolo unde ar trebui să semneze.

— Dat fiind comportamentul tău destul de neprofesional de la New York şi de atunci încoace..., a început el, iar mie mi-a stat inima. Mai curând, dată fiind îndelungata ta pasiune pentru un vicepreşedinte al firmei şi recenta ta urmărire a lui...

— Urmărire?

A început să frunzărească dosarele, fără măcar să se ostenească să se uite la mine când vorbea.

— Sunt împuternicit să îţi cer fie să menţii relaţia cu domnul Stella la un nivel pur profesional, fie să părăseşti poziţia de stagiar la Richardson-Corbett.

— Cum? am icnit eu, ghemuindu-mă şi tremurând toată în scaunul din faţa biroului lui. De ce?

— Pentru că mulţi dintre membrii echipei de management consideră că ai avut un comportament lipsit de profesionalism, a zis el, luând un pix. Ai fost neatentă, iar eforturile tale au fost cel mult mediocre. Nu e nevoie să îţi dau mai multe explicaţii.

— Dar nu e c...

Corect, voiam să spun, dar am închis gura la timp. Nu aveam de gând să adaug „comportament adolescentin" la lista abaterilor mele.

Încercând din nou, am spus:

— Vreți, vă rog, să îmi explicați de ce acesta a fost un subiect de discuție pentru alții, în afară de mine și domnul Stella? Nu am încălcat nicio regulă!

— Domnișoară Miller, te rog să nu îți închipui că ai dreptul să pui la îndoială deciziile mele din cadrul acestei firme și pe cine aleg sau nu să angajez. A mâzgălit o semnătură pe o pagină, iar sunetul acela a fost suficient să mă aducă în pragul unei crize de nervi. A continuat. Ca stagiar, ai statut de angajat temporar în Marea Britanie, prin urmare nu sunt obligat să îți dau nicio explicație. Dar dat fiind că ești tânără — și aici a făcut o chestie tipică pentru el, împachetând un noian de insulte într-un singur cuvânt — sper ca aceasta să fie o oportunitate de a te maturiza. Comportamentul tău din ultima vreme, deși nu poate fi calificat în mod necesar drept vulgar, a avut multe carențe. Și cu această ultimă... abatere cu un vicepreședinte al firmei care mi-a fost adusă la cunoștință...

— Dar nu am făcut nimic rău, am repetat. Nu a fost prea inteligent din partea mea, recunosc. Dar în niciun caz nu a fost împotriva regulilor. Nu sunt subordonata lui Niall.

— Niall, a repetat el, zâmbind cu ochii în hârtii. Da, bine, nu contează. Este exact genul de situație pe care dorim cu toții să o evităm aici, iar conducerea consideră că cel mai bine este fie să pui capăt relației, fie să părăsești firma.

Îmi simțeam fața arzând de lacrimi de furie. Fetele tinere plâng. Nu voiam să își imagineze că insulta lui a fost justificată. Am clipit de câteva ori, hotărâtă ca, indiferent ce-ar fi, să nu îi dau satisfacția de a vedea cât de mult m-a afectat atitudinea lui.

— Aș putea vorbi cu domnul Corbett? am întrebat cât mai calm cu putință. Aș dori să explic și altcuiva ce s-a întâmplat de fapt.

— Richard m-a împuternicit să iau orice decizii cred de cuviinţă în departamentul meu.

Sângele a început să îmi clocotească în vene. Nu m-am mai putut abţine.

— Aşadar, ca să fie clar: l-ai încurajat pe Niall să se dea la mine şi acum mă concediezi pentru că îţi imaginezi că a făcut-o.

Anthony a ridicat brusc capul şi m-a străfulgerat cu o privire aspră.

— Îndrăzneşte să mai spui asta o dată!

— Aleg să părăsesc firma, evident, am răspuns furibundă. A fost una dintre cele mai halucinante discuţii din viaţa mea.

— În cazul ăsta, a răspuns el absent, mâzgălind altă semnătură, am să-ţi pun scrisoarea la dosar. O să am grijă să primeşti o copie înainte de a pleca.

* * *

Ploaia se oprise aşa că am ales să fac o plimbare ca să îmi limpezesc gândurile, îndepărtându-mă suficient de mult încât în depărtare se auzeau bătăile clopotelor Big Ben. Instinctiv, am băgat mâna în buzunar după telefon, dar am constatat că nu era acolo. Îl lăsasem pe birou înainte de a mă duce la Anthony, crezând că va dura puţin, dar apoi am ieşit în fugă şi nu m-am mai întors să îl iau. Mă întrebam dacă Niall a ajuns la firmă, dacă m-a căutat, dacă m-a sunat.

În clipa aceea am realizat cât de departe a ajuns totul şi că poate era o urmă de adevăr în ceea ce a spus Anthony. Primul meu gând nu a fost nici la slujbă, nici la faptul că mă aflam la mii de kilometri distanţă de casă. Nu m-am întrebat nicio clipă cum voi trăi. Cu ce îmi voi cumpăra mâncare, cum îmi voi plăti facturile. Nu m-am gândit nici la nenorocitul acela de Oxford, la cât de mult am muncit, la câte sacrificii am făcut ca să ajung acolo.

Primul meu gând s-a îndreptat către Niall Stella.

* * *

Când m-am întors și am luat-o pe hol spre cămăruța mea, obiectul atenției mele își bătea biroul în lung și-n lat. Când m-a văzut, a sărit și m-a tras înăuntru.

— Unde ai fost? m-a întrebat închizând ușa.

Probabil că arătam mai rău decât îmi imaginasem, căci privirea lui s-a mutat îngrijorată de la părul meu ud și fața palidă, la hainele jilave și expresia dărâmată.

— Depinde la ce te referi, am zis. Mai întâi, am venit la birou prin ploaie pentru că am ieșit în goană din apartamentul tău gândindu-mă că te-am manipulat în mod nepotrivit să faci sex cu mine.

El a deschis gura să vorbească, făcând niște ochi mari și neîncrezători.

Dar am ridicat o mână ca să-l opresc puțin.

— Apoi am fost în biroul lui Anthony, care mi-a tras o mustruluială. Și, ultima chestie, am ieșit și m-am plimbat.

— Vorbim mai târziu despre treaba cu manipularea. Serios, Ruby. A inspirat, apropiindu-se de mine. Care-i treaba cu Anthony?

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Nu-mi doresc decât să mă duc acasă, să beau ceva, să dorm puțin, apoi seara să iau cina cu prietenul meu.

El a șovăit.

— Păi, despre asta... Și-a trecut o mână peste față și mi-a întâlnit privirea: Mă tem că va trebui să amân.

M-am prăvălit într-unul dintre scaunele lui moi de lângă fereastră. Nu voiam să îi spun nimic despre plecarea din firmă, despre motiv. Și în mod cert nu îmi doream să fiu singură cu gândurile mele după toată povestea asta.

— Pe bune? Să amâni? Simt nevoia să îmi dau frâu liber spaimelor cu creierul tău rațional alături.

El stătea în fața mea părând... sincer? Părând împietrit.

— Ce-i? l-am întrebat.

A înghițit în sec, apoi s-a uitat la mine:

— Ai plecat dimineață când a sunat Portia.

— Da, am răspuns șovăind. Asta e o parte din chestia cu dat frâu liber spaimelor.

— E de înțeles, scumpo, a început el, aplecându-se ușor spre mine. Numai că... poate a fost un lucru bun că ai plecat. Conversația a mai durat ceva vreme.

— E totul în regulă?

Nu a răspuns imediat și am simțit un junghi în inimă. Inițial am fost supărată că el nu i-a spus că o s-o sune mai târziu. Sigur a auzit ușa apartamentului închizându-se în urma mea și nici măcar nu s-a deranjat să vină după mine. Dar numai acum, stând aici în biroul lui, m-am gândit că s-ar putea să se fi întâmplat ceva oribil cât am fost noi la New York. Dacă Portia era bolnavă?

Umezindu-și buzele, Niall a spus foarte încet:

— M-a sunat pentru că vrea să ne întâlnim. A făcut o față de parcă s-ar fi așteptat să îl compătimesc pentru această ciudată și neașteptată surpriză...

În loc de asta, lumea mea a stat în loc, s-a rupt în două și apoi s-a spart într-un milion de cioburi.

Am clipit de câteva ori.

— Ce vrea?

— Vrea să ne întâlnim, a repetat el, oftând greu. Sunt la fel de surprins ca și tine, crede-mă. A zis că a avut o serie de revelații și vrea să discute cu mine.

— Și...? am început eu, simțind cum îmi urcă stomacul în piept împingându-mi inima în gât. Tu ai acceptat?

— Să ne împăcăm, nu, a subliniat el. Dar unsprezece ani de căsnicie înseamnă mult. Am fost împreună din adolescență. Iar după discuția noastră de noaptea trecută, când te-am auzit întrebându-mă dacă am vorbit vreodată cu ea despre toate astea, m-am simțit obligat măcar să ascult ce are ea de spus.

S-a oprit, așteptând să răspund, dar sinceră să fiu în capul meu nu era niciun cuvânt. Nici unul.

— Și dat fiind modul în care decurg lucrurile între noi, am simțit că trebuie să îți spun că în seara asta voi lua cina cu ea, a continuat el atent, și să te avertizez că Portia vrea să discute cu mine despre faptul că merită o a doua șansă.

— Și ce șanse are? Un onest cincizeci-cincizeci?

El a râs stânjenit, pentru că vorbele mele au sunat ciudat și dur. Dar nu regretam tonul aspru.

— Dumnezeule, Ruby, nu.

— Dar te duci, i-am reamintit buimăcită. Adică, vorbim despre zero șanse de împăcare cu fosta ta nevastă, da?

Expresia lui s-a modificat, ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta. E limpede, pentru el era un gest de curtoazie. Dar dacă era numai curtoazie, dacă nu era nicio șansă să o accepte înapoi, atunci de ce nu i-a răspuns ceva de genul prea târziu-prea puțin? De ce nu i-a spus că prietena lui tocmai a fugit răvășită din apartamentul lui și să-l sune eventual mai târziu?

— Sincer, nu-mi imaginez că aș putea fi iar cu ea...

— Așadar, te duci numai din politețe?

A închis ochii, respirând adânc.

— Sună groaznic când o spui în felul ăsta.

— Așadar, nu e numai un gest de politețe?

— Eu nu...

— Spune-mi odată! am țipat eu. Pentru că în clipa asta pari a-mi spune că te-ai culcat cu mine noaptea trecută și în seara asta te împaci cu fosta nevastă! Lacrimi fierbinți îmi ardeau ochii și eram prea obosită ca să mă mai ostenesc să le șterg.

— Ruby, nu mă duc la cină ca să mă întorc la ea.

— Dar ai putea.

A închis ochii.

— Nu, nu cred că aș putea face asta. Dar, Ruby, tu ești atât de tânără și nu...

— Nu, l-am întrerupt cu o voce care m-a speriat şi pe mine. Am strâns pumnii, inconştient. Eram la capătul răbdării cu jocul ăsta al lui de-a v-aţi ascunselea. Nu face asta. Nu e vorba despre vârsta mea. Nu am fost niciodată naivă cu tine. Am fost pur şi simplu înţelegătoare în timp ce tu te zbăteai să îţi pui în ordine uriaşa ta grămadă de... bagaje.

Şi-a dres vocea şi a dat din cap, cu un aer mâhnit.

— Ai dreptate, îmi pare rău. Vreau să spun că mi s-ar părea o cruzime să nu avem o conversaţie pe care simt că ar fi trebuit s-o purtăm acum mulţi ani. Tu, tu din toţi oamenii, tu, care te pricepi aşa de bine să îţi exprimi sentimentele, ar trebui să înţelegi asta. E posibil să fie o uşurare pentru amândoi dacă vom vorbi în sfârşit despre multe alte lucruri.

Mă durea inima aşa de tare, încât abia mai puteam respira.

S-a aplecat şi m-a prins de mână, dar mi-am tras-o din palma lui. Durerea din ochii lui era aproape de nesuportat. Ce făcea? Ne era aşa de bine împreună. L-am speriat chiar aşa de tare?

— Draga mea, a zis el calm, şi ceva din mine s-a cutremurat la auzul cuvântului, încercând să detectez orice urmă de condescendenţă. Aş vrea să îţi uşurez cumva îngrijorarea, dar nu vreau să fiu superficial despre ce înseamnă să mă întâlnesc cu fosta mea soţie şi să o ascult. Îmi dau seama că aş fi fost lipsit de onestitate dacă ţi-aş fi spus că nu înseamnă nimic, pentru ca mai apoi să mă duc şi să o ascult cu mintea deschisă.

— Dar ai într-adevăr o minte deschisă?

Răspunsul lui mi-a frânt inima.

— Încerc, cred. Măcar atâta lucru îi datorez.

Am încuviinţat din cap, rămânând tăcută. Îi puteam vedea frământarea pe chip, mă durea sufletul pentru el, dar mai tare mă durea pentru mine. Voia să stea de vorbă cu ea ca să îşi uşureze povara, să pună cu adevărat un punct final. Dar ştiam că o mică parte din el, partea aceea care nu o putea asculta doar la telefon, se întreba dacă nu cumva ea s-a schimbat suficient de mult. Dacă nu

cumva vor putea să se simtă din nou bine împreună, poate chiar mai bine decât înainte.

— Ne vedem mâine, da? Poate luăm prânzul, a zis el.

Aproape că m-a bușit râsul la auzul unei asemenea absurdități, „să luăm masa" suna de parcă ar fi vorbit cu un client. Eu mi-am pierdut slujba ca să pot fi cu el, iar el se ducea să ia cina cu fosta nevastă ca să vorbească despre împăcare.

Toate astea se întâmplau aievea?

Am încuviințat din cap, cu gura încleștată, fără să-l privesc.

— Da, sigur.

Lăsând capul pe-o parte, m-a întrebat:

— Acum îmi poți spune ce s-a întâmplat cu Tony? Ne-am certat adineauri. L-a presat pe Richard să îmi pună la dosar o scrisoare destul de dură. Sper că mi-am asumat suficient de convingător tot ceea ce s-a întâmplat între noi la New York.

Între noi. La New York.

Nu și noaptea trecută. Nu și în noaptea în care te-am forțat să mergi așa de departe, încât să te gândești acum să te întorci la femeia care te-a făcut nefericit, dar te lăsa să zaci liniștit în cochilia ta.

— A, da, am zis eu absentă, căzând într-o stare ciudată de apatie. M-am ridicat, îndreptându-mă spre ușă. Practic, mi-a dat și mie o scrisoare.

Capitolul șaisprezece
Niall

În ciuda sugestiei mele să ne întâlnim pe teren neutru, Portia a insistat să vin la ea — în fostul nostru apartament — la cină. Aveam o greutate în piept după discuția cu Ruby, o urmă de părere de rău. I-am trimis un mesaj de îndată ce am plecat de la birou, spunându-i că o voi suna mai târziu sau voi trece pe la ea, dacă vrea, dar nu a răspuns. Știam că era puțin supărată din cauza întâlnirii cu Portia, dar nu o puteam condamna. Speram însă că va înțelege care era intenția din spatele gestului meu. La urma urmelor, nu speram să mă împac cu Portia; acum eram cu Ruby. Formam un „noi".

Dar avea și Ruby dreptate: dacă era așa, de ce mă întâlneam cu fosta mea nevastă la cină? Puteam spune cu mâna pe inimă că singurul motiv pentru care mă întâlneam cu Portia era să văd ce are de spus pentru ca amândoi să putem merge mai departe? Oare nu exista o părticică în mine — indiferent cât de mică — care se întreba dacă nu am putea găsi împreună o cale mai bună, o mai deschisă comunicare? Doar ne cunoșteam atât de bine, nu ar fi greu de reînnodat firul.

Dar numai la gândul ăsta m-am cutremurat, iar sentimentul de vină m-a izbit în moalele capului. Nu mă uitam înapoi, la căsnicia mea, cu niciun fel de durere sau dorință. A fost singuratică și lipsită de pasiune. Nici măcar nu a fost ca și cum aș fi fost însurat cu cea mai bună prietenă, ci mai curând a fost un fel de coabitare cu un coleg de apartament.

Ce ar fi putut să îmi spună care să îmi schimbe opinia despre toate astea? Sau mă duceam pur și simplu pentru că, în fericirea mea, îmi părea rău pentru fosta mea nevastă?

Voiam să o sun pe Ruby înainte de cină și să-i spun că nu, Portia nu avea nicio șansă, și că poate era o greșeală din partea mea să îi dau false speranțe ducându-mă la cină, dar o parte întunecată și tainică din mine era pur și simplu curioasă: în toată relația noastră Portia nu a părut niciodată atât de deschisă și de convingătoare ca azi-dimineață la telefon.

Și asta a fost suficient ca să mă facă să uit, preț de câteva minute, că Ruby mă aștepta în living să o duc înapoi acasă înainte de muncă. Când am ieșit din baie cu telefonul în mână ca să o rog să mă aștepte puțin, ea plecase deja.

Am adulmecat mirosul mâncării gătite de Portia încă de pe trepte: paste cu cârnați, ardei și cimbru, felul meu preferat. Se auzea și muzica, Brahms în interpretarea Filarmonicii vieneze, altă preferință de-ale mele. Ușa apartamentului era descuiată și avea și acum nevoie de familiara împinsătură cu umărul ca să se deschidă.

Portia era în bucătărie, cu picioarele goale, pantaloni din bumbac, tricou și un șorț dinainte. Am clipit buimac, cu gura căscată. De puține ori am văzut-o pe femeia asta fără perle la gât.

Când s-a întors spre mine, mi-a oferit un zâmbet larg, răpitor. Imediat am intrat în alertă.

— Bună, a zis ea, venind spre mine cu un al doilea pahar cu vin roșu de pe masă. Mi l-a pus în mână și m-a sărutat pe obraz. Bine ai venit acasă! Îmi venea să mă întorc și să plec tot atunci. Era lipsit de corectitudine din partea mea să mă aflu aici. Mi se părea că pielea

mea a fost înlocuită cu lână aspră și mă mânca toată. Era greșit, știam asta. A știut Ruby ce a știut.

— Casa ta, i-am amintit. Eu locuiesc la câteva stații de metrou distanță.

Ea nu m-a băgat în seamă, întorcându-se la masă și punând pastele în două farfurii.

— Eu tot nu ți-am văzut încă apartamentul.

— Nu-i mare lucru de văzut, am ridicat eu din umeri.

Portia a arătat spre sufragerie, iar eu am făcut ochii mari. Mă aflam aici de nici două minute, iar ea mă conducea la masă ca după o zi de muncă oarecare. Fără a ne fi salutat așa cum s-ar fi cuvenit, fără alte sporovăieli. Și categoric fără tachinări ghidușe.

Am urmat-o înăuntru. Era ciudat să văd masa pusă cu lumânări și flori și setul de șervete pe care l-am primit de la familia Wynn la nunta noastră. Candelabrele pe care părinții ei ni le-au dăruit la cea de-a cincea aniversare a căsătoriei. Când locuiam împreună Portia gătea ocazional, dar avea grijă să mă facă de fiecare dată să simt ce efort făcea, un fel de uite-câte-fac-eu-în fiecare-zi.

Am băgat mâna în buzunar după telefon, dorindu-mi cu disperare să o fi sunat pe Ruby înainte de a ajunge aici.

Ne-am așezat. Portia mi-a dat piperul, apoi și-a aranjat șervetul în poală. Afară treceau mașini, cauciucurile scrâșneau pe asfaltul ud. Înăuntru domnea tăcerea, ca întotdeauna.

— Cum a fost ziua ta? a întrebat ea într-un sfârșit, cercetându-și cu interes farfuria cu paste.

Ziua mea? De ce nu luna mea sau, mai bine chiar, ultimii unsprezece ani din viața mea?

— A fost... Am început, apoi m-am oprit, căci o revelație m-a izbit ca un pumn în plex: nu era niciun mister de descoperit aici. Izolarea tăcută a căsniciei noastre nu ascundea niciun secret. Pur și simplu așa a fost și așa va fi mereu între noi.

Portia se simțea singură și îi era greu să își găsească calea în viața cea nouă. Așa am pățit și eu, în mare măsură. Eu m-am concentrat

asupra rutinei, ocupându-mi timpul liber cu sportul. Abia dacă am scos capul din carapace cât să o văd pe Ruby privindu-mă, îndrăgostită de mine de luni de zile.

Iar acum mă privea Portia, care aştepta să îmi termin gândul.

— A fost o zi ciudată.

Era un răspuns neaşteptat, o ocazie perfectă pentru ca ea să întrebe mai multe. În schimb, am primit doar tăcere şi m-am concentrat şi eu asupra mâncării. Zgomotul mestecării îmi era familiar, la fel şi aroma de lemn din living sau mirosul de piatră rece al podelei bucătăriei.

— Şi ziua ta cum a fost? am întrebat, încercând să încep o conversaţie normală. Mâncarea înghiţită îmi stătea ca o piatră în stomac, iar mintea mea era plină de Ruby.

— Portia, eu nu pot..., am zis eu, dar ea deja începuse să răspundă.

Şi nu spunea deloc ceea ce mă aşteptam eu să aud.

— Eram groaznici împreună, nu?

Am izbucnit într-un râs eliberator.

— Mai rău decât atât.

— Am crezut că am putea..., şi s-a oprit. Pentru prima dată de când am ajuns aici am văzut o slăbiciune, o vulnerabilitate în ea. Şi-a trecut palma peste faţă. Sincer, nu ştiu la ce m-oi fi gândit, Niall, când te-am invitat să vii la cină ca să vorbim. Voiam să te văd. Îmi era dor de tine. Nu sunt sigură că înainte te-am preţuit suficient cât să-mi fie dor de tine.

Am dus paharul la buze şi nu am spus nimic. Am încercat să îi transmit din priviri că înţelegeam, că o parte din mine se bucura să o vadă.

Era limpede că nu am fost niciodată bun la mimarea sentimentelor. Am închis ochii, amintindu-mi de noaptea trecută. Şi acum aici, în sufrageria asta care a fost a mea; cu o soţie care a fost a mea. Şi am înţeles motivul pentru care mă simţeam atât de rău pentru că mă aflam aici: o iubeam pe Ruby.

O iubeam.

— Numai că, a continuat Portia frunzărind prin mâncare, acum, că eşti aici, nu prea ştiu ce să spun. De unde să încep. E prea mult timp, nu? S-a uitat la mine. Prea mult timp în care am fost obişnuiţi să nu stăm de vorbă, nu?

Mai era un cui în mintea mea. Ruby vorbea deschis despre sentimentele, temerile, visele şi aventurile ei. Dorea să le audă pe ale mele. Încerca, pe îndelete, să facă din această deprindere de a ne împărtăşi gândurile un obicei al nostru şi o preţuiam pentru asta. I-am spus că îi apreciez mult sinceritatea.

O apreciam, e drept, dar mă şi înspăimânta. Iar ieri, când mi-a spus că are nevoie să o ajut să îşi lămurească ceva, că are nevoie de mine, eu nu am fost în stare să ies din rigiditatea mea şi să fiu acolo pentru ea.

— Nici măcar nu e nevoie să te întreb la ce te gândeşti ca să ştiu că eşti cu mintea în altă parte, a spus Portia încet, scoţându-mă dintr-ale mele. Ai venit din politeţe.

Nu am răspuns, dar tăcerea mea era un răspuns la fel de bun ca oricare altul.

— Apreciez gestul, vorbesc sincer. Nu ţi-am fost întotdeauna o soţie bună. Acum ştiu. A fost o greşeală din partea mea să îmi imaginez că ne-am putea împăca. Îmi plăcea să cred că puteam găsi ceva, ceva ce nu am avut înainte, dar acum, văzându-te aici, părând atât de preocupat... Acum am înţeles şi eu. Între noi s-a terminat cu adevărat totul.

— Îmi pare rău, Portia, am spus lăsând furculiţa jos. Doream să aud ce ai de spus pentru că simţeam că îţi datorez asta. Şi aveam o datorie şi faţă de mine însumi să înţeleg în sfârşit ce ai gândit în tot timpul ăsta cât am fost căsătoriţi. Dar ai dreptate, în seara asta sunt preocupat de altele.

— Se vede, a zis. E un şoc pentru mine să te văd atât de... supărat.

M-am scuzat din nou.

— Nu a fost corect din partea mea să...

— Ştii, a început ea, retezându-mi vorba, când te-ai mutat de aici ai părut permanent perfect lămurit. Ultimul lucru pe care mi l-ai spus când ai plecat a fost „Pa!" Eu ţi-am dat plicul cu paşaportul tău şi nişte acte importante, iar tu ai zâmbit amabil şi ai spus „Pa!". Nemaipomenit, nu?

Umerii mi-au căzut, am lăsat capul în palmă.

— Portia, nu am fost trist când căsnicia noastră s-a încheiat, dar crede-mă, categoric am simţit ceva. Pur şi simplu nu ştiu cum să explic sau cum să numesc sentimentul acela. Eşec, poate. Sau regret. Şi m-am uitat la ea, recunoscând: Dar şi uşurare!

— Ah! a exclamat răsuflând uşurată. Şi eu am simţit asta. Şi apoi vinovăţie, tocmai pentru că m-am simţit atât de uşurată. Iar de atunci, aşadar de luni de zile, pendulez între uşurare şi vinovăţie. Cum am putut să petrec atâta amar de timp din viaţa mea cu un om care mi-a adus atâta uşurare când a plecat? Ce ar fi trebuit să fac ca să îmbunătăţesc lucrurile?

Am zâmbit trist, încuviinţând.

— Ei bine, a spus ea, împăturindu-şi şervetul şi punându-l pe masă, eu, una, îmi doresc...

— Portia, sunt îndrăgostit. Cuvintele au ţâşnit din mine aşa de năprasnic şi frust, încât aş fi dat orice să le iau înapoi. Am plecat capul, şovăind.

Au trecut secunde bune până am vorbit din nou.

— Draga mea?

Fără să o privesc, o puteam auzi înghiţind în sec, o puteam auzi cum încearcă să îşi recapete răsuflarea.

— Spune-mi te rog că nu te-a rănit.

— Din contra, mă tem că eu am rănit-o pe ea.

— Vai, Niall.

M-am lăsat pe spate, uitându-mă în tavan.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să sune aşa de rău.

— O parte din mine s-a mai liniştit acum, ştiind că ai trecut mai departe, deşi mă afectează întrucâtva vestea. S-a oprit, a respirat

adânc. O aud în vocea ta, o văd în ochii tăi. Încordarea, precipitarea asta. Nu am fost niciodată în stare să scot reacţia asta de la tine. Nu de puţine ori am fost oribilă cu tine, ştiu. Dar le-ai îndurat pe toate cu atâta calm, cu atâta stoicism. Îţi dai seama cum e să ştii că e imposibil să scot o reacţie pasională din partea ta?

M-am uitat la femeia asta cu care m-am purtat atât de urât, care s-a purtat atât de urât cu mine.

— Îmi pare rău, Portia.

— Să nu-ţi pară. Nu a fost vina ta.

— Dar tu eşti bine? am întrebat-o încet.

— În general, da, a zis. Au fost suişuri şi coborâşuri. În primele luni după divorţ am luat-o puţin razna. Am cheltuit aiurea, m-am întâlnit cu tot soiul de tipi.

Nimic. Nu am simţit nimic când a zis asta.

— Recent am o relaţie mai serioasă. Şi-a răsucit cu cochetărie şervetul pe deget. Cred că asta m-a şi speriat în ultimele zile. E greu să fii cu altcineva, apare şi teama de a nu repeta vechile greşeli. Am fost împreună atâta vreme, Niall, încât mi se pare cumva o greşeală să o iau de la capăt cu altcineva, e ca şi cum te-aş trăda.

Am privit-o. Personal, nu am avut niciodată senzaţia că aş trăda-o, dar înţelegeam perfect la ce se referea când zicea că e greu să fie cu altcineva. Să te temi. Să încerci să ghiceşti ritmurile şi nevoile altei persoane. Să fii permanent speriat să nu dai greş.

— E un tip pe care-l cunosc dinainte. A ezitat puţin. De la muncă.

Mi s-a aprins o luminiţă.

— Stephen? am ghicit eu.

Portia a recunoscut cu o urmă de vinovăţie în glas.

— Da, e Stephen.

Mi-am adus aminte cum o privea. Şi abia acum am realizat ce indiferent am fost faţă de atitudinea lui la dineurile de afaceri, chiar şi la birou, când mai treceam pe acolo să îi aduc prânzul sau ceva ce uitase acasă. Stephen nu se putea abţine să nu se uite la Portia din trei în trei secunde, cel puţin când eram eu în preajmă.

Dacă cineva s-ar uita la Ruby cum se uita Stephen la Portia, aş face moarte de om.

— Dar nu s-a întâmplat nimic înainte, a completat ea. Îţi jur, Niall.

— Te cred. Şi nu sunt deloc surprins, Porsh. Am văzut cum se uita la tine.

A râs.

— Da. Ca fata aceea de la tine de la birou, când am trecut să îţi las actele să le semnezi. I se citea sufletul în ochi când te privea.

Parcă m-a străpuns cineva cu un fier roşu. Dumnezeule, până şi Portia şi-a dat seama.

— Ruby? am întrebat, iar când i-am rostit numele mi-a tresărit inima.

— Americanca înaltă şi frumoasă?

Trebuia să beau ceva. Am încuviinţat. Am ridicat paharul cu vin roşu la buze, spunând:

— Ea este.

Portia m-a privit cu înţelegere.

— Cu ea eşti acum? A făcut o pauză. Ea e cea pe care o iubeşti?

Am încuviinţat din nou, fără urmă de şovăială.

— Te dorea de veacuri şi acum sunteţi în sfârşit împreună? Portia vorbise ca o liceană. Şi era ca un fel de consfinţire a despărţirii noastre faptul că mă invitase aici ca să vorbim despre o eventuală împăcare pentru ca să ajungem atât de uşor să povestim despre Ruby. A continuat: Niall, e atât de romantic.

— Ca Stephen şi cu tine?

— Nu ştiu exact dacă noi doi formăm chiar un cuplu, dar lucrurile sunt cum sunt. S-a aplecat, a lăsat capul într-o parte şi m-a întrebat:

— Îmi spui ce s-a întâmplat?

Şi uite aşa, cu capul în palmă şi cu vena zbătându-mi-se pe gât, i-am spus Portiei toată povestea noastră.

I-am spus despre New York, despre Tony care nu a putut merge şi a trimis-o pe Ruby în locul lui. I-am povestit despre sentimentele

pe care Ruby le avea cu luni de zile înainte ca eu să aflu despre ele, despre frumusețea și umorul ei, despre cum se pricepea să mă facă să mă simt în largul meu. I-am povestit despre temerile, dorurile, ezitările mele. Și, cu toate că probabil nu era cazul, i-am spus că știam că ea avea nevoie de mai mult de la mine — mai multă comunicare, mai multă intimitate — iar eu încercam în modul cel mai sincer să fac lucrurile așa cum trebuie.

— Și apoi am venit aici la cină, am recunoscut, și nu am putut să îi spun că asta nu înseamnă nimic pentru mine, căci ar fi fost o minciună; căci voiam să aud ce ai de spus, Portia, dar nu voiam nici ca ea să creadă că intenționez să mă împac cu tine. A fost dărâmată. Am gemut, amintindu-mi expresia ei goală, felul în care s-a plimbat absentă prin cameră și apoi a ieșit din clădire. Am încurcat groaznic totul.

— Niall, a spus ea cu o voce blândă. Trebuie să rezolvi asta cumva.

Am încuviințat, simțind că mi se face rău. Nu eram prea sigur că era așa de ușor. O dădusem rău de tot în bară.

Ea a făcut o pauză.

— Te iubesc, știi asta, da?

Vocea ei era încărcată de o emoție rară. În lunga noastră căsnicie a spus asta numai de câteva ori, iar acum, iată, cuvintele au ieșit cu mult mai multă ușurință.

Zâmbind, i-am răspuns:

— Și eu te iubesc, Porsh.

Apoi a răsunat din nou imperativul atât de familiar:

— Rezolvă problema!

* * *

Am gonit pe scări și am ieșit în stradă deja formând numărul lui Ruby.

A sunat, a sunat.

Nu mai auzisem până acum mesajul înregistrat, iar faptul de a-i asculta vocea în timp ce inima mea se umplea de o spaimă apăsătoare nu a reușit decât să mă sperie și mai tare.

„Bună, aici Ruby! Lasă un mesaj şi probabil o să-ţi răspund, pentru că sunt oribilă cu telefonatul. Dar dacă suni la acest număr probabil ştii asta deja, aşa că sunt pe jumătate iertată." Bip.

„Ruby", am început, „sunt eu, Niall..." m-am oprit, trăgându-mă de păr. „Tocmai ce am plecat de la Portia. Ruby, nu ştiu de ce am venit aici, nu ar fi trebuit. Te rog, sună-mă. Vreau să te văd în seara asta. A fost o situaţie absurdă. Am nevoie să te văd."

Dar orele au trecut una după alta şi Ruby nici nu a sunat, nici mesaj nu mi-a trimis.

* * *

A doua zi am ajuns la serviciu dimineaţa devreme şi am văzut cu surprindere că Ruby nu era încă la birou.

Prietena ei, Pippa, era acolo, iar când m-am apropiat — conştient fiind că Pippa ştia despre relaţia noastră — a întors spre mine o căutătură încruntată.

— Pippa, nu? am întrebat-o.

M-a privit din nou, măsurându-mă nemulţumită.

— Întocmai.

— Ce ştii despre Ruby? Când trebuie să ajungă?

Expresia ei a trecut de la agasată la buimăcită.

— Să ajungă?

— La serviciu, am lămurit-o. Destul de fără rost, dacă mă întrebi pe mine.

— Eşti într-o ureche?

Mi-au venit pe limbă câteva vorbe de dulce, dar în cele din urmă m-am abţinut.

— Nu cred.

M-a cântărit câteva clipe în tăcere.

— Tu chiar nu ştii, nu? a întrebat ea, ridicându-se şi înfruntându-mă. Ruby a fost dată afară, neghiobule.

Am rămas cu gura căscată.

— Îmi cer scuze. Concediată?

— Concediată.

— A fost concediată?

Pippa a râs fără urmă de veselie şi a scuturat din cap.

— A fost pusă să aleagă între poziţia de stagiar şi relaţia cu tine. Voia să îţi spună aseară că a încheiat socotelile cu firma, dar mi se pare că tu aveai alte planuri, nu?

Ah.

Ah.

Fir-ar a... naibii.... de ... treabă.

M-a cuprins panica, inima mi s-a strâns ghem pentru ca imediat după aceea să explodeze cu o bubuitură dureroasă.

— Ea..., am şuierat eu, privind în jur ca şi cum Ruby ar fi putut fi totuşi acolo. Ca şi cum ar fi fost un fel de joc.

Tony a pus-o să aleagă între mine şi serviciu.

Ea m-a ales pe mine.

Iar din punctul ei de vedere, eu am ales-o pe Portia.

— Sunt mort, am şoptit în barbă.

Pippa a pufnit:

— Mare dreptate ai.

* * *

Am năvălit în biroul lui Tony cu ochii în flăcări.

— Spune-mi că te ţii de glume.

El a tresărit, ridicându-se brusc.

— Niall.

O stagiară pe care nu o observasem până atunci stătea pe scaunul de partea cealaltă a biroului, netezindu-şi fusta şi îngăimând o scuză în şoaptă:

— Mă scuzaţi.

Ne-am uitat amândoi la ea cum pleacă; frumuseţea şi tinereţea fetei au declanşat încă o explozie în pieptul meu. Nici nu a închis bine uşa, că m-am întors la el şi i-am spus cu o voce scăzută, clocotind de furie:

— Dă-mi un motiv, un singur motiv ca să nu te izbesc chiar acum cu capul de birou.

Tony a ridicat mâinile.

— Asta e politica grupului meu, Niall. Regulile pe care le-am stabilit verbal când Ruby a început în grupul meu. Nu pot permite relațiile personale.

— De când, mă rog? Am arătat spre ușă. Regula asta a apărut înainte sau după ce ai angajat-o pe fata asta? Am făcut un pas mai aproape de el. A fost înainte sau după ce ai sugerat să i-o trag lui Ruby? Înainte sau după ce i-ai admirat sânii, picioarele?

El a clipit, înghițind în sec nervos.

— Nu sunt sigur că știu la ce conversație te referi, dar dacă poți veni cu o dovadă scrisă, voi fi bucuros să o discutăm.

Am râs tăios.

— Ai fost la Resurse Umane, așadar.

Tony a închis ochii, repetând:

— Conform regulilor pe care le-am stabilit verbal când Ruby a început în grupul meu, nu pot permite relațiile personale.

I-am răspuns clocotind:

— Ești un mizerabil. Sper să te dea în judecată Ruby și să te lase fără un sfanț.

* * *

Dacă acum o lună mi-ar fi spus cineva că voi întâlni o femeie de la birou, mă voi îndrăgosti de ea și o voi pierde înainte ca primăvara să pună stăpânire pe Londra, i-aș fi răspuns că bate câmpii.

Ruby nu s-a întors la birou în dimineața aceea, nici măcar ca să-și ia lucrurile. Lipsa ei era ca un vid care vuiește: nici urmă de râsul ei amuzant, nicio strălucire a ochilor ei verzi, șăgalnici. Întreg biroul stagiarilor părea stânjenit când treceam prin față. Era deja nouă și jumătate — după izbucnirea mea cu Tony și cu pulsul care începuse cât de cât să se apropie de normal — și eu nu mă puteam încă concentra asupra niciunei sarcini de serviciu.

De ce nu mă suni? am întrebat-o printr-un mesaj. **Am stricat totul. Sunt disperat să vorbesc cu tine.**

Productivitateà mea la locul de muncă a rămas un deziderat imposibil de atins după ce am trimis mesajul. Mă holbam la telefon din zece în zece secunde, am dat volumul alarmei cât de tare s-a putut. Deşi de obicei lăsam telefonul mobil în sertarul biroului când mă duceam la şedinţă, de data asta l-am luat cu mine, punându-l pe masă, chiar în faţa mea. Cum nu puteam să apar neanunţat la uşa ei, telefonul era singura mea legătură cu ea.

Imediat după prânz, am auzit alarma mesageriei şi am sărit ca un nebun, răsturnând vasul cu pixuri de pe birou. Speranţa a explodat în mine, imediată şi grea, făcându-mi respiraţia aproape imposibilă. Nu a durat deloc prea mult ca să-l citesc; parcă mi-a înfipt cineva un cui în inimă. Mesajul ei spunea doar atât: **Caut de lucru.**

Tastând năprasnic, am întrebat-o: **Draga mea, sună-mă te rog. De ce nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu Tony?**

A trecut o oră. Două, trei, cinci. Nu mi-a răspuns.

Am interpretat asta drept o respingere, aşa cum şi intenţiona, şi mi-am închis telefonul ca să evit tentaţia să îmi pledez cauza în faţa ei printr-un lung şir de mesaje. Incapabil să muncesc, am început să bat holul în lung şi-n lat, ignorând privirile furişe, vinovate, pe care mi le arunca Tony, precum şi pe acelea nedumerite, insistente ale lui Richard.

De îndată ce am pus piciorul în apartamentul meu, m-am dus în birou şi am format numărul ei. A sunat o dată — inima îmi tremura ca o frunză — încă o dată, şi după al treilea sunet de apel a răspuns.

— Da. Avea o voce pierită, subţire.

Aproape înecându-mă, am izbutit să şoptesc:

— Ruby. Draga mea.

Am văzut aievea tresărirea ei când a zis:

— Te rog nu-mi mai spune aşa.

Mi s-a oprit răsuflarea, iar durerea mi-a iradiat în tot pieptul.

— Dar e adevărat.

Nu a răspuns.

— Ar fi trebuit să-mi fi spus despre discuția cu Tony, i-am zis ridicând absent o bucățică de hârtie de pe birou. Draga mea, nu am avut habar că lucrurile au luat o asemenea întorsătură.

— Nu am vrut să îți spun la birou. Nu voiam să plâng acolo. A inspirat, și-a dres glasul, apoi a tăcut din nou. Nici urmă de cheful ei de vorbă, iar asta mă durea de parcă cineva mi-ar fi scos un plămân și m-ar fi lăsat doar cu jumătate din respirație. Într-adevăr, în afara unei respirații șuierătoare când și când, era straniu de tăcută; o parte din mine se întreba dacă nu cumva plânge.

— Ești bine, Ruby? am întrebat în șoaptă.

— Sunt bine, a murmurat ea, verificam câteva formulare de aplicații.

— Ah.

Așadar, opțiunile mele erau să vorbesc cu ea, deși avea altceva de făcut, sau să pierd această singură legătură pe care o mai aveam cu femeia pe care o iubeam.

I-am povestit despre cina fără rost cu Portia, despre cum chiar nu mai era nimic de spus. Am știut asta de îndată ce am pus piciorul în fostul meu apartament. „Sunt sigur că a fost îngrozitor pentru tine", i-am spus. Mi-am apăsat fruntea cu palma și am continuat:

— Nu pot vorbi despre toate astea la telefon. Am atâtea de spus. *Te iubesc. Am fost un prost.* Te rog, Ruby, vino la cină.

— Nu pot, a răspuns ea scurt.

Ca s-o țin pe fir, i-am vorbit până ce am rămas fără subiecte, simțindu-mă pierdut și bâlbâit pentru prima dată cu ea. I-am povestit despre ziua mea lipsită de orice chef de muncă, despre drumul pe jos până acasă, despre cina insipidă pe care aveam de gând să mi-o pregătesc. I-am spus despre conversația de mai devreme cu Max, de Sara care aștepta deja al doilea copil. Am vorbit, și-am vorbit, până ce am rămas fără subiecte normale așa că am început să bat câmpii despre acțiuni, despre noua construcție din josul Euston Road, despre ce ușurat sunt că s-a mai potolit ploaia.

Îmi doream să mă condamne, să explodeze. Voiam să mă acuze că am dezamăgit-o. Tăcerea ei era înspăimântătoare pentru că nu i se potrivea deloc. Mi-aș fi dorit un milion de cuvinte furioase decât un minut de tăcere.

Părerea și aprecierea ei erau deja fundamentale pentru mine, deși nu trecuse decât o lună. Adevărul este că nu am simțit niciodată că cineva mă cunoaște atât de bine ca ea; iar acum, într-o singură zi fără ea, eram pierdut. Nimeni nu era ca Ruby.

Dar într-un sfârșit, sub greutatea tăcerii ei nesfârșite, am lăsat-o în pace, implorând-o să mă sune când se va simți pregătită.

Au trecut două zile fără nicio veste de la ea. Eram incapabil să ies din casă, nu aveam chef de mâncare și nu puteam face ceva mai bun decât să dorm ceasuri întregi. Știam că treceam prin acea tristețe care te lasă fără vlagă și care din fericire nu m-a încercat niciodată până acum, căci mereu mi-am închipuit că poate fi evitată printr-un stoicism asumat.

Ruby era singura femeie pe care o voi dori vreodată, iar perspectiva de a o fi avut în viața mea numai pentru câteva săptămâni mă dărâma complet.

* * *

În prima săptămână după ce am făcut țăndări încrederea lui Ruby și am obligat-o să pună capăt în tăcere relației noastre, am reușit cu greu să mă târăsc la birou să iau câteva rapoarte și schițe. Voiam să creez măcar aparența că îmi fac treaba de acasă. Eram nebărbierit, eram îmbrăcat de două zile cu același tricou și aceiași blugi și nu sunt sigur că m-am uitat în oglindă când am ieșit din casă.

Era încă întuneric; în zori străzile erau minunat de liniștite, dăruindu-mi un soi de calm exterior pe care îmi doream cu disperare să îl pot fura și vârî în suflet. Mașinile erau încă parcate, magazinele se deschideau peste câteva ceasuri. Holul clădirii era tăcut ca un cavou.

Mi-am scos cheile din buzunar în fața ușii mari din sticlă, ițindu-mă curios la singura încăpere luminată din firmă.

Era în colțul îndepărtat din dreapta. Lângă biroul lui Ruby.

Mâna a început să-mi tremure, am apăsat mecanic pe clanță și ușa s-a deschis. Din spate, se auzea zgomotul hârtiilor aranjate în teancuri, al fotografiilor scoase din rame. Al cărților puse într-o cutie.

— Cine-i acolo? am strigat eu, dând colțul și înghețând când am zărit-o în biroul stagiarilor, cu mâna suspendată în aer la vederea mea.

Se pare că a avut același gând ca și mine: să vină aici devreme, în weekend, ca să nu întâlnească pe nimeni. Dar în loc să-și ia lucrări pe care să le finalizeze în liniștea și intimitatea livingului, Ruby venise să-și elibereze biroul.

Mi s-a făcut stomacul ghem și inima mi-a urcat în gât.

— Ruby? Ești aici.

Ea a închis ochii, s-a întors la împachetatul ei.

— Aproape am terminat.

— Nu te grăbi, te rog. Aș vrea... aș vrea să vorbesc cu tine. Să vorbesc cu adevărat cu tine, nu bâiguiala de la telefon de zilele trecute.

A încuviințat din cap, dar nu a spus nimic. Am rămas înfipt acolo, stângaci, holbându-mă la ea și habar neavând ce să fac.

Avea obrajii roz, buza de jos umedă și subțire sub presiunea dinților care o tot mușcau.

— Ruby, am început.

— Te rog, a mormăit ea, ridicând o mână. Nu face asta, bine?

A pus la sfârșit semnul întrebării, aproape ca și cum nu ar fi fost sigură că a continua această tăcere oribilă era cea mai bună decizie. Nu am avut niciodată inima frântă până acum, niciodată, o dezolantă realizare pentru cineva care și-a petrecut o mare parte din viața de adult într-o singură relație, iar povara suferinței acesteia se insinua în fiecare părticică a trupului meu.

Aș fi vrut să mă duc la ea, s-o trag spre mine, să mă aplec și să o sărut. Numai să o sărut, să-i spun că era singura femeie pe care cred că o voi dori vreodată. Iar dacă mi-ar da voie, poate aș fi în stare să

îi ofer un nou început. Poate aş fi în stare să dau un nume tuturor sentimentelor ăstora care mă încercau.

Devotament şi dorinţă de a fi iertat. Adorare, disperare şi teamă.

Şi mai presus de toate: iubire.

Dar instinctul mi-a spus să mă trag deoparte.

M-am întors, m-am dus în biroul meu. În spatele meu, munca ei de împachetare a părut a-şi fi înteţit ritmul, iar eu am şovăit, dorindu-mi ca totul să fie mai simplu decât era. Greşeam? Instinctul meu era o constantă bâtă-n baltă? Mi-am prins fruntea-n palme, dorindu-mi să ştiu ce mama dracului să fac.

Absent, am luat o foaie de pe birou, culegând alte câteva de prin cabinet. Nu izbuteam deloc să mă concentrez asupra acestei sarcini simple, ştiind-o pe Ruby la câţiva metri distanţă.

Am ieşit din birou. Am răsuflat adânc când am văzut că era în continuare în clădire, lipindu-şi cu scotch cutia cu lucruşoare. Avea părul mai în neorânduială decât de obicei, ca şi cum nu i-ar fi dat nicio atenţie. Era îmbrăcată dezordonat şi mohorât: o fustă bej, un pulover cenuşiu. Arăta ca şi cum ar fi fost plouată zdravăn.

Mi-era dor de ea. Dorul ăsta era ca o gheară înfiptă în pieptul meu, care săpa răni adânci într-un loc la care nu puteam ajunge, distrugând în calea ei toate câte îmi erau indispensabile ca să respir, bătăile inimii, lăsându-mă să mă mişc aşa într-o lume pe care odinioară o priveam cu un ochi reflexiv. Nu am avut niciodată înclinaţii către melodramă, dar acum îmi plângeam de milă într-un hal fără de hal. Niciodată până acum nu am fost pus în situaţia de a dori să câştig pe cineva, cel puţin nu în mod conştient, şi mă simţeam destul de nepregătit, nu aveam habar ce ar trebui să fac.

— Ştiu că vrei să fii lăsată în pace, am început eu, străduindu-mă să nu bag în seamă felul în care a tresărit când m-a auzit, şi îmi dau seama că te-am rănit într-un fel imposibil de iertat. Dar, draga mea, îmi pare atât de rău. Şi dacă asta înseamnă ceva pentru tine...

— Cred că îmi voi pierde locul la Oxford, a spus ea cu cea mai liniştită voce din lume.

Am împietrit.

— Cum?

— Am fost concediată, dar Tony a inclus şi o scrisoare la dosarul meu. Mi-a trimis o copie — deşi, după am citit-o, nu înţeleg de ce şi-o fi închipuit că aş vrea să o citesc — în care spune, în principiu, că am fost o angajată suportabil de mediocră din cauza afecţiunii mele pentru tine care m-a absorbit cu totul şi a afectat calitatea muncii mele.

Am făcut un pas în spate, sângele îmi bubuia atât de tare în vene încât credeam că se vor sparge.

— Dar e absolut ridicol. L-am auzit nu o dată lăudându-te. În al doilea rând, el nu a avut habar despre sentimentele tale decât după călătoria la New York.

— Ştiu. Mulţumesc că i-ai împărtăşit asta, a zis ea sec, întinzându-se să pună banda scotch la loc pe biroul acum golit.

— Ruby, am izbucnit eu, mi-a scăpat, a fost ceva spontan, am reacţionat ca un idiot pentru că eram încă uluit că tu...

— Niall? m-a întrerupt, iar în ochii ei se zăreau scântei de lacrimi. Nu face asta, bine? Am înţeles. Nu ai vrut să îi spui asta sau, cel puţin, nu ai intenţionat să sune cum a sunat. De fapt, nu îmi pasă nici dacă i-ai fi spus lui Tony că am sentimente pentru tine chiar şi înainte de călătorie. Nu cred că mai contează acum. Tony e un mare nemernic pentru ceea ce a făcut. Problema mea cu asta — şi a arătat spre noi doi — este că Tony nu a greşit întru totul. Am fost neatentă. Am fost preocupată. Am spus clar că aş face orice ca să fiu cu tine... iar tu te-ai întors la ea.

— Nu m-am întors. Am ştiut încă dinainte de a ajunge la apartament că nu am de gând să...

— După cum ai plecat săptămâna trecută — cu o voce tremurând de lacrimi cu greu reţinute — s-ar fi zis că îi mai dai o şansă.

— Ruby...

— M-am aruncat în braţele tale. Eram aşa de îndrăgostită de tine, şi de atâta vreme, încât am ignorat toate semnele care spuneau

că nu ești pregătit. Ți-am spus că te iubesc după numai câteva săptămâni, iar tu ai făcut sex cu mine, deși era clar că nu erai pregătit.

— Ruby, oprește-te. Simțeam că mi se face rău, nu mă mai puteam ține pe picioare, dar cuvintele ei continuau să îmi picure otravă în urechi.

— Iar a doua zi te-ai dus să vorbești cu Portia despre împăcare, presupunând că eu eram atât de disperată după atenția ta, încât dacă nu te vei întoarce la ea, pe mine mă vei găsi tot aici, așteptându-te. Apoi a ridicat privirea către mine, iar lacrimile au început să i se rostogolească pe obraji. Cred că ți-ai imaginat asta pentru că eu am fost mereu dornică să vorbesc despre toate, așa că voi înțelege cât de mult ți-ai dorit să auzi ce are și ea de spus, ceea ce va lăsa cumva în plan secundar nevoia mea de a însemna ceva pentru tine.

Am deschis gura, am închis-o la loc.

— Probabil ai crezut că voi spune da, uite ce idee grozavă — uraa! — până la urmă Portia nu e chiar un robot, are și ea sentimente și în sfârșit vrea să le împărtășească. Și-a șters obrajii. Dar nu asta am gândit. Mi-aș fi dorit să-i spui că a avut la dispoziție unsprezece ani de căsnicie să îți spună ce simte și că acum ai o prietenă care are privilegiul de a discuta cu tine despre ce se întâmplă în mintea și în sufletul tău.

A inspirat adânc și dureros înainte de a continua:

— Doamne, Dumnezeule, eram așa de nerăbdătoare să aud tot ce ai de spus, chiar dacă asta însemna să vorbim despre viața ta sexuală cu Portia imediat după ce am făcut dragoste pentru prima dată. Dă-o naibii de treabă. A râs aspru, fără veselie. Nu am văzut în viața mea o manifestare emoțională atât de neprelucrată. Ruby nu își alegea cuvintele pentru mine, pur și simplu se grăbea să scuipe tot ce o apăsa, înainte de a pune punct acestei povești.

— Ai fi putut să îi spui că te întâlnești cu ea la prânz, dacă o apasă ceva, sau că la fel de bine se poate elibera printr-un e-mail nenorocit. Dar să te întâlnești cu ea în prima seară după ce am făcut dragoste? Să nu îți dorești să îi spui categoric că acum ești cu mine? A clătinat

din cap, ştergându-şi din nou ochii. Deşi ceea ce era între noi era ciudat, stângaci, avea începuturile şi potrivelile acelea ciudate, era infinit mai bine. Era ceva bun între noi, ceva real, iar tu ştiai asta.

— Era, i-am spus. Este.

M-am apropiat, am cuprins-o de talie. Spre marea mea uşurare, nu s-a tras, aşa că m-am aplecat şi am sărutat-o pe gât.

— Iartă-mă, Ruby.

Ea a dat din cap, braţele îi atârnau fără vlagă.

— Mă răneşti.

— Am fost un prost.

Trăgându-se deoparte, ea a închis ochii să se adune şi apoi, spre marea mea groază, şi-a luat cutia şi a plecat în sens opus, în josul holului, pe lângă şirul de birouri şi afară din firmă înainte de a apuca să-mi găsesc cuvintele potrivite ca să o opresc.

* * *

Aducerea acasă a dosarelor a fost un exerciţiu fără nicio finalitate. Au rămas la fel de inutile pentru tot restul weekendului.

Dorm. Mănânc. Beau în neştire. Mă holbez.

Telefonul meu era supărător de tăcut. Eram recunoscător că nu mă sună Tony, rudele, Portia. Dar eram devastat de fiecare dată când luam telefonul în mână şi pe ecran nu găseam nicio veste de la Ruby.

Aşa că atunci când a început să bâzâie de acolo de unde îl aruncasem cu câteva ceasuri în urmă, de pe o pernă pe care o trântisem de podea, am avut nevoie de câteva secunde bune ca să ies din transă şi să răspund.

M-am împiedicat până la locul cu pricina, m-am uitat la ecran şi am mormăit o înjurătură, dar am răspuns totuşi:

— Max.

— Am vorbit adineauri cu Rebecca, a zis el în loc de tradiţionalul salut.

— Cum?

— Mama e foarte supărată. Rebecca i-a spus că ea crede că Ruby va fi aleasa.

Sora mea.

— Dar ea nici măcar n-a cunoscut-o pe Ruby.

— Se pare că asta nu contează.

Am mormăit cu nasul în paharul cu gin:

— Măcar voi doi nu mai aveţi acum niciun motiv să vă aruncaţi cu capu-nainte în treburile altora.

— Pari supărat.

Holbându-mă la pahar, i-am zis:

— Aşa-i. Mizerabil, chiar.

— Ei, hai, revino-ţi. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ruby a rupt-o cu mine.

Max a tăcut câteva secunde.

— Nu se poate.

— Ba da, asta a făcut. Povestea noastră de la New York a costat-o slujba, iar eu am luat o riglă la palmă. Crede că acum nu va mai putea intra în programul lui Maggie.

A pufnit:

— Fir-ar a naibii de treabă!

— Iar eu m-am dus să iau cina cu Portia imediat după noaptea în care m-am culcat în sfârşit cu Ruby, fără să ştiu că Tony i-a dat un ultimatum: eu sau jobul.

— Iar ea te-a ales pe tine, a ghicit fratele meu.

Am râs în pahar.

— Corect.

— Nătărăule!

— Exact. Am sorbit şi ultimul strop din pahar şi l-am lăsat pe podea. Aşa că nu are rost să-ţi spun că a terminat-o destul de urât cu mine.

— Iar tu ce faci, ai de gând să stai să bei şi să-ţi plângi de milă pe canapea?

— Tu ştii cum a fost viaţa mea cu Portia, am început. Dar cu Ruby... nu m-am gândit niciodată la copii sau să clădesc şi eu ceea ce aveţi voi doi, tu cu Sara, până să o cunosc pe Ruby. M-am uitat pe fereastră, la cerul şi la mugurii care începeau să răsară în primele adieri ale primăverii: Nu voi mai fi niciodată întreg după povestea asta. M-a schimbat profund şi... nu vreau să mai fiu ca înainte. A urmat un moment de tăcere; m-am întins după pahar, l-am umplut şi am reluat. Aşa că în clipa asta mi se pare o variantă bună să beau până uit de mine.

— Sau — a sugerat el cu un chicotit care suna ca un „Tontule!" — ai putea să-ţi mişti fundul ăla imbecil şi să te duci să vorbeşti cu Maggie. Ce naiba, Niall, reacţionezi de parcă nu ai avea resurse. Gândeşte-te bine la tot ce poţi să faci şi rezolvă problema. Doar asta ştii tu să faci, frăţioare.

* * *

În sfârşit treaz, am analizat puţin ceea ce aveam de gând să spun în trenul care mă ducea de la Londra la Oxford. Margaret Sheffield era un fel de eroină personală: a făcut parte din comisia tezei mele şi mi-a fost mentor mult mai mult decât mi-a fost vreodată îndrumătorul meu alcoolic. Deşi specialitatea lui Maggie era ingineria civilă, era preocupată şi de design şi supervizase construcţia multor clădiri comerciale din aglomerata Londra. Admiram profund felul în care cariera ei îmbina fericit ingineria, arhitectura urbană şi planificarea urbană la scară mare. Unul dintre cele mai onorante momente ale vieţii mele profesionale a fost acela când un coleg m-a prezentat la o conferinţă drept: „Margaret Sheffield a generaţiei noastre".

Dar nu m-am dus niciodată la ea cu o problemă atât de personală. De fapt, în afară de momentul încins de săptămâna trecută, când am năvălit în biroul lui Tony, nu am fost niciodată în stare să discut cu cineva din mediul meu profesional despre viaţa mea personală. Prin urmare, cu tot vântul rece care mă şfichiuia când coboram

încet Parks Road, îndreptându-mă spre Thom Building, clocoteam de emoție și agitație.

Maggie lucra în sistem de suficient de multă vreme încât să își fi câștigat dreptul la un birou directorial într-una din clădirile mai mari, dar prefera să fie în centru acțiunii, spunea ea. Clădirea ei era o structură bizară, hexagonală, dar în afară de asta avea o priveliște minunată spre parcul Universității, spre răsărit. Simplul fapt de a mă afla din nou aici, atât de aproape de clădirile facultăților de Inginerie și Mecanica Materialelor, mă umplea de nostalgie. Ce tânăr eram când trăiam aici. Tânăr și însurat și, din exact acest motiv, diferit de colegii de seama mea care ziua munceau din greu, iar seara petreceau pe rupte.

Am bătut la ușa ei deschisă și am răsuflat ușurat când a ridicat capul și a zâmbit larg.

— Niall! S-a ridicat, a ocolit biroul, a venit la mine și m-a îmbrățișat strâns. Maggie nu a fost niciodată genul care să strângă mâna, dar de-a lungul anilor în care am ucenicit la ea am reușit să îi câștig afecțiunea.

Când s-a tras îndărăt, am întrebat-o:

— Crezi că mi-ai putea acorda câteva minute?

— Sigur că da. A zâmbit. M-ai făcut curioasă cu e-mailul acela al tău atât de lipsit de detalii.

— Și... am început, dacă nu e prea mare deranjul, am putea bea o cafea?

A ridicat din sprâncene, iar în ochi i-a apărut un licăr de interes.

— Nu pare a fi o vizită strict profesională, nu?

— Nu e. Dar... și este, întru câtva. I-am explicat oftând. Să zicem că prefer flexibilitatea.

A râs, luându-și puloverul.

— Ăsta chiar că e șocul vieții mele. O discuție personală cu Niall Stella. Categoric îmi pot face timp pentru asta.

Ne-am îndreptat spre o cafenea micuță de pe Pembroke Street, folosind plimbarea pentru a ne pune reciproc la curent cu ce am mai

făcut în ultimii doi ani. Dar gândul la viitorul lui Ruby nu-mi dădea pace şi, în ciuda eforturilor lui Maggie de a face conversaţie, răspunsurile mele la întrebările ei nevinovate rămâneau laconice şi destul de seci. Am răsuflat când am ajuns la cafenea, am comandat ceai şi croasanţi, apoi ne-am aşezat la o măsuţă dintr-un colţ.

— Aşa..., a început ea, zâmbindu-mi peste masă. Gata cu sporovăiala fără rost, da? De ce ai venit să mă vezi?

— Este vorba despre o studentă care a aplicat pentru programul tău şi care a fost stagiară la Richardson-Corbett.

Ea a dat din cap.

— Te referi la Ruby Miller.

— Da, am zis, uimit că a ştiut imediat la cine mă refer, dar mi-am dat seama că spusesem „a fost stagiară". Clar, Maggie a citit scrisoarea lui Tony. Nu am lucrat direct cu ea. După cum ştii, a fost subalterna lui Tony.

— Am primit scrisoarea lui, a confirmat ea, încruntându-se. Nu are o părere prea bună despre ea.

Sângele a început să-mi clocotească, m-am aplecat mai aproape de ea, dându-mi seama că Maggie se uita la mâinile mele care se încleştaseră.

— Întocmai, asta e problema, am zis. Mă tem că avea o părere mult prea bună despre ea.

— Ce nenorocit, Tony ăsta. Maggie s-a luminat la faţă, înţelegând. Iar tu ai fost factorul perturbator despre care amintea Tony.

— Te rog să mă înţelegi, am izbucnit precipitat. Nu aş fi venit să vorbesc niciodată cu tine despre problema asta dacă nu aş fi simţit că are un impact asupra deciziei tale profesionale. Tony s-a purtat groaznic. Ca şi mine, presupun. Dar în situaţia asta, ceea ce mă îngrijorează cu adevărat e că ai putea pierde o studentă foarte bună dacă ţii seama de recomandarea lui Tony. Ruby e sclipitoare şi foarte hotărâtă.

Maggie m-a studiat, sorbindu-şi ceaiul.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

Înghiţind în sec, am încuviinţat.

— Te-am deranjat venind până aici. Aşa că desigur, poţi să mă întrebi orice.

— Eşti aici pentru că Ruby merită un loc în programul meu sau pentru că eşti îndrăgostit de ea?

M-au trecut toate sudorile străduindu-mă să îi susţin privirea. Am admis:

— Ambele.

— Aşadar, afecţiunea nu e de o singură parte.

— A fost, după aia nu a mai fost. Nu am ştiut că are sentimente pentru mine, apoi a recunoscut numai după ce începusem să simt şi eu ceva pentru ea.

Maggie a clătinat din cap, privind peste umărul meu şuvoiul de studenţi care treceau pe lângă cafenea.

— Nu m-am aşteptat niciodată ca tu să mă cauţi ca să pledezi cauza unei iubite. Nici nu ştiu dacă sunt mai mult surprinsă sau bucuroasă pentru tine.

— Nu e, am îngăimat. Maggie a întors nedumerită capul spre mine. Nu mai e iubita mea, am explicat. Pierderea slujbei, pierderea locului în programul tău, incapacitatea mea de a-mi gestiona adecvat emoţiile... presupun că toate astea au făcut-o să îşi reordoneze priorităţile.

— Să îşi reordoneze priorităţile? Pierderea locului în programul meu?

— Tony a considerat că e înţelept să îi trimită şi lui Ruby o copie a scrisorii depuse de el în dosarul ei pentru aplicaţie. Dat fiind că Tony ţi-a fost student şi încheierea unui stagiu complet într-o firmă e o cerinţă critică pentru programul tău, Ruby a spus că nu crede că are şanse să fie primită.

— Niall, a început Maggie, lăsând jos cana cu ceai. Scuză-mă că sunt atât de directă, dar te rog nu mă insulta sugerând că aş putea respinge un student bun pur şi simplu pentru că s-a îndrăgostit la locul de muncă.

— Nu, Maggie, în niciun caz...

— Sau pentru că e tânăr şi nu e întotdeauna în stare să separe planul personal de cel profesional. Apreciez că ai venit aici, dar vizita ta îmi aduce marea satisfacţie de a te vedea îndrăgostit, nu ajutorul pe care-l soliciţi pentru Ruby. Aplicaţia lui Ruby e sclipitoare. Celelalte scrisori de recomandare ale ei sunt elogioase. Notele ei sunt perfecte, rezultatele la teste o aşază în fruntea viitoarei ei grupe. Iar scrisoarea ei a fost una dintre cele mai bune pe care le-am citit vreodată. Aplecându-se spre mine, Maggie a clătinat din cap. Vezi tu, locul ei nu a fost niciodată periclitat de scrisoarea lui Tony. Chiar îţi imaginezi că de cincisprezece ani încoace eu am cunoscut un alt Tony? E un inginer sclipitor, dar e şi un mare nemernic.

Am închis ochii, râzând.

— Touché.

— Pot renunţa complet la profesionalism pentru câteva clipe?

— Sigur că da, am răspuns precipitat, simţind o bizară nevoie de a-i auzi cuvintele înţelepte într-un fel în care nu mă aşteptasem. Te rog.

— M-ai cunoscut ca profesor, ca îndrumător — sau aproape —, iar acum ca un coleg de încredere. Dar înainte de toate sunt femeie, Niall. M-am măritat la douăzeci de ani, a durat cinci ani, apoi am divorţat. Spre patruzeci de ani m-am măritat din nou. Graţie privilegiului vârstei şi înţelepciunii, dă-mi voie să îţi spun cu toată delicateţea că motivul tău pentru această vizită e enervant de arogant. Ruby nu are nevoie să vorbeşti în numele ei. Faţă de toate cele pe care le-am amintit despre ea, află că a venit şi ea să mă vadă. Ochii lui Maggie au sclipit veseli. Într-adevăr, grozavă fată.

Am făcut ochii mari de uluire.

— Aşa e.

— Ruby nu are nevoie de un cavaler în armură strălucitoare, are nevoie de un partener. Aşa cred. Are nevoie să ştie că e văzută. Şi iubită. Şi, din când în când, are nevoie să cunoască mecanismele interne ale felului în care e iubită. E ingineră. Arată-i cum eşti

alcătuit. Arată-i şuruburile, firele, modul de funcţionare a gândurilor tale.

* * *

După discuţia cu Maggie, nu mi-am mai bătut capul să mă duc acasă sau la birou. Călătoria de o oră cu trenul a fost o adevărată tortură. Îmi doream să pot zbura sau să mă pot teleporta cumva. Maggie a spus ceva atât de adevărat şi evident: trebuia să îi spun lui Ruby ce simt.

Am urcat în fugă treptele apartamentului ei, ezitând în faţa uşii câteva secunde, cât să-mi potolesc respiraţia, apoi mi-am luat inima-n dinţi şi am bătut la uşă.

Mi-a deschis. Era îmbrăcată cu o fustă modernă şi un pulover asortat, prin decolteul căruia se întrezărea linia sânilor. Nu îmi pot da seama ce mutră am făcut când am văzut-o dintr-odată acolo, toată, din cap până-n picioare, dar când i-am căutat privirea, am văzut în ea o tandreţe care m-a surprins şi m-a bucurat nespus.

— Ruby.

— Eşti bine? a întrebat ea, uitându-se cercetător la mine.

Am încercat să respir cât mai rar ca să mă calmez, dar nu am izbutit.

— Nu.

— Arăţi groaznic.

Am încuviinţat cu un râs aspru şi răguşit.

— Sunt sigur că ai dreptate.

S-a uitat în zare, mâhnită.

— De ce ai venit?

— Pentru că trebuia să te văd.

Şi-a întors ochii spre mine, scrutându-mi faţa.

— O parte din mine ar vrea să te tragă în casă şi să te sărute nebuneşte. Mi-e dor de tine, nu pot susţine că nu mai simt nimic.

— Atunci nu mă respinge, am implorat-o, făcând un pas spre ea. Ruby, ar fi trebuit să îţi spun ce simt în noaptea în care am făcut

dragoste. Nu am ştiut să dau un nume sentimentelor mele sau poate nu aveam suficientă încredere în mine să cred în ceea ce simt.

Ea a clătinat din cap, cu ochii plini de lacrimi. Mi-am dat seama că nu voia să o spun, dar trebuia.

— Te iubesc, am şoptit cu o voce slăbită de emoţie. Te iubesc cu disperare.

— Niall...

— Mi-am dat seama de asta când eram la Portia. Faptul că mă aflam acolo mi-a făcut rău. Nu ştiu de ce m-am dus, dar cu ocazia asta mi s-au limpezit toate în minte.

Ruby a râs scurt, fără veselie.

— Da, şi mie mi s-au limpezit.

Am gemut.

— Iartă-mă, Ruby, te rog.

— Aş vrea. Chiar aş vrea. Numai că nu ştiu cum să depăşesc sentimentul de umilinţă şi frustrarea asta profundă, epuizantă. Toate astea, încercările mele permanente de a-mi da seama ce ai nevoie, de a fi totul pentru tine în fiecare clipă. Apoi eu spunându-ţi că te iubesc, numai ca să te aud răspunzând în schimb „eşti minunată", apoi eu pierzându-mi slujba şi după aceea — cel mai rău dintre toate — tu spunându-mi că te duci să iei cina cu Portia ca să discutaţi despre căsnicia voastră... Încă mă doare, să ştii.

— Cred că am simţit nevoia să închid uşa asta, am încercat să îi explic. Sau poate pentru că nu am auzit-o niciodată pe Portia aşa de afectată şi o parte întunecată din mine era măcinată de o curiozitate morbidă să afle despre ce e vorba. Dar nu am ţinut cu adevărat seama de sentimentele tale până nu m-am dus acolo, ceea ce a fost groaznic din partea mea. De îndată ce am ajuns acolo am ştiut că nu aveam ce discuta, nu exista niciun adevăr demult îngropat de scos la lumină. Am simţit că, prin simplul fapt de a mă afla acolo, te înşel cumva...

— Pentru că asta şi făceai...

Am închis ochii. Mi se frângea inima să o văd în halul ăsta.

— Îmi pare teribil de rău.

— Știu, a spus ea, încuviințând din cap. Și cred că înțeleg. Dar nu am ce să fac. Sunt supărată pe tine.

Trecându-mi mâna peste barba nerasă, am șoptit:

— Lasă-mă să intru, te rog.

Ea s-a uitat la mine și a răspuns foarte încet:

— E ciudat că simt nevoia să spun nu? Adică, am nevoie să fiu sigură că pot. Ți-am dat tot răgazul din lume să îți gestionezi fiecare ezitare, cât de măruntă. Am încercat să fiu înțelegătoare și răbdătoare, dar de îndată ce s-a ivit ocazia, nu ai acordat aceeași considerație sentimentelor mele. Nu am mai fost eu însămi în ultimele șase luni. Ți-am spus că poți să ai încredere în mine că îți voi spune care sunt limitele mele. Asta e o limită. M-ai nesocotit, și asta într-un mod atât de evident. S-a oprit, m-a privit în ochi și a adăugat cu o voce scăzută. Am crezut că nu mai era genul de relație pe care ți-o doreai.

A fost ca și cum mi-ar fi înfipt un cuțit în piept și m-am tras îndărăt, clătinându-mă. Și cu toate că buzele îi tremurau și mâinile îi atârnau lipsite de vlagă, cu toate că în ochii ei încă vedeam întreaga emoție care se oglindise acolo în urmă cu o săptămână, nu și-a retras reproșurile, nici prin cuvinte, nici prin mimică.

Acum îmi dădeam seama, aș fi putut să o împing, iar un alt bărbat — un bărbat mai agresiv — s-ar fi apropiat, profitând de durerea care se oglindea în ochii ei. Dacă aș săruta-o acum, m-ar săruta și ea, puteam simți asta după cum se uita la gura mea, după cum tremura în continuare.

Ruby încă mă iubea la fel cum o iubeam și eu.

Puteam forța intrarea în apartament, o puteam lua în brațe, smulge hainele și dărui plăcere, desfătându-mă cu gustul ei. Cu gura, cu mâinile, cu vorbele, poate aș reuși să o conving pentru o noapte că o iubeam cu adevărat.

Dar ea deja se lupta cu gândul la cât de mult pierduse din stima de sine prin sentimentele ei pentru mine. Nu o puteam manipula în halul ăsta.

Mi-am trecut mâna prin păr, simţindu-mă complet idiot.

— Dacă plec, ai să crezi că nu îmi pasă de tine. Dacă rămân, ai să spui că nu îţi respect dorinţele.

— Niall, a şoptit ea. Abia dacă izbutesc să stau aşa de aproape de tine fără să simt că sunt dispusă să îţi dau totul. Nu cred că vreunul dintre noi ştie ce să facă. Dar e rândul tău să fii răbdător.

Am oftat greu şi am făcut doi paşi înapoi, cu faţa la ea.

— Vino la mine, am şoptit, implorând-o. Când ai să fii pregătită. Am să te aştept. Depărtarea nu va diminua niciodată ceea ce simt pentru tine.

Ea a încuviinţat, cu ochii încărcaţi de recunoştinţă.

— Promite-mi că mă vei căuta când vei fi pregătită. Chiar dacă asta ar însemna să-mi spui că eşti pregătită să îmi spui că s-a terminat cu adevărat.

Ruby a încuviinţat din nou.

— Îţi promit.

Capitolul șaptesprezece
Ruby

Aprilie a fost groaznic, dar mai a fost şi mai rău. Măcar în aprilie am putut rememora iar şi iar amintirea momentului în care Niall a venit la mine îngrijorat, cu privirile rătăcite. Încă puteam auzi vocea aceea atât de adâncă, şi răguşită, şi disperată care îmi spunea că mă iubeşte.

Dar în mai, cum nu îl mai văzusem de o lună, îmi era aproape imposibil să mă conving că afecţiunea asta nu a început să se risipească.

Numărul zilelor de care aveam nevoie să stau departe de Niall Stella: Necunoscut.

Mă simţeam ca o tipă plină de pofte, înnebunită, care îl aştepta să ia cina cu fosta nevastă şi apoi să hotărască dacă eu eram o opţiune mai bună. Niciodată nu am aşteptat cu atâta disperare un telefon nocturn cum am aşteptat în noaptea în care a fost la ea la cină, dar când a venit... l-am ignorat. Până nu va realiza şi el ceea ce eu ştiam demult — că Portia nu a fost niciodată bună pentru el, că eu eram cel mai bun lucru care i se putea întâmpla — eram cu adevărat, dar cu adevărat supărată.

Știam că eram în stare să iau lucrurile pas cu pas, într-un fel care l-a surprins pe Niall. I-a surprins de multe ori pe cei apropiați. Dar monotonia asta nu însemna că nu puteam fi rănită, mânioasă, nu însemna că nu mă puteam simți trădată.

Dar uite că, într-un fel sau altul, deși sufletul mă durea cu fiecare respirație pe care o trăgeam în piept, am reușit să-mi pun la loc cioburile vieții mele. Eram hotărâtă să îmi salvez șansa de a intra în programul lui Margaret Sheffield. Așa că în aprilie, după zile întregi de somn și tăcere, de ciugulit sendvișuri făcute din pâine veche și brânză tare și dormit în hainele de stradă, m-am adunat și am luat un tren spre Oxford.

Acolo, profesorul Sheffield m-a asigurat că scrisoarea lui Anthony avea importanța ei, dar că notele și reputația mea de la San Diego erau impresionante. Dar cu toate că nu mi-a dat de înțeles că neatenția menționată de fostul meu șef în scrisoare ar putea atrage după sine excluderea mea din program, nici nu a spus că accesul meu era ceva cert.

Am rămas în Londra în așteptarea veștilor. Am avut norocul de a găsi o slujbă la o firmă de pe malul sudic, care avea nevoie de un inginer care să acopere un concediu de maternitate. Era o soluție simplă, bine plătită, dar când, în prima zi de serviciu, am hotărât să mă duc pe jos acasă, nu cu metroul, am realizat că drumul meu trece la două blocuri distanță de apartamentul lui Niall Stella.

Pumn în plex.

Așa că, evident, mi-a devenit imposibil să iau metroul în loc să merg pe jos. În fiecare zi corpul meu se mișca mecanic pe drumul ăsta, ca atras de un magnet enorm. Iar când am vrut să forțez, mergând drept înainte în loc să fac dreapta, durerea a reizbucnit la fel de puternică.

Distanța și rezerva lui erau imposibil de înghițit. Era o adevărată logică umblătoare: Portia era gata să vorbească, deci el trebuia să asculte. Eu l-am încurajat mereu să comunice cu mine, așa că asta i se aplica și Portiei, desigur.

M-am simțit dator măcar să ascult ce are de spus.

Presupun că încerc să îmi păstrez mintea deschisă. Măcar atâta lucru îi datorez.

În ultima zi, Niall nu a părut deloc copleșit de emoție, decât când era deja prea târziu. Mie, însă, mi-a fost imposibil aproape să îndur durerea constantă care îmi sfâșia gândurile.

Chiar și când a dat peste mine la birou, împachetând, și m-a rugat să îl iert. Chiar și când a venit la ușa mea și mi-a spus că mă iubește.

Am fost o proastă că l-am alungat. Am știut-o din secunda doi, dar mai important decât asta, am știut că dacă îl lăsam să intre în ziua aceea, nu îmi voi mai recupera niciodată mândria și hotărârea.

Dar tăcerea părea nesfârșită.

Câte zile au trecut de când nu am mai vorbit cu Niall Stella?

Una.

Șapte.

Cincisprezece.

Treizeci și două.

Cincizeci și nouă.

* * *

În iunie am primit scrisoarea de acceptare în programul lui Maggie, la Oxford. Plicul, care părea absolut inofensiv, mă aștepta când m-am întors de la muncă; în unele zile îmi era mai greu decât în altele să rezist să nu mă duc direct la apartamentul lui Niall Stella. În alte zile reușeam să mă prefac absorbită de muzică, de știrile citite pe iPhone, dar faptul de a fi permanent conștientă că puteam oricând să mă opresc la stopul de pe strada lui și să-l aștept să vină de la muncă era ca un pumnal înfipt în coastele mele. Îmi trecuse cu adevărat supărarea? Și dacă da, dacă mă duceam acasă la el, el îmi deschidea ușa, mă privea distant, bâiguia o scuză ciudată și îmi zicea că am avut dreptate să închei relația? Că a fost impulsiv că s-a implicat încă de la început? Că viața lui era mai mulțumitoare

în cadrele unui sistem ordonat decât alături de o fată sălbatică, emotivă?

Problema era că îl puteam vedea la fel de aievea şi respingându-mă, şi sărutându-mă. Cunoşteam programul lui Niall, date din viaţa lui, preferinţele lui pentru mâncare, haine sau cafea. Dar nu eram sigură că îi cunoşteam sufletul.

Am desfăcut plicul cu inima cât un purice şi am citit scrisoarea de trei ori, strângând foile cu o mână tremurândă. Mi s-a părut că a trecut un veac până ce am fost din nou în stare să respir sau să gândesc. Se întâmplase! Mă duc la Oxford. Voi studia cu Maggie. Rahatul ăla de Anthony nu mi-a distrus şansele.

Am citit din nou datele trecute în scrisoare şi le-am notat în calendarul meu mintal.

Programul începea în septembrie. Asta însemna că puteam lucra restul lui iunie, iulie şi începutul lui august, folosind prima parte a lunii următoare pentru a găsi un apartament în Oxford.

Sigur că primul meu impuls a fost să-i spun lui Niall.

În loc de asta, am sunat-o pe prietena mea, London.

— Ruby!

— N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat! am început eu, simţindu-mă zâmbind cu adevărat pentru prima dată după mai bine de cincizeci şi nouă de zile.

— Harry Styles e noul tău coleg de apartament şi mi-ai luat un bilet să vin în vizită?

— Foarte nostim. Mai încearcă o dată.

A început să tatoneze cu glas tare.

— Păi, pari mai fericită decât ai fost de luni întregi, aşa că bănuiala mea e că l-ai sunat în sfârşit pe Niall Stella, el te-a primit cu braţele deschise şi acum te scalzi într-o piscină de fericire postcoitum. Iar prin asta înţeleg, desigur...

Am simţit o durere ascuţită în piept şi i-am retezat-o scurt:

— Nu.

I s-a înmuiat vocea.

— Dar sună destul de bine, nu?

Așa era. Dar perspectiva de a-l vedea pe Niall nu putea fi mai bună decât ceea ce aveam eu în mână.

Nu putea, nu-i așa?

Dar de îndată ce ea a spus ceea ce a spus, mi-am dat seama că a-l vedea pe Niall era la fel de bine. Îl doream pe Niall la fel de mult cum îmi doream să lucrez cu Maggie. Și pentru prima dată de când am fost concediată, nu m-am simțit jenată pentru asta și nici nu mi s-a părut că trădez cine știe ce țesătură feministă lăuntrică recunoscând cât de profunde erau sentimentele mele. Dacă va fi să mă întorc la Niall, vor fi zile când el va fi toată lumea mea. În alte zile va fi școala. În altele, amândouă vor ocupa spații egale. Și convingerea asta — că aș putea găsi balanța, că poate aveam nevoie să separ inima de minte — a slăbit tensiunea care sălășluia în pieptul meu de luni de zile.

— Am intrat în programul lui Maggie, i-am spus. Tocmai ce am primit scrisoarea.

London a țipat, apoi a izbucnit un șuvoi de zgomote care m-au făcut să cred că dansa singură la capătul firului, iar când a revenit, a început să țipe și mai tare.

— Te duci la Oxford!

— Mă duc!

— Ai să înveți cu doamna visurilor tale!

— Știu!

A expirat prelung, ca și cum s-ar fi prăbușit pe spate pe canapea, și a zis:

— Ruby, vreau să te întreb ceva și nu ești obligată să îmi răspunzi. Pe de altă parte, nu uita că îți suflu nasu' de luni de zile, așa că mi se pare că merit un răspuns.

Am gemut, știind unde voia să ajungă.

— Nu putem rămâne la Oxford?

Ignorându-mă, ea a continuat:

— Am fost prima persoană pe care ai vrut s-o suni când ai primit scrisoarea?

Nu am răspuns, concentrată să îmi pigulesc puloverul de scame.

— De ce nu l-ai sunat? a întrebat încetişor. Ar fi superfericit pentru tine.

— S-ar putea să fi uitat cu totul de mine.

Ea a râs neîncrezătoare şi în cele din urmă a mârâit:

— Mă înnebuneşti.

M-am dus spre canapea şi m-am aşezat.

— Sunt pur şi simplu nervoasă. Ce să-i spun? „Salut, mie mi-a trecut supărarea, vrei să continuăm povestea"?

— Ce zici de „Salut, am să lucrez cu Maggie, ai vreun sfat"? E o bună deschidere, nu?

Închizând ochii, i-am spus:

— Cu toate câte le ştiu despre el, tot nu am idee cum ar reacţiona dacă l-aş suna...

— Dar nu suna, Ruby. Du-te la uşa lui, aşa cum îţi doreşti în fiecare zi când pleci de la muncă. Stai acolo până ce apare, te vede, i se scoală, iar tu îi spui că ai intrat în programul lui Maggie şi că îl iubeşti şi vrei să îi faci nişte copii uriaşi.

— Dar dacă mă duc acolo şi Portia deschide uşa?

— Nu o va deschide.

— Sau, nu ştiu, poate s-a gândit la tot ce i-am spus şi a ajuns la concluzia că am avut dreptate. Şi cu asta, basta, emoţiile sunt ţinute sub control.

— Tu asculţi ce zic? a întrebat ea.

Din vocea ei răzbătea o urmă de frustrare şi o cunoşteam pe London suficient de bine ca să ştiu că era pe punctul să cedeze. De obicei dura ceva până ce ajungea în punctul ăsta, dar când îşi pierdea răbdarea, gata, se termina.

— Da, ascult. Dar...

London a început să apese butoanele telefonului asurzindu-mă cu bipuri până ce am fost obligată să tac şi să ascult.

— Ai terminat? a întrebat ea când s-a mai calmat.

— Da.

Atunci ascultă: asta e viața reală, Ruby. Nu e un film în care doi oameni singuri intră într-o relație, fiecare având niște experiențe dureroase care sunt de fapt total ilare și nu reușesc decât să-i facă mai puternici, mai întregi. În viața reală, relațiile vin cu un șir de foști soți și foste neveste și copii vitregi și animale de companie pe care partenerul nu le suportă. Uneori oamenii sunt răniți și, ghinionul lor, nu au părinți psihologi care să se asigure că toate se vor rezolva așa cum se cuvine. Iar o fostă nevastă — mai ales una care l-a părăsit, lăsându-l complet neîmpăcat cu el însuși — înseamnă un munte de probleme de depășit.

Înghițind în sec, i-am răspuns:

— Știu. Dumnezeule, știu.

— Atunci poți, rogu-te, să îl ierți că a fost un dobitoc și a vrut și el să afle câteva răspunsuri? Știi prea bine că voi fi mereu aici să te susțin, că 99,4% din timp sunt suporter al echipei Ruby, dar cred că e vremea să te duci la el, să vedeți dacă puteți fi împreună și, dacă nu, să vă vedeți fiecare de drumul vostru. Îl iubești. Tu ești cea care a lăsat lucrurile în ceață.

— Știu, știu.

— A spus și el că te iubește, mi-a amintit ea, doar îi povestisem numai de vreo două sute de ori acel episod. Nu îl cunosc pe Niall Stella, dar nu cred că e genul de tip care să spună asta și peste două luni să își ia cuvintele înapoi.

Am rămas fără replică, holbându-mă la perete și știind că avea dreptate.

* * *

Numai că nu era așa de simplu cum credeam să intru pe strada lui și să îl aștept. Gândul că-l voi vedea mă făcea să tremur din tot corpul și îmi strângea stomacul ghem.

Din fericire — sau nu —, firma a luat decizia în locul meu pentru lunea și marțea următoare: aveam un arhitect în vizită și aveau nevoie de mine să mă ocup de cafelele din miez de noapte, de

gustări și de orice alte probleme apărute în afara orelor de program și cu care se pare că numai un angajat temporar se putea descurca.

Tensiunea mea creștea; am ignorat apelurile lui London luni seara și marți dimineața. Dar miercuri după-amiaza deja urla la mine prin mesaje:

TE-AI ÎNTÂLNIT CU OMUL? PENTRU DUMNEZEU, RUBY, DOAR ÎNCERCUIEȘTE UN RĂSPUNS: DA / NU.

Șovăind puțin, am răspuns: **Mă duc azi, după serviciu. Nu am apucat până acum.**

Răspunsul ei a venit repede.

Cu ce ești îmbrăcată?

Râzând, am răspuns:

Nu m-am gândit prea mult.

HAHAHAHAHA. Ba te-ai gândit serios.

M-am uitat în jos la ținuta mea și am simțit iar palpitații în piept înainte de a face un selfie ciudat cu fusta scurtă, bleumarin, dresurile bleumarin din mătase și bluza cu buline roșii. Era un unghi ciudat, care îmi mărea teribil sânii, dar am trimis-o oricum. London îmi știa pe de rost garderoba, așa cum i-o știam și eu pe a ei.

Drace, Păpușică. Ai tocuri roșii.

Da.

Măiculiță, a răspuns ea, să vezi ce o să i se întărească măciuca.

Zâmbind în ecran, am răspuns **Să sperăm**, apoi am îndesat telefonul în geantă. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc că voi avea parte de o astfel de noapte. Aș fi fericită fie și cu un zâmbet, un sărut pe obraz sau o asigurare că era în continuare interesat să încerce, dacă și eu eram. Trebuia să mă prefac că nu tânjesc după el, că nu doresc mai mult, totul.

Of, Doamne, și ziua de muncă. Cunoașteți genul. Secundele par minute, minutele, ore, iar ziua pare că durează un deceniu. La sfârșitul ei mă gândisem la seara aceea de atâtea ori, încât mi se părea că Niall Stella nici nu exista, era o invenție a imaginației mele, la fel ca întreaga situație, de altminteri.

În sfârșit, pe la cinci și jumătate biroul a început să se golească. În drum spre ieșire am intrat în baia de pe hol ca să îmi împrospătez machiajul și să îmi aranjez ținuta. Tulburarea mea s-a transformat în panică.

Bluza din mătase era șifonată toată și, Dumnezeule, la ce m-oi fi gândit dimineață? Fusta mea scurtă părea brusc extrem de scurtă. Ușuratic de scurtă. Cât-iei-pe-oră de scurtă. Am gemut și m-am apropiat de oglindă. Rimelul îmi cursese pe toată fața, iar fondul de ten mi se șterse de tot.

Am făcut ce-am putut ca să repar dezastrul. Dar problema era că mă simțeam așa de nervoasă și agitată, că nu eram sigură că voi izbuti să țin în stomac apa și covrigeii pe care-i ciugulisem la prânz. Dacă o să vomit? Să-mi iau o pungă cu mine? De ce am așteptat așa de mult să mă duc la el? Dacă nu voi izbuti să articulez niciun cuvânt?

Și atunci, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru din lume: am izbucnit în râs. Eram înspăimântată la gândul că îl voi vedea pe Niall Stella. Îmi verificam machiajul și mă gândeam dacă nu cumva o să vomit, o să mă bâlbâi sau o să amuțesc.

Dar toate astea erau normale. Doar am făcut toate astea de atâtea ori.

Fără să mă mai uit în oglindă, mi-am luat geanta și am ieșit din baie.

Hol, lift, stradă. Șaptesprezece blocuri, un pod și gata, am ajuns. Eram la colț, luând o decizie.

În clipa aia inima mea s-a hotărât să explodeze, mi s-a scurs tot sângele și am pierdut controlul asupra creierului.

El nu știa că veneam. Nu-l mai văzusem, nu mai vorbisem cu el de două luni. L-am rugat să îmi acorde un răgaz și așa a făcut... Eram recunoscătoare și deopotrivă supărată pentru asta. Dacă nu îi mai pasă de mine? Asta m-ar distruge mai mult decât incertitudinea. Aș putea merge tot înainte, m-aș putea întoarce acasă, la apartamentul meu tăcut. Aș putea să mănânc cereale la cină și m-aș putea

uita la televizor până se va face ora de culcare, apoi m-aș culca și mâine aș lua-o de la capăt. Aș putea rămâne cu slujba asta plictisitoare și ușoară până ce va trebui să mă mut, iar apoi aș dispărea din oraș și nu voi mai fi nevoită vreodată să risc să dau ochii cu el. Într-o bună zi, poate îl voi uita de tot pe Niall Stella.

Sau aș putea face dreapta, aș putea merge două blocuri distanță până la apartamentul lui, aș putea să mă așez și să îl aștept până ce va veni de la serviciu. I-aș putea spune că voiam să încerc, l-aș putea ruga să-mi spună dacă voia și el, iar dacă ar spune nu, m-aș putea duce acasă, aș mânca cereale și aș privi la reluări, timp în care aș încerca să îmi pansez inima. Dar dacă ar spune da...

Nu, nu aveam de ales.

Mergeam cu privirea-n asfalt, mă uitam la pantofii mei de un roșu-strălucitor pe cenușiul asfaltului. Îmi era mai ușor să mă mișc dacă aveam la ce mă uita. Am numărat crăpăturile din asfalt dintre Colțul Deciziei și Apartamentul lui Niall (douăzeci și patru) și apoi de câte ori m-am gândit să fac stânga-mprejur și să mă duc acasă (aproape optzeci). Am repetat în gând pentru a suta mia oară ce voiam să îi spun:

Bună, cred că ți se pare ciudat să mă găsești stând aici, în pragul ușii tale, și îmi pare rău că nu am sunat, dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine. Te iubesc.

Simplu și la obiect. Apoi stai acolo cuminte și lasă-l pe el să ia o decizie.

Eram aproape sigură că nu era acasă când am ajuns la apartamentul lui, dar am sunat totuși, pentru orice eventualitate. Niciun răspuns. M-am uitat pierdută la trepte, apoi m-am așezat, pregătindu-mă să aștept, repetându-mi deschiderea.

Bună, cred că ți se pare ciudat să mă găsești stând aici, în pragul ușii tale, și îmi pare rău că nu am sunat, dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine. Te iubesc.

Soarele asfințea încet, parcă n-ar fi vrut să dispară de pe cer. Treceau mașini pe stradă, altele parcau, vecinii urcau și coborau

din apartamentele lor studiindu-mă cu vădită curiozitate preț de două secunde, în cel mai pur stil britanic. Foiala de după terminarea programului de muncă s-a încheiat brusc, iar în case au început să se aprindă luminile. În continuare nici urmă de Niall.

De fiecare dată când începeam să-mi spun că ar trebui să plec — poate ieșise cu băieții în oraș? — îmi spuneam imediat că putea apărea o jumătate de minut mai târziu după plecarea mea.

Mă gândeam că o să-l aștept în jur de o jumătate de oră, dar iată că eram aici de o oră, apoi au trecut două, și trei, iar în cele din urmă m-am trezit că stau acolo de patru ceasuri și nici urmă de Niall. Brusc, m-a străfulgerat un gând: Niall ar putea fi la o întâlnire.

Gândul acesta era așa de dureros, încât am gemut. Mi-am pus brațele pe genunchi și mi-am înfundat fruntea-n ele. M-am concentrat asupra respirației. Inspir. Expir.

Nici nu mai știu cât am stat așa, poate o jumătate de oră, poate trei ceasuri. Dar am ridicat capul și m-am uitat în sus din cauza unui sentiment ciudat, un soi de schimbare în atmosferă. Toate sunetele din jurul meu au dispărut și atunci am putut auzi: scârțâitul slab al unor pantofi bărbătești pe pavaj. Pașii lungi, apăsați ai lui Niall Stella.

De câte ori am ascultat pașii lui Niall Stella: infinit de multe ori.

Am întors capul spre josul străzii și am văzut umbra lui lungă. Ceea ce s-a întâmplat în trupul meu trebuie să fie descris pe undeva, într-un dicționar medical, la rubrica „bolnav de dragoste": inima mi s-a evaporat, apoi s-a întors sub o formă cumplit de mare și a început să bată mult prea tare, mult prea repede. Îmi pulsa în urechi, îmi accelera circulația sângelui până ce m-am înfierbântat până în vârful degetelor. Am mijit ochii ca să-l văd ca prin ceață și eram aproape sigură că mi se va face rău.

Purta costumul bleumarin — puteam vedea de la distanță, la intervale regulate marcate de lumina felinarelor stradale — și arăta... fabulos. Puternic și încrezător, cu ținuta lui de om de afaceri: umerii trași în spate, brațele pe laterale, capul drept.

Până când a ajuns la vreo douăzeci de metri distanță și m-a văzut.

S-a oprit, pieptul i-a tresărit vizibil, a dus o mână la ceafă.

M-am ridicat cu picioarele tremurânde, mi-am șters fusta cu palmele. Dacă hainele mele erau șifonate mai devreme, după serviciu, nici nu vreau să mă gândesc cum arătau acum, după ce am stat aproape patru ceasuri pe trepte, în aerul umed de iunie.

Când a făcut un pas înainte, mișcarea lui a fost suficient de ezitantă ca să mă determine să mă mișc și eu spre el. Vederea lui aproape că mă durea, îl iubeam atât de mult. Îi iubeam trăsăturile bine dăltuite, picioarele alea kilometrice. Îi iubeam pieptul larg, ochii căprui, adânci, gura moale, atât de bună de sărutat. Îi iubeam mâinile, care erau mai mari decât capul meu, și brațele acelea care se puteau înnoda de câteva ori în jurul meu. Iubeam faptul că arăta ca scos din cutie și după ora zece noaptea, iubeam metronomul pe care-l puteam ghici în ritmul pașilor lui.

Voiam să alerg în brațele lui, să-i spun că m-am gândit destul și că îl doream.

Bună, cred că ți se pare ciudat să mă găsești stând aici, în pragul ușii tale, și îmi pare rău că nu am sunat, dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine. Te iubesc.

A pășit încet, am pășit și eu încet, iar când am fost la numai câțiva metri distanță, inima a început să îmi bată atât de puternic, încât mi se părea că îmi va exploda pieptul.

— Ruby?

— Bună.

— Bună.

A înghițit în sec și abia acum, că se afla suficient de aproape, am observat că părea ceva mai slab, mai tras la față. Fața era mai scobită, cearcănele — mai adânci. Oare putea vedea și el asta în ochii mei? Că mi-a fost atât de dor de el, încât în ultimele două luni am fost fizic bolnavă?

Bună, cred că ți se pare ciudat să mă găsești stând aici, în pragul ușii tale, și îmi pare rău că nu am sunat, dar voiam să te văd. Mi-a fost dor de tine. Te iubesc.

Dar înainte de a apuca să-mi recit introducerea, m-a întrebat:

— Ce faci aici?, iar eu nu am fost în stare să îi descifrez tonul.

Era reținut — el era reținut — și am ezitat, nervoasă, înainte de a răspunde.

— Eu... Sunt sigură că ți se pare ciudat să mă găsești pe treptele tale.

Cum era restul?

S-a uitat în spatele meu, întrebând:

— De când stai aici?

— Îmi pare rău că nu am sunat, am bâiguit mecanic.

Ignorându-mi răspunsul, a venit mai aproape și m-a mai întrebat o dată, ceva mai blând:

— De când stai aici, Ruby?

Dând din umeri, am răspuns:

— De-o bucată de vreme.

— De când ai ieșit de la muncă de la Anderson?

Știe unde lucrez. Știe la ce oră termin.

M-am uitat la el, dar a fost o greșeală. Era cel mai frumos om pe care-l văzusem vreodată și îi cunoșteam fața. Era fața pe care o vedeam când închideam ochii, când simțeam nevoia să mă simt fericită sau alinată, bântuită de pofte sau cu picioarele în pământ. Pentru mine, fața lui Niall Stella era un fel de „acasă".

— Da, de când am venit de la muncă.

— Dar... asta înseamnă ore întregi, a început el, clătinând din cap. Nu am știut... adică... eu nu mai vin acasă prea repede. Nu am...

Înainte să îmi ceară să plec sau să îmi spună că a fost o idee proastă să vin aici sau alte o sută de respingeri posibile, am început să vorbesc.

— Uite, eu...

Am privit în lături, uitând complet ceea ce voiam să spun. Ceva despre nevoia de a-l vedea?

— Vezi tu, chestia e că..., am început iar uitându-mă la el înainte de a mă bâlbâi din nou. Pur și simplu te iubesc, te iubesc cu adevărat.

Într-o clipă a fost la un pas de mine, în următoarea era lipit de mine, iar în următoarea eu eram lipită de zidul casei lui, ridicată de la pământ, cu brațele lui în jurul taliei. Am suspinat, uitându-mă în sus, la el. Niall se uita la mine cu o intensitate atât de întunecată, încât pieptul mi s-a strâns dureros.

— Mai spune o dată.

— Te iubesc, am șoptit, și mi s-a pus un nod în gât care aproape că mă împiedica să vorbesc. Mi-a fost dor de tine.

S-a aplecat, mi-a căutat din nou privirea, înfundându-și apoi fața în gâtul meu. Gura lui... Doamne, cea mai dragă gură din lume gemea în gâtul meu, pe maxilarul meu, iar eu nu izbuteam să-mi recapăt răsuflarea, nu puteam scăpa de blestemata gheară care îmi strângea gâtul.

— Niall...

Iar el a șoptit înfundat în pielea mea.

— Mai spune-mi o dată, iubito. Nu îmi vine să cred că se întâmplă aievea.

Suspinând, am izbutit să articulez.

— Te iubesc.

Într-un acces de panică, nici eu nu mai știam dacă se întâmpla aievea sau adormisem pe scări și aveam cel mai frumos vis din lume. Dar apoi buzele lui s-au mișcat iar pe maxilarul meu, pe obraz, s-a lipit de mine — cea mai dragă atingere fină, cea mai dragă apăsare dură — iar eu am strigat când i-am simțit limba în gura mea, i-am auzit gemetele dizolvate în sărutările cu care mă copleșea.

Într-un bâiguit disperat, mi-a împărtășit frânturi de gânduri care conțineau numele meu și că i-a fost al dracului de dor de mine, că a fost groaznic, că s-a gândit că nu mă va mai vedea niciodată. Mi-a cuprins fața în palme, sărutându-mă când ușor, când apăsat, când delicat, când sugându-mi buzele, apoi degetele lui îmi ștergeau

fața, iar eu am știut că arăt ca naiba, dar sinceră să fiu, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

— Vii înăuntru, mi-a spus, mutându-și gura de la buzele, la urechea mea. Stai cu mine.

— Da.

— În noaptea asta. Și în toate nopțile de după.

Am încuviințat, zâmbind în timp ce îmi ascundeam fața în gâtul lui.

— Ei bine, cel puțin până mă mut la Oxford.

Trăgându-se îndărăt, m-a cercetat curios.

— Serios? Ai primit scrisoarea de la Maggie?

— Am primit-o săptămâna trecută. Am vrut să te sun.

A zâmbit puțin, părând incapabil să-și desprindă privirea de la mine, nici măcar ca să clipească.

— Ar fi trebuit.

— Mi-am zis că îmi doresc mai mult să te văd, așa că asta am făcut.

Încuviințând din cap, s-a uitat în jos, împletindu-și degetele cu ale mele.

— E târziu. Stai aici de ceasuri bune. Ți-e foame?

— Nu chiar, am recunoscut. Nu vreau decât...

— Să ajungem în pat? Vocea lui suna ca un mârâit tandru.

Am șoptit.

— Da. Doar dacă nu cumva nu vrei tu să mănânci.

— Nu. Nicio șansă să mănânc înainte.

Chiar atât de simplu era, și asta fără nicio urmă de ezitare. Știam că simțeam nevoia să îl simt. Simțeam nevoia să fiu lipită de el.

S-a întors, m-a condus pe trepte, iar eu l-am urmat înăuntru, încă o treaptă, apoi ușa din față. M-a tras în fața lui, lipindu-mă cu spatele de ușă, sărutându-mă pe gât.

— Vorbim mai târziu, da?

— OK.

Dinții lui s-au ciocnit de gâtul meu.

— Bun. Știu că trebuie să vorbim. Dar în clipa asta vreau să îmi lipesc buzele de tine și să cânt *God save the Queen*.

În sfârşit am izbucnit în râs. Ah, câtă uşurare. Mai că îmi venea să plâng.

— Cred că ai putea să-ţi pierzi cetăţenia pentru asta.

— Ar merita. A te săruta între picioare e ca şi cum ţi-aş săruta buzele, dar cumva mai moale.

M-am cutremurat din cap până-n picioare. Cum de a fost aşa de uşor să ne întoarcem aici?

— Bonus. Am orgasm când mă săruţi acolo.

Niall s-a tras înapoi şi s-a uitat la mine cu o mutră prefăcut scandalizată.

— Vrei să spui că nu ai orgasm când te sărut pe gură?

— A trecut ceva vreme. Poate dacă ai mai încerca?

A mârâit cu un zâmbet de animal de pradă; ăsta, da, ăsta era bărbatul meu glumeţ, sexy. Versiunea lui la care numai eu aveam acces. Toţi cei din jur puteau beneficia de aparenţa lui reţinută, calmă. Eu o aveam pe asta de aici, care vâra mâna în buzunar, scotea cheile, venea în spatele meu, se apleca şi mă săruta în acelaşi timp. Mâna lui bâjbâia după broască şi am râs amândoi gură-n gură, cu dinţii ciocnindu-ni-se. Am auzit broasca deschizându-se şi mormăitul lui de uşurare, în timp ce îmi muşca buza de jos.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, Ruby, a zis el, cu răsuflarea întretăiată şi cu mâna pe clanţă. A fost groaznic.

— Nu te-am părăsit.

M-am tras îndărăt ca să îi văd ochii.

— Tu ai făcut-o. Aşa că suntem... Am clătinat din cap. Să nu te mai întorci niciodată la Portia.

Trebuia să o spun. Chiar dacă era absurd, chiar dacă nu a fost niciodată o temere reală până când nu s-a întâmplat.

— Niciodată nu... A închis ochii, îndurerat. Te rog să mă crezi când îţi spun că sunt credincios. A fost un pas înfiorător de greşit.

L-am apucat de cravată şi l-am tras înapoi la mine, lipindu-mi buzele de ale lui.

— Bine, atunci.

Mă susținea de după talie ca să nu cad pe spate când a deschis în sfârșit ușa casei.

Nu am căzut, dar am fost pe spate de îndată ce am intrat. Niall era peste mine, trăgându-mi fusta în sus peste șolduri și, înainte de a apuca să îi amintesc că înțelegerea era să mă sărute pe gură, degetele lui s-au strecurat nerăbdătoare pe sub chiloții mei, dându-i la o parte, ca să-și poată lipi gura deschisă de clitoris.

Ah, atingerea lui umedă, vibrația cuvintelor pe care le rostea iar și iar mă copleșeau. Sărutările lui dulci și căldura răsuflării lui în mine. M-a trecut încă un fior de neîncredere și a trebuit să mă aplec, să îmi înfig mâinile în părul lui ca să mă ancorez cumva în camera asta, pe podeaua asta, de chestiile astea pe care mi le făcea cu buzele, cu limba și, Dumnezeule, chiar și cu dinții.

Ușa apartamentului lui nu era nici măcar închisă, am realizat asta abia când i-a tras un șut, mormăind cu fața înfundată în mine. Avea ochii închiși, degetele îmi frământau coapsele în timp ce mă sugea și mormăia în pielea mea. Trebuia să mă ridic în coate și să privesc. Ar fi fost o crimă să nu o fac. Singurul lucru mai bun decât ceea ce îmi făcea el era să îl privesc făcând-o, ca și cum fiecare mișcare a limbii și fiecare geamăt de ușurare desferecau ceva profund din el. Aș fi vrut să îi spun că „acum știu sigur că ești al meu. Nu te gândești la nimic altceva decât la asta. Nici măcar nu sunt sigură că o faci pentru plăcerea mea".

Dar nu am izbutit să scot un singur cuvânt, darămite o propoziție coerentă; toate sunetele pe care le scoteam erau suspine sau frânturi de cuvinte prin care ceream mai mult și „așa" și „da", „acolo", „asta" și

ah
drace
îmi dau
drumul

Geamătul lui de răspuns m-a șocat și felul în care a murmurat „am visat la gustul ăsta" m-a făcut să-mi pierd orice urmă de control.

Am căzut pe spate, cu brațele sub cap, apăsându-mi șoldurile de el, rotindu-le până când am rămas rigidă și arcuită. Orgasmul mi-a străpuns fiecare mușchi din corp și m-a devorat toată, țâșnind pe acolo unde m-a sărutat el, prin toți porii, din vârful degetelor până la fața roșie și călcâiele ridicate-n aer.

M-am agățat de sacoul pe care nu a catadicsit să și-l dea jos, încercând să găsesc gulerul și să-l trag peste mine. Aveam nevoie de el gol, în mine. Aveam nevoie de greutatea lui peste mine, aveam nevoie de șoldurile lui înguste între coapsele mele.

El s-a ridicat, nici nu a catadicsit să se șteargă pe față, și-a aruncat sacoul cât colo, și-a desfăcut cravata, a scăpat de ea, a urmat cămașa. De pe podea, de unde zăceam, puteam vedea cum pieptul meu se ridică și coboară, dar asta numai cu coada ochiului. Căci nu îmi voi putea lua privirea de la fața lui până când cineva nu mă va smulge cumva cu forța din acest apartament și de lângă acest bărbat.

Eram epuizată. Îmi vuia capul, nu mai aveam strop de vlagă în mușchi, creierul meu era un imens și binecuvântat spațiu gol. Niall s-a aplecat și mi-a tras în jos chiloții, apoi fusta, dezbrăcându-mă pe îndelete, sărutând fiecare centimetru de piele pe care îl dezgolea. Mă așteptam să se suie pe mine, să mă penetreze acolo, imediat, căci am putut simți cât de excitat era când m-a sărutat pe gât și s-a lipit de coapsele mele. Dar m-a surprins: și-a strecurat un braț pe sub genunchii mei, altul pe după umeri, m-a ridicat în brațe și m-a purtat de-a lungul holului.

— Unde mergem? l-am întrebat...

— Nu vreau să mai fac dragoste cu tine pe podea.

Sărutându-l pe gât, am glumit.

— A, deci asta urmează să facem?

El a încuviințat.

— Toată noaptea. Și o bună bucată din ziua de mâine.

Nu am apucat să îi văd prea bine dormitorul înainte, căci abia ce m-am trezit în patul acela, că am și plecat. Ferestrele erau largi și înalte, pereții albi și goi, cu excepția câtorva fotografii înrămate ale lui

Ansel Adams. Semnate. Am făcut ochii mari, am cercetat încăperea de jur împrejur. Patul era enorm, făcut cu grijă, aşternuturi negre şi o pătură întunecată. În colţul îndepărtat se zărea o baie micuţă, iar camera era luminată de o singură veioză aflată pe noptiera de lângă pat. Era un dormitor masculin, sobru şi aproape deloc decorat.

Niall a venit în spatele meu. Palmele lui au alunecat delicat de pe umeri, în jos spre şoldurile mele goale, apoi şi-a lipit pieptul de spatele meu gol.

— Treci în pat.

Porunca abia şoptită a fost îmblânzită cu o sărutare apăsată pe gât.

M-am suit în pat şi l-am privit cum mă urmează ca un animal de pradă, instalându-se din nou între coapsele mele.

— Vino să mă săruţi, l-am tras eu.

— Curând.

S-a aplecat, şi-a strecurat din nou limba între coapsele mele. Era altfel decât înainte, sărutările lui erau lente şi uşoare, mai curând tandre şi expresive decât directe.

— Fie îţi place cu adevărat să faci asta, fie te simţi profund vinovat.

— E destul de ciudat, într-adevăr, a recunoscut el, sărutându-mă pe coapsă. Adică, e o obrăznicie să mă holbez la sânii tăi, o mare obrăznicie să te urmăresc cum te masturbezi, o foarte mare obrăznicie să îmi înfig degetele în tine... şi atunci ce să mai zic acum, când îmi vâr efectiv limba aici? M-a lins, mormăind. Locuşorul ăsta dulce e numai pentru privit? Păi, asta mi se pare o obrăznicie sublimă.

— Mie mi se pare că sună cât se poate de posesiv.

— Şi asta. Recunosc că îmi place ideea că trupul ăsta îmi aparţine mie.

— Tehnic, îmi aparţine mie.

— Cum zici tu, iubire.

— Ai grijă, l-am ironizat. Nu vrei să intri pe teritoriul cuvântului cu I.

Oare-şi dădea seama cât de mult îmi doream să-l aud spunând-o?

— Nu zău? a întrebat el privindu-mi trupul în toată lungimea lui, apoi întorcându-şi ochii la faţa mea. Oare nu m-ai auzit spunându-ţi că te iubesc cu fiecare mormăit cu nasul înfundat în tine?

Am zâmbit, deschizând gura să trântesc o glumă, dar mi-am dat brusc seama că el nu glumea. Şi da, a spus-o. A şoptit „te iubesc" iar şi iar dincolo, pe podea.

Avea un zâmbet ireal: ironic şi ghiduş.

— Vrei să ţi-o spun direct la ureche?

Mi-am muşcat buzele, strâmbându-mă la el.

— Îmi place gura ta exact acolo unde se află acum, dar trebuie să recunosc că nu m-ar deranja să te aud spunând-o ceva mai de aproape...

S-a ridicat încet, sărutându-mi trupul cu buzele umede de mine, frământându-mă cu mâinile, ciupindu-mă cu dinţii. Şi fiecare atingere era dublată de cuvinte.

Era aşa de lung, de enorm, îmi bloca orice altă imagine, iar siguranţa pe care o simţeam nu se compara cu nimic altceva. M-a văzut în cele mai smintite şi mai raţionale momente ale mele, ambele stări fiind provocate de sentimentele mele pentru el. În toate lunile în care l-am iubit de la distanţă şi în cele patru scurte săptămâni în care l-am iubit de aproape a devenit mai mult decât un iubit, era noul meu cel mai bun prieten.

— Mereu m-am simţit ca singura persoană pe care o cunosc care nu are habar ce-i cu ea din clipa-n care s-a născut. Fraţii mei au venit pe lume ştiind exact cine şi cum sunt. Eu, nu. Dar alături de tine, ştiu. Vreau să cred în asta. Sau, mai curând, am nevoie să cred în asta. Aşa că, da, a fost nevoie de doar o lună după ce ne-am cunoscut oficial în lift — a zâmbit în jos, la mine —, iar eu am stricat prosteşte totul şi tu ai fugit de mine poate şi mai prosteşte... dar acum suntem aici. Şi te iubesc.

Mi s-a făcut pielea ca de găină pe braţe.

— Te iubesc, a repetat el în şoaptă, sărutându-mi lobul urechii. Te ador.

Şi-a desfăcut cureaua, m-a ajutat să-i trag pantalonii în jos pe şolduri suficient cât să le poată da un şut hăt, departe, pe podea. Nu

voiam să mai aștept: eram copleșită de nevoia presantă de a fi cu el, de a fi plină de el. Pielea lui era fină și caldă, părul moale de pe picioarele lui se freca de coapsele mele, pieptul lui îmi apăsa sânii când s-a suit pe mine.

— E așa de bine, am șoptit.

— Știu. Asta... A clătinat din cap. Cred că nu am fost suficient de atent prima dată când am fost împreună în felul ăsta, a recunoscut, sărutându-mă. Cred că m-am concentrat prea mult să nu mă sperii. Acum vreau să savurez fiecare secundă.

M-am aplecat, l-am tras spre mine și m-am uitat la fața lui. La gura întredeschisă, la ochii tot mai grei.

— Mai iei anticoncepționale? a întrebat, aplecându-se să mă sărute pe gât.

— Da.

— Și nu ai... S-a oprit, ținându-și respirația când mi-a întâlnit privirea. Nu ai fost cu...?

Mie mi-a sărit inima din piept.

— Abia dacă am ieșit din casă, în afară de serviciu. A fost o întrebare serioasă?

— Nu, a admis el, dar cred că simțeam nevoia să o aud din gura ta. Am fost dărâmat, Ruby. Gândul că ai putea să te întâlnești cu altcineva cât suntem despărțiți... a fost cumplit de dureros.

S-a foit deasupra mea, blocând toată lumina din încăpere, astfel încât tot ceea ce puteam vedea sau simți sau mirosi era pielea lui.

— Eu am crezut că ai să faci dragoste cu Portia în noaptea aceea, am spus.

Oare de ce conversația asta era așa de ușoară acum, când îi puteam simți căldura, greutatea trupului lui peste mine, la câțiva centimetri distanță de locul în care mă putea penetra?

— Am plecat din biroul tău și ăsta era singurul lucru la care mă puteam gândi, că vei fi cu ea în noaptea aceea. Nu cred că am plâns atât de tare în toată viața mea.

— Ruby...

— A durat multă vreme până ce am izbutit să-mi scot din minte imaginea asta. Până ce nu m-am mai simțit mâhnită, trădată. Până ce am simțit că nu e cazul să fiu îngrijorată că ori de câte ori voi fi cu tine voi avea nevoie să îmi dai permanent asigurări.

A deschis gura, dar i-am oprit vorbele cu un deget pe buze.

— Nu am nevoie să mă asiguri. Ai un trecut bogat cu ea și practic, niciunul cu mine. Vreau să lăsăm în urmă noaptea aceea.

Vocea lui a răsunat subțire și firavă.

— Mi-aș dori să nu mă fi dus niciodată acolo.

— Și eu.

A tresărit, s-a aplecat și și-a înfundat fața în gâtul meu.

— Drace, Ruby, îmi pare rău... Știu că stăm de vorbă, dar am să ejaculez dacă îmi mai mângâi mult mădularul.

I-am dat imediat drumul, râzând.

— Doamne, Niall! Dar eu eram cât se poate de serioasă și mă așteptam să mă asculți cu atenție în timp ce te masturbam și ți-o frecam de...

Mi-a astupat gura cu un sărut deloc delicat. A fost adânc, iar felul în care mișca din șolduri frecându-și penisul în sus și în jos de clitorisul meu, intrând în mine, m-a făcut să înțeleg că discuția noastră a luat sfârșit.

Mi-am plimbat mâinile în sus pe stomacul lui, apoi spre piept, simțindu-i pielea fermă, fină, mușchii care se încordau sub ea în timp ce se mișca peste mine tot mai repede, mai apăsat, până ce am simțit cum pieptul i se acoperă de sudoare, iar răsuflarea devine tot mai precipitată.

— Sunt aproape, a șoptit, strângând ochii închiși.

— Și eu.

A privit în jos, între noi, mișcându-se încet în mine și șuierând.

— Ah, Isuse! Ah, futu-i!

Acum șoldurile lui erau lipite complet de coapsele mele.

Uitasem cum este și mi-am lipit mâinile de pieptul lui, rugându-l în tăcere să îi dea trupului meu câteva secunde să se obișnuiască cu el.

— E bine? a şoptit, iar mâinile proptite de o parte şi de alta a capului meu tremurau.

— Da.

M-am întins şi l-am sărutat pe gât, apoi mi-am rotit şoldurile sub el, simţind cum inima mea o ia la goană când el s-a tras înapoi, apoi a început să se mişte. La început mai încet apoi, când şi-a dat seama că sunt în regulă, când a început să intre şi să iasă uşor, a accelerat ritmul. Şi sunetele pe care le scotea... ah, sunetele. Gemetele tăcute şi pufniturile, fragmentele de cuvinte care mă făceau să mă simt posedată şi imperios necesară.

Ochii lui se plimbau pe faţa mea, apoi în jos, pe piept, urmărind mişcarea sânilor mei la fiecare lovitură a şoldurilor lui.

— Ah, futu-i, iubirea mea.

S-a aplecat şi m-a sărutat, dar nu a fost un sărut. A fost gura lui, moale şi neatentă, deschisă şi acoperind-o pe a mea. A fost răsuflarea lui caldă peste buzele, peste limba mea.

— Te iubesc.

Era aşa de adânc în mine. Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi fost sortit să îl iubesc pe Niall Stella.

Mâna lui mi-a acoperit sânii, strângând uşor în timp ce se apleca să îmi sugă sfârcurile, apoi palma a alunecat în jos spre şoldurile mele, pe fund, pe coapse, apoi mi-a ridicat piciorul mai sus, peste mijlocul lui. Era nerăbdător, era limpede că se abandonase senzaţiei cu ochii deschişi, dar atât de sticloşi, încât mă simţeam ameţită de puterea lor.

L-am strâns, iar el a închis ochii, în timp ce de pe buze i-a ţâşnit un geamăt adânc.

— Spune-mi, a gâfâit. Spune-mi ce să fac.

— Mai repede.

A răsucit şoldurile, apoi a început să mă penetreze cu putere, ţinându-mă atât de strâns de picior, încât îi puteam simţi apăsarea fiecărui deget în parte.

— Vreau să te văd.

Niall a clipit, genele lungi şi negre i-au umbrit obrazul, apoi s-a uitat la mine, retrăgându-se din mine de îndată ce a înţeles. Am simţit cum se retrage centimetru cu centimetru.

Mădularul lui era ud, atât de dur încât a ţâşnit pur şi simplu afară, iar eu m-am aplecat ca să-l ating, să îi trag vârful spre clitorisul meu şi să folosesc această măciucă groasă ca să descriu cercuri peste trupul meu. Nu-i voiam degetele sau gura. Voiam ca pielea fină, această carne tare a lui să mă aducă la orgasm.

La apogeu, când senzaţia părea a mă potopi între picioare, aşteptând să inunde şi să mă tragă sub ea, l-am vârât înapoi înăuntru şi i-am simţit geamătul, delirul. De îndată ce şoldurile lui le-au întâlnit pe ale mele, s-a pierdut cu totul; s-a retras şi mi-a dat exact ceea ce îmi doream: să fiu regulată — dur — în patul lui.

Abia peste secunde bune am realizat că ţipătul pe care l-am auzit a fost al meu, că pielea pe care am simţit-o scrâşnind sub unghiile mele a fost a lui, că se mişca cu atâta furie, încât patul lui se izbea de perete.

Spatele lui era ud de sudoare, avea dinţii încleştaţi, apăsaţi de umărul meu în timp ce eu însămi eram inundată de plăcere, împinsă adânc sub noianul de senzaţii, la unison cu el. Căci de îndată ce orgasmul meu a început, a început şi el să ejaculeze. Degetele lui se înfigeau adânc în coapsele mele în timp ce scotea un geamăt răguşit, de eliberare, un geamăt pe care nu i l-am mai auzit niciodată, dar despre care ştiam că îl voi căuta de acum înainte în fiecare noapte a lungii noastre vieţi în comun.

Şi-a recăpătat încet suflul, intrând şi ieşind încet din mine, cu buzele lipite de obrazul meu.

— A fost o partidă de sex dată naibii.

Am scos un sunet ininteligibil de încuviinţare.

— E a ta, să ştii.

Holbându-mă în tavan, am întrebat.

— Ce anume?

— Inima mea, firește, dar și trupul meu. Se străduia să își regleze respirația. Mâinile mele, și buzele, și penisul. Ale tale sunt și am încredere în tine mai mult decât în mine însumi.

Gheara din pieptul meu s-a strâns atât de tare, încât mi-am pierdut suflul. Acest fel în care vorbea acum, după ce terminase, atât de deschis, de brutal de sincer, era chiar mai intim decât geamătul care a însoțit ejacularea.

— Îmi place când îmi folosești mădularul ca să te joci pe trupul tău. Gândul că ai orgasm pentru că mă freci de tine...

— Da? l-am întrebat.

— Ce naiba, îmi place la nebunie. Și îmi place și că ai vrut mai tare. Aș vrea să mă împingi să fiu puțin vulgar.

— Numai puțin? am glumit.

S-a uitat drept în ochii mei și am ghicit o vulnerabilitate în privirea lui. Știam că această conversație era un limbaj complet nou pentru el.

M-am întins să-l sărut, disperată să înlătur pentru o clipă tonul glumeț.

— Ce vrei să încerci?

— Totul, a recunoscut el dintr-o suflare. Dar cred că cel mai mult și mai mult sunt cam încurcat de cum e să fii intim când ești îndrăgostit. Nu vreau să mai ascund nimic. Totul e așa de nou pentru mine și mă cam dă peste cap, căci toate sunt așa de diferite.

— Fizic, vrei să spui?

— În toate sensurile. Faptul de a vorbi când facem dragoste. Felul în care mă simt când facem dragoste.

Era tot peste mine, în mine, spunându-mi care erau nevoile lui și câteva secunde bune mi-a fost greu să îmi recapăt răsuflarea. Noi făceam asta. El era total angajat. Eram în patul lui, în apartamentul lui și el a spus da.

— La ce te gândești? m-a întrebat sărutându-mă pe gât.

— Sunt... sunt așa de ușurată că ne-am împăcat, încât mai am puțin și explodez.

— Te-aş prefera într-o bucată, mai ales dacă eşti sub mine, goală dacă se poate şi udă ca un lac.

Mi-am înnodat braţele după gâtul lui.

— Atunci va trebui să te ţin peste mine toată noaptea.

A râs, apoi m-a sărutat.

— Te iubesc, Ruby.

De câte ori Niall Stella mi-a rostit numele, spunându-mi că mă iubeşte:

O dată, iar numărătoarea abia începe.

Expertul seducător

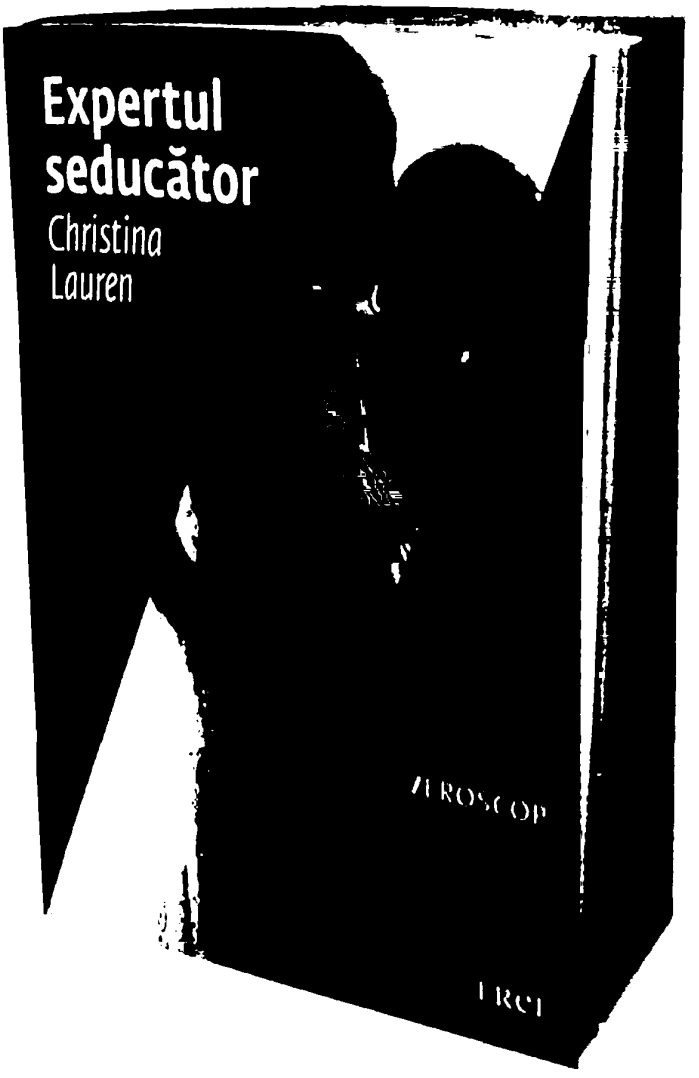
Christina Lauren

Titlul original: Beautiful Player
Traducere din engleză de Cristina Jinga

O tocilară ispititoare. Un Casanova incurabil. Și o lecție de chimie între doi oameni, prea scandaloasă pentru a fi predată în școală.

Certată de fratele ei ultraprotector fiindcă-și neglijează viața socială, Hanna Bergstrom decide să-i urmeze sfatul și să-și caute un partener.

Și cine altul ar fi mai potrivit să o transforme într-o femeie dorită de toți bărbații decât prietenul cel mai bun al fratelui său, superbul Will Sumner, aventurier și playboy fără scrupule?

Expertul
seducător
Christina
Lauren
HEROSCOP

Străinul seducător

Christina Lauren

Titlul original: Beautiful Stranger
Traducere din engleză de Cristina Junga

Sara Dillon, o tânără din Chicago, geniu al finanțelor, se mută la New York, unde îl întâlnește într-un club de noapte pe fermecătorul playboy irlandez Max Stella, un maestru al investițiilor de risc, mereu în lumina reflectoarelor. Felul în care Max o ajută să scape de inhibiții transformă aventura lor de o noapte într-o experiență deosebit de incitantă.

La inițiativa Sarei, fac înțelegerea de a se vedea o singură dată pe săptămână și, pentru parcursul lor erotic, aleg locuri inedite, unde gustă cele mai condimentate plăceri carnale.

Adevăratul pariu ține de cum își vor gestiona emoțiile, dar și de găsirea unui echilibru între nevoia lor de exhibiționism erotic și teama de a-și expune viața privată.

